DURUMAVİİ

KIZIL GECE II

Epsilon®

DuruMavii
Kızıl Gece II

~ Çalma Listesi ~

Sermest ~ *Kayıp*
Sermest ~ *Gelin*
Davide Locatelli ~ *Pirates Of The Caribbean*
Thurisaz ~ *Endless*
Interstellar ~ *Main Theme*
Mabel Matiz ~ *Sarışın*
Ólöf Arnalds ~ *Return Again*
Thurisaz ~ *Years of Silence*
Oi Va Voi ~ *Refugee*
Ólöf Arnalds ~ *Surrender*
Jamie Duffy ~ *Solas*
Eric Clapton ~ *Wonderful Tonight*
Skúli Sverrisson ~ *Instants*
Dimash ~ *SOS*
Pink Floyd ~ *Comfortably Numb*
Sermest ~ *Firuze*
Gökçe Kılınçer ~ *Güneşin Kızkardeşi*
Jill Barber ~ *Petite Fleur*
Jill Barber ~ *Be My Man*
Lindsey Stirling ~ *Carol of the Bells*
Secret Garden ~ *Song From A Secret Garden*
Seemone ~ *Tous Les Deux*

CamScanner ile tarandı

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Ruhun Sancıları"

Acının ayak izleri kuytularda dolanan gerçeklerin peşindeydi.
Acının ayak izleri cehennemin izbe köşelerindeydi.
Bu, ölümün eksiksiz tarifiydi.
Gerçekler ruhuma bir volkan bıraktı.
Gerçekler saçlarımdan kavradı, başımı kanla doldurulmuş bir havuza bastırdı.
Gerçekler sonum oldu.
Gerçekler sonsuzum oldu.

Ayağımın altındaki toprak zemin, zihnimde gerçekleşen depremin etkisiyle titremeye başladığında, gözümün önündeki tüm görüntüler birbirine giriyordu; meşalenin ışığı, çamurlu kara duvar, Perla'nın aralık dudakları, Nerin'in bacaklarından süzülen kan damlacıkları... Kulağımda, kurtulmak uğruna beynimi havaya uçurmak isteyeceğim tiz bir uğultu vardı. Parmak uçlarım hissizleşirken dakikaları deviren ölüm sessizliğinin sonunu getirecek bir şey oldu. Silah, Biran'ın gevşeyen parmaklarının arasından kaydı, gürültüyle yere çakıldı. Çıkan tok ses beni yaşadığım şok hâlinden sıyırıp gerçeğin kanlı kucağına bıraktı. Oysa acı gerçek tüm hücrelerimde çalkalanırken onu safsatalarla takas edebilmek için ruhumu şeytana satabilirdim.

CamScanner ile tarandı

Yaşam belirtisi gösteren ilk kişi Mestan oldu. Yerinden ayrıldı, her birimizi ardına alarak Nerin'in karşısında durdu ve ölümcül bir sesle emretti. "Anlat."

Nerin içi boş, bez bir torba gibi dizlerinin üzerine düşerken bacakları kandan görünmüyordu. Kemikli ve uzun kafasını ellerinin arasına aldı, bakışlarını zemine sabitledi.

Yaşadığım anda olmadığıma yemin edebilirdim. Şu an burada değildim, değildik. Biz uyuyorduk ve şahit olduklarımız birer kâbustan ibaretti.

"Lider Temur, bu zekice kurgulanmış plan ona ait," derken kalın sesi çatlaklarla doluydu. Kraliçe, Melina'ya tören alanından uzaklaşmasını sağlayacak büyülü içeceği veren hizmetliden, bebeğin ruhunu anne karnından çekip alan büyücüye kadar ayrıntılarıyla düşündü, hesapladı. Süreç benden bağımsızdı." Sallanan tınısı, korkusunu ele veriyordu. Melina'nın ölümüyle bir alakası olmadığını özellikle vurgulaması boşuna değildi. "Lider Temur'un bana sonrası için ihtiyacı oldu. Çünkü bebek, her bedenin kabul etmeyeceği farklı DNA'lara sahipti ve onu taşıyabilecek bir kadın ülkemizde yoktu. Bunu anlamak uzunca bir zamana mal oldu, o zaman Temur Alizen'i daha saldırgan ve sabırsız kıldı. Sonunda taşıyıcı anneyi başka bir evrende aramaya karar verdik. Ülkemizin adıyla kurulan vakıfta, aylar boyunca binlerce kadının kanı incelendi ancak hiçbiri o değildi." Başını kaldırdı. Yüzüne dökülen saçlarının arasından bana baktığında, bedenimin hiçbir noktasını hareket ettiremiyordum. "Sonra o geldi. Rozelin. Vakfımızın vaat ettiği yardıma muhtaç kız öğrencilerden biriydi. Onu ilk gördüğümde, aradığımız kızın o olduğunu hissetmiştim." Konuşmasının arasında sıkça inliyordu ancak son sözlerinden sonra, dudaklarında gurur dolu bir gülümseme var oldu. "Yanılmadım. DNA'ları, âdeta aradığımız kızın o olduğunu haykırdı.

CamScanner ile tarandı

Vakit kaybetmememiz gerekiyordu, tek bir an bile. Ancak Rozelin'i ülkemize getirmek hiç kolay olmadı. Evrenlerarası yolculuğu sağlayacak büyü bir bedel istiyordu. Bilirsiniz, yasak büyüler daima kanlı bir bedel ister. Temur Alizen, önce büyü tutana kadar halkını teker teker kurban etmeyi düşündü, gözü kararmıştı. Bunu yapmaktan çekinmeyecekti ancak az olan Lenoran nüfusunda, on kişinin yokluğu dahi kısa sürede fark edilirdi. Aradığımız kızı bulmuşken bölgede iç karışıklık çıkması her şeyin sonunu getirebilirdi. Bu fikirden derhal vazgeçtik."

"Ne yaptınız?" Mestan bu soruyu Nerin'e iğrenerek sormuştu. Eli silahının kabzasındaydı. Nerin'i yaralı hâlde konuşturan da tam olarak buydu.

"Ne mi yaptık? Yasak büyünün istediği kanlar dökülemiyorsa yapılacak tek bir şey vardır. Kendi canından olan birinin kanını dökmek!"

Buraların düzenini bilmeyen biri bile bunu tahmin edebilirdi. Limpyas'ın ve büyükbabasının yaptığı büyülerde de tıpkı böyle olmuştu: Ya yüzlerce masum kişinin kanının dökülmesiyle ya da büyüyü yaptıranın kendi kanından olan birini feda etmesiyle büyü tutmuştu.

"Bunu yaptı mı?" Merdivenlerden gelen ses Mirel'e aitti ve sesi tıpkı Mestan'ınki gibi ikrah barındırıyordu. "Ailesinden sadece kız kardeşi kalmıştı."

Gözüm kararı. Safra tadı damağımı yoklarken giderek devleşen görünmez hortumun içinde savruluyordum. Arkamda bir taş gibi hareketsiz duran Biran'la...

"Evet, kız kardeşi Mera'yı Rozelin'i bölgesine getirmek uğruna feda etti ve bunu yaparken suratlarınızda gördüğüm acıma duygusunun zerresi yoktu onda." Çenesini buruşturdu. Ancak bu ifade yapılan caniliği kınamak değil onamak için canlanmıştı. "Sonrasını biliyorsunuz. Bebeğin ruhu

CamScanner ile tarandı

Rozelin'in bedenine günlerce süren bir büyüyle yerleştirildi. Bebeğin yeniden ete kemiğe bürünmesi ve tutunmanın gerçekleşmesiyle, gebelik Rozelin'in vücudunda en başından başladı. Ancak Rozelin'in bedeni bebeği kolay kabul etmedi. Şu ana kadar fark etmiş olmalısınız. Zaman zaman çektiği dayanılmaz acıların sebebi kendisine ait olmayan bir bebeği taşımasından kaynaklanıyor." Bir lütuf ortaya serecekmişçesine başını salladı. "Bilmediğiniz bir şey söyleyeyim, o acılar yalnızca bebek kendi kanından biriyle temas ettiğinde dizginlenebilir. Rozelin bebeğin annesi değil, hükmü geçmez ancak babası deva olabilir."

Bakışlarım karnıma düştü, biliyordum, biliyorduk. Bunu çok önceden keşfetmiştik, acılarımı dindiren yalnızca Biran'ın dokunuşları olmuştu. Bebek babasının dokunuşuyla sakinleşiyordu, bilmediğimiz buydu.

Bir kez bile kırpamadığım gözlerim puslu görüntüyü perçinlerken dizlerim ağırlaşan bedenimi taşımak istemiyordu. Geçmişim, bugünüm ve geleceğim bu gerçeği kabul etmek istemiyordu.

"Temur Alizen'in büyücüsü ölmeden bir süre önce bana bir şey söyledi. Sözlerime kulak verin. Gebeliğin son on günü Rozelin ve bebek için en kritik zaman dilimi olacak. O vakitlerde bebeğin babası bile son veremeyecek çekilen acıya ancak bundan daha mühim olanı... O acı her ikisini de öldürecek kadar kuvvetli olacak. Temur ve büyücüsü bunu da düşünmüştü. Acıyı azaltacak büyünün formülü büyücü tarafından bulunmuştu lakin büyücü artık aramızda değil ve formül de onunla birlikte mezara girdi. Nasıl yaparsınız bilmiyorum ama... Son on güne girildiğinde bir şekilde bunu anlayıp bebeği Rozelin'in karnından almanız gerekiyor." Karnıma dikkatle baktıktan sonra takati kalmayan başını duvara yaslayıp yarı açık gözlerle konuştu. "...ve görünen o ki o zaman çok da uzakta değil."

CamScanner ile tarandı

Bilincim derin ve kimsesiz bir karanlıkla buluşmadan evvel duyduğum ses Perla'ya aitti. Adım bir çığlık gibi ağzından çıkmıştı. Bedenimin bir kurşun gibi yere çakıldığını, hissettiğim fiziksel acıyı hatırlayabiliyordum. Bu kez olmamıştı... Bu kez düşerken Lider Biran tarafından kurtarılamamıştım.

Karanlığın ardında, zamanın neresinde olduğumu bilmiyordum. Uzuvlarımda hissettiğim acıyı, alnımdaki sızlama takip ediyordu. Uyandım, dışarıdan süzülen ışık koyu olmasına rağmen gözlerimi kamaştırdı. Uzunca bir süreyi uykuda geçirdiğimi anladım. Doğrulmaya çalışırken elimi alnıma götürüp oradaki ince ve yatay yaranın varlığını parmaklarımda hissettim. Birkaç öksürükle birlikte kendini hissettiren baş ağrısı keskindi. Dudaklarımdaki kuruluğun boğazıma uzandığını keşfettiğim saniyelerde, gözüm odanın içinde sıvı bir şeyler aradı. Masanın üzerindeki sürahi boştu, bardak da öyle. Ayağa kalkmak hiç kolay olmadı. Sersem gibiydim. Aralık kapıdan çıktığım an beni sessiz ve karanlık koridor karşıladı. Girişten hiç ışık gelmiyordu. Evde kiminle yalnız olduğumu bilmiyordum ve merak etmiyordum. Sağa döndüm, yürüdüm. Mutfağa attığım ilk adımla mavi loş ışık açıldı. Önümdeki manzara bu evde alışık olduğum gibi değildi; su içindeki tezgâh, yığılmış bulaşıklar ve parmak izleriyle dolu dolap kapakları... Diğer yandan içerisi buz gibiydi ve bunun sebebi açık unutulan buz duvarıydı. Düşünmemeye çalıştım. Temiz bir bardak buldum ancak ada tezgâhtaki dolu sürahi yerine buz duvarına yöneldim. Burada da işler alışılmışın dışında ilerlemişti. Her zaman çeşit çeşit yemekle dolu olan dolapta şimdi bir tabak bile yemek yoktu. Soğuk suyu aldım, üst üste iki bardak içtikten sonra buz duvarını kapatmak için yukarı uzandım. Aynı anda içeri giren Perla telaşla yanıma koştu.

CamScanner ile tarandı

"Rozelin! Ayağa kalkmamalıydın." Perla hızla yanıma geldi ve koluma girdi. "Kötü düştün." Bakışları açık buz duvara takıldı. "Ah, boyum yetmediği için kapatamadım. Buradaki sandalye gözüme pek sağlam gelmedi. İçeri başka bir tane almaya gitmiştim ki uyanmışsın. Şifacı Voran uyandığında bir süre ayağa kalkmaman gerektiğini söyledi. Mide bulantısı ve baş dönmesi ola..."

"Nerin nerede?"

Sözlerini kesen sorumla yüzü bembeyaz oldu. "Bunu neden soruyorsun?"

"Perla," dedim kısık ancak sabırsız bir sesle. "Bana onun nerede olduğunu söyle!"

"Tedavi edilip zindana gönderildi. Ne kadar ısrar edersen et oraya gitmeyeceğiz. Şimdi lütfen yatar mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Uyumak istemiyorum. Ne kadardır o yataktayım?"

Bakışlarına oturan kederin sebebini biliyordum. "Bugün üçüncü gün."

"Üç gündür uyuyor muydum?"

"Aslında... Buna uyku denemez. Baygın gibiydin ama sürekli sayıkladın."

"Ne söyledim?"

Elini kolumdan ayırdı, parmaklarını birbirine kenetledi ve bakışlarını oraya dikti. "Anne, baba... Sıkça Gülnur. Bazen Murat ve Zehra... Bir de..."

"Bir de?"

Bakışlarını bakışlarımla buluşturdu, çimen yeşilleri dolu doluydu. "Bebeğim," dedi sessizce. "Bebeğim, dedin. Bunu da en az Gülnur'un adı kadar söyledin."

Boğazımdan aşağı dikenleri olan bir ateş yuvarlandı.

"Rozelin." Perla benden bir karşılık beklemeden yeniden kollarıma dokundu. "Yaşadıklarını anlayamam. Hissettiklerini de öyle... Sadece yanında olabilirim ve bunu istiyorum. Yanında olmama izin verir misin? Lütfen."

CamScanner ile tarandı

Ona baktım. Ona dolu gözlerimle bakmaktan çekinmedim. Ağlıyordu. Bense bunu yapamadığım için dolu gözlerle kalakalmıştım. Perla bana sarıldı; şefkatli ve içten. Sırtımı sıvazlarken yanımda olduğunu hissedebiliyordum. Kollarımı kaldırıp ona karşılık veremedim ama bunun için minnettardım ve konuşabildiğim ilk anda söylemeyi düşünüyordum. Mutfak kapısı bir kez daha açıldığında, bu kez siyah pijamalarının içindeki Mirel'i gördüm. Yüzünde henüz uyandığını ele veren mahmurluk vardı. Bakışlarımızın buluşmasıyla sert ifadesi ateşe düşmüş bir kurşun gibi eridi. Durdu, baktı ve hızla yaklaştı. Bedenimin sol kısmını kendine çevirip sıkıca sarıldığında, gözlerimi kapattım. Bir yanımda Perla'nın yumuşak sarılışı diğer yanımda Mirel'in sıkı sarılışı vardı. Kollarımı kaldırdım, onlardan güç alarak onlara sarılabildim.

Sabahın ilk kızıl ışıkları girişi doldururken kapıya sırtı dönük olan uzun koltukta Mirel'in dizlerinde yatıyordum. Yattığım yer ve karşısındaki koltuk uyumaları için hazırlanmıştı. Buna rağmen benimle birlikte saatlerdir gözlerini kırpmamışlardı. Konuşmadığım için konuşmadıklarını biliyordum. Mirel arada saçlarıma dokunuyordu. Başka bir zamanda kendimi iyi hissettirecek bu davranışına, düşüncelerle boğuşurken odaklanamıyordum.

Perla bir süre gün ışığını izledikten sonra ayağa kalktı. Uzun süre oturmaktan bacakları uyuşmuş olacak ki suratını buruşturarak dizlerini ovaladı. "Kahvaltı hazırlayacağım. Acıkmış olmalısınız." Bana odaklanan bakışlarıyla gülümsemeye çalıştı. "Özellikle de sen. Günlerdir damardan besleniyorsun."

O söyleyene kadar dirsek içlerimdeki morlukları fark edememiştim. "Aç hissetmiyorum," dedim sessizce. "Benim için hazırlayacaksan yapma, saat daha çok erken."

CamScanner ile tarandı

"Senin için değil," diyerek araya girdi Mirel. "Ben de çok açım. Hep birlikte yiyeceğiz. Tabii Perla savaş alanına çevirdiği mutfaktan yiyecek bir şeyler çıkarabilirse..."

Perla düşen yüzünü Mirel'e çevirdi. "Günlerdir mutfakla tek başıma cebelleşiyorum. Yardım etme nezaketinde bulunsaydın o kadar dağılmazdı."

"Mutfaktan anlamadığımı biliyorsun."

Doğrulurken her ikisine de baktım. "Günlerdir bu evde benimle yalnız mısınız?"

Perla başını salladı. "Evet. Günde bir kez Mestan ve Efraim bizi kontrol etmek ve ihtiyaçlarımızı getirmek için geliyorlar."

"Ama hepsi bu kadar." Mirel iyice uzayan saçlarını omzunun gerisine atarak konuşmaya devam etti. "On dakika bile kalmadan gidiyorlar."

"Nereye gidiyorlar?"

Birbirlerine baktılar. Bakışmalarının altında yatan bir ad vardı ve o adın kime ait olduğunu biliyordum.

"Biran'ı aramaya gidiyorlar."

Biran. Adı boğazıma bir yumru gibi otururken gayriihtiyari odasının olduğu koridora baktım. O yoktu ve o koridor şimdi kimsesizdi. "Nerede?"

"Bilmiyoruz. Ağabeyim o gün, sen bayıldıktan sonra gitti ve bir daha dönmedi. Mestan ve Efraim onu her yerde aradı, yok. Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum." Perla'nın sesi kesilmeye, dudakları titremeye yüz tutmuştu. "Yine de onu çok merak ediyorum. Melina'yı kaybettiğimizde de yanında olmama izin vermemişti. Şimdi de..." Ne söylediğini henüz fark ederek sükûta bürünse de gerçeklerin ortaya saçtığı güç beynimi çoktan ele geçirmişti.

Melina. O, bedenimdeki bir kurşundu. Girişi vardı ancak çıkışı yoktu. Saplandığı yeri kan revan içinde bırakmıştı, çü-

CamScanner ile tarandı

rütmüştü. Melina. Ölmüş kadın. Ölmüş bir anne. Bebeğini kucağına alamadan ölmüş bir anne. Onun bebeği şimdi benim bedenimdeydi. Onun bebeğini bedenimde büyütüyordum. Onun kocasının elleriyle acımı dindiriyordum.

"Bunu sen istemedin." Mirel ayağa kalktı ve önümde diz çöktü. "Bunu hiçbir kadın istemez ve sen de istemedin. Bu yüzden kendini suçlamak gibi bir aptallık yapmayacaksın Roz." Burukça gülümsedi. "O veletler sana böyle hitap ediyor değil mi? Hoşuma gitti, ben de böyle söyleyeceğim bundan sonra." Omuz silkti, suratı aynı ciddiyetine dönmüştü. "Bak, ne diyeceğim? Bir bebeğin hayatını kurtarıyorsun. Böyle düşün. Çünkü doğru olan bu. Sen, ölmüş bir kadının bebeğine can veriyorsun. Bu... Ne kadar çirkef olsan da senin karakterine göre bir şey."

Kapının sertçe vurulmasıyla Mirel ayağa fırladı. Bakışlarıyla anlaştılar. Perla koşup kapıyı açtığında, karşısında korumalardan biri vardı.

"Kraliçe Rozelin'i görmek istiyorum."

Perla şaşkınca "Neden?" diye sordu. "Rozelin dinleniyor. Her ne olduysa ba..."

"İyiyim." Ayağa kalktım, kapıya yürüdüm. Korumanın alnı terliydi, onu zorda bırakacak bir şeyler olmuştu. "Ne oldu?"

"Efendim, Lord Steven sizi görmek istiyor. Onu ormandan içeri almadığımız için öfke saçtı. Sizi görmeden gitmeyeceğini söyledi."

"Lanet olsun!" Mirel az önceki hâline tezat bir öfkeyle yanıma geldi. "Zeliha denen o kızı eve alman büyük bir hataydı. Steven onun için gelmiş olmalı."

Zeliha. Yaşananlardan sonra onu tamamen unutmuştum. "Nerede o?"

"Güvenli bir yerde."

"Umarım o güvenli yeri Steven bulamaz."

CamScanner ile tarandı

"Bulamaz," dedi Mirel. "Şimdi biraz da kendini düşünmeye başlayabilirsin. Steven bir şeylerden şüphelenmeseydi buraya gelmezdi."

Gözümü ormana diktim. "O halde gidip şüphelerini temize çıkaralım."

Dışarı çıkarken kimsenin sözünü dinlemedim. Korumanın aracına binerken Mirel, Perla'ya evde kalmasını söyleyerek korumayı indirdi ve sürücü koltuğuna kendisi geçti. Patika yol boyunca homurdandı ancak benim aklımda Steven'a söyleyeceklerim vardı. Bu işi temizlemeliydim. Steven, Zeliha'nın peşini tamamen bırakmalıydı. Orman yoluna çıktığımız an Steven ve adamlarıyla burun buruna geldik. Korumanın da dediği gibi Steven onu hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyordu.

"Umarım kapıma bu şekilde dayanmanızın mantıklı bir açıklaması vardır, Lord?"

Steven daha ilk andan bana şüpheyle baktı. Bir el hareketiyle adamlarına oldukları yerde kalmaları doğrultusunda talimat verdikten sonra iri adımlarla yanıma geldi.

"Neden burada olduğumu biliyorsun." Karşımda durduğunda, aramızda birkaç adımlık mesafe ancak vardı. Gözlerinde bir şeyler bildiğine dair delil aradım.

"Yanılıyorsunuz. Hiçbir fikrim yok."

"Öyle mi?" Kalkan sol kaşı, peşi sıra sürükleyeceği nahoş kelimelerin öncüsü oldu. "Yalan söylemek senin gibi saygıdeğer bir kraliçeye hiç yakışmıyor. Zeliha'dan ne istiyorsun?"

Uzatmadı. Açıkça söylediği derdine karşın aynı soruyu ben de ona yöneltmek istedim. Bağıra çağıra! Başıma gelenlerin tüm hıncını ondan çıkarırcasına.

"Bahsettiğiniz adı ilk kez duyu..."

"Kraliçe... Kraliçe," dedi melodik bir tonlamayla. "Onu

CamScanner ile tarandı

burada görmüşler." İşaretparmağıyla zemini gösterdi. "Tam burada. Üstelik seni arıyormuş, bu konuda kaynağım sağlam ve şimdi sen, bana onun adını ilk kez duyduğunu mu söyleyeceksin?"

Çenemi yukarı kaldırırken benimle ilk kez bu denli yakın konuşması rahatsız etmişti. "Her kimden bahsediyorsanız lord! Dediğim gibi... Kim olduğunu bilmiyorum. Beni tanıyan herkesi tanımak gibi bir zorunluluğum yok, öyle değil mi?"

"Elbette öyle," dedi nezaketle. Birkaç adım geri çekilmesi, daha fazla bilgisinin olmadığını gösteriyordu. "Sadece..."

"Sanırım sizin için kıymetli biriydi."

Birbirine bastırdığı dudaklarını yukarı itti. "Ah hayır. Yalnızca bana ait olan bir çöpün dahi kaybolmasından hoşlanmıyorum. İşin kötü yanı... Onları bulduğumda bir çöp olmasalar dahi öyle olmak için dua ediyorlar." Yeniden yaklaştığında, bakışlarında tehditkâr bir ifade vardı. "Umarım beni anlamışsındır."

Samimiyetten yoksun bir şekilde gülümsedim. "Elbette anlıyorum. Umarım siz de beni anlamışsınızdır. Size ait olanlarla ya da çöplerinizle ilgilenmiyorum, Lord Steven. Yanlış yerde aramıyorsunuz."

Aynı şüpheci bakışlarla başını salladı. Sonra da nezaketten uzak bir tavırla karşımdan ayrıldı. Bir kez daha insanların, onları ilk tanıdığım hâlleriyle kalmadıklarına şahit olmuştum. O kibar, güler yüzlü adam bir anda zorbaya dönüşmüştü. Şayet burada yalnız olsaydık, beni sorgularken parmakları boğazımda olabilirdi ve o bakışları o ifadeye sahipken buna şaşırmazdım.

Arkamdan yaklaşan Mirel omzuma dokunup "Hadi," dedi. "Eve dönelim. Bizim için en güvenli yer ağaçların arası."

CamScanner ile tarandı

"Ya Zeliha için?"

Ona döndüğümde, anlayamayan gözlerle bakıyordu.

"Ya Zeliha için?" diye tekrar ettim. "Steven'ın öfkesini gördün. Kızı bulursa neler yapabileceğini düşünebiliyor musun?"

"Onu bulamaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Bulamaz dedim ya. Boş ver, herkes kendi başının çaresine baka..."

"Zeliha nerede Mirel?"

"Ne yapacaksın?"

Mirel bu konuda içimin rahat etmesini sağlayacak bir şeyler yapmayacaktı. Bunu bilerek konuştum. "Yanına gidemeyeceğime göre sadece soruyorum. Benden yardım istedi, bana güvendi. Yerini bilmeye hakkım var."

Anlayışla ancak isteksiz bir biçimde başını salladı. "Biran'ı yaralı hâlde taşıdığımız bir kulübe vardı, hatırladın mı? Zindanın yakınlarında..."

"Evet." O günü asla unutamazdım.

"Orası Zeliha için hazırlandı. Şimdi orada ve güvende. Sen de rahat ol, Steven onu bulamayacak."

Bakışlarım arabanın üzerindeki anahtara takıldı, şans bu kez benden yana olduğunu mu söylüyordu? Yapacağım şey onlar için doğru olmayabilirdi ama benim doğrum buydu. Safornikon'da yalnız ve çaresizken kimsenin benim için yapmadığı şeyi şimdi yalnız ve çaresiz bir kadın için ben yapacaktım. Arabaya yürüdüm. "Teşekkür ederim," dedim ve içimden şöyle devam ettim: *Özür dilerim Mirel. Steven'a güvenmediğim ve de Zeliha'nın iyi olduğunu gözlerimle görmek istediğim için ve yanına giderken seni zorda bırakacağım için çok özür dilerim.*

Ön yolcu koltuğuna bindiğim ilk anda tüm kapıları kilitleyecek düğmeye uzandım. Çıkan mekanik ses Mirel'in

CamScanner ile tarandı

mavi gözlerinde şimşekler çaktırırken karnımı kollayarak sürücü koltuğuna geçtim. Yetişip arabanın arka camına avuçlarını geçiren Mirel'in, arabanın önüne geçmek isteyen adımlarından erken davranarak gaza yüklendim. Onu arkamda bırakmam uzun sürmemişti. Direksiyon hâkimiyetini sağladıktan sonra bir saniye için başımı çevirip ondan bir de bakışlarımla özür diledim. Aracı yoktu. Eve kestirmeden bile dönse bana yetişmesi imkânsızdı. Buna rağmen içimdeki his tehlikenin yaklaştığını ve elimi çabuk tutmam gerektiğini söylüyordu.

Kuvvetli yol hafızam beni adım adım hedefime yaklaştırırken torpidodaki silah ve telsiz dikkatimi çekti. Bunu hiç istemiyordum ama onlara ihtiyacım olabilirdi. Ağaçlık alana ulaştığımda, arabayla daha fazla devam edemeyeceğimi biliyordum. Ağaçların arasından atlarla geçmiştik ve şu an bir ata sahip değildim. Arabayı çalılıkların sık olduğu kısma bırakıp kalan yolu yaya olarak devam ettim. Etraf şimdilik sessiz ve güvenli görünüyordu ve tek istediğim böyle devam etmesiydi. Yol boyunca düşünmüştüm, buradan Zeliha'yı alıp öyle dönecektim. Bir kez daha onu uzaklaştırmalarına izin vermemek için elimden geleni yapacaktım.

Biraz sonra kulübeyle birlikte Zeliha da görüş açıma girince derin bir nefes aldım. Hâlâ iyiydi. Derme çatma kulübenin ahşap merdivenlerine oturmuş etrafına bakıyordu. Birini bekliyormuş gibi bir hâli vardı, işte bu yeterince anlamsızdı. Bir ağacı daha geride bırakmadan önce durdum, arkasına geçtim ve zamanımın olmadığını bile bile onu izledim. Zeliha da şüphe uyandıracak başka bir şey olmadı ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı; gerdanım ısınmıştı.

Buna neden olan kraliçelik kolyesiydi.

Evet, buraya korumak için gelmiştim ancak aynı zamanda korunmam gerektiğinin de farkındaydım. Sadece bu yüzden

CamScanner ile tarandı

ateş gibi yanan su damlası kolyeyi avucumla sardım ve gözlerimi kapattım.

Efsunkâr gücün bana gösterdiği görüntüde Steven vardı. Arabasının içindeydi ve zafer kazanmış gibi gülümsüyordu. Kolyeyi daha fazla sardığımda, görüntü genişledi. Nefes nefese gözlerimi açtığımda, etrafımda dönüp sırtımı ağaca yasladım ve çöktüm.

Steven buraya geliyordu!

Düşünmeliydim. Bir şey yapmalıydım. Telsiz! Belimden telsizi çıkarıp dudaklarıma yaklaştırdım. Mandala basmadan önce birinin kodunu hatırlamak zorundaydım. Düşündüm, kafamı patlatırcasına düşündüm. Kimsenin kodu belleğime uğramadı. Perla! O bana liderlerin tam rakamlı kodunu söylemişti.

1000 ve 2000.

Bu kez düşünmedim. Hangisinin ona ait olduğunu biliyordum. Mandala bastım. "1000-1000."

Sesim onun telsizine cızırtıyla karışık gitmiş olmalıydı. Telsizi açık mıydı? Telsizin diğer ucunda mıydı?

"1000-1000."

Cevap yok. Tek bir cızırtı bile yok.

"Biran! Beni duyuyor musun? Ben... Rozelin. Zeliha'nın yanındayım. Yardımına ihtiyacım var. Lütfen, yardım et."

Duyuyor musun Biran, şimdi neredesin? Beni duymanı istiyorum. Beni duyacak kadar iyi olmanı istiyorum.

"Lütfen beni duymuş ol."

Telsizi dudaklarımdan uzaklaştırdım, elim büyüklüğündeki siyah alete karşımda o varmış gibi baktım ve son kez fısıldadım. "Lütfen..."

Tekerlek seslerini duyduğum an parmaklarımın arasından kayıp giden telsizin ne tarafa düştüğünü takip etme fırsatım olmadı, arkamdaki hareketliliğe döndüm. Zeliha

CamScanner ile tarandı

oradan oraya koşturuyordu. Korktuğunu düşündüm. Telsizi arama fikrinden vazgeçip ona doğru koştuktan bir süre sonra çarpıştık. Çığlık atıp geri çekildiğinde yüzündeki ifadenin korku olmadığını gördüm. Başka bir şeydi.

"Zeliha. Hemen buradan gitmeliyiz." Tutması için elimi uzattım. "Steven geliyor. Derhal gitmeliyiz!"

Elimi tutmadı. Kıpırdamadı bile. Sadece etrafına baktı. Tek yaptığı buydu.

"Tanrı aşkına Zeliha! Neyin var senin? Gitmeliyiz, diyorum. Steven geliyor! Az sonra burada olacak."

Kolunu tutmak için uzattığımda geri çekti. Duyulan fren sesine gülümsediğini gördüm. Siktir!

"Evet, Steven geliyor. Tam da bu yüzden kalıyoruz."

Bu kez onun eli bana uzandı. Ne olduğunu anlayamadan kolumdan kavrayıp beni kendine çekti. Ah, hayır. Bir kez daha boka batmıştım ve yine kendi yüzümdendi! Steven gelmeden önce buradan gitmem gerekiyordu. Yalnız. Steven benim yürüdüğüm mesafeyi çok daha kısa sürede tamamlayabilirdi. Vaktim yoktu.

"Bırak beni. Bırak, yerinde olsam bunu yapardım." Zeliha oralı olmadı. Gözü ormanın derinliklerindeydi. En başından beri öyleydi!

"Az kalsın senden önce gelecekti ve bir çuval inciri berbat edecekti," dedi beni tutmaya devam ederek. "Bir çuval inciri berbat etmek, bu deyimi bilirsin."

Çırpınmadım. Kafamın içinde giderek uyanan düşünceler zekâmı idame etmeme sebep olabilirdi. "Buraya gelmemi siz istediniz, değil mi? İkiniz. En başından beri her şey beni köşeye sıkıştırmak içindi. Orman evine gelişin, benden yardım istemen... Bugün Steven da planın son parçası olarak beni ziyarete geldi. Bu yüzden öfke dolu göründü. Sana zarar vereceğini düşünüp harekete geçmem için..."

CamScanner ile tarandı

"Bizi sorularla yormayacağına seviniyorum," dedi kızıl saçlarının altındaki yeşil gözlerini kısarak. "Zeki insanları her zaman sevmişimdir."

Karşı koymuyor oluşuma rağmen elimi daha sıkı tuttu. "Ne istiyorsunuz?"

"Ah, hadi ama Rozelin. Senden ne isteyebiliriz?" Karnıma baktı ve gülümsedi. "O sahipsiz bebeği istiyoruz elbette."

Sahipsiz. Bunu duymak beni fena hâlde incitti.

"Neden mide bulantısıyla bakıyorsun? Mahkemede avaz avaz bağırdığın bu değil miydi? Her iki lidere de düşmansın. Steven bizzat duymuş. Bebeğinin babasını bilmiyorsun ve belli ki onu istemiyorsun. O halde bebeği bize ver. Doğum yapana dek seni saklarız. Bebeği bize teslim ettiğinde ise liderlerin seni bulamayacağı uzak bir yere gitmeni sağlarız. İstediğin bu değil mi?"

Dediği gibi, ona mide bulantısıyla bakıyordum. "Hemen beni bırak." Kelimelerin üzerine yaptığım vurgu onu tereddüt ettirdi. "Sizinle işbirliği yapmayacağım."

Aniden attığı kahkaha ormanın derinliklerinde yankılandı. "İşbirliği mi? Eğer işbirliği isteseydik böyle bir plan yapmazdık." Gülümsemesi dudaklarında donarken yaklaştı. "Bu işbirliği değil Rozelin. Bu senin mecburiyetin. Senin çıkarlarının da işleyeceği güzel bir mecburiyet."

Aramıza giren alkış sesi aralıklı ve kuvvetliydi. Steven buradaydı. Başımı ormana çevirdiğimde onun birbirini döven avuçlarını ve tebessümünü gördüm.

"Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim, desem bunu hakaret olarak algılar mısın? Kraliçe."

Steven yaklaşırken Zeliha beni özgür bıraktı. Avuçlarını göğsünde birleştirdi. Başını eğdi ve lordu selamladı.

"Benden istediğinizi yaptım efendim, onu sizin için tuttum."

CamScanner ile tarandı

Steven, Zeliha'yı memnun bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Ardından bana bir nimete bakarmış gibi baktı.

"Seni buraya kadar yorduğumuz için affet. Böyle olması gerekiyordu."

Korkmadım. Yaklaşırken gözlerimdeki düşmanlığın onu tekmelemesini istiyordum.

"Olması gereken ne? Kalleşliğin mi?"

"Kalleşlik?" Bunu kesinlikle tasvip etmemişti. İşaretparmağını kaldırıp iki yana salladı. "Bunun adı o basit kelime değil. Sevgili Rozelin, ben de buradaki tüm asiller gibi soyuma armağan edeceğim bir veliaht istiyorum. Belki bir lider değilim. Ancak eyalet yönetimini idame ettirebilmek ve halkın kralına sunacağı daha fazla saygı için bu şart."

"Kanından olmayan bir bebeği mi soyuna armağan edeceksin?" diye sordum gözle görülür bir şaşkınlıkla. "Temur Alizen'den farkın ne senin Steven?"

"Ah." Başını arkaya atıp avucunu bir an için alnına koydu. "Buranın düzenini bilmediğin o kadar belli ki. Bak, bizleri aynı amacın peşinden sürükleyen kurallar benzer işler yapmamıza sebep olabilir. Bu, o cani herife benzediğim anlamına gelmiyor. Sana hep nezaketle yaklaştım. Öyle devam edebilirdi ama sen Lider Biran ile bir olup mabedime girdin. Oyun çevirdin."

"Sadece çıkış arıyordum."

"Sana mahkemede bulunacağımı söyledim. Dediğimi yaptım, biliyorsun, oradaydım. Çırpınışlarına şahit oldum. Bebeğinin kime ait olduğunu bilmiyorsun, bu onu sahipsiz yapar. Ayrıca kendine de ait olmadığını söyledin." Daha fazla gülümsedi. "Üç büyükler ve diğerlerinin aksine ben sana inanıyorum. Bu yüzden buradayım. Zeliha sana planımızı anlatmış olmalı. Daha iyi bir fırsat bulamazsın. Rozelin, taşıdığın bebeği bize vermeyi kabul et. O senin için ayak bağı, bizim için ise bir mucize..."

CamScanner ile tarandı

Bu son noktaydı. Geriye attığım tek adımla birlikte belimden kaptığım silahı Steven'ın suratına doğrulttum.

"Eğer ona bir daha böyle hitap ederseniz, sahipsiz birer cesede dönüşürsünüz."

Zeliha korkuyla geri çekildi. Steven hareket etmedi ama bu hamleyi beklemediği ortadaydı.

"Sakin ol." Bu ondan duyduğum en ciddi sesti. "Korkmaman için tüm adamlarımı geride bıraktım. Burada yalnızca üçümüz varız. Bunu bile iyi niyet göstergesi olarak kabul edebilirsin. Rozelin, buraya geldiğin günden beri sana uzanacak bir yardım eli arıyorsun. Sana o eli uzatı..."

"O elini alıp kıçına sok!"

Bağırtım kulaklarımda yankılanırken tuttuğum ilkel silahı nasıl kullanmam gerektiğini dahi bilmeden bir lorda kafa tutuyordum. Ne yazık ki bu da sonrasında pişman olmayacağım hatalarımdan biriydi.

"Kraliçe Nivera'nın neden senden nefret ettiğini anlayabiliyorum."

"Öyle mi?" diye sordum meraksızca. "Al sana bir sebep daha. Kraliçenin de senin de..." Başımla Zeliha'yı gösterdim. "...bu gursuz kadının da canı cehenneme." Başımı dik tuttum ve içimden geçeni söylemek istedim. "Bebeğim sahipsiz değil. Onun babası..." Safir mavileri gözümün önüne düştüğünde, başka bir ihtimalin olmadığını biliyordum. "Onun babası Lider Biran Nuh."

Steven afallamıştı. "Ama sen..."

"Mahkemede ne söylediğimi siktir et. Gerçek bu. Taşıdığım bebeğin babası Biran ve bana bunu yaptığını öğrenirse, sen hiçbir bebeğin babası olamayacaksın. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." İşaretparmağının boğumuyla burnuna dokunurken keskinleşen bakışları üzerimdeydi. "Üzgünüm, bu adımdan sonra dönüş yok. Şimdi... Mantıklı düşün ve

CamScanner ile tarandı

elindeki silahı bırak. Buradan benimle birlikte ayrılacaksın ve sevgili Biran yok oluşunun sebebini Temur Alizen'den, belki de annesinden bilecek. Kimse, bir kişi bile benden şüphelenmeyecek. Direnmeyi bırak. Söz veriyorum ki bebeği doğurduktan sonra seni..."

Silahın patlama sesi beynimde yankılanırken geride bıraktığı çınlama aralıksız sürdü. Kollarımı kuvvetle salladığını, avuçlarımın içinde bir bomba patladığını hissetmiştim. Bakıyordum ama göremiyordum. Burnumda barutla karışık yanık kokusu vardı. Çınlamanın arasından Zeliha'nın çığlığını duyduğumda kendime gelmeye gayret ederek saniyelerdir yapmadığım şeyi yaptım; nefes aldım.

Steven dizlerinin üzerindeydi, karnından vurulmuştu. Tanrım! Bunu yapan bendim.

"Seni sürtük!" Zeliha avuçlarını sıkarak haykırdı. "Seni sürtük, ne yaptın sen?"

Steven parmaklarına bulaşan kana baktı, sonra da bana. "Sen..."

Silah parmaklarımın arasında titrerken bir milim bile indirmedim. Henüz bitmemişti. Birine zarar vermenin acısıyla gözümden iki damla yaş aktı. "Gidin buradan." Hareket etmemelerine karşın silahı daha sıkı kavradım, parmağımı ikinci kez tetiğe yerleştirdim ve bağırdım. "Hemen gidin buradan! Bir sonraki sefere karın boşluğundan vurulacak kadar şanslı olmayabilirsin Steven. Karşında kör bir nişancı var."

Acı içindeki Steven, Zeliha'ya işaret verdi. Zeliha'nın beklediği buydu. Lordun omzunun altına girerek kalkmasına yardım etti. Beni henüz birkaç adım geride bıraktıklarında, Steven omzunun gerisinden karnıma baktı.

"O bebek seni geberttiğinde ya da Biran bebeği alıp sözde annesinin cesedini bir yere attığında, burada olanları aklına getir." Emin bir şekilde başını salladı. "Getireceksin."

CamScanner ile tarandı

Gözden kaybolduklarında, bu kez dizlerimin üzerine çöken bendim. Silah olanca sıcaklığıyla toprak zemin ve sol avucumun arasında duruyordu. Dudaklarımdan dökülen hıçkırıklar kesik kesikti. Nefesim, önüme dökülen saçlarımı itiyordu. Parmaklarımdaki kanı hissettim. O kanı ben dökmüştüm. Hıçkırıklarım kuvvetlendi, hesapsız bir zaman dilimine yayıldı. Alışamıyordum, olmuyordu. Steven ölebilirdi ve bu düşünce beni mahvediyordu. Tanrıya bitmesi için yalvarıp durdum. Her nerede duracaksa artık durması için içten içe yalvardım. Hıçkırıklarım iç çekişlere evrildiğinde, kanlı parmak uçlarımda bir çift kara postal belirdi. Başımı kaldırıp bakmadım, kime ait olduğunu biliyordum.

"Yine burnumu boka batırdım." Alaycı sesim cılızdı. Islak yüzümle gülümsedim. "Merak etme, bu kez kendim hallettim."

Bir şey söylemedi. Ölüm kadar sessizdi. Sessizlik kadar keskindi. Dizlerinin kırıldığını gördüm. Kollarımı avuçlarıyla sardı, beni kolaylıkla kaldırdı. Silah yerde kaldı. Bizi kulübeden içeri soktuğunda, içerisinin ilk gördüğüm tozlu ve boş hâliyle alakası olmadığını gördüm. Ahşap duvarlar halen çok eskiydi ancak temiz görünüyordu. Küçük odada tek kişilik beyaz örtülü bir yatak, el dokuması halı ve bir de sini vardı. Şömine temizlenmiş ve etrafına ufak, demirden bir korumalık yapılmıştı. İçerisindeki köz hâlâ canlıydı. Hemen girişin solunda kalan lavabonun önünde durduk. Bir süre bekledi. Sonra arkama geçti ve ellerini iki yanımdan uzatarak ellerimi tuttu, açtığı suyun altına soktu. Tenimin tenine bulaştırdığı kanı alıp götüren suyun ruhlarımızdaki kirler için de aynı şeyi yapabilmesini isterdim. Parmakları parmaklarımın arasından geçti, nazikçe ovalayarak ellerimi temizledi. Suyu kapatıp ellerimi kurularken tepkisizdim. Her iki elim büyük avuçlarında dururken parmaklarının arasına dek kurulandı.

CamScanner ile tarandı

"Ruhlarımızdakileri nasıl temizleyeceğiz?"

Havlu parmaklarımın arasında duraksadı. Bakışlarını ellerimden kaldırmadı ama ben bu kez çekinmeden baktım ona. Yorgun ama güçlü görünüyordu. Omuzları her zaman olduğu gibi dikti. Zindanda ve sonrasında uzayan sakalları son üç gün eklendiğinde, elle kavranacak vaziyete gelmişti. Saç dipleri terden ıslanmıştı. Koşmuş muydu?

"Yaran var mı?" diye sordu, buz gibi bir sesle.

"Bedenimde mi?"

Bir adım geri çekildi, başıyla yatağı gösterdi. "Uyu, sakinleş. Sonra neler olduğunu an..."

"Bir bok anlatmayacağım." Giderek zayıflayan sesim kulaklarıma güçlükle ulaştı. "Ne duymak istiyorsun? Herkes kötü, her şey kötü. Neye, nereye elimi atsam kötülük ve ben artık bunları anlatmayacağım." Başımı yüreğimde hissettiğim kırıklıkla iki yana salladım. "Keşke senin gibi kaçabilseydim. Keşke benim de kaçabilecek bir yerim olsaydı." Gözyaşım yanağımdan öyle hızlı süzüldü ki yerle buluşma süresi çok daha kısa olmuştu.

Arkasını döndü, kapıya yürüdü. Çıkmadan önce durduğunda, "Kaçabilecek yerinin olmasının önemi yok," dedi. "Oraya sadece bedenini götürmüyorsan, bir halta yaramıyor."

Gitti. Ardından kapattığı kapı beni köz yığının yetersiz ışığıyla baş başa bırakmıştı. Bir süre olduğum yerde kaldım. Bacaklarım sızlamaya başladığında yatağa yürüdüm ve yorgun bedenimi yumuşak yüzeye devirdim. Közün yitirdiği ateşiyle birlikte karanlığa kucak açtığımda, tetiğe basan parmağım hâlâ sızlıyordu.

Çıtırtı sesine açılan gözlerim, şöminenin cayır cayır yanan taze ateşinin aydınlattığı bir çift safir mavisiyle buluştu. Bakışlarını kaçırmadı, aralıksız ve tereddütsüz beni izlemeyi

CamScanner ile tarandı

sürdürdü. Şöminenin önünde, yerde oturuyordu. Kolları dizlerinin üzerinde birleşmiş, parmakları birbirine dokunuyordu. Hava kararmıştı, bunu tahta aralığından görebiliyordum ancak bilmediğim bir şey vardı.

"Beni neden izliyorsun?"

Vermediği cevap sakin kalmama olanak sağlamıyordu. Buna karşın yattığım yan pozisyon bedenime iyi gelmiş olacak ki karnım yumuşacıktı. Bebek uyuyordu.

"Sessiz kalınca her şey daha mı kolay oluyor? Eğer öyleyse söyle, ben de dene..."

"Seni korumam gerekiyordu," dedi bir anda. "Seni en başından korumalıydım."

İçim acıyla burkuldu. Boğazımda hissettiğim sertlik bedenimi ürpertirken aklıma gelen sebebi sözlere dökecek cesaretim yoktu.

"Hayır," dedi, bunu benim yerime o yaparak. "Nerin'in söyledikleri yüzünden değil. Senin haykırdıkların yüzünden." Göz kırptı, gözbebekleri parlıyordu. Acı çekiyordu. "Çaresizdin, karnında bir bebek taşıyordun. Seni korumalıydım."

"Zaten öyle yaptın. Beni hep korudun. Canın pahasına yaptın bunu. Yapmadığın..." Elim karnıma çok yakın bir yerdeydi. Dokunabilirdim, yapamadım. "Senin yapmak istemediğin bana inanmaktı."

Başını salladı. O an elimi yıkarken fark edemediğim detay yüzüme sert bir rüzgâr gibi çarptı; parmaklarının başlangıç eklemleri kanlı çizikler içindeydi. Son sözlerimle birlikte, parmaklarını o yaraların üzerine denk getirerek bastırdı. Kendini cezalandırıyordu.

"Yapmadım," dedi, öfkeli bir fısıltıyla. "İntikam gözüme sikik bir perde gibi indi. Yapamadım."

Parmağının birinden akan kan bileğine süzülürken kar-

CamScanner ile tarandı

nıma gitmek isteyen elimi ona uzattım ve kendine zarar veren elini tuttum. "Yapma."

Başını ellerimize eğdi. Şöminenin çıtırdayan ateşi içindekinden kudretli değildi, görüyordum. Tanrı ruhuna içinden oluk oluk irin akan bir yara bırakmıştı, sızlamadığı tek an bile yoktu. Hissedebiliyordum.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum!" Uzun ve kıvrık kirpikleri birbiriyle buluştu. Gölgesi elmacık kemiklerine devrildi. Zaman bizim için uçsuz bucaksız bir bilinmezliğe intikal etti. "Artık bilmiyorum."

"Bilmen gerekmiyor. Bir kere bilme." Elini sıktım ve yaralı elini parmaklarının baskısından kurtardım. Buna izin verdi. "Onca acının üzerine bu sana Tanrının bir lütfu. Kabul etmekten başka çaren yok."

"Nasıl yapacağım? Sen..."

"Ben yokum." Başımı yastıktan ayırdım, ona yaklaştım. Başını kaldırdı ve bana baktı. "Sana kızmıyorum." Gülümsedim. "Artık."

"Dün kabul ettiğin bebeği yarın bırakıp gidecek misin?"

Biran, tek sorusuyla ülkeyi tümüyle başıma geçirdi. Dağıtmıştı ama gerçek buydu. Yadsıyamazdım.

"Benim başka yolum yok."

Elimin altındaki elini çekti, üzerine koydu. Elim, koca avucunun arasında kaybolduğunda, hislerim acının ve Biran ile tanıştığım o isimsiz duygunun kucağında kıvranıyordu. "Yolun olsaydım, kalır mıydın?"

"Biran..."

"Seni neredeyse öpüyordum." Gözlerinde gördüğüm dalgalar, önüne çıkan herkesi yutacak kadar büyüktü. O dalgalar benim boyumu aşıyordu. "Seni öpmek istedim." Çırpınıyordum. "Ve bunu deli gibi isterken gerçeği bilmiyordum." Boğuluyordum.

CamScanner ile tarandı

Gerçek.

Elimi elinden kurtardım. Yattığım yerden kalktığımda, bunu onunla konuşmaya hazır olmadığımı biliyordum. Hiç hazır olmayacağımı bildiğim gibi.

"Artık gidelim."

"Kaçmanın işe yaramadığını söylemiştim."

"Gitmek istiyorum." O hariç görebildiğim her yere baktım. "Şimdi."

"Hayır."

"Ne demek, hayır?"

"Hayır, demek. Bir yere gitmeyeceğiz, demek."

Ayağa kalkıp hızlı adımlarla kapıya yürüdüm. "O halde sen kal. Ben gidi..." Kulpu indirdiğim an kilitli kapı benimle alay etmeye başladı. "Siktir! Kapıyı mı kilitledin?"

Aramızdaki mesafenin bir siluet olarak gösterdiği iri bedenini hareket ettirmedi. "Çirkeflik yapacağını biliyordum. Hep yaptın."

Bu kez gözlerim öfkeden doldu. "Beni burada zorla tutamazsın."

"Bu konuda tecrübem olmadığını söylemezsin."

Ayaklarımı yere vurarak ilerledim, başında dikildim ve avucumu açtım. "Anahtarı ver. Gitmek istiyorum."

"Neden." Başını değil ama bakışlarını yüzüme doğru kaldırdı. İçimdeki heyelanı görmüyor muydu? "Benden mi kaçmak istiyorsun yoksa gerçekten mi?"

"Kes şunu Biran! Anlamıyorsun, hiç anlamayacaksın. Tek acı çeken sen değilsin. Lanet olsun!" Ellerimi yüzüme kapatıp arkamı döndüm. "Karnımda bana ait olmayan bir bebek taşıyorum." Ellerimi keder ve öfkeyle yüzümden indirdim, yeniden ona baktım. "Karnımda senin ve karının bebeğini taşıyorum. Bu gerçek beni öldürüyor. Bu gerçek beni öpmeni istediğim o anı düşündükçe beni öldürüyor!"

CamScanner ile tarandı

Dudaklarımdan düşenler yalnızca sözcükler değildi. Dudaklarımdan düşenler, onunla aramızdaki surları yıkacak top mermileriydi.

O mermiler ateşlendiğinde, surlarımızda yangın başladı. Bileğime sarılan elleriyle birlikte, bedenim direnemeyeceğim bir kuvvetle çekildi. Bir an sonra yerde, onun kollarının arasındaydım.

Yüzünü göremedim çünkü bana sarılmıştı.

Yüzünü göremedim çünkü yüzü boynuma kapanmıştı.

"Bana bir soru sordun." Sıcak, amber kokulu nefesini boynuma bıraktı. Temas eden göğüslerimiz, yarışan kalp atışlarımızı birbirimizin göğüslerine nakşediyordu. "Seni duyup duymadığımı sordun. Seni her zaman duyacağım." Usulca geri çekildi, burnu burnuma dokunduğunda durdu. "...ve bir gün, içimde o cesareti bulduğumda seni öpeceğim. Neden, biliyor musun?"

Muhtaçlığım ilk kez özgürlüğüme değil, ruhuma dökülecek sözlerineydi.

"Ruhumu topraklarına gömdüğümden beri, benim için ölüm kalım meselesisin."

* * *

Zaman zebanilerin avuçlarında çürürken hatıraları var eden yaralı insanların kalpleriydi.

Ruhlarında dikiş tutmayan yaralar taşıyan insanlar, hatıraları yaralarına tuz diye basarlardı.

Bir kadın, çok uzun zamandır bir adamın dikiş tutmayan yarasının altında kalmıştı. Ancak bir zamanlar, tüm renkleriyle o da yaşamıştı. Melina... Henüz yirmi üçünde, ince belli ve bölgesindeki çoğu genç adamın nefesini kesecek kadar gözalıcı bir kadındı. Güzel elbiseler giymeyi, beyaz

CamScanner ile tarandı

suratını boyamayı ve kıymetli takılar takmayı seviyordu. Ancak sevdiği adama güzel görünmeyi her birinden daha fazla seviyordu.

O akşam da sevdiği adam için aynasının karşısına geçti. İri dalgalı, parıldayan saçlarının siyah, dantel geceliğinin üzerinden bir nehir gibi akmasına izin verdi. Derin dekolte-sinin açıkta bıraktığı gerdanına mor şişeli parfümünden iki fıs sıktı. O andan itibaren tüm odayı saran buram buram vanilya kokusu genç kadını memnun etti.

"Vay canına," dedi, o adam içeri girerken. Henüz duştan çıkmıştı. "Nefis bir koku."

Melina, Biran'ı belinde sadece bir havlu ile gördüğünde, parfüm şişesi parmaklarının arasından kayacak gibi oldu. Neredeyse düşüyordu ki son anda yakaladı. "Geldiğini duymamışım," dedi, en hoş tonlamasıyla. "Duşta daha uzun kalırsın sanıyordum."

Biran gardırobuna yürüdü. Oradan bir boxer ve kemik atlet aldıktan sonra "Yorgunum," diye konuştu. "Yarın lordlarla toplantımız var. Erken çıkmam gerekiyor. O yüzden güzellik, şimdi uyuyacağım."

Melina'nın yüzü asılırken Biran'ın son söylediklerine özenle seçtiği geceliğinin fark edilmemesinden daha fazla bozuldu. "Hemen mi uyuyacaksın?"

Biran elindekileri giydi, havluyu yerine astı ve yatağa girdi. "Bir planın mı vardı? Eğer öyleyse uyku vaktini bir miktar erteleyebilirim. Ne dersin?" Melina kendisine doğru yaklaştığında, üzerindeki geceliği ve parlak dudaklarını ancak fark edebildi. "Muhteşem görünüyorsun." Elini uzattı. "Neden yanıma gelmiyorsun? Bana bugün neler yaptığını anlatmadın?"

Melina, sevdiği adamın elini tuttu, yatağa girdi ve güçlü kolunun altına yerleşti. Bronz göğsü, kaslı gövdesi ve sıcak

CamScanner ile tarandı

kokusu genç kadını aynı saniyelerde mest etmişti. *Bunu hiçbir şeye değişemem,* diye düşündü. "Her zamanki gibi... Bir ara gençlere birkaç büyü öğretmek için şatoya gittim. Gençlerin yanında beş küçük çocuk vardı. Gelecekte eğitim görecekleri odayı tanımaları için getirilmişler. Görmeliydin Biran, hepsi birbirinden şirindi ama yalnızca kız olanlarının adlarını hatırlıyorum. Neydi... Hımm! Delda ve Fielda."

"Evet. Onları bugün ben de gördüm. Hepsi birbirinden mızmızdı."

Melina başını salladı. "Bana çocukları sevmediğini söyleyemezsin."

Biran cevap vermedi. Bu konu üzerinde hiç düşünmemişti. Melina onun sessizliğini anlayarak farklı bir konuya değinmeye karar verdi. "Aslında bugün Breida ile karşılaştık. Hatırlarsın, birkaç hafta önce erkek arkadaşı ile ziyarete gelmişti."

"Hatırladım. Şu çok konuşan arkadaşın..."

Melina uzun tırnaklarını hafifçe Biran'ın göğsüne batırdı. "Çok fenasın. Ama sen de kızın hiçbir sorusuna cevap vermedin."

Biran'ın suratında memnuniyetsiz bir ifade belirdi. "Sürekli evlilikten bahsedip durdu."

Melina'nın gözbebekleri büyüdü. Açmak istediği konu bizzat Biran tarafından önüne sunulmuştu. Kendisine altın tepside getirilen bu fırsatı kaçırmamak için doğrulup genç adama döndü. "Sorması gayet doğal değil mi? Sadece o da değil, herkes soruyor. Yıllardır birlikteyiz."

"Bu ne ona ne de başka birine aynı soruyu on kez sorma hakkını vermiyor. Aksini düşündüğünü sanmıyorum."

"Bugün karşılaştığımızda bana haftaya nikâh töreni olduğunu söyledi ve bizi de davet etti. Biliyor musun? Sevgilisi Stev ile yalnızca birkaç aydır birlikteler."

CamScanner ile tarandı

Biran mesajı almıştı. Melina son zamanlarda evlilik konusunda bir hayli ısrarcıydı. Hiçbir zaman bunu doğrudan söylemese de artık açıkça ima etmekten kaçınmıyordu.

Genç adam kendisine umutlu gözlerle bakan kadının beline sarıldı ve onu yeniden göğsüne çekti. "Hayatım, biz kimseye göre yaşamıyoruz. Kimsenin doğrularını da yaşamıyoruz. En başından beri ikimiz de akışına göre yaşadık. Öyle devam etmeli. Seni absürt fikirlerle donatmalarına izin verme."

"Absürt mü? Evliliği absürtlük olarak mı tanımlıyorsun?"

Biran onun kolunu sıvazladı, yumuşacıktı. "Bence ne demek istediğimi anladın."

Melina utanmıştı. Yine de Biran'a sıkıca sarılmaktan geri durmadı. Âşıktı, aşkını iliklerine kadar hissediyordu. Ancak her ay hamile kalamadığına şahit oldukça, Biran'ın kendisine beslediği duygunun adından emin olamıyordu. Melina bunu düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu, nefes alamadığını hissediyordu. O ihtimal Melina'nın baş edebileceği gibi değildi. Biran'ın kendisini koruyup kolladığı ve sevgiyle sardığı zamanları hatırlayıp rahatlamaya çalışıyordu. Çoğu zaman yetmiyordu. Melina tutunacak çok daha kuvvetli bir dal arıyordu.

Biran uykuya teslim olduğunda, Melina usulca yataktan çıktı. Üzerindeki geceliği hayal kırıklığıyla çıkarırken gözü kapıya ilişti. *Yapabilir miyim,* diye düşündü. Yapmaktan başka çaresinin olmadığını anlıyordu. Oysa daha sabah saatlerinde kalkıştığı eyleme pişman olmuştu. Vazgeçeceğine dair kendisine söz vermişti.

Melina beyaz çarşafların arasında uyuyan Biran'a baktı. Tereddüt etmeden sözünü çiğnedi.

* * *

CamScanner ile tarandı

Gecenin şavkı göğün bağrında kırılıyordu. Günlerdir durmayan yağmur, o gece çok daha hırçın ve kirliydi.

Gecenin sabaha uzandığı saatlerde, büyücülerin evi olarak bilinen Mentra eyaletinin çamurlu yollarında bir at göründü. At öyle karaydı ki burnundaki akıtması olmasa, gecenin içinde kaybolabilirdi. Üzerindeki kadın sıkı sıkıya tuttuğu dizginleri, üçüncü çadırın önüne ulaştığında kendi çekti. At durdu. Kadın aceleyle aşağı atladığı an, siyah kapüşonu omuzlarına döküldü.

O kadın Melina'ydı.

İvedilikle kapüşonunu kapatırken kızıla çalan kestane rengi gözleriyle arkasını kolaçan etti. Arzu ettiği gibi kimse yoktu. Atının akıtmasını sıvazladı, rahatlatmak istediği aslında kendisiydi. Derin ve titrek bir nefes aldıktan sonra daha fazla beklemedi. Başını önüne eğip önünde durduğu çadıra yürüdü. İçeri girdiği an yüzüne vuran nahoş kokulu duman midesini bulandırsa da geri adım atmayı düşünemezdi.

"Geciktin."

Ses, dumanı çadırın içine boca eden kara kazanın ardından gelmişti.

"Üzgünüm," dedi Melina. Gerçekten üzgündü. "Herkesin uyumasını bekledim." Yaklaştı. Oraya kadar at üzerinde gitmesine rağmen nefes nefeseydi. "Hazır mı?"

Büyücü kadın başını kazanın yanından uzattı. Elinde, mantar tıpalı kristal bir şişe vardı.

"Teşekkür ederim, Brekta."

Melina şişeye uzandı ama büyücü Brekta şişeyi geri çekti. "Sonuçlarını göze alıyor musun? Sana anlattım, bunun geri dönüşü yok."

Melina yutkundu. Karanlık bir gücün vişne rengi saçlarına asıldığını hissediyordu. "Alıyorum."

CamScanner ile tarandı

"Bekleyebilirdin. Kendiliğinden de olabilirdi. Sen istediğini büyü yoluyla elde edecek bir kadın değilsin."

Melina utanıyordu ama bu duygu onu gerçekleştirmek istediği eylemden alıkoymuyordu. Başını iki yana salladı. Sabrını son katrelerine kadar tüketmişti. "O kadar uzun zamandır bekliyorum ki..." Başını yukarı kaldırdı, kararlı görünüyordu. "Daha fazla beklemeyeceğim. Nihai kararım budur Brekta."

Brekta şişenin içindeki siyah sıvıyı kastederek "Bunu içtiğin an hiçbir şey eskisi gibi olmayacak," diye konuştu. "Tüm büyülere ve kötülüklere açık olacaksın. Takacağın kraliçelik kolyesi bile seni koruyamayacak."

Melina bir an bile düşünmedi. "Razıyım. Lütfen. Ver onu bana."

Elini tekrar uzattığında, Brekta bu kez onu geri çevirmedi. "Karşılığında bana vaat ettiğin şeyi unutma."

"Unutmam. En kısa zamanda Üç Büyüklerin konsey büyücüsü olacaksın."

Brekta gülümsedi. Gülümsemesi tehlikeli bir çıkar barındırıyordu.

Melina mantar tıpayı şişeden ayırdı. Gözünden akan birkaç damla yaş eşliğinde şişeyi dudaklarına yaklaştırdı.

"Biran, sevgilim, affet beni. Bunu bizim için yapıyorum. Bunu... Sana bir bebek verebilmek için yapıyorum."

Siyah sıvı boğazından aşağı uzanırken Melina, sevdiği adamı kendine bir büyü ile âşık etmenin dayanılmaz acısını yaşıyordu.

CamScanner ile tarandı

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

"Topraklar ve Bakışlar"

"Ruhumu topraklarına gömdüğümden beri, sen benim ölüm kalım meselemsin."

O cümleyi oluşturan kelimelerin ruhu, sırlarımı kuşatmak isteyen birer düşman askeri gibiydi.

O cümle, gecenin sabaha göz kırptığı alacakaranlığa dek kalbimde öldürücü bir baskı kurmuştu.

Duvara dönük yüzüm ve kapalı gözlerimin ardında, dakikaların saatlere yenildiği zaman boyunca kendimle savaşmıştım.

Kendime yenik düşmüştüm.

O, arkamda bir yerdeydi, nefes alış verişlerini duyabiliyordum. Tahta aralıklarından süzülen günün ilk ışıkları, sırtımı tamamen gözlerinin önüne dökmüştü, biliyordum. Bildiğim bir şey daha vardı; o da tıpkı benim gibi gözünü kırpmamıştı.

Cılızlaşan şömine ateşi, kulübedeki son sedaları da alırken üşümeye başlayan bedenim saatler sonra ilk kez hareket ederek büzüldü. Takip eden saniyelerde kıpırtısını duyumsadım. Ayağa kalktı ve yaklaştı. Bacaklarımdan süzülen beyaz örtü omuzlarıma doğru yol alırken görmediğini bile bile kirpiklerimi birbirine daha sıkı bastırdım.

CamScanner ile tarandı

* * *

Saçlarımın arasından alnımın ortasına dek süzülen ter damlası uykuyla aramdaki bağı koparırken gözlerimi açmakta acele etmedim. Açtığımda ise beni karşılayan, kuvvetle yanan şöminenin turuncu mavi yalazlarıydı. Uyku esnasında üzerimi açarken duvarı sırtıma alarak yönümü dönmüştüm. İçerisi tercih edeceğimden daha sıcaktı ama bundan şikâyet edemezdim. Kulübeye girmeden önce dışarıda fazlasıyla üşümüş olmama rağmen yaşadığım kaos yüzünden bunu çok sonra fark edebilmiştim.

Yalnız olmamdan cesaret alarak doğruldum ve terli saçlarımı parmaklarım yardımıyla sıvazladım. Gözüm kapıya ilişti, hâlâ kilitli olup olmadığını zihnimde sorgulasam da bunu öğrenmek için herhangi bir hamle yapmadım.

O, dışarıda bir yerdeydi.

Guruldayan karnım dudaklarıma eksik bir gülümseme bırakırken elimi karnıma götürmekten çekinmedim.

"Sen gerçekten iştahlı bir bebeksin."

Bundan emindim. Kendi hayatımda çoğu zaman yemek yemeyi unutacak kadar iştahsız bir kızdım. O zamanlar yemek yemem gerektiğini annem hatırlatırdı. Annem...

Burun direğimdeki sızlamanın dinmesini gözlerim kapalı bekledim. Bunu yaparken elim yavaşça olduğu yerde dolaşıyordu. Gözlerimi yeniden açtığımda, avucuma kuvvetli bir tekme yedim.

"Bu kaba bir evet demek mi?" Beni görebiliyormuş gibi başımı salladım. "Üzgünüm ama ufaklık, tıpkı babana çekmişsin."

Son kelimeyi söylediğim an dilimi ısırdım. Tanrım. Kendi içimde dahi yüzleşmediğim konuyu normalleştiriyor muydum? Yaptığım bu muydu? Hayır, bu şekilde iyileşemezdim.

CamScanner ile tarandı

Karnımı daha derinden okşadım ve pişmanlıkla devam ettim. "Üzgünüm. Kendin ol, yaşamın boyunca yalnızca kendin ol. Biliyorum, bana benzemekten çok uzaksın. Üzgünüm, çok üzgünüm. Ne sen ne de ben yaşadıklarımızı hak etmedik. Seni en kabul edemediğim zamanlarda bile masum ve savunmasız olduğunu aklımdan çıkarmadım. Beni anlıyor musun? Benimle olduğun son ana dek iyi olman için elimden geleni yapacağım. Sonra... Sonra zaten emin ellerde olacaksın. Umarım Tanrı sana refah ve güvenli bir yaşam sunar. Bunu kimse bilmeyecek ama seninle aramda kurduğum bağı hiçbir zaman unutmayacağım."

Kapının açılmasıyla elim karnımdan uzaklaştı. Sırtımı duvara yaslayıp bacaklarımı yatakta topladım. Ona bakmayacaktım. Ona kesinlikle bakmayacaktım.

Bakışlarım şöminenin ateşinde sabitlenirken içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı. Ağır adımlarla şömineye yaklaştığında, elinde bir tepsi olduğunu fark ettim. Tepside dumanı üzerinde iki demir bardak, iki de sandviç vardı. Tepsiyi şöminenin önünde karşılıklı olarak yer alan minderlerin ortasına bıraktı, minderlerden birine oturdu. Demir maşayla ateşi karıştırarak harlattıktan sonra maşayı elinde tutmaya devam etti.

"Bir şeyler ye, daha sonra çıkacağız."

Reddedemeyecek kadar açtım. Sessizce yataktan inip boş olan mindere oturdum ve sandviçlerden birini iki elimle kavrayıp ağzıma götürdüm. İri bir ısırıktan sonra yeşil içecekten büyük bir yudum aldım. Aynı anda dudaklarımda hissettiğim sıcaklık saniyeler içinde had safhaya ulaştı. Dilim acıyla ağzımın içinde dönerken tuttuklarımı savurup elimi yelpaze gibi dudaklarımın önünde sallamamak için kendimi zor tuttum.

"Dumanını görürsün sanmıştım." Başını eğdiğinde, ona saniyelik bir bakış atma fırsatı yakaladım. "Belki de gördün," dedi kısık sesle. "Görerek yandın."

CamScanner ile tarandı

Sözleri içime dokundu. Bahsettiği ağzımı yakan sıcak çay değildi. Bahsettiği, beni ona bakmaya dahi imtina ettirecek sözleriydi; beni öpeceğini dile getirmiş olsaydı. Aklından geçirmesiydi. İstemesiydi!

Bunu düşündüğüm an hissettiğim sıcaklık, ağzımdakinin yanında devasa bir hiç olarak kaldı.

"Ne zaman gideceğiz?" Elimdekileri tepsiye bıraktım. "Hava tamamen aydınlandı. Geri dönmek istiyorum."

"Döneceğiz." Bu kez bardağı kavrayan o oldu. Dudaklarını yaklaştırdı, büyük bir yudum aldı ve sorunsuzca midesine indirdi. "Daha önce bana anlatman gerekenler var. Ne olduğunu biliyorsun."

Biliyordum. Bana tanıdığı sürenin sonuna gelmiştim. Hiç istemesem de dün bu kulübenin önünde olanları anlatmaktan daha fazla kaçamazdım. Aslında Biran ile aramda geçenlerden sonra sadece başıma gelenleri konuşmak, benim için tercih edeceğim ve henüz fark ettiğim bir kaçış yolu olmuştu.

"Steven ve Zeliha, baştan beri işbirliği içindeymiş. Zeliha tüm uyarılarımıza rağmen kendisini adada ziyaret ettiğimizi söylemiş. Steven her şey yolundaymış gibi davranırken aslında neyin peşinde olduğumuzu biliyormuş. Daha en başında, o mahkemede Steven de vardı. Beni duyduğunu söyledi." Kimsenin ciddiye almadığı itirazlarımı hatırlayınca rahatsızca yutkundum. "Her şeyi, her söylediğimi duymuş ve herkesin aksine bana inanmış." Histerik bir gülümseme geldi geçti dudaklarımdan. "Birinin bana inanması bile zarardan başka bir şey getirmiyor. Sonrasını anlatmama gerek var mı? Benden sahipsiz sandığı bebeği istedi."

Ona bakmasam da yüzünde yaprak kımıldamadığını biliyordum. "Sen ne söyledin?"

"Bir şey söylemedim," dedim en az onun kadar tehlikeli bir sesle. "Onu vurdum."

CamScanner ile tarandı

Olağan mı karşılamıştı? Şaşırmış mıydı? Tepki vermedi.

Birkaç dakika sonra "Neresinden?" diye sordu.

"Karın boşluğundan. Ölmeyecek."

Ansızın ayağa kalktı. "Evet, senin elinden ölmeyecek."

Ne söylemeye çalıştığını anlayamamanın verdiği şaşkınlıkla ben de ayaklandım. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Kapıya yürüdü. Sırtına bakacak kadar cesaretim vardı.

"Açık. Senin elinden ölme şerefini ne ona ne de başka birine tattırmayacağım."

Bağıra çağıra itiraz edeceğim bir cümle kurmuştu ama o cümlenin içindeki detay dudaklarıma bir süre için mühür vurdu. O sürede kapıyı açtı. Birkaç adım yaklaştım.

"Bunu yapma. Ona zarar vermek zorunda değilsin."

"Zorunda olduğum için yapacağımı kim söyledi? Bundan keyif alacağım."

Biraz daha yürüdüm ve sırtına tek adım kala durdum. Benim yüzümden bir kişiye daha zarar vermesine izin veremezdim. "Yapmayacaksın."

"Bana yapmamam için bir sebep söyle."

Onun gibi kapı aralığından görünen beyaz ata baktım, yapmalıydım. "Ona gerçeği söyledim. Ona... Bebeğin sahipsiz olmadığını söyledim."

Karnıma baktım, gülümsedim. Her şeye rağmen benden sonra iyi olacağı için mutluydum.

"Steven'a senin verdiğin cezayı yeterli göreceğim. Bir sonraki hatasına kadar..." Avucunu sıktı. Yumruğu ağır, demirden bir külçeye benziyordu. "Izdırap olacağım başka biri var."

Temur Alizen. Dilinden bir çöp gibi dökülen gizli özne oydu. Nerin'in söylediklerinden sonra tüm taşlar yer değiştirmişti. İntikam planı tümüyle tuzla buz olmuştu.

Biran'ın gözünden Temur Alizen için daha farklı bir akıbet belirlenecekti. Düşüncesinin bile tüylerimi diken diken etmeye yeteceği korkunç bir akıbet...

CamScanner ile tarandı

"Sana yapmayacağını bile bile intikamını unut, demeyeceğim."

Başı omzuna çevrildi. Çehresi bir zırh gibiydi. "Ya ne diyeceksin?"

Başımı kaldırdım. İçimden geçenleri tümüyle hissediyordum. "İntikamın için ne gerekiyorsa yaparım. Elimden gelenin daha fazlasını yaparım. Söyleyeceklerim sadece bunlar olur."

Omzunun ilerisine kilitlenen mavileri derindi. Başını bir kez indirip kaldırdı.

"Atı hazırlayacağım. Karnını doyurup gel."

Geri döndüm ve kahvaltımı birkaç dakika içerisinde bitirdim. Yüzümü ve boynumu yıkadıktan sonra ıslak ellerimi saçlarımdan geçirerek kabarıklığına kısa bir süre için müdahale ettim. Yeniden dışarı çıktığımda, atın üzerinde beni bekliyordu. Ayağımı üzengiye yaslayıp yulara asıldığım sırada beni belimden kavramasını beklemiyordum. Sayesinde birkaç saniye içinde hemen önüne oturabilmiştim ama bana sormadan yaptığı bu iyilik için ona teşekkür etmeyecektim. Orman yolunu at ile tamamlayıp kasalı arabasına ulaştık. Geri dönüş yolunda Mirel'e nasıl bir açıklama yapacağımı düşünürken aklıma bambaşka bir şey geldi.

"Annen ile aran nasıl?"

Ani soruma bir süre sonra yanıt verdi. "Her zamanki gibi."

"Nasıl yani? Baş adamını öldürdün ve aranız her zamanki gibi mi?"

"Aynen öyle."

Biraz düşününce bu durumun şaşırılacak bir yanı olmadığını anladım. Sonuçta adamının oğluna karşı işlediği bir suç vardı ve oğlu da adamını canıyla cezalandırmıştı. Tüm bunların sonucunda Biran'a karşı cephe alması, o suça or-

CamScanner ile tarandı

tak olduğunu gösterirdi. Kraliçe Nivera bunu yapmayacak kadar akıllı bir kadındı.

"Konslan sadece bir maşaydı. Biliyorsun. Maşayı tutan annendi. Başka maşalar da bulabilir."

"Bulabilir," diye onayladı görebildiğim sağ kaşını kıpırdatarak. "Bulduğu tüm maşaları kırıp atarım. Bunu gördü. Israrlı davranırsa, maşa tutan eli için de bir şeyler düşünmem gerekecek."

Açılan gözlerimi ona çevirdim. Bunu o kadar rahat bir şekilde söylemişti ki sanki bahsettiği öz annesi değil bir yabancıydı.

"Ama o senin an..." Yanından geçtiğimiz ağaçtaki küçük, yuvarlak, yeşil topların gözüme ilişmesiyle dilimin üzerinde bir ekşilik hissettim. Hemen sonra bedenime sirayet eden istek, kalp atışlarını hızlandırmaya başladı. Ah, hadi ama! Yeniden aşeriyordum.

Umarım ağaçta gördüklerim sulu, ekşi ve koca birer eriktir!

"Durman gerekiyor."

Yavaşladı. "Sebep?"

Arkama iyice yaslandım. Kollarımı birbirine bağladım. Bunu yapacağım için kendime kızıyordum, elimde olmasa da.

"O ağaçtaki şeyleri istiyorum."

Durdu ve arkasına baktı. "Tomurcukları mı?"

"Adı her ne ise. Biraz geriye gidersen inip toplayacağım. Ya da... Şimdi inip yürüyebilirim." Ağzım kamaştı. Of! Koşabilirdim bile.

"Olmaz."

Bana küfretmiş gibi baktım. "Ne demek olmaz! Toplanam gerekiyor, anlamıyor musun?"

Açık açık söylememek için her şeyi yapardım. Neyse ki başını bana çevirdiğinde bakışlarından anladığını anladım.

CamScanner ile tarandı

"Anlıyorum," dedi, beni yanıltmayarak. "Ama olmaz. Canın ne istedi bilmiyorum ama o zehirli tomurcukların istediğin şey olmadığını biliyorum."

"Zehirli mi?" Yaşadığım hayal kırıklığı tarif edilemezdi. Dudaklarımı yaladıktan sonra "Hepsi mi?" diye sordum.

Hafifçe gülümsedi, beklenmedik biçimde gülümsemesi alaycı değildi.

"Hepsi." Arabayı yeniden çalıştırdığında dudaklarımı dişliyordum. "Merak etme, canının istediği şeyi bulmadan eve dönmeyeceğiz."

Derin bir nefes aldım. Diğer yandan şüpheliydim. İstediğim şey bu bölgede hatta bu ülkede olmayabilirdi! O zaman ne olacaktı? Bu içimdeki dinmeyen istekle nasıl uyuyacaktım?

"Nasıl bir şey istiyorsun?" diye sordu ciddiyetle.

"Bu sefer işin daha kolay. İstediğim şeyin adı erik ve zehirli tomurcuklara çok benziyor."

"Bunu anladım. Tadı nasıl?"

Hemen cevapladım. "Ekşi!" Kaldırdığım sol el parmaklarımı birbirine sürttüm. "Böyle kütür kütür." Kurduğum hayaliyle birlikte bu kez sesli şekilde dudaklarımı yaladım. Aynı saniyede onun dudaklarımdaki bakışlarını yakaladım. Yutkundu ve bakışlarını yola çevirdi.

"Daha önce duyduğumu sanmıyorum." Gaza yüklendi. "Bulacağım."

Artık Safornikon'da erik diye bir şey olmadığını biliyordum ama derin bir nefes aldım; bulacağım, demişti. Bunu o söylemişti. O halde günün sonunda istediğim şey ellerimde olacaktı. Yapmam gereken tek şey arkama yaslanıp biraz daha beklemekti. Ben de öyle yaptım.

Biraz sonra Kimpras'ın çarşısındaydık. Bir dükkânın önünde durdu ve sahibi olan yaşlı adamla bir şeyler konuş-

CamScanner ile tarandı

tu. Her ne duyduysa hoşuna gitmediğini gergin kaşlarından anlayabilmiştim. Sebebini sormak yerine gittiğimiz yolu izlemeyi yeğledim. İnsanları ve Kimpras ormanını geride bıraktıktan bir süre sonra daha önce önünden bile geçmediğimiz bambaşka bir ormana ulaştık. İçinde yaşadığımızın aksine buradaki ağaçlar alçak ve iri yapraklıydı. Kızıl yapraklarla bezeli olan toprak zeminde çeşitli çiçekler vardı. Güneşin aydınlık ışıklarını tümüyle kucaklayan çilek kızılı havada polenler uçuşuyordu. Özellikle ağaçların toprakla buluşan köklerini çepeçevre saran çiçeklerin tümü beyaz ve parlaktı. Ormanın girişinde arabadan indik, burnuma çalınan aromatik kokuyu o muhteşem beyaz çiçekler salgılıyordu. Biran'ın ardından ormana attığım ilk adımla birlikte sakinleştiğimi hissettim. Adımlarımın üzerinde ilerlediği kızıl yapraklardan mistik bir huzur yayılıyordu. Bu masalsı orman eşi benzeri bulunmayacak kadar ruhaniydi.

Bir süre yürüdük. Yanından geçtiğim son ağaç varlığına inanılması güç bir manzaraya kapı açtı ve ansızın gördüğüm o efsunkâr rüyanın içine düştüm.

Ağaçların arasına gizlenen Kızıl Göl'ün etrafı siyah çakıl taşlarıyla kaplıydı.

Buraya daha önce gelmiştim. Buraya daha önce onunla gelmiştim!

"İstediğin şey burada."

Sesiyle rüyanın ruhundan sıyrılarak "Nerede?" diye sordum. Ağaçlarda ne erik ne de başka bir meyve vardı.

Burnunu kırıştırıp bıraktı. Anladım ki huzursuzluğunun doğduğu nokta tam olarak sorduğum sorunun altında yatıyordu. "Göldibi meyvesi. Adından da anlayabileceğin gibi sadece göl dibinde bulunuyor."

"Göl dibinde mi?"

CamScanner ile tarandı

Dibi görünmeyen Kızıl Göl'e baktım. Oval gölün yüzeyi bir çarşaf gibi düzdü ve etrafını yine oval olarak çevreleyen ağaçlar gölü özenle kamufle ediyordu.

Benim yüzümden dalmak zorunda kalacaktı. Bu düşünceden rahatsız oldum. Son yaşananlardan sonra özellikle bu konuda ona yük olmak istemiyordum. İstediğim kendi işimi kendim görmekti. Eskiden iyi bir yüzücüydüm ama karnıma baktığımda, artık eskide olmadığımı bir kez daha anladım.

"Gölün dibine seni göndermeyeceğim."

Aklımı okumasına bu kez şaşırmadım. "Uğraşmanı istemiyorum."

Yere baktı. Postalının ucuyla çakıl taşlarına dokunduğunda, ne söyleyeceğini bilmiyordum.

"Sınır dışında bir tek burası görünmez nöbetçiler tarafından korunuyor. Gördüğün siyah çakıl taşları da sadece Kızıl Göl'ün çevresinde bulunuyor ve..." Mânidar bakışları bakışlarıma uğradı. "...yastığının altında. Hatırlıyorsundur. Hani şu sende ne aradığını açıklayamadığın..."

Kaçırdığım bakışlarımı mantığım kesinlikle desteklemiyordu. "Açıkladım. İnanmadıysan o senin sorunun."

İnanmıyorum, diyerek üstelese zorda kalırdım ama o, ansızın üzerinden sıyırıp attığı paltosu ve kazağıyla beni daha fazla zorda bıraktı. Başımı çevirmeye fırsat bırakmadan postallarını da çıkardı. Eli pantolonunun kemerine gittiğinde, ellerimi yüzüme çarptım ve hızla arkamı döndüm.

"Ne yapıyorsun sen?"

Pantolonunun bacaklarından sıyrılma sesini duydum. Bu kesinlikle utanç vericiydi. En azından benim açımdan...

"Gölün dibine kıyafetlerimle dalmaya niyetim yok."

"Bir haber verebilirdin!" diye söylendim.

"Bir sonraki sefer önden bildiri gönderirim."

Ellerimi yüzümden indirirken "Sana söyledim," dedim

CamScanner ile tarandı

üzerine bastırarak. "Başka bir yolunu bulalım. Benim yüzümden dibi görünmeyen o göle dalmanı istemiyorum."

Cevap vermedi. Bu iyi hissettirmemişti.

"Bak, Nerin'in söylediklerinden sonra kendini zorunlu hissetmiş olabilirsin ama..."

Yaklaştığını duydum. Muhtemelen üzerinde yalnızca boxer vardı ve yaklaşıyordu!

Arkamda durduğunda, ciğerlerim nefes alma işlevine bir süre için ara verdi. "İstediğin ilk şey çok daha zordu. Yaptım." Parmaklarını başımın sol yanından uzattı. Şakağımdan sarkan ince bir tutamı işaretparmağına doladı. Göremediğim mavilerinin sıcaklığını iliklerime kadar hissediyordum. "O zaman ne Nerin ne de söyledikleri vardı. Aklındaki o nedeni sil at. O göle dün de dalardım. Bugün de dalacağım. Benim için öyle bir ayrım yok." Saçlarıma veda eden parmakları, bir an için karnıma uğrayıp kayboldu. "O ve sen varsın. Başka bir şey yok."

"Var!" Titreyen çenem sıkışan göğsümün eseriydi. "Var, Biran." Dolu gözlerimi gizleme gayesine düşmeden ona döndüm. İçim kazınıyordu. Bu gerçek bir kramp gibiydi; ne zaman, hangi şiddette vuracağını asla bilmediğim, vurduğunda darmadağın eden fiziksel bir kramp. "O senin bebeğin." Zayıflayan sesim, gerçeği acımasızca içime saplarken bir de çatılan kaşlarının altında ezildim.

"Onu kabul ettiğini söylemiştin."

"Söyledim." Başımı salladığımda, gözümden birkaç damla düştü. "Ben sanmıştım ki... Ben... Zaten bir anneye sahip olduğunu hiç düşünmedim." Ona hissettiklerimi nasıl anlatabilirdim? Anlatmak istiyordum. Bu acı, karmaşa, içime sığacak gibi değildi. "Sonuç değişmeyecek, anlıyor musun? O, sana ve karına ait. Ben sadece bir aracım." Alamadığım son nefes boğazımı sıktı. "Sadece bir taşıyıcıyım."

CamScanner ile tarandı

Gözlerinde başlayan yangının nedeniydim. Gözlerimi kapattım. Yangınıyla yakmasını beklerken kordan kollarıyla beni sardı, cehennemin merkezi olan göğsüne yasladı.

Biran bana ikinci kez sarılmıştı.

Kulağımın altındaki güçlü kalp atışlarıyla gözlerimi kapatırken iki yanımda duran kollarım hareketsizdi. Parmak uçlarımın kamaştığını hissettim. Biran, çıplak ve güçlü kollarıyla bana, ikimizin yerine de sarılıyordu.

"Sen ona canından veriyorsun. Onu koruyorsun. Söylediğin gerçek değil. Büyük, aptal bir yalan." Hâlâ kollarındayken geri çekilip kıvrık kirpiklerinin altından bana baktı. "Rozelin, sen taşıyıcı değil, onun koruyucu meleğisin."

Usulca gözlerimi açtım. Kızardığına emin olduğum burnumu çekip ıslak kirpiklerimi kırpıştırdım. "Biran, bunu ben istemedim. Çok üzgünüm. Sadece onun için değil. Senin için..."

"Üzülme." Safir mavilerinin içinde hüzünlü gölgeler vardı. Başını eğdi, alnı alnıma yaslanırken gözlerini kapattı. "İyi olacağım." Başımı ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine daha derin baktı. "İyi olacağız."

Ona inanmak benim için artık kaçınılmazdı. Karnımdaki minik kıpırtıları hissetmek bana güç verdi. "Bebeğin iyi olacak."

Dudaklarını araladı. Söylemek istediği bir şey vardı. Söyleyemediği bir şey vardı. Bunun için ona kızamazdım. İçinde fırtınalar koparken bana iyi gelmeye çalışan adama kızamazdım.

"Onun koruyucu meleği olmak... Bu yeter, en azından kendimi daha iyi hissetmem için..." dedim, sadece kendini suçlamaması için. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür mü?" Bıyıklarını kısmen kamufle ettiği kıvrımlı dudakları kıvrıldı. Bu gerçekten muhteşem bir manzaraydı. "Bunun arkasından bir küfür fena olmazdı."

CamScanner ile tarandı

Bakışlarım bir an için aşağıda kaldığında, onun üzerinde yalnızca tek parçayla bana dokunuyor olduğunu gördüm. "Siktir!"

Geri çekilirken kahkaha attı. Kısa ve inanılmazdı. "İşte benim kızım."

Kızım. İşte benim kızım!

"Bir şey daha. Her saçmaladığında kendini kollarımın arasında bulacaksın. Buna göre ne zaman saçmalarsan, bana sarılmak istediğini düşünebilirim."

Yaşadığım afallama zihnimi serseme çevirirken beni ardında bırakarak göle ilerledi. Arkasını dönmesini fırsat bilen bakışlarım aç bir kulçuk gibi ona odaklanmakta gecikmedi. Sıkı kalçalarında siyah bir boxer vardı. Üçgen, geniş omuzlarına tezat ince bir bele sahipti. Çıkıntılı sırtı parlak bir bronzluğa sahipken bacakları uzun, tüylü ve kaslı görünüyordu. Ayaklarına ilk kez dikkat ediyordum; oldukça büyük olmasına rağmen fazlasıyla düzgündü. O, tüm kadınları kendine hayran bırakacak kadar güzel bir adamdı.

Gerildi ve bir yunus gibi suya atladı. Birkaç saniye içinde gözümün önündeki görüntüsü tamamen kaybolmuştu. Telaşla gölün dibine kadar yürüyüp yüzeyine baktım. Görünmüyordu. Dakikalar geçtikçe katlanan telaşım, nihayet onu gördüğümde derin bir nefesle birlikte bedenimi terk etti.

Yüzüne dökülen ıslak buklelerini bir baş hareketiyle arkaya gönderdikten sonra iri bedenini gölün kenarına çıkarıp çakıl taşlarının üzerine sırtüstü devirdi. Açılan avucunda, kiraza benzeyen ufak meyveleri gördüm.

"Görüntüsünün farklı olduğunu biliyorum," dedi nefeslenirken. "Tadı söylediğin gibi olmalı. Dene."

Ona yaklaştım. Kara çakıl taşlarının üzerine dizlerimi yerleştirdikten sonra Biran'ın avucuna uzandım ve göldibi meyvelerini kendi avucuma geçirdim. Bir tanesini ağzıma attığım anda midemde şenlik başladı.

CamScanner ile tarandı

Kiraza benzeyen göldibi meyvesinin tadı tam olarak yeşil erik gibiydi!

Her birini aynı iştahla yerken Biran'ın yattığı yerden bana odaklanan bakışlarından utanmamıştım. İkinci defa yaşadığım bu yoğun istek, onu karşılayana dek dinecek gibi değildi. Meyvelerin tamamı bittiğinde, nefes almak için ancak fırsat bulabilmiştim. Tam da o sırada, onun gülümseyen dudakları şişen karnımdan daha fazla rahatsızlık verdi.

"Niye gülüyorsun?"

Başını bulutlara çevirdi. "Hiç. Daha ister misin?"

Başımı salladım. "Bu kadar yeter." Meyvelerin boyadığı avucunu gölün suyunda temizlerken söylemem gereken asıl şeyi söylemeye hazırlandım. "Teşekkür ederim."

Doğruldu, ayağa kalktı. Yerdeki kuru kıyafetlerine uzanırken "Arkanı dönecek misin?" diye sordu. "Kuru olanları giymek için ıslak olanı çıkarmalıyım." Dudaklarında bu kez serseri bir tebessüm vardı. "O da sanırım tek parça."

Ağzımda bir parça daha meyve olsaydı, hiç şüphesiz boğazımda takılıp kalırdı. Ona gereken cevabı vermek için bir hışımla ayağa kalktığım an dengemi kaybettim. Taşlar küçük birer top gibi ayağımın altında kayarken bedenimi kontrol edemedim. Attığım çığlık ve Biran'ın bana uzanması birbirini takip ederken bir elim Biran tarafından yakalansa da boğazıma kadar suyun içine girmekten kurtulamamıştım.

"Hay sikeyim!"

Buz gibi suyun içinde çırpınmama fırsat kalmadan Biran elimdeki elini bileğime uzattı, beni tek hamlede gölün içinden çekip çıkardı. Bedenim sırtüstü çakıl taşlarının üzerine serildiğinde, ayaklarım hâlâ suyun içindeydi ve donuyordum.

"Seni bu kadar heyecanlandıran neydi?" diye sordu ve kendini yanıma bıraktı. "Son söylediğim şey mi?"

CamScanner ile tarandı

Başımı çevirdim ve ona, az sonra boğazına yapışacakmışım gibi baktım. "Ukalasın."

"Aksini söylemiyorum. Sen de şanslısın."

Kollarımı titremeye başlayan bedenime sarıp nedenini sorarcasına baktım.

Kuru kıyafetlerine uzanıp aramıza bıraktı. "Giyebileceğin kuru kıyafetler var. Arabaya kadar sırılsıklam yürümeyeceksin."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Kalkan kaşları bana katılmadığını gösterdi. "Arabaya kadar bu vaziyette yürüyüp rüzgâr yemen mi iyi fikir?"

"Kıyafetlerini bana verirsen, o söylediklerin senin başına gelecek?"

Ellerini başının altına yerleştirdiğinde, şişen pazıları yüzünü kısmen kapattı. "Ben koca, dayanıklı bir adamım. Ayrıca iki kişinin üşümesindense bir kişinin üşümesi daha mantıklı. Aksini söyleyebilir misin?"

"Hayır." Doğrulduğum an başını ters istikamete çevirdi. Elbisemi başımdan çıkarıp siyah, askılı atletimle kaldım. Bacaklarıma yapışan ıslak külotlu çorabım bana aynı kolaylığı sağlamadı. Güçlükle karnımın altına kadar sıyırmıştım ancak son zamanlarda dolgunlaşan kalçalarımdan geçirmeye çalışırken titreyen bedenimin aksine terlediğimi hissettim. Boğazımdan çıkan seslerin zorlandığımı ele vermesinden bir süre sonra onun sesini duydum.

"Sanırım yardıma ihtiyacın var."

Parmaklarım çorabın lastiğini çekiştirirken derin bir nefes aldım. "Halledeceğim."

Lastiğe daha hırslı asıldığımda, birkaç santim aşağı kaydırmayı başardım ancak kalçamda hissettiğim acı sevinmeme izin vermedi.

"Ah!" Tırnağımın derimde açtığı yara anında kanamaya başladı. Elbisemi kana bastırmak üzereyken temiz bir bez

CamScanner ile tarandı

bastırıldı. Başımı kaldırdığımda, yanı başımda ve sadece yarama odaklanmış olduğunu gördüm.

Bezi elinden almaya çalıştım, izin vermedi. "Hemen kapat gözlerini!"

"Neden sürekli kendine zarar veriyorsun?"

"Sana gözlerini kapatmanı söyledim!"

Bakışlarını yavaşça kaldırdı. Önce karnıma, ardından da gerdanıma baktı. Görünen tüm tenim üşüdüğüm için kabarmıştı.

"O atleti çıkarmalıyız."

Öfkeyle nefeslendim. "Bunu ben yapa..."

Ne olduğunu anlayamadan atletimin eteklerini kavradı ve başımdan çıkarıp attı. Aynı şeyi külotlu çorabım için yaptığında, ince tül parça parça elinde kalmıştı.

"Acele etmemiz gerekiyordu." Başını hızla çevirdi. Bacaklarımı kavrayıp suyun içinden çıkardığında, sesimi kaybetmiştim. "İzinsiz yaptığım için bağışla."

Sesi ona ait olamayacak kadar kısık ve tereddütlüydü. Çorabı ıslak kıyafetlerinin yanına bıraktı. Nereye bakacağını bilemediğini gördüm. Sebep ve sonucu düşünmeden, parmaklarımı bileğine sardığımda bakışlarımız buluştu.

"Özür dilemen gerekmiyor."

Kaşları indi, dudakları aralandı.

Tam burada birlikte olduğumuz rüyadan köşe bucak kaçarken şimdi Kızıl Göl'ün dibindeki çakıl taşlarının üzerinde onunla yarı çıplaktık.

Parmaklarımdan sızan akım tenine karışırken bakışları usulca aşağı indi. Beyaz ve şişkin karnıma baktığında, gözbebeklerine oturan hayranlık misline katlandı. Âdemelması boğazında oldukça yavaş bir şekilde hareket ederken kısılan gözleri omuzlarımda ve boynumda gezindi.

"Seni giydirmeliyiz." Sesi titredi. Buna şahit olmak yaşadığım en garip an kadar garipti.

CamScanner ile tarandı

"Evet."

"Biraz büyük gelecekler ama eve kadar seni idare eder."

"Evet."

Gözlerimin bir tabloyu andıran göğsüne düşmesine engel olamadım. Başka bir zamandaydık. Başka bir zamanın boyunduruğu altında tahammülümüz parçalanıyordu. İçimde uyanan istek ilkeldi. Ona dokunmam için yanıp tutuşmamı istiyordu. Beni açıkça körüklüyordu. Parmaklarım hâlâ bileğindeyken o isteğe boyun eğdim. Diğer elimi göğsüne uzattım ve parmak uçlarımla göğsünün ortasına dokundum. Gözleri kapandı, omuzları gerildi. Gözlerini açtığında, gözbebeklerinde güneş ışığının parlattığı kırık cam parçaları vardı.

"Bağışla." Yaklaşırken, sesi fısıltıya bürünmüştü.

Neden, diye sormadım. Dudaklarını gerdanıma bastırdığında, bana düşen tek şey başımı arkaya atmaktı.

Biran, beni göğsümün tam orta yerinden öptü. Orada soluklandı, orada soluksuz kaldı. "Bu koku," dedi fısıltısı. İri elleri kaburgalarımı kavrarken dudakları da eşlik etti. "Sadece solumak yetmiyor." Islak kelimelerini tenime nakşederken aşağı kaydı. Kaburgamdan sırtıma uzanan parmakları, orada akıl almaz şeyler yapmaya başladı. Yarı kapalı gözlerimin altından ona baktığımda, tutkulu ifadesi hayatlarımız gibi altüsttü. Parmak uçları daha ileri gitti, dokunuşuyla baş başa kaldım.

Bedenime temas eden tüm çakıl taşlarının tenime saplandığını hissettim. Bu ve var olan tüm gezegenler ayaklarımızın altında parçalara ayrıldı. Olduğu yerde daireler çizen parmakları, beni patlayan bir uçağın içinden uzay boşluğuna fırlattı.

Bulutlara ve yıldızlara çarparak sonsuzluğa yol aldım.

Ansızın üzerime eğilmesiyle başım yeniden çakıl taşlarıyla buluştu. Karnım için gerekli boşluğu yaratarak daha fazla sokuldu.

CamScanner ile tarandı

Bacaklarımı ona sardım. Kollarımı ve ruhumu ona sardım. Dudakları şakağıma tutkulu bir öpücük bıraktı. Gözlerime, yanağıma, burnuma... Her bir öpücük ruhuma saplanan bir mızrak gibiydi. Dudaklarının yolculuğu çeneme uzanırken kelimenin tam manasıyla başımı döndürüyordu.

"İçime işledin." Boğuk sesi kuvvetli bir zelzelenin esiri olmuştu. Kızaran gözleri acımasız bir gücün altında eziliyor gibiydi. Anlayamıyordum.

Bana dokunan Biran'dı.

Bana dokunan Biran değildi.

Sakalları tenime sürtünürken dudağımın çukurunda dudaklarını hissettim. Gözlerini kapattığında, tıpkı bebeğini kabul ettiğim gibi içime işleyişini de kabul etmiştim.

"Seni seviyorum."

Ruhumda mayınlar patladı.

"Seni seviyorum, Melina."

Ruhum, onun avuçlarında parçalara ayrıldı.

CamScanner ile tarandı

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Kabuk Tutmayan Yaralar"

Biran'dan...

Tüm gece sırtını izledim. Tüm gece bir türlü düzene girmeyen nefesini dinledim. Uyuyamıyordu, farkındaydım ve aynı farkındalığın onun işe yarar beyninde gerçekleştiğinin de farkındaydım. Hiç hareket etmemişti. Aklından geçenler şüphesiz yine şeytana pabucunu ters giydirecek cinstendi. Günün sonunda onu yine dizginlemem gerekecekti. Şimdi kalkıp bana dönse ve içinden geçenleri yüzüme haykırsa, karşısındaki varlığım bir maldan fazlası olmazdı. Gerçeği Nerin denen o kadından duyduğumda, uzaklaşmış ve kabullenmiştim. Parçalanmış ve şükretmiştim ancak aynı gerçekleri karşımdaki sarışından duymak o kadar kolay değildi. O noktada bir boklar dönüyordu. Elim kolum bağlanıyor, ülkenin en acınası adamı olup çıkıyordum.

Bebeğim yaşıyordu. Bebeğim, gördüğüm ilk an kâbusu olmaya ant içtiğim o kadının bedeninde yaşıyordu.

Bana ülkemi yaktıracak bu gerçek, Rozelin'i düşününce yalnızca şükür ve öldürücü bir intikam sebebi olup çıkmıştı.

Mecbur bırakıldıkları, onun gibi güçlü bir kadının bile kaldıramayacağı kadar aşağılık şeylerdi. Ona her baktığımda, taşıdığı bebeği değil önce bunu görüyordum. Bu durum, gerçeği öğrendikten sonra da değişmemişti. Bir de aklıma

CamScanner ile tarandı

her geldiğinde kendime küfretmeme sebep olanlar vardı; baştaki çırpınışları, kendini anlatma çabası, yıkılmaz duruşu ve o duruşu altındaki hikâye. O hikâyenin bir ucunda olmaktan duyduğum utanç, ona karşı sergilediğim tavırdan duyduğum utanca benziyordu. Bunu sarışınla paylaşmamıştım.

Bilmesine lüzum yok çünkü ben, onulmaz herifin tekiydim.

Sabaha doğru arkadan incecik görünen bedeninin büzüldüğünü gördüm. Kulübenin düşen ısısının ancak farkına vararak ayaklandım, verebileceği tepkileri düşünmeden ona yaklaştım. Ayağının ucundaki örtüyü üzerine çekerken kapalı gözlerinin sahtekârlığı dudaklarıma silik bir hareketlilik bıraktı.

Dışarıda biraz dolandım. Birkaç sigara yaktım. Uyanır uyanmaz bir şeyler yemek benlik değildi ama onun acıkmış olabileceğini düşündüm. Dün Mirel telsizden üç kez Rozelin'in nasıl olduğunu sormuştu. Dördüncü kez cızırdamasını önlemek için kapattığım telsizi açtım ve yiyecek bir şeyler getirmelerini emrettim. Kısa bir vakit sonra istediklerim bir tepsinin içinde elimdeydi. İçeri girdim, tahmin ettiğim gibi uyanıktı. Yüzüne fark edemeyeceği kadar kısa bir bakış attığımda, şiş gözlerinden az da olsa uyuduğunu anladım. Aç olduğunu da.

"Bir şeyler ye, daha sonra çıkacağız."

Tepsiyi şöminenin önüne bıraktım, itirazsız oturdu ve yemeye başladı. Bardaktan çıkan dumanı göremeyecek kadar acıkmıştı. Yanan ağzının verdiği rahatsızlığı ve saklama çabasını açık seçik izlemek istesem de çoğu zaman yaptığım gibi vazgeçtim.

"Dumanını görürsün sanmıştım." Tepsiye baktığım saniyelerde bakışlarını kısaca üzerimde hissettim. "Belki de gör-

CamScanner ile tarandı

dün," dedim o bakışların itelemesiyle. "Görerek yandın."

Ona bakmama gerek yoktu. Ne yapacağını bilemediğini biliyordum. Belki de bundan kurtulmak için "Ne zaman gideceğiz?" diye sordu. "Hava tamamen aydınlandı. Geri dönmek istiyorum."

"Döneceğiz." Başına gelenleri düşünmek içimde bir şeyleri tetikledi. Bardağı sıkıca kavrayıp sakin kalmak adına bir yudum aldım. "Daha önce bana anlatman gerekenler var. Ne olduğunu biliyorsun."

Düşündü, sonunda anlatmamak için kaçışı olmadığına karar verdi. "Steven ve Zeliha, baştan beri işbirliği içindeymiş. Zeliha tüm uyarılarımıza rağmen kendisini adada ziyaret ettiğimizi söylemiş. Steven her şey yolundaymış gibi davranırken aslında neyin peşinde olduğumuzu biliyormuş. Daha en başında, o mahkemede Steven de vardı. Beni duyduğunu söyledi." Her ne hatırladıysa yutkundu ve devam etti. "Her şeyi, her söylediğimi duymuş ve herkesin aksine bana inanmış." Gülümsedi. O histerik gülümseyişi tanıyordum. "Birinin bana inanması bile zarardan başka bir şey getirmiyor. Sonrasını anlatmama gerek var mı? Benden sahipsiz sandığı bebeği istedi."

Zihnimde çalan intikam çanlarına bir yenisi Lord Steven için eklendi.

"Sen ne söyledin?"

"Bir şey söylemedim. Onu vurdum."

Bu kız beni hiç yanıltmıyordu. Diğer yandan en başından beri verdiği dişe diş mücadelenin bana özel olmadığını anlamak hoşuma gitmemişti. Bu kesinlikle hastalıklı bir histi. "Neresinden?"

"Karın boşluğundan. Ölmeyecek."

Hoşuma gitmeyen bir şey daha. Ayaklandım. "Evet, senin ellerinden ölmeyecek."

CamScanner ile tarandı

Yüzüne uğrayan telaşın sebebi, kendi yüzünden birinin zarar görecek olma ihtimaliydi. Aynı zamanda hem saldırgan hem de merhametli olması anlaşılır gibi değildi. Tanıdığım en garip şeydi. Ve en...

Onu aklımdan çıkarıp kapıya yürürken dilim ondan bahsetmek konusunda ısrarcıydı. "Açık. Senin elinden ölme şerefini ne ona ne de başka birine tattırmayacağım."

Dudakları aralandı, sesi çıkmadı. İstediği kadar tehlikeli olsun. Uzun zamandır beni güldüren tek detaydı.

"Bunu yapma. Ona zarar vermek zorunda değilsin."

"Zorunda olduğum için yapacağımı kim söyledi? Bundan keyif alacağım."

Yaklaştı. "Yapmayacaksın."

"Bana yapmamam için iyi bir sebep söyle."

Düşüncelerindeki karmaşıklık nefes alış verişlerine yansıdı. Aslında duygularının neredeyse tümü yansıyordu. Kızarken, keyifliyken, korkarken ya da utanırken... Her bir duyguda nasıl nefes aldığı ezberimdeydi.

"Ona gerçeği söyledim. Ona... Bebeğin sahipsiz olmadığını söyledim."

İşte benim kızım. İçimden geçen tek cümle bu oldu. İçimde kalmaya devam etti.

"Steven'a senin verdiğin cezayı yeterli göreceğim. Bir sonraki hatasına kadar..." Parmaklarım avucuma kapandı. Yumruğumu Steven'ın suratında hayal ederken o surat baş şeytanınkine evrildi. "Izdırap olacağım başka biri var." Hücrelerime dolan intikam ateşini kucakladım. İntikam, bu zamana kadar beni ayakta tutan iğrenç bir histi. Zihnimde dolaşan iblislerin kurdukları tuzaklar, bazen benim bile türlerimi ürpertiyordu. O tuzakların sahibine kavuşacağı günü iple çekiyordum.

Kabuğumu sarıp sarmalayan bu ateşi ondan sakınmak

CamScanner ile tarandı

üzere karşısından ayrılmaya karar verdiğim an, bir şeyler söyleyeceğini hissettim.

"Sana yapmayacağını bile bile intikamını unut, demeyeceğim."

"Ya ne diyeceksin?"

"İntikamın için ne gerekiyorsa yaparım. Elimden gelenin daha fazlasını yaparım."

Cinsiyet fark etmez; o, tanıdığım en cesur insandan daha cesur ve gerçekti. Başımı tek sefer salladım. Her zaman söyleyecek bir şeyleri olan ben, bir kez daha onun karşısında kelimelerimi kaybetmiştim.

"Atı hazırlayacağım. Karnını doyurup gel."

Gitti ve kısa süre sonra geri döndü. Obur sarışın. Ata çıktığım sırada, kabarık saçlarının bir parça yatışmış olduğunu gördüm. Ona baktığım tek saniyede saçlarının ıslak olduğunu gözden kaçırmamıştım. Hava onun için fazlasıyla soğuktu ve saçlarını ıslatmıştı. Elime bir havlu alıp saçlarını kurularken zekâsını her zaman kullanması gerektiğini söylemek istedim ama bunun yerine ata tırmanmaya çalışan bedenini yukarı çektim ve önüme oturttum. Bu kesinlikle hoşuna gitmemişti. Sessiz yolculuğumuz boyunca, rüzgâr yine kalleşlik ederek saçlarının kokusunu burnuma getirdi. Bir ad koyamadığım kremsi kokusunu ciğerlerim ezberlemişti. Her ata bindiğimde, önümde o olmasa bile kokusu garip bir şekilde burnuma ulaşıyordu.

Mirel haklı olabilirdi. Rozelin bir büyücünün yeteneklerine sahipti. Mirel haklıysa, Rozelin gördüğüm en güzel büyücüydü.

Yolun kalanında kasalı araçla yol alırken "Annenle aran nasıl?" diye sordu birdenbire.

Neden sormuş olabileceğini düşünsem de bulamadım. "Her zamanki gibi."

CamScanner ile tarandı

"Nasıl yani? Baş adamını öldürdün ve aranız her zamanki gibi mi?"

"Aynen öyle."

Düşünmeye başladı. Yine beni çözmeye çalışıyordu ve yine başaramayacaktı.

"Konslan sadece bir maşaydı. Biliyorsun. Maşayı tutan annendi. Başka maşalar da bulabilir."

"Bulabilir." Annem, Kraliçe Nivera, çoktan kendine yeni bir maşa edinmişti, bu haber yakın zamanda bana ulaşmıştı. Konslan olayından sonra adım adım onu takip ettiriyordum. Rozelin'in tedirgin olmaması için bu detayı da kendime saklıyordum. "Bulduğu tüm maşaları kırıp atarım. Bunu gördü. Israrlı davranırsa, maşa tutan eli için bir şeyler düşünmem gerekecek."

Gözlerini şaşırdığı zamanlarda yaptığı gibi kocaman açtı ve bana çevirdi. "Ama o senin an..." Dudaklarını birbirine bastırıp yutkundu. Ağzını yeniden açtığında dili dudaklarındaydı. Şu görüntü... Hadi, ama!

"Durman gerekiyor!"

Frene yüklendim. Bence de durmam ve o görüntüyü hazmetmem gerekiyordu.

"Sebep?"

Arkasına yaslandı ve kollarını birbirine bağladı. Hoşuna gitmeyen bir şey söylemek üzereydi. "O ağaçtaki şeyleri istiyorum."

"Tomurcukları mı?"

"Adı her ne ise. Biraz geriye gidersen inip toplayacağım. Ya da... Şimdi inip yürüyebilirim."

"Olmaz."

Saldıracakmış gibi baktı. "Ne demek olmaz! Toplamam gerekiyor, anlamıyor musun?"

Cümlesinin sonuna doğru sesine yüklenen heyecan ne

CamScanner ile tarandı

hissettiğini anlamamı sağlamıştı. İkinci kez aşeriyordu ve ben garip bir şekilde bunu sevmiştim. "Anlıyorum ama olmaz. Canın ne istedi bilmiyorum ama o zehirli tomurcukların istediğin şey olmadığını biliyorum."

"Zehirli mi?" Mizacının aksine küçük bir kız gibi boynunu büktü, dudaklarını yaladı. "Hepsi mi?"

Karşımdaki şu manzarayı sabaha kadar izleyebilirdim. Bunu fark ettiğimde istemsizce gülümsedim. "Hepsi." Arabayı istediği şeyi muhakkak bulmak üzere çalıştırdım. "Merak etme, canının istediği şeyi bulmadan eve dönmeyeceğiz."

Cevap vermedi. Huzursuz görünüyordu. Onu rahatlatmak istedim. "Nasıl bir şey istiyorsun?"

"Bu sefer işin daha kolay. İstediğim şeyin adı erik ve zehirli tomurcuklara çok benziyor."

"Bunu anladım. Tadı nasıl?"

"Ekşi!" Parmaklarını kaldırıp iştahla anlatmaya başladı. İkinci kez bir şeyi bu kadar fazla istediğine şahit oluyordum. "Böyle kütür kütür." Dilini dudaklarından sesli bir şekilde geçirirken o noktaya kayan bakışlarım içimdeki ağaçların dallarını yerinden oynattı. Bilerek yapmıyordu ama bende unuttuğum duyguları misliyle uyandırıyordu. Örtbas etmek için yutkunarak bakışlarımı yola çevirdim.

"Daha önce duyduğumu sanmıyorum." Kararlılıkla arabayı çalıştırdım. "Bulacağım."

Aldığı nefesin sesi rahatladığını anlatıyordu. Bana güveniyordu, bunu söylemişti. Daha mühimi bunu gözlerinden okuyabiliyordum ve o bana güvendikçe, hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum.

Çarşıda tek uğradığım mekân olan kitapçı dükkânının önünde durdum. İhtiyar Sekrin, beni görmesiyle beyaz sakallı suratında sıcak gülümsemesine yer vererek ayaklandı.

CamScanner ile tarandı

Sarışını araçta bırakırken sabırsızca tuttuğu ritmin farkında olmadığının farkındaydım. Sırf bu yüzden adımlarımı hızlandırdım.

"Evlat, hoş geldin." Sekrin bir eliyle bastonunu kavradı, diğerini bana uzattı. "Seni beklemiyordum, son geldiğinde epeyce kitap aldın."

Elini sıktım, sıkı tokalaşıyordu. "O yüzden gelmedim, bir bilgiye ihtiyacım var."

Az evvel oturduğu ahşap taburenin yanındaki boş olanını gösterdi. "Buyur, bu ihtiyar hafızamdan çıkarabileceğim her bilgi emrinde."

"Sadece bir rica." Rica. Bu kelimeyi sadece Sekrin'e karşı kullanıyordum. "Oturmayacağım, acelem var."

Gri saçlarının arasında kalan kısık gözleriyle omzumun gerisindeki Rozelin'e baktı. "Sanırım yine arabadan inmeyecek."

"Yine." Aylar önce bölgeme ilk adım attığı zamanlarda buraya getirdiğim sarışın yine araçta kalıp Sekrin ile olan sohbetime uzaktan şahit olmuştu. Biraz düşününce o gün burada Sekrin dışında biriyle daha karşılaştığımı hatırladım. Alzer'in kız kardeşi Lena; son bir haftada üç kez beni evine davet eden ısrarcı genç hanım.

"Hâlâ ona kızgın mısın?"

Kaşlarım çatıldı. Sekrin ile süregelen ilişkimizde sohbet temamız yalnızca kitaplar olmuştu. "Duyduklarından yola çıkarak mı soruyorsun?"

Başını iki yana sallarken gülümsüyordu. "Ah, hayır evlat. Etrafa kulak kabartamayacak kadar yaşlıyım. Yalnızca... Onu ilk gördüğümde, camın ardından da olsa gözlerindeki öfkeyi sezmiştim. Sana misafirini içeri davet etmeni teklif ettiğimde ise, öyle bir gerek yok, dedin ki... Sadece yaşlıyım evlat, aptal değil."

CamScanner ile tarandı

Bölgenin en yaşlı ismi olan Sekrin, tecrübelerinden doğan hisleriyle konuşuyordu. Bunu atlamamam gerekirdi. İhtiyara yarım bir gülümseme gösterdim. "Pekâlâ ihtiyar, sana bir meyve soracağım."

Onunla birlikte bu kez ben de Rozelin'e baktım. Başını koltuğa yaslamış, solundaki cama dalmıştı. Bunu yaparken her iki eli de karnının üzerindeydi ve biriyle ufak daireler çiziyordu.

"Anlıyorum," dedi ihtiyar, belki bir miktar alaycı bir sesle. "Nasıl bir meyve arıyorsun?"

"Görünümü yeşil, küçük ve yuvarlak. Ancak o tarz bir şeyin buralarda olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden sana tadından bahsedeceğim. Sert ve ekşi."

Geri dönüp taburesine oturdu. Parmakları sakallarını bulurken düşünme süresini uzun tuttu.

"Bana bilmediğini söylemeyeceksin, diye umuyorum."

"Söylemeyeceğim. Hele de senin için böylesi önemli bir mevzuda."

"İhtiyar," diye uyardım. "Nerede bulabilirim?"

"Bahsettiğin gibi sert ve ekşi bir meyve biliyorum. Göldibi meyvesi, herhangi bir gölün dibinde bulabilirsin."

"Göldibi..." Civardaki gölleri zihnimin arka planında tespit etmeye başladım.

"Hava suya girmek için fazlasıyla soğuk."

"Önemi yok."

Aynı alaycı gülümsemeyle ayağa kalktı. "Onu anlıyorum. O halde evlat, sana şimdiden iyi dalışlar diliyorum. Gelecek hafta senin için yeni bir koli hazırlayacağım. Ayrıca Kimpras çayı topladım, bilirsin yılın yalnızca bu zamanları yetişip kısa bir süre tazeliğini korur, geç kalma."

"Sağ ol." Bir el hareketiyle ona veda ettikten sonra arkamı döndüm. Henüz birkaç adım attıktan sonra durdum,

CamScanner ile tarandı

bedenimin bir bölümünü Sekrin'e çevirdim. "Bir sonraki sefer gerek yok, demeyeceğim. Fazladan bir bardak daha koy."

Parmak uçlarıyla alnına dokundu. "Hay hay evlat." Gülümsemesi büyüdü. "Hay hay."

Herhangi bir meyvenin suyun altında sertliğini koruyabilmesi olağan değildi. Dalmak sorun değildi, sorun; sarışına istediğini verememekti. Bunun huzursuzluğu ile arabaya bindiğimde anlamış gibi soru sormadı. Yakınlarda temiz bir göl vardı ancak çalıştırdığım arabanın rotası o göl olmadı. Rozelin'i aramızda bahsi geçen Kızıl Göl'ün bulunduğu ormana getirdim. Arabadan indi, kızılın huzurlu tonuna bürünmüş ve beyaz çiçeklerle taçlandırılmış ormana hayran gözlerle baktı. Bir süre ormanın içinde yol alırken adımları peşimden ilerliyordu. Bu ormanın kokusunu seviyordum, rahatlatıcı bir yanı vardı. Buna rağmen yıllardır hiç uğramamıştım.

Benden sonra Kızıl Göl'ü gördüğü an durdu, dudaklarını araladı ve etrafına baktı. Aklından geçenler aklımdaydı. Onu endişesinden sıyırabilmek için "İstediğin şey burada," dedim.

Hızlıca ağaç dallarını taradı. "Burada mı?"

Meyvenin suyun içinde yumuşama olasılığına hoşnutsuz tepki verdim. "Göldibi meyvesi. İsminden de anlayabileceğin gibi sadece göl dibinde bulunuyor."

"Göldibi mi?"

Gölün dibine baktığında gözbebekleri büyüdü. İsteği şey için beni kullanmak istemiyordu. Bu durum onun yaratılışına kesinlikle tersti ancak bilmediği bir şey vardı.

"Gölün dibine seni göndermeyeceğim."

"Uğraşmanı istemiyorum."

Bu saçma düşünceden kurtulmasının bir yolunu bulma-

CamScanner ile tarandı

lıydım. Postalımı çakıl taşlarına sürdüğümde, o yolu bulmuştum.

"Sınır dışında bir tek burası görünmez nöbetçilerce korunuyor. Gördüğün siyah çakıl taşları da sadece Kızıl Göl'ün çevresinde bulunuyor ve..." Bakışlarımızı buluşturmayı bir saniye öncesinden planlamıştım. "...yastığının altında. Hatırlıyorsundur. Hani şu sende ne aradığını açıklayamadığın."

Kaçırdığı bakışları, bu konuda bir şeyler gizlediğine dair olan düşüncelerimi destekledi.

"Açıkladım. İnanmadıysan o senin sorunun."

Karşımdaki inatçı sarışını nasıl püskürteceğimi biliyordum. Paltomu çıkarıp attım. Kazağımı ve postallarımı... Sıra pantolonuma geldiğinde, yüzünü kapattı ve seri bir şekilde arkasına döndü.

"Ne yapıyorsun sen?"

Gülümseyişimi özgür bıraktım.

Pantolonumu çıkarırken tamamen kasıldı. Utanıyordu. Uzun zamandır utanan birini görmemiştim. Garip bir şekilde hoşuma gittiğinden tetiklemekten geri durmadım. "Gölün dibine kıyafetlerimle dalmaya niyetim yok."

"Bir haber verebilirdin!"

"Bir sonraki sefer önden bildiri gönderirim."

Yüzünü açtı, bana dönmedi. "Sana söyledim. Başka bir yolunu bulalım. Benim yüzümden dibi görünmeyen o göle dalmanı istemiyorum.

Senin yüzünden değil, senin için. İçimden geçenler sadece içimden geçmekle sınırlı kaldı.

"Bak, Nerin'in söylediklerinden sonra kendini zorunlu hissetmiş olabilirsin ama..."

Bu ne boktan bir düşünceydi böyle! Ona yaklaşıp arkasında durdum. Söyleyeceklerimi kafasına kazımasını

CamScanner ile tarandı

istiyordum. Şimdi tek istediğim buydu. "İstediğin *ilk* şey çok daha zordu. Yaptım." Kızgınlığım, üzüntüsünü hissettiğimde silikleşti. Sol şakağından sarkan tutamına uzandım. Acele etmeden parmağıma dolarken bunu neden yaptığımı bilmiyordum. "O zaman ne Nerin ne de söyledikleri vardı. Aklındaki o nedeni sil at. O göle dün de dalardım. Bugün de dalacağım. Benim için öyle bir ayrım yok." O bebek bana aitti. Rozelin'in isteğini sadece bebeğim için yerine getirmiyordum. Saçlarından ayrıldım, karnına dokundum, çok kısaydı. "O ve sen varsın. Başka bir şey yok."

Bana döndüğünde umursadığı hiçbir şey yoktu. Çaresiz görünüyordu. "Var Biran!" Ona çaresizliği yakıştıramıyordum ama adım dilimden bir başka dökülüyordu. Sustuğunda, gördüğüm ilk andan beri gökyüzüne benzettiğim gözleri puslandı. Çektiği acıyı onun gökyüzünden okuyordum. Göğsümün orta yerinde ince bir sızı hissettim. "O senin bebeğin," derken sesi cılızdı.

"Onu kabul ettiğini söylemiştin."

"Söyledim." Başını yavaşlıkla salladı. Gözünden süzülen damlalar pembe beyaz teninde eğreti duruyordu. "Ben sanmıştım ki... Ben... Zaten bir anneye sahip olduğunu hiç düşünmedim." Çırpınıyordu. Hiç kıpırdamadan içten içe çırpınıyordu. "Sonuç değişmeyecek, anlıyor musun? O, sana ve karına ait. Ben sadece bir aracım." Gözbebekleri titredi, içim titredi. "Sadece bir taşıyıcıyım."

Kalbimi yakan alevin sahibi Rozelin'di. Haklıydı, haklılığı her ikimizi de mahvedecekti. Kendimden vazgeçeli uzunca bir zaman olmuştu. Ama Rozelin...

Ona sarıldım. Benim kollarım ölü bir ağacın dallarıydı. Onu ölü dallarımın arasında yaşatmaya çalışıyordum. Yaşatmaya çalıştıkça daha sıkı sarılıyordum.

"Sen ona canından veriyorsun. Onu koruyorsun. Soy-

CamScanner ile tarandı

lediklerin gerçek değil. Büyük, aptal bir yalan." Geri çekildim, ona baktığımda içimden geçenler bu kez sert filtreleme takılmamıştı. Gözlerini açtı ve ıslak kirpiklerini bir ok gibi içime sapladı.

"Üzülme." Başımı eğdiğimde, alınlarımız birbirine yaslandı. "İyi olacağım." Narin başı ellerimin arasındayken gökyüzüne daha derin daldım. "İyi olacağız."

İçini çekti, kızarmaya başlayan burnu dudaklarıma çok yakındı. "Bebeğin iyi olacak."

Aralanan dudaklarımın ona söylemek istediği bir şey vardı. O şey, belleğime sıkışan anıların esiri oldu. Oysa duymayı hak ediyordu. Ona hak ettiğini veremediğim için kendimi tekmelemek istiyordum.

"Onun koruyucu meleği olmak... Bu yeter, en azından kendimi daha iyi hissetmem için..." Gülümsemeye çalıştı. Benim için gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür mü?" Ona iyi hissettirmeyi başarmış mıydım? Düşüncesi bile fena sayılmazdı. Gülümsediğimi çok sonra fark ettim. "Bunun arkasından bir küfür fena olmazdı."

Nereye odaklayacağını bilemediği bakışlarını aşağı indirdi ve bana beklediğimi verdi. "Siktir!"

Bu kez gülümsememin sesi vardı. Beni o sesle tanıştıran ise Rozelin'di. "İşte benim kızım!"

Bunu söyleyen dudaklarım, bir süre için beynimle bağlantısını kesmişti. Kendime gelmek için bakışlarımı ondan ayırdım. "Bir şey daha. Her saçmaladığında kendini kollarımın arasında bulacaksın. Buna göre ne zaman saçmalarsan, bana sarılmak istediğini düşünebilirim."

Karşımda kaskatı kesildi. İkimizin de nefes almaya ihtiyacı vardı. Dalmak için katında kısa bir hesaplama yaptıktan sonra gerildim ve atladım. Siktir! Su çivi gibiydi. Bölgemin en soğuk zamanlarında denize girmeye yabancı değildim

CamScanner ile tarandı

ancak gölün soğuğu denizi misliyle katlayacak cinstendi. İri kulaçlarla dibe ulaşırken aşağı indikçe berraklaşan su bana net bir görüş açısı sundu. Aradığım meyve oradaydı. Manevra yaptım ve dikenli deniz bitkilerinin dibindeki göldibi meyvelerine uzanıp avuçladım. Birkaç dakikanın sonunda yüzeye çıktığımda, gördüğüm ilk şey nefesini özgür bırakan sarışındı. Bedenimi dışarı alıp çakıl taşlarının üzerine uzattım. Nefesimi düzene sokarken avucumu onun için açtım.

"Görüntüsünün farklı olduğunu biliyorum. Tadı söylediğin gibi olmalı. Dene."

Beklemedi. Yaklaştı, yanımda dizlerinin üzerine çöküp avucumdaki meyvelere uzandı ve bir tanesini yemeye başladı. Tadı hoşuna gitmiş olacak ki ifadesi giderek yumuşadı. İkincisini ve üçüncüsünü de aynı iştahla yedi. İnce dudakları meyvenin rengini alarak kıpkırmızı olmuştu ve o tüm meyvelerden daha iştah açıcı görünüyordu.

"Niye gülüyorsun?"

Gülmek mi? Beynim ve eylemlerim arasındaki bağlantıyı gözden geçirme zamanım gelmişti. "Hiç. Daha ister misin?"

Başını salladı. "Bu kadar yeter." Avucunu göle uzatıp temizlerken "Teşekkür ederim," dedi çekingen bir sesle. Bu tonu ondan nadiren duyuyordum. Benden çekinmesini istemiyordum. Son vermek için ayaklanarak kuru kıyafetlere uzandım. "Arkanı dönecek misin? Kuru olanları giymek için ıslak olanı çıkarmalıyım." Böyle utanması daha iyiydi. Bu kez bilinçli şekilde gülümsedim. "O da sanırım tek parça."

Kaşları havalandı. Kelimenin tam anlamıyla kalakalmıştı. Hemen ardından beklediğim oldu ve öfkeyle hareketlendi. O sırada bir şey oldu. Ayağının kaydığını fark ettiğim an bedenimi ondan tarafa fırlattım, elimi uzattım. Elini tutmayı başarmıştım. Ancak sarışın tamamıyla gölün içindeydi.

"Hay sikeyim!"

CamScanner ile tarandı

Üşümesine bir saniye fazladan müsaade etmemek için elimi bileğine uzatıp onu dikkatlice yukarı çektim. Sırtüstü çakıl taşlarının üzerine bıraktığımda, saçlarının uçları ve kıyafetleri sırılsıklamdı. Hâlâ suda olan ayaklarına kadar titriyordu. Sakar!

"Seni bu kadar heyecanlandıran neydi?" Gerilen kaslarımı serbest bırakıp yanına uzandım. "Son söylediğim şey mi?"

Bir bıçağı olsa boğazıma saplaması için ona iyi bir neden vermiştim. Bıçağı olmadığı için kelimeleri kullandı. "Ukalasın."

"Aksini söylemiyorum. Sen de şanslısın."

İnce kollarını bedenine sardı. Karşımda üşümesi beni rahatsız etmişti. Kuru kıyafetleri yanına koydum. "Giyebileceğin kuru kıyafetler var. Arabaya kadar sırılsıklam yürümeyeceksin."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Arabaya kadar bu vaziyette yürüyüp rüzgâr yemen mi iyi fikir?"

"Kıyafetleri bana verirsen, o söylediklerin senin başına gelecek."

Bunun ne önemi var? "Ben koca, dayanıklı bir adamım. Ayrıca iki kişinin üşümesindense bir kişinin üşümesi daha mantıklı. Aksini söyleyebilir misin?"

"Hayır." Kalkmaya yeltendi. Bu kadar kolay ikna olması iyiye işaret değildi. Dönünce hasta olmaması için bir şeyler düşünmeyi kafama not ederek başımı çevirdim. Çok geçmeden bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Boğazından yükselen nidalar zorlandığını ele veriyordu.

"Sanırım yardıma ihtiyacın var."

Sesli şekilde nefeslendi. "Halledeceğim," dedikten bir dakika sonra acıyla inledi. Ona baktığımda kalçasında bir

CamScanner ile tarandı

bölgenin kanamış olduğunu gördüm. Pantolonumun cebindeki temiz beze uzandım ve her yapıyorsa ondan önce davranarak yarasına bastırdım.

"Hemen gözlerini kapat!"

"Neden sürekli kendine zarar veriyorsun?"

"Sana gözlerini kapatmanı söyledim!"

Bana yakışan söylediğini yapmaktı. Hatta yapmak üzereydim ama tenindeki kabarmaları fark ettim. Bu şekilde daha fazla dayanamazdı.

"O atleti çıkarmalıyız."

Avuçlarını sıkmak istedi ama fazla üşüdüğü için yapamadı. "Bunu ben yapa..."

Dişlerinin birbirine vurması beni kimliğimden uzaklaştırdı. Birden atletini ve çorabını bedeninden ayırdım. Sonrasında bunun mahcubiyetiyle bakışlarımı önüme düşürdüm.

"Acele etmemiz gerekiyordu." Bacaklarını suyun içinden çıkardığım saniyelerde hareketsiz ve sessizdi. "İzinsiz yaptığım için bağışla."

Tutuklaşan devinimlerim, nereye koyacağımı bilemediğim bakışlarım bana ait değildi. Utandığını biliyordum. Yeni tanıştığım bu duyguyu onunla paylaşırken narin parmaklarının bileğimi sardığını hissettim.

Kirpiklerinin altından bana baktı ve "Özür dilemen gerekmiyor," dedi.

İfademde bir şeyler karıştı. İçimde bir şeyler karıştı. Parmaklarından tenime gönderdiği sinyaller beni çığırımdan çıkaracak kadar büyüleyiciydi. Karnına baktım. Beyaz sutyeninden kurtulmaya çalışan beyaz göğsünü izledim. Bir tablo kadar güzeldi. Bakışlarımı acil olarak üzerinden ayırmam gerektiğini bilerek omuzlarını ve bir kuğu zarifliğindeki boynunu izledim.

"Seni giydirmeliyiz." Siktir! Bu titreyen ses benden mi çıkmıştı?

CamScanner ile tarandı

"Evet."

"Biraz büyük gelecekler ama eve kadar seni idare eder."

"Evet."

Sözler mekanik bir şekilde dudaklarımdan çıkıyordu. Aynı durumdaydı. Üşüyen tenimin tersine içimde bir yer, bakışları tarafından kundaklandı. Bunu, sadece onu izleyerek üzerimdeki tek parçanın içine sığamadığımda anladım. Göğsüme dokunan parmak uçları, orada yeni bir hükümdarlık kuracak kadar tesirliydi. Gözlerimi kapattım, elimde değildi. Gerilen bedenim elimde değildi. Kendimi dizginlemeye çalışıyordum, aslında bunu istemiyordum.

Oysa Melina'dan sonra başka bir kadına dokunmamıştım. Denemiştim. Zihnimi tüketen duygulardan sıyrılmak için çok kere denememiştim. Olmamıştı. Şimdi neden oluyordu?

Gözlerimi açarken beni kendimden çekip alan kadının Rozelin olmasının feveranını yaşıyordum. Oysa bu, onu ilk isteyişim değildi. Bir süredir ona dokunmak, kokusunu solumak için fırsat yaratmaya çalışan bir oğlan çocuğuydum. Fark ederek kendimi azarlayışlarım, bir hiç kalıyordu. Dönüp dolaşıp kendimi yine ona düşerken buluyordum.

"Bağışla." Beni ona iten güç, dudaklarımı göğsüne esir etti. Kokusu, dizginlerimi koparıp attı. Arkaya düşen başı zevahirini kusursuzluğa taşıdı. "Bu koku..." Kaburgalarını saran ellerim yetinmiyordu. Kokusunun tadını almak için dilimi tenine bulaştırdım. "Sadece solumak yetmiyor." Sırtını sardım, üzerinde ne kadar fazlalık varsa düşmandım; kısmen açık gözleri, zamanı dondurmak isteyeceğim kadar maviydi. Buğday rengi saçlarının aksine kahverengi kirpikleri kısa ancak sıktı. Sanki her bir tanesi gözleri için özel olarak tasarlanmıştı. Minik burnu, ince ve her daim kızarık olan dudaklarıyla ona dokunmaktan çok daha fazlasını

CamScanner ile tarandı

istedim. Gerdanından aşağı ilerleyen parmaklarım, orada tapılası bir cennet buldu. Dilim o cennetten pay almak için kıvrandı. Dudaklarımdan çıkmasına engel olamadığım bir inlemeyle ona eğildim, başını yeniden çakıl taşlarının üzerine bıraktı. Kısa bir an durdum ve sarı tutamlarının kara çakıl taşlarının üzerinde nasıl izlenesi göründüğünü düşündüm. Dikkatle bedenini bedenimle örttüm. Gövdesi olanca güzelliğiyle gözlerimin önündeydi. Bacaklarını bana sardı, inanılmazdı.

Bir gün ölürsem, katilim olabilecek tek insan şimdi ruhunu bana teslim ediyordu.

Şakağından öptüm. Gözlerinden, yanaklarından, burnundan öptüm. Ruhundan öptüm. Teslim oluşundan öptüm. Dudaklarım hem delirten bir yavaşlıkla hem akıl almaz bir istekle dudaklarına yaklaşırken gözlerim kararardı. Birinin zihnimi avuçladığını hissettim, sıktı, sıktı. Bu his yabancı değildi. Melina'yı her hatırladığımda zihnimi istila eden bu his, şimdi Rozelin'e dokunurken benimleydi.

Zehirli bir hastalık gibi hızla ve hudutsuzca saran hissi yok saymaya çalışarak içime işleyen kadına "İçime işledin," dedim. Onu dudaklarından öpmeden önce gözlerinden müsaade almak için yüzüne baktığımda, gözlerimin önüne binlerce karınca üşüştü. Rozelin'in saçları koyuldu. Gözleri kahverengi baktı. Dolgunlaşan dudakları tanıdıktı. O, artık Melina'ydı.

Biri beni aldı ve evli olduğumuz geçmiş zamana fırlattı. Belleğim sonu olmayan bir boşlukta savrulurken bana ihtiyaçla bakan karıma onu sevdiğimi söyledim.

"Seni seviyorum, Melina."

* * *

CamScanner ile tarandı

Kelimeler de bir silahtı.

Bir insan kelimelerle de öldürülebilirdi.

Ruhumu kurban verdiğim cinayette, failim Biran'ın dudaklarından dökülenlerdi.

Ah.

Kalbimi hissedemiyordum.

Oysa biraz önce onun için atıyordu.

Oysa onun için açmaya çalışan çiçeklerimi budayan bıçak, yine onun ellerindeydi.

Melina. Şimdi ondan daha fazla acıyordum kendime. Melina. Şimdi beni dayanılmaz acıdan kurtaracak sonsuz boşlukta olmak istiyordum. Olduğu yerde, onun yerinde olmak istiyordum.

Gözlerim doldu, bir damlasını bile özgür bırakmadı. Onun çehresi kirli bir camın ardında kaldı. Parmaklarımı, dudaklarımla buluşmak üzere olan dudaklarına dokundurduğumda, irkilerek gözlerini açtı. Ne sarsılan ifadesini ne kan çanağına dönen gözlerindeki şaşkınlığı sorgulayabildim.

Bir ölü gibi altında yatarken "Ben Melina değilim," dedim yabancı bir sesle. "Ama artık, sana Rozelin de değilim."

Kaşları gerildi, gözbebekleri ruhsuzdu.

Ne söylediğimi anlamaya çalıştı. Ne söylediğimi duymamış gibiydi.

"Sen..."

Başka bir zamanda onu yerinden hareket ettirebilmemin imkânı yoktu ama şimdi öyle sert ittim ki, o koca cüssesini tek seferde üzerimden devirdim. Kaptığım ıslak elbisemi bedenime geçirirken artık üşümüyordum.

Peşimden gelmedi. Adımları uzaktan bile duyulmadı. Arabaya ulaştığım an telsizden herhangi bir koda mahal vermeden orta yere anons ettim. "Kızıl Göl'deyim, biriniz beni buradan alsın. Hemen."

CamScanner ile tarandı

Cevap Efraim'den geldi. "Hemen."

Ne kadar geçtiğini kestiremediğim sürenin sonunda Efraim ve Mirel yanıma geldi. Beni bulduklarında yalnızdım, titremekten yorgun düşmüştüm. Aralarında kısa ve sözsüz bir diyalog geçti. Ardından Efraim ormana girerken Mirel beni araca bindirip olduğumuz yerden uzaklaştı. Birkaç soru sordu, hiçbirinin içeriğini algılayamadım. Kimpras ormanına az kala yumuşak bir frenle durup elime yapıştı.

Ona baktım, gördüğüm en endişeli ifadelerden biri vardı yüzünde. "Anlatmazsan yardım edemem."

Boş bakışlarım yüzünde gezindi. Ne olduğunu anlatabilirdim. Ne hissettiğimi anlatmaya yeryüzündeki hiçbir kelime yetmezdi.

"Bana bunu borçlusun," dedi bu kez. "Ellerimin arasından kayıp gittin. Senden ben sorumluydum. Bunu biliyordun. Başına ne geldiğini bilmeye hakkım var." Parmakları kollarımı sardı. "Var Rozelin."

Dikiz aynasından aksimi gördüm. Yüzüm bir ölününki kadar beyaz, dudaklarım mosmordu. Göğsüm belli belirsiz inip kalkarken bir zehri kusmak üzereydim.

"Bana Melina, dedi."

Elleri kollarımdan, bakışları yüzümden kaydı. Önüne döndüğünde, başını hüzünle iki yana salladı. Yolun geri kalanında bir daha konuşmadı.

O gün ve sonraki günlerde yabancıyı görmedim. O gün ve sonraki günlerde odadan çıkmadım. Zaman zaman koridordan bazı sesler geliyordu; çoğu adım sesi, bazıları endişeli konuşmalar... Başımı yastığın altına gizlesem de duymuştum; o, artık gelmeyecekti. Aynı ormanda, başka bir evde yaşayacaktı. Perla ve Mirel'in bu karar karşısındaki sitemlerini duymuştum. Erkekler sessizdi.

Yabancının evi artık burası değildi.

CamScanner ile tarandı

Olduğum hiçbir yer onun evi olmayacaktı.

Bir sabah uyandım. Bebek kıpır kıpırdı. Sesimi duyunca sakinleşiyordu ama bu ara sesim neredeyse hiç çıkmıyordu. Banyoya gittim ve günler sonra ilk banyomu yaptım. Saçlarımı taradım, ördüm. Bana aldığı bol kıyafetlerden birini giydim. Salona girdiğimde, Efraim ve Perla'nın şaşkın bakışları arasında kahvaltı masasındaki yerimi aldım.

Ancak dün gece düşünme yetimi kullanabilmiştim. Onun için kendimi yok saymayacaktım. Onun için umudumun dallarını acımasızca kırıp atmayacaktım. Ben babamın kızıydım. Ben annemin kızıydım. Umudum için savaşmayı onlardan öğrenmiştim. Ne şimdi ne de başka bir zaman vazgeçmeyecektim.

"Servislerden anladığım kadarıyla baş başa kahvaltı yapmayı planlıyordunuz." Alamadığım cevap bakışlarımı onlara çevirmeme neden oldu. Aynı koltuğu paylaşmalarına rağmen aralarında neredeyse bir kişilik mesafe vardı. "Başlayacak mıyız? Eğer öyleyse biriniz kendine servis alsın."

Şaşkınca birbirlerine baktıktan sonra ayaklandılar. Efraim, Perla'ya masaya oturmasını işaret ettikten sonra mutfağa yöneldi. Perla masada ne bulduysa tabağıma doldurdu, bunu yaparken suçlu olan kendisiymiş gibi bir kez olsun yüzüme bakmadı. Onun aksine ben çehresini uzunca izlemedim; büyüyordu. Gün geçtikçe oturan hatları onu alımlı bir genç kıza çeviriyordu. Kendi tabağına bir şeyler alırken Efraim elinde üçüncü tabakla geldi. Kahvaltıya başladığımızda, hiç olmadığımız kadar sessizdik.

"Mirel ve Mestan nerede?"

"Yapmaları gereken bazı şeyler var," dedi Efraim. "Onların sırası yarın."

Perla uyaran bakışlarını Efraim'e çevirirken "Ne sırası?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

"Hiç." Efraim ağzındaki lokmayı zorlukla yutarak arkasına yaslandı. "Yanlış söyledim."

"Yanlış falan söylemedin." Çatalımı nazikçe tabağıma bırakıp gülümsedim. "Bana göz kulak olma sırasından bahsediyor olmalısın."

Cevap koca bir sessizlikti.

"Kızdığımı düşünmenizi istemem. Sizce mantıklı olanı yapıyorsunuz. Etrafta nefesimi kesmek isteyen birileri yok, diyemem."

Sakinliğim, bu masada oturmamdan daha fazla şaşırtmıştı onları. Perla daha fazla dayanamadı ve bir sandalye kayarak bana yaklaştı. "Roz, iyi misin? Seni merak ediyorum. Günlerdir merak ediyorum."

"İyiyim Perla, daha iyi olacağım. Artık beni merak etmen gerekmiyor."

"Böyle olmana alışık değiliz." Efraim'in tepkisi beklendik değildi ancak samimiydi. "Benim bu kahvaltıyı korkarak etmem gerekiyordu."

İçimin burkulduğunu hissettim. "Korkmaktan memnunmuş gibi konuşuyorsun."

Gülünce çekik gözleri kayboldu. "Memnun olmadığımı söyleyemem."

Ne söylemem gerektiğini kestiremedim. Az sonra "Mirel ve Mestan'ın yapması gereken işler benimle ilgili mi?" diye sordum.

"Sanırım," dedikten sonra Efraim'e kısa bir bakış attı Perla. "Ondan bir şey saklamayacağımı söylemiştim."

Efraim, Perla'ya karşı gelmedi. "Pekâlâ. Seninle ilgili olup olmadığını öğrenmek için gittiler. Aldığımız habere göre Molekon köyünde yine ters bir hareketlilik olmuş. Bu kez Fielda'nın cebine bir not bırakılmış."

"Ne yazıyormuş?"

CamScanner ile tarandı

"Hiçbir sır, sonsuza kadar sır olarak kalmaz. Saklayıp suçlu olmak mı? Ortaya çıkarıp kahraman olmak mı? İşte, notta yazanlar bunlar."

Aklıma ikinci bir ihtimal gelmedi. O notlar, Mei'nin kardeşini yaşama çevirdiğimi bilen biri tarafından yazılıyordu. Bilen ve ortaya çıkmasını isteyen biri...

"Notu kim bırakmış. Mei de olduğu gibi büyüyle kılık değiştiren biri mi?"

"Bilmiyoruz, Mirel ve Mestan ayrıntıları öğrenmek için gitti." Perla elimi tuttu ve güven verircesine okşadı. "Endişelenme, ormanın güvenliği arttırıldı. Biz istemeden kimse buraya gelemez."

Düşündüğüm yalnızca güvenliğim değildi. "Tüm bunları kim yapıyor?"

"Bulacağız," dedi Efraim. "Odaklandığımız tek konu bu. O zamana kadar ortalıkta görünmesek fena olmaz."

"Bu senin fikrin mi yoksa bir karar mı, Efraim?"

"Gerçekten benim fikrim." Teslim olurcasına ellerini kaldırdı.

"Beni buna ikna etmen gerekecek."

Perla gülümsedi. "Seni ikna etme çabasından ayrı olarak, bugün zaten sana dışarı çıkmayı teklif edecektik."

Efraim başını sallayarak onu onayladı. "Evet, bizimle gelir misin?"

"Nereye gideceğiz?"

Bu kez birbirlerine bakıp gülümsediler. "Onu gideceğimiz yere ulaşınca göreceksin."

"Tamam." Kafamı dağıtacak her şeye ihtiyacım vardı. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Akşamın ilk saatlerinde çıkarız. Kahvaltıdan sonra senin için kıyafet seçelim mi?"

"Olur."

CamScanner ile tarandı

Perla memnun olmadı. Asık suratıma eşlik eden itaatkâr tavrım, onları ciddi anlamda mutlu etmiyordu. Onlar, kendim olduğum asi yanımı görmek istiyorlardı. Bunu fark etmek, yüzüme sahici bir gülümseme bıraktı.

Hava karardığında, Perla'nın benim için seçtiği pudra rengi, uzun, triko elbiseyi giydim. Her zaman giydiğim koyu renk kabanın yerine bana kendisine ait, elbisemle aynı renkte, kürklü bir kaban getirdi. Giydiğimde, çok yakıştığını söyleyerek, bana hediye etmek istediğini söyledi ve itiraz etmeme fırsat vermeden evden çıktı. Kimpras yine soğuk ve rüzgârlıydı ancak ulaşımda yalnızca araba kullanacağımızı öğrenince fazla uzaklaşmayacağımızı anladım. Tahminimde yanılmadım. Efraim'in kullandığı araba bir süre sonra kova mantar evlerden oluşan Molekon köyüne ulaştı. Köyün ortasında, tulumba çeşmesinin hemen yanı başında, tepesi bolca ışıklandırmayla bezenmiş uzunca bir yemek masası kurulmuştu. Etrafında ise bana büyük gülümsemeleriyle el sallayan gençler ve iş bitirici tavırlarıyla kendini belli eden Mirel ile Mestan vardı. Bu açık hava yemeğini kimin organize ettiğini bilmiyordum ama günler sonra ilk kez içimin aydınlandığını hissettim.

"Hoş geldin Roz," dediler hep bir ağızdan.

Hepsiyle birer birer kucaklaştıktan sonra masanın bana ayrılan başköşesine geçtim.

"Bunu ne zamandan beri planlıyordunuz?"

Sorumun cevabı Feldi'den geldi. "Aslında birkaç gündür. Mestan ve Mirel bize bu öneriyle geldiğinde çok sevindik."

Mestan ve Mirel'e minnetle baktıktan sonra gençlere "Sizi gördüğüm için sevindim," dedim.

O sırada Mei, kucağında bir bebekle yaklaştı. O bebek, hayata döndürdüğüm minik kardeşiydi. "Burada seni görmek için heyecanlı olan biri daha var."

CamScanner ile tarandı

Başım omzuma meylederken bebeğe hayranlıkla baktım. Tıpkı ağabeyi Mei'ye benziyordu. "Merhaba ufaklık." Elim bebeğe dokunmak üzere havalandığı sırada Mei kardeşini birden kucağıma bıraktı. "Tanrım! Onu nasıl tutacağımı bile bilmiyorum!"

Kardeşlerimi ben büyütmüştüm ama bu yıllar önceydi. Uzun zamandır bir bebekle tanışmamıştım.

"Hadi ama!" dedi Fielda. "Sizce de kollarına çok yakışmadı mı?"

Duar ve Dian "Çok!" diye bağırdılar. Onlara kızlar da katıldı.

"Arada buraya gelip onu sev, sana alıştırma olur." Mei'nin önerisiyle hüzünlendim. Karnıma baktığımda, aklımdan geçen tek bir şey vardı; onu görüp göremeyeceğimi bile bilmiyordum.

"Yemekler soğumasın." Mirel ellerini çırpıp herkesi oturmaya davet etti. "Mei, kardeşini annene geri ver. Belli ki uyumak istiyor."

Mei, isteği yerine getirerek vedalaşmak için burnundan öptüğüm bebeği kollarımdan aldı. O sıra biri tarafından izlenildiğim hissine kapılarak etrafıma baktım ancak civarda olmaması gereken kimse yoktu.

Benim için yapılan yemeklerin birçoğunu ilk kez görüyordum, tamamı oldukça lezzetli görünüyordu. Kimsenin bir şey bilmediğini biliyordum, emindim ki Mirel'in ağzı sıkıydı. Buna rağmen herkes sırayla benimle ilgileniyordu. Gençlerin küçük bir çocuk gibi konudan konuya geçtiği, sohbetle harmanlanan bir yemekti. Dört genç erkek Mei, Dian, Feldi ve Duar bir ara ortadan kayboldular. Döndüklerinde her birinin üzerinde aynı kiltten vardı. Nedenini anlamaya çalışırken Mestan bir tulumla yanlarında belirdi. Kızlar sevinçle el çırparken, tulum çalmaya, erkekler dans

CamScanner ile tarandı

etmeye başladılar. Her biri önlerine birer kılıç koydular ve kılıcın bir yanından diğer yanına zıplayarak, ellerini bellerine koyarak, başlarının üzerinde toplayarak ve etraflarında dönerek ettikleri dans sadece izleyeni bile yorabilirdi.

"Hey, Efraim, neden sen de bir kilt giymiyorsun?" Mestan bir yandan tuluma hâkim olurken diğer yandan bacaklarını savurarak oynadı ve Efraim'e laf yetiştirmeye devam etti. "Eminim, çok yakışacaktır." Onu ilk kez bu kadar hareketli görüyordum, herkes çok neşeliydi.

Derinlerimde kabuk bağlamak için çırpınan yarayı görmezden gelerek onlara gülümsüyordum.

"Zor." Ne ara en yakınımdaki sandalyeye oturduğunu bilmediğim Mirel'in bakışları eğlenen diğerlerindeydi. Gülümsedi. "Neden güçlü olmak hep biz kadınlara düşüyor?" Omuz silkti. "Her neyse... Sadece... Bir kez daha sana hayran kaldığımı söylemeye çalışıyordum."

Başımı ona çevirdim, dikkatle baktım. "Buradan gitmeyi başardığım gün bana hayran olabilirsin, şimdi değil."

Başını salladı. "Anlaştık ve bir şey daha, sırrın benimle güvende."

"Sana bir sır vermedim."

Bu kez başı iki yana sallandı. "Hayatının en büyük sırrını verdin." Yaklaştı ve fısıldadı. "Belki de önce kendine itiraf etmen gerekiyordur."

İtiraz etmedim. Haklı olabilirdi. Kesinlikle haklıydı. İtiraf iyileşmeyi getirirdi. "Belki de." Efraim'in dansa kaldırdığı Perla'ya baktım. Dudaklarında muhteşem bir gülümsemeyle sevdiği adamın kollarında döndü. "En azından mutlu olan birileri var."

"En azından." dedi, hüzünlü bir sesle. "Şimdi hiç yapmamam gereken bir şey yapacağım, boşboğazlık. "Bak, şuradaki evi görüyor musun?" Bir ağacın ardında kalan mantar evi gösterdi. "Orası senin için hazırlanıyordu."

CamScanner ile tarandı

"Benim için mi?"

"Evet, senin için."

"Anlamıyorum. Siz mi yaptınız? Neden benim için bir ev hazırladınız?"

"Çünkü bizimle yaşamak senin tercihin değildi. Kendine ait bir evin olursa, daha özgür hissedebileceğini düşündü." Yutkundu ve "Düşündük," diye düzeltti. "Görmek ister misin?"

"Buna gerek yoktu. Burada sadece misafirim."

"Yine de görmelisin."

Mirel ısrarcı bir yapıya sahip değildi ama evi görmem konusunda oldukça istekli görünüyordu. "Tamam, bir bakalım." Ayağa kalktığımda, onun hâlâ oturmakta olduğunu gördüm.

"Yalnız yapman daha iyi. Hadi."

Sebebini anlamış değildim. Yine de gürültüden uzaklaşıp ağacın ardından mantar eve doğru yürüdüm. Diğerlerine nazaran daha ufaktı ve taze toprak kokusu henüz inşa edildiği anlaşılıyordu. Etrafı yuvarlak olarak tel örgüyle çevrelenmişti, bahçesi komple çim olsa da ekilen çiçekler henüz boy vermemişti. Yuvarlak kapısını ittiğimde ardına kadar açıldı. Acele etmeden içeri girip kapıyı ardımdan kapattım, yuvarlak bir koridordaydım, önümde kapısı olmayan üç oda vardı. Ortada olan oda, tamamını evin hammaddesi olan taşların oluşturduğu küçük ve sevimli bir mutfaktı. Oraya yalnızca kapısından bakmakla yetindim ancak soldaki odaya yöneldiğimde, gördüğüm manzara beni içeri davet etti.

Ortasında geniş bir yatağın bulunduğu odada mavi bir beşik vardı.

Elim gayri ihtiyarı karnıma giderken küçük adımlarla beşiğe ilerledim. Küçük, gösterişsiz ve yatağı bembeyaz olan beşiğe bakarken gözlerimde hissettiğim yanma içimi saran derin şefkatti.

CamScanner ile tarandı

"Bak, burada uyuyacakmışsın." Kıpırdadı, gülümsedim. "Bunu beğendin olarak kabul ediyorum." Ellerim beşiğin kenarlarında yavaş bir yolculuğa çıktı. Sonra yine taştan oluşan gömme dolabı fark ettim. Bir kısmında gözyaşlarımı daha fazla tutamayacağım detaylar vardı; sarı, mavi, turuncu, pudra, beyaz minik detaylar. Yaklaştım ve beyaz zıbının asılı olduğu askıyı elime aldım. Yatağa serdiğim zıbının yanına oturup elimden biraz daha büyük olan bebek kıyafetini izlemeye başladım. İzledikçe içimde filizlenen duygu, bağlayıcıydı. Tehlikeliydi.

"Seni tüm bu kıyafetlerin içinde görebilmeyi isterdim." Görmediğini bile bile gülümsedim. "Bunu bir itiraf olarak kabul et, olur mu? Sakın unutma, her ne olursa olsun seninle kurduğum bağı asla unutmayacağım ve taşıdığım her yeni günde bunu sana söylemekten bıkmayacağım."

Parmaklarım zıbının üzerinde gezinirken aldığım kokuyu inkâr etmek istedim. Koşarak uzaklaşmak, olduğum yerden kazınmak istedim.

"Sahip olabileceği en iyi şeysin." Parmaklarım kumaşın üzerinde donup kalırken odanın girişinde beliren varlığına bakamadım. "Bu da bir itiraftı."

Sesini hazmedebildiğimde, ayağa kalktım ve askıyı yerine astım. Çıkmak için yanından geçmem gerekiyordu, bunu istemiyordum. Durdum, geri çekilmesini bekledim. Çekilmedi.

"Ben, yaptığım hataları da kabullenirdim." Eğik başımla görebildiğim yalnızca ayakkabılarıydı. O ayakkabılar bana doğru hareket etti. "Ben bir hata yaptım." Karşımda durdu, libim kalbinin karşısında durdu. Ciğerlerimi istila eden kusu daha tüketiciydi. "Nasıl yaptığımı bilmediğim bü: bir hata yaptım. Kabul edemeyeceğim aptalca bir hata tım."

CamScanner ile tarandı

Sesi utancı taşıyordu. Bu beni iyileştirmiyordu.

"Senden beni bağışlamanı istemeyeceğim. Sana yapabileceğim en büyük iyiliğin senden uzaklaşmak olduğunu biliyordum. Bu yüzden gittim. Sen gel demeden gelmemek üzere gittim." Sesi, karanlık bir boşluktan süzülerek kulaklarıma ulaşıyordu. Kelimelerine sıkıştırdığı hüzünle gülümsedi. "Gel, demeyeceğini bile bile gittim." Bağırmak istiyordum. Ona tokat atsam, bir parça rahatlar mıydım? Hayır, biraz olsun nefes almanın yolunu biliyordum. Mirel söylemişti; ne hissettiğimi kendime itiraf etmenin bir yolunu bulmalıydım.

"Buraya neden geldiğimi bilmiyorum. Neden saatlerdir seni izlediğimi bilmiyorum. Günlerdir boşluktayım." Bir adım attı. O adım ikimize da saplanan bir bıçaktı. "Uzak durmam sana iyi geldi mi? Beni mahvetti. Seni görmemek, başka bir odada nefes aldığını bilmemek, beni mahvetti Rozelin."

Dudaklarımda ve burnumda sonsuz bir yangın başladı. Gözlerimde sonsuz bir yangın başladı. Başımı kaldırdım, ruhum düştüğü yerde kaldı. Hüznün perdelediği safir mavilerine baktım. Orada dibi olmayan bir okyanus vardı. O okyanusta boğulmuştum.

Ben, Kızıl Bölge Kimpras Lideri Biran' Nuh'a âşık olmuştum.

Birkaç adım attım ve omuzlarımız birbirine değerken, yanında durdum. Ondan ayrılmadan bir an evvel, son sözlerimi yüreğine bıraktım. "İçimde bebeğini büyütecek, sonra da sana vereceğim. Evime dönerken, sana sessizce içimden veda ederken, hayaletinle mutlu olmanı dileyeceğim."

Bunu yapacağım. Çünkü ayakta durabilmemin başka bir yolu yok.

CamScanner ile tarandı

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Sarmaşıklar"

Üç gün daha.

Sesinden, bakışından, nefesinden uzak olduğum üç koca gün daha geçti.

O gün, Molekon köyünde onu gördükten sonra masaya geri dönmüş, benim için yapılan tatlıdan midem bulanana kadar yemiş ve en nihayetinde içime akıttığım gözyaşlarımla birlikte eve geri dönmüştüm.

İtirafım yükümü azaltmıştı ki kaçınmam gereken bir şey yaparak yanından ayrılmadan önce son kez dönüp ona bakmıştım. Mavilerindeki cam kırıklarını onunla paylaşmış ve şimdi yüreğimde çok daha ağır bir yükle nefes almaya gayret ediyordum.

Kendime kızıyordum. Kendime deli gibi kızıyordum. Düşündüğüm yalnızca ailem olmalıydı. Tüm güzel hislerimi ve gözyaşlarımı yalnızca onlara adamalıydım. Ruhuma çelikten bir yelek giyip içeri hiç kimseyi almamalıydım.

Şimdi daha mı güçlüydüm? Yoksa daha mı sarpa sarmıştı her şey? Kafamdaki bilinmeyenler listesine bir yenisi daha eklenmişti.

"Bil bakalım kim ziyaretine gelmek istiyor?"

Mirel'in sesi düşüncelerime inen bir balta oldu. Kapı aralığından uzanan başına bakıp "Kim?" diye sordum meraksız bir biçimde.

CamScanner ile tarandı

İçeri girdi. Siyah, dar pantolonunun sardığı ince bacaklarından birine ağırlığını vererek "Diana," yanıtını verdi.

Nedense şaşırmadım. "Misafir kabul etmezsiniz sanıyordum."

"Zaten etmiyoruz. Yani... Bu konuda bir izin çıkmadı ama Diana hayli ısrarcı."

"İkinci bir emre kadar ziyaretçi yasak yani?" Cevabı beklemeden aklıma gelen bir başka konuyu sordum. "Leydinin beni neden görmek istediğini biliyor musun? Olanları bilmiyor olamaz."

"Olabilir." Yeterince samimiydi. "Steven özel işlerine Diana'yı karıştırmaz. Biliyorsa bile bunu ağabeyinden öğrendiğini sanmıyorum."

"O halde? Bir tahminin var mı?"

İşaretparmağı dudaklarının arasına girerken "Aslında var ama bunu seninle paylaşmam ne kadar doğru olur, bilmiyorum," diye konuştu.

En azından açık sözlüydü. "Paylaş, hiçbir ihtimal şu ankinden daha kötü ya da daha iyi olmamı sağlamayacak."

Yatağa oturup bacaklarını yukarı topladı, dizlerimiz birbirine temas etti. Söyleyeceği şey için ona mahal vermiş olsam da kararlı görünmüyordu.

"Diana'nın kime âşık olduğunu biliyor musun?"

Mirel'e, bunun beni ilgilendirmediğini söylemek isterdim. Ancak yöneltiği sorunun cevabını bildiğim için söyleyemezdim.

"Biliyorsun." Kendi verdiği cevabı sallanan başıyla onayladı. "Melina da biliyordu ve Diana'yla aralarında hiç sorun yaşanmadı. Hatta..."

"Hatta?"

Anlattıklarına olan ilgim Mirel'in ilgisini çekti. Onunla bu konuyu daha önce hiç açıkça konuşmamıştık. Belki

CamScanner ile tarandı

de konuşmaya ilk kez bu kadar yakındık. "Melina ve Diana'nın gizli bir anlaşma yaptığını duydum. Ne kadar doğru bilmiyorum ama çok sonra Melina'nın hizmetindeki kız bize şahit olduğu bir konuşmadan bahsetti."

Hayır, Rozelin. Sormamalısın. "Ne konuşması?"

"Kızın söylediğine göre; Melina bir gün Lovangos'a Diana'yı ziyarete gitmiş ve onunla bir anlaşma yapmış. Anlaşmaya göre, Melina kendisine herhangi bir şey olursa Biran'ı Diana'ya emanet etmiş. Bir diğer deyişle, kendisinden sonra Diana'nın gelmesini istemiş. İşin garip yanı, ölümüne çok az kala bunu yapmış. Sanki..."

"Sanki hissetmiş gibi," diye tamamladım. Boynunda kraliçelik kolyesi, karnında bir lider veliahtı vardı. Bir zamanlar benim taşıdıklarımı taşımıştı, hissetmesi kaçınılmazdı. "İnandınız mı?"

"İnanmak istemedik, özellikle de Biran. Ancak Diana'nın bakışları, Biran'a olan hislerini açıkça yansıtıyordu ve bunu Melina da görüyordu. Görmesine rağmen o ikisinin arasından hiç su sızmadı."

Bu hikâyeyi daha önce Diana'dan dinlememe rağmen anlaşmayı şimdi Mirel'den öğreniyordum. Melina'yı yargılamıyordum. Buna hakkım yoktu. Ne düşündüğünü ne hissettiğini, daha mühimi ne yaşadığını bilemezdim.

"Ben acıktım, bir şeyler yiyelim."

Mirel kaşlarını çatarak ayaklandı. "Anlattıklarıma şaşırmadın mı? Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Melina yaşıyor olsaydı belki kısa bir yorum yapabilirdim ama sonsuza kadar susmak zorunda olan biri hakkında konuşmam doğru olmaz. Onun ayakkabılarını giymedim. Yürüdüğü yoldan yürümedim. Bu konuda bana düşen tek şey susmak."

Beni anlamıştı. Ayağa kalktığımda karşımda durdu. "Sen yapmazdın."

CamScanner ile tarandı

"Anlamadım?"

"Sen Melina'nın yaptığını yapmazdın. Değil mi? Yarın öleceğini bilsen sevdiğin adamı kimseye vermezdin."

Cevap vermedim. Bu sırada Mirel'in büyüyen gözbeklerinden aklına yeni bir soru geldiğini anladım. "Sahi, bunu konuşmadık. Geldiğin yerde, yani Türkiye'de, bir sevgilin var mıydı?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" Sadece bir saniye içinde verdiğim karşılıktan rahatsız oldum. Mirel bana en derinlerini açmıştı. Şimdi bu soruyu sorması tamamen arkadaşçaydı. "Affedersin. Sanırım tırnaklarım dışarıda olmaya fazla alıştı."

Gülümsedi. "Sanırım."

"Bir sevgilim yoktu. Aslında biri vardı ama bu çok önceydi."

"Neden ayrıldınız?"

Sorusu beni geçmişe, babamın inşaatta kaza geçirdiği o kötü güne götürdü. "Yanımda değildi. Zor zamanlar geçirdim, hiç yanımda olmadı. Daha sonra bana yardım etmek istediğini söyledi ve ben de ayrıldım."

"Sana yardım etmek istediği için mi ayrıldın?"

"Evet." dedim şaşkınlığının karşılığı olarak. "Bana içi parayla dolu bir zarf uzattı."

Ağzının içinde ne olduğunu anlamadığım bir küfür yuvarladı. "Üzgünüm."

"Ben değilim. Hiç üzülmedim. Bir arkadaşım vardı, Gupse. Aslında o size benzemiyor, farklı biri. Onun ısrarıyla tanışmıştım. Kendi içimde hiçbir zaman bir ad vermedim, öylesine bir şeydi."

Bakışları boşluğa daldı. "Mestan'la aramızdaki gibi..."

İstemsizce bir adım attım. "Hayır, kesinlikle kıyaslanamaz."

CamScanner ile tarandı

"Neden? Yüzeysellikten bahsetmiyor muydun?"

"Evet ama Mestan ve sen, her ne yaşıyorsanız yüzeysellik ile alakası yok. Mirel, bak... Bu konularda iyi değilim. Hatta gördüklerinden en kötüsü olabilirim ama bir şeyden eminim. Mestan'ın üzerindeki bakışları yüzeysel değil, olabildiğince derin."

Bu kez itiraz etmedi. Farkında olduğunu düşündüm. Eğer farkındaysa geriye tek bir ihtimal kalıyordu. "Korkuyorsun."

Yeni bir sessizlik daha. Kolunu sıvazlayarak "Korkma," dedim. "Tarih her zaman tekerrürden ibaret değildir."

"Bilmiyorum," dedi bakışlarını boşluktan almadan. "Bu akşam beni bir yere götüreceğini söyledi."

"Harika!" Kendimi tıpkı bana birilerinin ayarlamaya çalışan Gupse gibi hissettim! "Gideceksin değil mi?"

"Henüz bir şey söylemedim."

"Git." Sıvazlamayı bırakan parmaklarım kolunu hafifçe sıktı. "Bir şans ver. Ona da kendine de..."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Neden bu kadar çok istiyorsun?"

Gülümsemeye çalıştım, başardım. "Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Elini, kolundaki elimin üzerine koydu ve "Sen de," dedi. "Sen de mutluluğu hak ediyorsun Roz."

Bebek içeriden sağlam bir tekme gönderdiğinde inleyerek elimi geri çektim. "Ah, sanırım acilen bir şeyler yemeliyim."

Gülümsemesi bu defa sesliydi. "Pekâlâ, gel de minik hergeleye bir şeyler ikram edelim. Daha sonra ben çıkacağım. Perla seninle olacak."

Birlikte mutfağa doğru yürürken "Nereye gideceksin?" diye sordum.

İsteksizce "Büyük turnuvaya," dedi. "Geçen sefer öğrenciler arasında gerçekleşen turnuvada sen de vardın. Kısa

CamScanner ile tarandı

da olsa izleme şansın oldu, bir fikrin vardır. Bu kez lordlar ve..."

"Temur Alizen arasında gerçekleşecek, öyle mi?"

Başını salladı.

"Neden gidiyorsun?"

"Biran turnuvaya katılım için kendisine iletilen davetiyeye karşılık vermemiş. Sanmıyorum ama düşük de olsa bir ihtimal katılabilir. Orada olmam iyi olacak."

Lord Steven Alte.

Temur Alizen.

Her ikisi de benim için nefret kelimesinin en şeffaf karşılığıydı.

"Lordlar, dedin. Diğeri kim?"

Mutfağa girdikten sonra ben ada tezgâhın sandalyesine otururken o taş buzluğu açtı. "Mentra eyaletinin lordu Hualp Koran. Bir diğer adı karanlıklar lordu. Yılda yalnızca bir kez, turnuvalarda görünür."

Mentra büyücülerin konakladığı tehlikeli bir bölgeydi, bu kadarını biliyordum. Eyalet lordunun da böyle gizemli biri olmasına şaşmamalıydı. "İlginç. Nasıl biri?"

"Ürkütücü," dedi tek kelimeyle. Tezgâha sıraladığı yiyeceklerin ağızlarını açarken o da bize iki servis çıkardı. "Son yıllarda turnuva kazananı Lord Hualp oluyor. Biran katılmadığı müddetçe şampiyon belli, anlayacağın."

İştahla yerken "İzlemek keyifli olmalı," dedim.

"Kesinlikle. İzlemeni isterdim."

İçimde garip bir istek uyandı. "Neden izlemiyorum?" diye içimden geçirirken, telaffuz ettiğimi Mirel'in şaşkın bakışlarından anladım.

"Ciddi misin? Biran'ın izin vereceğini sanmıyorum."

Üstelemeyeceğim anlık bir istekti ama Mirel'in son söylediği hoşuma gitmemişti. "Özgürlüğünün birinin elinde olması kadar boktan bir durum yok."

CamScanner ile tarandı

"Özgürlüğün kimsenin elinde değil. Biran bize doğrudan seninle alakalı bir emir vermedi. Seni korumak için atılacak her adımı biz ona soruyoruz."

Uzatmak isteyeceğim bir konu değildi. Mirel'in de benimle aynı görüşte olduğunu varsayarak sustum ve sadece yemeğime odaklandım. Biraz sonra Mirel aniden akşam ne giymeliyim, diye sordu. Gerçek bir arkadaş gibi... Verdiğim fikirler hoşuna gitti. Birkaçını aklına not ettiğini söyledi ve yemeğini bitirmeden mutfaktan çıktı. Geri döndüğünde elinde telsizi vardı. Ardından kapattığı kapıya yaslandı. "Gidiyoruz," dedi.

"Üzgünüm ama yine anlamadım."

"İzlemek istediğini söylememiş miydin? Senin için liderden izin aldım. Şaşıracaksın ama anında tamam, dedi."

"Benim için izin mi aldın!" Elimi bir saniye için alnıma kapattım. "İzlemek istediğimi söylemedim. Bunu yapmadan önce neden bana da sormadın?"

İfadesindeki keyif kaybolurken yaklaştı. "Biran'ın izin vereceğini düşünmemiştim. Sadece şansımı denemek istedim. Tamam, şimdi ona yeniden ulaşıp bir yanlış anlama olduğunu ve gitmek istemediğini söyleyeceğim."

Açtığı kapıdan çıkmak üzereyken ayağa kalktım. "Dur." Birleşen parmaklarım atacağım geri adımın ön habercisiydi. "Madem sorun kalmadı, gidebiliriz."

Dudaklarına mânidar bir ifade kondurup "Güzel," dedi. "Yalnız oturacağımız yeri kendisinin belirleyeceğini söyledi. Senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Olmaz." Adımlarım kapıya yönelirken "Yardım sırası sende," dedim. "Turnuvada ne giyeceğime karar verelim. Bilirsin, benim için ilk olacak."

Yaklaşık iki saat sonra kovboy tarzı kahverengi bir pantolon ve eteklerini içine soktuğum krem rengi bir kazakla

CamScanner ile tarandı

Mestan'ın kullandığı aracın ön koltuğunda oturuyordum. Mirel saçlarımı tepemde sıkı bir at kuyruğu yapmıştı. Ayaklarımda ise uzunluğu dizimin üzerinde biten koyu kahve çizmeler vardı. Paltomun kapattığım kapüşonunun altından yüzüm dikkatle bakılmadıkça seçilemezdi. Bana bakan biri birazdan at bineceğimi düşünebilirdi ama ben işe yaramaz iki herifin giriştiği bir yarışı izlemeye gidiyordum.

Kara Kule Şatosu'nun turnuva için hazırlanan arka bahçesi son gördüğümden bu yana değişmemişti. Bu kez orta alanda büyülerin yapıldığı üç uzun masa değil; hedef tahtaları, atlar ve alçak, kare bir masa vardı. Şimdilik yalnızca seyirciler vardı. Çitin dışına süpürülmüş karların üzerinden ilerleyerek çitin içerisindeki temiz alana ayak bastığımızda, Mirel'in yönlendirmesiyle, üç büyük tahtın arka tarafında kalan oturma alanına ilerledik. Oturduğum yerden turnuvanın gerçekleşeceği alan net bir şekilde görünse de ben tamamen tahtın arkasında, gözlerden uzak kalmıştım. Biran'ın bunu özel olarak hesapladığını biliyordum.

Biraz sonra önümüzdeki tahtlar, üç metrelik ihtiyarlar tarafından dolduruldu. Arkamızda yükselerek devam eden seyirci alanında ise neredeyse hiç yer kalmadı. Hamileliğimi fark edenlerin fısıltıları kulağıma ulaşırken Mirel'in dönüp ters bir bakış atmasıyla o fısıldaşmalar tamamen kesildi. Elinde beyaz bir bayrak tutan ve baştan aşağı beyazlar içerisindeki bir adam orta alana ilerledi. Önce Üç Büyükleri ardından da halkı selamladı.

"Kıymetli Üç Büyüklerim ve halkım, karşınızda olmaktan dolayı şeref duyuyorum."

Yükselen alkış sesi kısa sürede kesildi. Adam elindeki bayrağı kaldırarak "Barışı ve gücü temsil eden beyaz bayrağı, birazdan burada kıyasıya rekabet edecek olan lordlar ve liderler için kaldırıyorum."

CamScanner ile tarandı

Lider-ler. Doğru mu anlamıştım? Mirel'e baktım ancak onun gözlerindeki şaşkınlık çok daha büyüktü.

"Şimdi huzurlarınızda, ilk yarışı başlatmak üzere onları buraya davet edeceğim. Lovangos eyaletinden Lord Steven!"

Lord, beyazlar içinde alana yürürken heyecanla ayağa fırlayıp alkışlayan Leydi Diana gözüme ilişti.

"Mentra eyaletinden Lord Hualp Koran!"

İlk kez gördüğüm Lord Hualp, tıpkı baştan aşağı büründüğü kıyafeti gibi simsiyahtı. Omuzlarına dökülen düz, siyah saçları, esmer teni ve yaklaştıkça gördüğüm koyu gözleriyle alana ulaştı, sert bir baş hareketiyle selam verdi.

"Lenoran Lideri Temur Alizen!"

Temur görüş açıma girdiği an, Mirel'in eli elimdeydi. Bakışlarıyla sorun olmadığını ve yanımda olduğunu anlattı. Temur alana yaklaştı, elindeki ve boynundaki sargılar ona benim yadigarımdı. Alnının sol köşesindeki yanık izi aramızdaki metrelerce mesafeden seçilebilecek kadar belirgindi ancak dudaklarındaki gülümseme aynı kibirli özgüvene sahipti.

"Son olarak!" dedi hakem. Boğazımın kuruduğunu, kalp atışlarımın hızlanmaya başladığını hissettim. "Uzun yıllar sonra huzurlarınızda, Kimpras Lideri Biran Nuh!"

Biran ortaya çıktığında, bir alkış tufanı koptu. Seyircinin büyük bir kısmı alkışlamaya ayakta devam ederken o emin adımlarla alana ilerledi ve Üç Büyükleri bakışlarıyla selamladı.

Hakem bayrağı indirdi, lord ve liderleri selamladı. "Saygı ve itimadımı kabul edin. Kuralları biliyorsunuz, kazanan kazanan ile rekabet eder. İki kez yenilen turnuvadan çekilmek durumundadır. Yüksek müsaadelerinizle turnuvanın ilk bölümünde yer alan atış için ok ve yayları servis edece-

CamScanner ile tarandı

ğim." Hakem, kendisine büyük, kare, parlak kumaşlı yastık üzerinde getirilen ilk ok ve yay takımını Steven'a götürdü. Sonrasında ok ve yayını alan Lord Hualp'ti. Biran o sırada kum havuzuna yöneldi ve ellerini kumla ovmaya başladı. Kimseyle ilgilenmiyordu. Sanki orada tek başınaydı.

Hedef tahtası olması gereken yere taşındı. Hakem ilk olarak lordları sınır çizgisine davet etti. Steven hırslı görünüyordu. Henüz tanıştığım Lord Hualp'in üzerinde ise garip bir rahatlık vardı.

"Sayın lordlar, Üç Büyüklerin çektiği kuraya göre yarışa önce Steven Alte başlayacak. Buyurun, lordum."

Steven yayına okunu sapladı, gerdi. Bakışlarını hedefine kilitleyip okunu özgür bıraktığında, Diana nefesini tutmuş izliyordu.

Ok, hedefe yakın bir noktada durdu. Steven öfkeye meyleden hırsıyla tek ayağının üzerinde dönüp atış noktasından çekildi.

Hualp, yayını gerdi, dizini hafifçe kırdı. Bununla beraber uzun saçları yüzüne döküldü ama o bunu umursamadı. Fırlattığı oku hedefe Steven'ınkinden daha yakındı.

Steven ve Hualp bir kez daha yarıştılar. Sonuç değişmedi Hualp, Steven'ı kolayca yendi. Steven iki yenilgiyle alandan ayrılırken Diana asılan suratıyla ağabeyinin peşinden gitmek yerine, koltuğuna oturup yarışı izlemeye devam etti.

"Kazanan Lord Hualp Koran! Yeni yarış Temur Alizen ve Hualp Koran arasında gerçekleşecek!"

Temur okunu yayına saplamadan önce öptü ve Hualp'e alaycı bir bakış attı. "Üzgünüm lord, ben kolay lokma olmayacağım."

Hualp, değil konuşmak Temur'a yandan bir bakış bile atmadı. Temur yayını gerdi ve oku hedefe gönderdi. Sonuç fena sayılmasa da Hualp hedefe daha yakın bir yere atış

CamScanner ile tarandı

yaparak ilk sayıyı kaptı. Buna rağmen Temur'u küçük düşürecek tek kelime etmedi. İkinci atışı da diğerleri kadar iyiydi ancak Temur her nasılsa az bir farkla durumu eşitlemeyi başardı.

"Yeni yarış Lider Biran Nuh ve Lider Temur Alizen arasında gerçekleşecek!"

O anda nefesler tutuldu. Herkes dikkatle süregelen düşman olan liderlere bakarken ben de gözlerimi üzerlerinden ayırmadan Mirel'e sordum.

"Mentra lordu neden Biran ile yarışmadı? Sıranın onlarda olması gerekmez miydi?"

Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak konuştu. "Bir lordun üst seviyeye geçmesi için liderlerden biriyle beraberlik yakalaması yeterli. Liderler büyü, dövüş ve birçok dalda küçük yaştan itibaren bizzat Üç Büyükler tarafından özel olarak eğitilirler. Hiçbir lord, bir lider kadar donanımlı olamaz. Bu nedenle, adaletin sağlanabilmesi için Üç Büyükler böyle bir ayrıcalık tanıdı. Yalnızca son turda kozlar tek elde paylaşılır."

Anladığımı göstermek maksadıyla başımı salladım ve ilk atışı yapacak olan Temur'a dikkat kesildim. Hualp'le atış yaparken üzerinde olan rahatlığı şimdi çok uzaktaydı. Yeşil gözlerini kısarak önce Biran'a, ardında hedefe kilitlendi. Biran'ı binlerce kez yenmek için her şeyini ortaya koyabileceğini görebiliyordum. Hatta her şeyinden çok daha fazlasını... Burada olduğumu bilmiyordu. Oysa burada olduğumu ve ona nasıl baktığımı görmesini isterdim.

Oku yayından ayırdı. İyi atıştı.

Sıra Biran'a geldi, bu işi uzatmak istemediği anlaşılıyordu. Yayını gerdi, okunu bıraktı ve hedefi on ikiden vurdu.

Temur ikinci atışta daha iyiydi ancak Biran'ın karşısında hiç şansı yoktu. Kendisine tezahürat edenleri sert bir hare-

CamScanner ile tarandı

ketle susturdu ve Biran'ın atışını izlemek üzere geri çekildi. Kızıl bölge lideri yayını sağlam tutuyordu, hedefine nişan alması sadece iki saniye sürdü. Atış yapmadan önce bir an için başını kaldırdı ve hedefine baktı. Sonra okun yönünü aşağı eğerek yaydan çıkardı.

Ok hedefe uzak kaldı.

Bunu bilerek yapmıştı. Sebebini şimdilik bilmiyordum ama bunu kesinlikle kasten yapmıştı.

"Bunu neden yaptı?"

Mirel tepki vermedi. "İzle. Muhakkak bir bildiği vardır."

Temur yengiyle yumruğunu havaya iterken "Durum berabere! Bir sonraki tur! At yarışı!" diye duyurdu hakem.

Kahverengi at Temur için, siyah at Hualp için, kara akıtmalı beyaz at ise Biran için getirildi.

Üçü de yularından tuttukları atlarıyla birlikte çitin dışına çıkarak, çitin etrafı boyunca dönen yarış kulvarına ulaştılar. Hualp, iki liderin arasında kalacak şekilde atlarına bindiler. Hakem yarışı başlatmak üzere bayrağını kaldırdığı an üç at da şaha kalkıp koşmaya başladı. Kulvarın ilk dönüşünü birbirine yakın mesafede tamamladılar. İkinci dönüşte burun farkıyla Biran öndeydi, hemen arkasında Hualp vardı. Temur ise her an Hualp'i geride bırakacak kadar yarışa asılıyordu. Hualp Biran'ı yakalamak üzereyken birinin heyecanla ayağa fırladığını fark ettim. Bu, Alzer'in kız kardeşi Lena'ydı. Birbirine kavuşturduğu ellerini çenesinin altına koymuş, duayla Biran'ın kazanmasını bekliyordu. Zihnimde ve kalbimde birbirine paralel kasılmalar hissettim. Mide boşluğumdan aşağı pürüzlü bir sıvı aktı. Bu his anlamsız bir rahatsızlık taşıyordu.

"Siktir! Temur yetişti."

Mirel'in sözleriyle gözümü yeniden yarışa çevirdiğimde, üçüncü dönüşe yaklaştıklarını gördüm. Biran öndeydi ama

CamScanner ile tarandı

bu kez onu yakından takip eden kişi Temur Alizen'di. Her ikisi de dizginlere asılarak atlarının üzerinde doğrulmuş, hedefe doğru dört nala sürüyorlardı. Üçüncü dönüşü tamamlayarak son dönüşe doğru yol almaya başladıklarında, Hualp bir atak yaptı ve Temur'u geride bıraktı. Şimdi Biran ile birlikte neredeyse kafa kafaya gidiyordu.

Biran bunu fark ettiği an eyere oturdu ve atını Hualp'inkine yaklaştırdı. Kısa, çok kısa bir an dudaklarının kıpırdadığını fark ettim. Hualp başını sallayıp dizginleri kendine çekti. Bu yaptığı Temur'un kendisini geçmesine sebep olmuştu.

"Sen de gördün mü?"

"Neyi?"

Açıklamaya vaktim olmadı çünkü final çizgisine sadece birkaç metre kalmıştı ve Temur ile Biran kafa kafaya gidiyordu. Hualp iyice arkada kalırken Biran bir atak yaparak öne geçti ve Temur'un ikinci olduğu yarışı birinci olarak tamamladı. İlkini misliyle katlayacak büyük bir alkış koparken, bakışlarımın üzerine çevrilmesine engel olamadığı Lena sevinçle zıplıyordu.

Bu kadının nesi vardı böyle?

"Son etapta yer alan icat büyü yarışından önceki son yarış liderler Biran Nuh ve Temur Alizen arasında gerçekleşecek!"

Orta alana geri dönen Temur ve Biran'ın aksine Hualp artık görünürde yoktu. "Ne yarışı?" diye sordum Mirel'e.

Gülümsemesi masum değildi. "İzle."

Alana girerken fark ettiğim alçak masa iki lider için getirildi. Masanın yamacına karşılıklı olarak konumlandırılan taburelere oturduklarında, Biran her ne planlıyorsa, gün yüzüne çıkacak olmasının an meselesi olduğunu hissettim.

"Üçüncü yarış! Bilek güreşi!"

CamScanner ile tarandı

Gülümsediler. O iki gülümseme, tehlike, intikam ve kan kokuyordu. Dirseklerini masadaki halkaların içene yerleştirdiklerinde, avuçlarının birbiriyle buluşan sesi kafamın içinde yankılandı.

"Sayın liderler, geri sayımı tamamladığımda, başlayabilirsiniz." Hakem ellerini kaldırdı, birbirine çarptı. "3!"

Biran ve Temur birbirinin elini kuvvetle sıktı. Tenlerine kazınan parmak izlerini görebiliyordum.

Hakemin avuçları birbirini bir kez daha buldu. "2!"

Safir mavisi ve zehir yeşili gözler birbirine kenetlediğinde, hakem yarışı başlatmak üzere ellerini birbirine son kez vurdu.

"1!"

Temur dişlerini sıkarak tüm gücüyle ilk atağı yaptı, Biran direnmedi. Bileği yan yattı. Temur'un hırsına karışan zevk damağımda kuru bir tat bırakırken Biran'ın eli masaya çok yakındı!

"Tanrı aşkına!"

"Lider Biran'a ne oluyor?"

"Daha ilk dakikadan yenilecek mi?"

İnsanların arasında dönen konuşmalar birbirine karışıyordu. Kimse orada aslında ne olduğunu bilmiyordu. Tıpkı benim gibi... Temur durmadı, olanca gücüyle yüklendi ama Biran'ın eli yattığı yerden bir milim daha kıpırdamadı. Temur'un dudakları iki yana büzülürken ağzından çıkan zorlanma sesi kuvvetliydi.

Biran'ın ifadesiz yüzüne baktım. Karşısındaki adama bir zavallıya bakarmış gibi bakıyordu ve hiç kıpırdamıyordu. "Biran..." diye fısıldadım usulca. "Ne yapıyorsun sen?"

Biran beni duymuş gibi bakışlarını tek seferde üzerime çevirdi. Önümdeki tahtın beni ona göstermediğini biliyordum ama o burada olduğumu biliyordu, bildiğinden bakıyordu.

CamScanner ile tarandı

Dudaklarını araladı, başını birkaç saniye için arkaya atıp boynunu rahatlattı. Ani bir hamleyle elini kaldırıp ters istikamete yatırdığında, Temur'un masaya çarpan bileğinden duyulan kırılma sesi, sessizliğe yayıldı.

Kızıl bölge lideri ayağa kalktı. Kıvranan Temur'u arkasında bıraktı. Kalabalığın ağzından dökülen uğultulara aldırmadan ellerini kum havuzunda ovdu ve madalyasını almadan turnuva alanından uzaklaştı. Diğerlerine göre son kısımda yer alan icat büyü yarışı gerçekleşemediğinden turnuvanın bir kazananı olmamıştı.

Aslında bu turnuvanın kazanı Biran Nuh'tu.

Uzaklaşmak için alanın tamamen boşalmasını bekledik. Son olarak alandan ayrılan Üç Büyükler âdeta burnundan soluyordu ve sebebi kesinlikle Biran'dı. Arabaya binmek üzereyken midemde hissettiğim bulantıyla duraksadım. Mirel bir şişe su kapıp arkamdan yaklaştı. "İyi misin?"

"Midem bulanıyor." Elimi ağzıma götürüp bulantıyı bastırmaya çalıştım. "Geçer şimdi. Burada bizi kimse görmez değil mi?" Arabayı alanın yan kısmına park etmişti. Görünürde kimse yoktu ama bu olmayacağı anlamına gelmezdi.

"Emin değilim. Bulantın geçene kadar bekleyelim. Arabanın batmasını istemem," dedi gülümseyerek.

"Kusacak gibi hissetmiyorum. Garip bir bulantı." Elimi kaputa yaslayıp nefeslenirken, bir kadının gülen sesini duydum. Mirel ile birbirimize baktıktan sonra sesin geldiği yön olan duvarın arasındaki boşluğa odaklandık. Bir çizgi kadar ince olan boşluktan yaklaşmadan bir şey görmek mümkün değildi.

"Bizi ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Mirel'e katıldığımı söylemek üzereyken aynı ses bu kez çok daha yüksek olarak yeniden duyuldu. O sese kulak vermemi söyleyen yanıma karşı çıkmadım, duvara bedenimi boşluğa ise gözlerimi yaklaştırdım.

CamScanner ile tarandı

Kadın Lena'ydı. Gülümsediği adam ise biraz önce herkesin karşısında başka bir adamın bileğini kıran Biran'dan başkası değildi. Kasalı arabasının hemen önünde Lena ile bir şeyler konuşuyordu ve konu her ne ise Lena oldukça hoşnut görünüyordu.

"Böyle kuru bir teşekkür kabul etmiyorum," dediğini duydum kıkırtısının arasından. "Yarın gece evimde sade bir parti vereceğim. İki düzineden fazla olmayacağız. Eğer gelirsen, beni mutlu edersin." Yaklaştı, işveli bakışları Biran'ın bakışlarına tırmanırken "Belki partiden sonra da kalmak istersin," dedi.

Birinin demirden tırnaklarla içimi kazıdığını hissettim.

"Tamam," dedi Biran, aralarındaki mesafeyi geriye attığı tek adımla açarak. "Yarın sendeyim."

Kazınan yerlerden oluk oluk kan aktı, mide bulantım dayanılmaz seviyeye ulaştı. Eğildim ve midemde ne varsa duvarın dibine çıkardım. Bir şişe suyla ağzımı ve yüzümü yıkadıktan sonra Mirel'in yanında yol alırken saç diplerim sırılsıklamdı.

"Ne gördün?"

Bunu ikinci kez soruyordu.

"Hiç."

İkinci kez aynı cevabı verdim.

"İyi bir yalancı değilsin. Ayrıca kusmayacağını söylemiştin."

Orman yoluna girmeden hemen önce durdu ve dikiz aynasından geride bıraktığı yola baktı.

"Neden durduk?"

Bana bakmadı. "Dora'ya görünmen gerekiyor?"

"Nereden çıktı bu?"

Dikiz aynasına bakmaya devam etti. Beklediği bir şey vardı. "Nerin zindanda sorguya çekildiğinde, işimize yarayacak

CamScanner ile tarandı

bazı detaylar vermişti. Onlardan biri de mide bulantıları; kuvvetli ağrılardan önce mide bulantısı olabilirmiş. Bu yüzden ihmal edemeyiz."

"Anlıyorum ama... Neden doğrudan Dora'ya gitmedik?"

Üzerime çevrilen bakışları mahcuptu. "Bunu tek başıma yapamam. Hem... Seninle ilgili kritik konuları ona bildirmem gerekiyordu."

"Mirel!" Ne zaman haber verdiğini soracakken yüzümü yıkadığım esnada arabanın arkasına geçtiğini ve telsizden gelen cızırtıları hatırladım.

"Gelmek üzeredir. Bana kızma. Bazı konular beni aşıyor."

"Sana kızmıyorum." Sadece onunla yalnız kalmak istemiyorum.

"Eğer istersen seninle gelebilirim. Mestan ile başka bir gün de buluşabiliriz."

"Hayır. Sorun yok." Birkaç kez dizine vurdum. "Onunla buluş. Yarın Perla ve bana anlatacak güzel şeylerin olsun."

Başını yasladığı koltuktan bana çevirdi. "Olacak mı, dersin?"

Tebessüm ettim. "Şüphesiz. Bu arada... Efraim ve Perla bir karar verdi mi? Karışmak istemiyorum ama sonunda üzüleceğini bile bile susmak da istemiyorum. Onlar söylemeden ağabeyi kendi öğrenirse... Hiç iyi olmaz."

"Defalarca söyledim," dedi bıkkınlıkla. "Perla gönüllü ama Efraim hâlâ cesaretini toplayabilmiş değil. Haksız da değil."

Kasalı araç arkadan hızla yaklaşıp sert bir frenle durduğunda "Kesinlikle değil," dedim.

Kasalı aracın kapısı açıldı. Onun inmesini beklemeden ben indim. Yüzüme vuran soğuk, birkaç saniye sonra onun

CamScanner ile tarandı

arabasına binmemle yerini amber kokulu bir sıcaklığa bıraktı. Bakışlarını üzerimde hissettim, ona bakmadım. İçimdeki kırgınlığa ilave olan aptal bir kızgınlık da taşıyordum.

"İyi misin?"

O kızgınlığın üzerini mantığımla kapatarak "İyiyim," dedim. "Dora'ya gitmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

Arabayı çalıştırdı ve usta bir manevrayla ters istikamete çevirip yol almaya başladı. "Bırakalım da bunu Dora söylesin. Hiçbir sinyali görmezden gelmeyeceğiz."

Bakışlarımı yanımdaki camdan dışarı odaklarken dilimin ucunda söylemek istemediklerim dolaşıyordu. "Beni Dora'ya sen götürmek zorunda değildin. Bizimkilerden birine de rica edebilirdin. Böylece planladığın işlerin de aksamazdı."

"Bizimkiler," diye tekrar etti. Neden gülümsediğini hissediyordum? "Daha önemli bir işim yok. Hiç olmayacak."

En ücra köşelerimde kanat çırpan kelebekler, bana nasıl hitap ettiğini hatırladığımda, birer birer öldüler.

Sustuk. Uzunca bir süre sadece sustuk. Sonra "Bana inanmıyorsun," dedi. Ona baktım, gördüğüm sol profilindeki çene hattı çatlayacak kadar keskinleşmişti. Gözlerinden fışkıran hayal kırıklığı önümüzdeki yolu darmadağın edebilirdi. O kırıklığı tanıyordum, içimdekinin bir eşiydi.

"Aksini söylemeyi isterdim." Artık oyun oynamak istemiyordum. Kartlarımın ve acılarımın tümü önünde apaçıktı.

"Aksini söyletmek isterdim."

Sözleri, dev bir okyanusun en hırçın dalgasıydı. Üzerime devriliyordu. Nefesimi kesiyordu.

"Boş ver." Dora'nın kulübesinin bulunduğu kurak araziye girerken ona inanmamın artık mümkün olmayacağını söylemek istedim ama belime saplanan ağrı buna izin vermedi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sessizce geçmesini

CamScanner ile tarandı

bekleyecektim ama bu seferki acının sesimi çıkarmama dahi izin vermeyeceğini anlamam uzun sürmedi. Ağrı yeniden vurduğunda bu kez belimde, kasıklarımda ve karnımda hissetmiştim. Titremeye başladım. Hissettiğim son şey ani frenle duran arabaydı. Gözlerim kararırken gördüğüm son şey onun ızdırap dolu gözleriydi.

Üzerinde uyandığım yatak sabun kokuyordu. Sabun kokusu... Bu annemin en sevdiği kokuydu. Veca dinmişti. Geriye bıraktığı hissizlik tüm bedenimi karıncalandırıyordu. Çektiğim acı diğerleri kadar uzun sürmemesine rağmen en dayanılmaz olanıydı. Bedenim dayanamamış, bir andan sonra kendini tamamen kapatmıştı. Şimdiyse kendimi güçsüz hissediyordum. O veca bedenimdeki ve ruhumdaki tüm gücü katre katre emmiş gibiydi. Yarı açık, puslu bakışlarımın arasından kulübenin dökük tavanını görebildiğimde, onun sesini duydum.

"Dora, bir çareye ihtiyacım var," dedi. "Bana bir çare ver." Sırtı dönüktü. Başı omzuna çevrildi. Bana gözleriyle değilse bile ruhuyla bakıyordu. "Doğum yaklaştı. Bundan sonraki her ağrısı öldürücü olacak. Az önce..." Avuçlarını sıktı, yumruğu gözümün önünde mosmor kesildi. "Acıdan kendinden geçti. Ben... Ne yapacağım? Nasıl yapacağım?"

Dora küçük ellerini birbiri üzerine bindirirken liderini karşısında bu vaziyette bulduğunu biliyordum. Daha önceki gelişlerimizde dilinden eksik olmayan emirlerinin şimdi esamesi okunmuyordu. Bunu fark etmek çektiğim acının cilası olmuştu.

"Ah, Lider Biran, size bildiklerinizden fazlasını söyleyemeyeceğim. Evet, bundan sonraki her ağrı öldürücü güçte olacak. Hatta... Belki bir sonraki..."

Biran başını kaldırdı. Dikleşen omuzları göremediğim ifadesini anlatırcasına kararlıydı. "Bebek şimdi doğsa yaşayabilir mi?"

CamScanner ile tarandı

Yaşadığım içsel irkilmeyle birlikte doğrulup ayağa kalktım. Evet, doğuma yakındım ama doğması için henüz erkendi. En dayanılmaz acıları çekerken bile Biran'ın sunduğu ihtimali hiç düşünmemiştim.

"Kumar," dedi kör büyücü Dora. "Yaşayabilir lakin ölü de doğabilir. Biliyorsun, vadesi dolmadı."

"Bana zaman ver. Ne zaman doğarsa yaşama ihtimali daha kuvvetli olur?"

Dora her ne için telaşlandı ise ayağa fırladı. "Lider Biran, o bir mucize. Böyle bir hesaplamayı nasıl yaparım?"

"Dora," dedi, vurgulayarak. "Bebeğim ne zaman doğarsa yaşar?"

Dora'nın görmeyen gözleri karnıma kilitlendiğinde, gözlerini kapattı ve başını kaldırdı. Onun gözleri hisleriydi. "En az kırk gün. Kırk günden önce yaşama ihtimali çok zayıf."

Biran'ın sallanan başını sıvazladığı sakalları takip etti. "Ağrının nüksedeceğini öncesinde tahmin etmenin bir yolu var mı?"

"Kolyesini doğru şekilde kullanırsa eder."

Hayatımı, reddettiğim güçleri kullanarak korumamı teklif ediyordu Dora. Görünmez bir gücün benimle alay ettiğini hissettim. Hadi, diyordu. Hadi, şimdi de reddet.

Biran'ın bana dönmesi aniydi ancak bir anda burnumun dibinde bitmesi daha fazla beklenmedikti. "Duydun," dedi, ondan duyduğum en kararlı sesle. "Gerekirse her saniye elin o kolyede olacak. Ağrının yaklaştığını hissettiğin an bileceğim."

Kısılan gözlerim gözlerinde konakladı. Aklımdan geçen ihtimal ruhuma dokunurken "Bildiğinde ne olacak?" diye sordum. Sessizliği yüreğime doluşan kasvetti. "Ne olacak?"

Yükselen sesim onda yankı uyandırmadı.

Bana baktı, daha derin ve daha telaşsız. Sakallarının yağdığı dudaklarıyla "Doğacak," dedi. "Sen ağrının yaklaştığını

CamScanner ile tarandı

hissettiğin an doğacak. Gerekirse yarın ama sen bir kez daha ölümle burun buruna gelmeyeceksin. Anladın mı? Rozelin, sen yaşayacaksın."

Bana söyleyecek tek kelime bile bırakmamıştı. Gözlerine bakmaya devam ederken ruhumda fırtınalar kopuyordu.

Ah Biran. Dilinden başka bir kadının adı dökülürken her şeyden vazgeçmek pahasına beni gözünden sakınıyordu. Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Gözümden akan bir damla yaş yerle buluştuğunda, artık karşısında değildim. Ormana girdikten sonra patika yolun başında durdu. Hava tamamen kararmıştı. Bu noktada yollarımız ayrılıyordu. Ormanın karanlık ve kasvetli sessizliği üzerimize yığılırken onun aynı ormanda başka bir evde yaşadığını bilmek bana iyi gelmiyordu. Buna rağmen haklıydı. Ona gel, diyemezdim.

Hiçbir şey olmamış gibi bana "Yarın akşam bir partiye davetliyim. Benimle gelir misin?" diye sordu.

Gözlerimi kızılın tüm hâkimiyeti ile kavradığı ormandan ayırmadan "Hayır," dedim.

Keyifsizce gülümsedi. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Ağaçların arasındaki karartı aynı anda dikkatimizi çekti. "Burada kal." Arabanın kapısını açtı. "Döneceğim."

"İnmen gerekmiyor," diye atıldım. Sonra endişemi bastırarak daha sakin bir şekilde devam ettim. "Beni alması için Efraim'i çağırmıştın. Muhtemelen odur."

Bir ayağını dışarı aldı ve belindeki ilkel silahı kavradı. "Oranın güvenli olduğunu görmeden seni yanımdan ayırmam." Dışarı çıktı. Karartıya doğru ihtiyatlı adımlarla yürürken, vitesin yanındaki feneri gördüm. Önünü görmesi açısından büyük ölçüde yardımı olabilirdi. Feneri alıp aşağı indim, peşinden ilerledim. Ona seslenmek üzereyken varlığımı fark ederek bana döndüğünde feneri açtım. Siktir!

CamScanner ile tarandı

Fenerin aydınlattığı noktada siyah bir arabanın içinde Mirel ile Mestan vardı. Aynı koltukta oturuyorlardı. İkisinin üzerinde de hiçbir şey yoktu!

Mestan ve kucağındaki Mirel ışığı gördükleri an far görmüş tavşana dönerken Biran onlara soyu tükenmiş bir hayvana bakıyormuş gibi baktı.

Fenerin ışığını beceriksiz hareketlerle kapattım. Kısa süre sonra ikisi de yakınımızdaydı. Yüzlerini tam olarak göremiyordum ama utançlarını fazlasıyla hissedebiliyordum.

"Lider," dedi Mestan, normal tutmaya gayret ettiği sesiyle. "Biz Mirel'le şey olduk da..."

"Onu gördük," dedi lider. "Söylemene gerek yoktu. Söylemen gereken, neden ormanımı tercih ettiğiniz?"

Mestan parmağıyla burnuna dokunarak birkaç kere öksürdü. "Yanlış anladın. Söylemek istediğim..." Parmakları Mirel'in parmaklarının arasından geçerken dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. "Biz sevgiliyiz."

"Ve sevgili olduğunuz ilk gün bir gidip Kimpras ormanında sevişelim dediniz, öyle mi?"

Mirel o kadar utandı ki başını başka bir yöne çevirdi. Mestan da zor durumdaydı ve Biran kesinlikle anlayışlı değildi. "Öyle değil..." diyebildi.

Biran onları köşeye sıkıştıracak yeni bir hamle yapmadan önce "Tebrik ederim," diye atıldım. "Lideriniz az önce yarın katılacağı bir partiden bahsetti. Neden bu güzel haberi orada kutlamıyoruz?" Resmen kendimi ateşe atmıştım. Bunu gerçekten sadece Mirel ve Mestan için mi yapmıştım?

"N... Ne partisi?" diye sordu Mirel.

"Lena'nın partisi."

Biran'ın bakışlarını yüzümde hissettim. Mestan "Olur," dediğinde, Mirel de ona katıldı. Üçü yarın Lena'nın evinde buluşmak üzere sözleştikten sonra başka başka evlere dağıldık.

CamScanner ile tarandı

İlk kez kızların benim için seçtiği bir kıyafeti beğenmeyerek başka bir şey istedim. Seçtikleri ikinci kıyafeti giydiğimde, aynadaki aksim yine hoşuma gitmedi. Kırmızı, uzun kollu tuniği çıkarıp siyah askılı atletimle yatağa oturdum. Dün gece iyi uyuyamamıştım, sabaha karşı ancak uykuya dalabilmiş, öğleden sonra uyanmıştım. Kahvaltıdan sonra bir sürü kıyafetle gelen Mirel, bir yandan hazırlanırken diğer yandan da dün gece olanları anlatmıştı. Ormanda yakalanmadan öncesini...

"Neresini beğenmedin?" diye sordu Perla. "Sana kırmızı çok yakışıyor."

Kıyafete memnuniyetsiz bir biçimde baktım. "Çok bol, her tarafı kapalı. Boğulurum içinde."

"Ama hava soğuk. Üşüyebilirsin. Bir de... Karnının dikkat çekmesini istemezsin, diye düşündüm."

O sırada içeri giren Mirel "Neden istemeyecekmiş?" diye sordu. "Ayrıca parti evin içinde olacak, üşüyeceğini sanmam."

Siyah, askılı ve mini bir elbise vardı üzerinde. Saçını bol bir şekilde örüp, koyu bir göz makyajı yapmıştı. Nefis görünüyordu. Getirdiği kıyafetleri karıştırdı ve aralarından siyah, kendi elbisesine çok benzeyen bir elbise çıkardı. Tek bir farkla, seçtiği elbise diz altında bitiyordu.

"Bunu giyer misin? Hatların ortaya çıkar ama hem rahat edersin hem de..." Yüzüme düşen saçımı gülümseyerek kulağımın arkasına koydu. "Partinin en güzel kızı olursun."

Elbiseyi Mirel'in elinden aldım. "Olur."

Perla'nın şaşkın bakışlarının arasında elbiseyi Mirel'in yardımıyla giydim. Elbise gerçekten kalçamı ve karnımı tamamıyla ortaya çıkarmıştı. Siyah askıları beyaz tenimle hoş bir ahenk yakalarken dizimin hemen altında biten eteği yürümeme engel olmayacak şekilde dar bir yapıya sahipti. Mirel,

CamScanner ile tarandı

açık kalan saçlarımı bitki yağıyla sakinleştirdi ve dudaklarıma bordo bir ruj sürerek, göz makyajımı yok denecek kadar az yaptı. Biraz sonra Mestan hazır bir şekilde bizi almak için kapıdaydı. Perla bize iyi eğlenceler dileyerek yolcu ederken Efraim'in bir ağacın arkasında gitmemizi beklediğini gördüm. Umarım sonları Mirel ve Mestan'ınkine benzemezdi.

Lena'nın evi Kimpras meydanına oldukça yakındı. Sokağın tamamını oluşturan bahçeli ve tek katlı yapıların bulunduğu evler farklı renklere boyanmıştı. İçinden bangır bangır müzik seslerinin yükseldiği rengi mor olan eve girdik. Merdivenlerde sigara içen insanlar beni gördüğünde sigaralarını aşağı indirerek selamladılar. Evin salona uzanan geniş koridoru da insanlarla doluydu. Salon ise loş ve havasızdı. İnsanlar dans edip içerken kahkaha sesleri müziğin ritmine karışıyordu. Salona inen basamaklara ulaştığımızda, dans eden kalabalığın içinden onları gördüm. Şöminenin yanındaki alçak koltuklarda oturmuş, bir şeyler konuşuyorlardı. Mirel ve Mestan'ın yönlendirmesiyle yanlarına doğru yürürken bizi fark eden Lena'nın gülümsemesi yüzünde dondu. Biran'ın üzerimde gezinen bakışları ise fark edilecek kadar ciddiydi. Üzerinde siyah bir kot pantolon, beyaz gömlek ve siyah ceketi vardı. İtiraf etmeliydim ki, beyaz da üzerinde oldukça çekici görünüyordu.

"Hoş geldiniz." Lena, ayağa kalkıp, yüzüne bu kez yapay bir gülümseme konduraraK elini bana uzattı. Üzerinde straplez, bordo bir elbise vardı ve makyajı aynı orantıda koyuydu. Esmer omuzlarından geçerek beline uzanan siyah saçları onu ilk gördüğümde olduğu gibi dalga dalgaydı.

Elini sıktım. "Merhaba."

"Sizi burada görmek ne hoş. Daha önce birebir tanıştırılma fırsatımız olmamıştı." Beni gördüğüne memnun olmamıştı. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Öyle," diyerek onu atlattıktan sonra Biran'ın hâlâ üzerimde olan bakışlarıyla buluştum.

"Böyle gel." Biraz önce oturduğu yeri gösterirken bakışları bu kez açık omuzlarımda gezindi. "Üşüyor olmalısın. Şömine seni ısıtır."

"Üşümüyorum. İçerisi yeterince sıcak."

"Kesinlikle!" dedi Mirel, dün kendisini köşeye sıkıştıran liderinden intikam alırcasına. "Lena, bize içecek ikram etmeyecek misin?"

Lena elini kaldırarak görevliye işaret verdi. "Ah, elbette. Şimdi geliyor." O sırada her kimi gördüyse gülümseyerek bir kez daha elini kaldırdı ve yerini belli etti. "Bakın burada kim var! Hualp Koran."

Arkama baktığımda yaklaşan Hualp'i gördüm. Mirel'in turnuvalar dışında görünmediğini söylediği adam şimdi buradaydı. Yaklaştı, topluluğu başıyla selamladıktan sonra elini bana açtı. Şaşkınca elimi ona uzattığımda, saygiyla eğilerek elimin üzerine nazik bir öpücük bıraktı.

"Ben Lord Hualp Koran. Namınızı çok duydum ve tanıştığımıza memnun oldum Gece Kraliçesi."

Elimi geri alırken "Ben de," diyebildim. O sırada Biran'ın karşımdaki varlığını yanımda buldum. Koluyla belimi kavrayıp beni kendine çektiğinde, ne yapacağımı bilmiyordum. "Hoş geldin, Hualp."

"Hoş buldum, lider. Umarım keyfin yerindedir." Konuşmasının akışı yavaş seyrediyordu ve kesinlikle otoriter bir tonu vardı.

"Oldukça." Gömleğinin açıklığından süzülen kokusu, ondan uzaklaşma planlarımı ekarte ediyordu. Parmaklarının baskısını aramızdaki kumaşa rağmen tenimde hissedebiliyordum.

Lena bu kez bozulduğunu gizlemedi. "Gelmezsin sanıyordum, Hualp."

CamScanner ile tarandı

Hualp, küt saçını kulağının altına iliştirdi. "Teşekkürünü geri çevirmek istemedim."

"Ne teşekkürü?"

Lena, Mirel'in sorusu cevaplamadan önce bakışlarıyla Biran ve Hualp'ten onay aldı. "Lider Biran, Aydınlık Bölge liderine ufak bir ders verdi turnuvada, biliyorsunuz. Bu ders için Hualp'in finale kalmaması gerekiyordu. O noktada ben devreye girdim." Hualp'e sevecen bakışlarını gönderdi. "Hualp'i eskiden tanırım, beni kırmadı."

"Hepsinin planlandığını biliyordum. Tanrım, çok zekisin!" Mirel'in övgüsü sevgilisi tarafından desteklenirken hareketli şarkı sona erdi ve yerini ağır seyreden bir melodiye bıraktı. Gelen içkiler yudumlanırken Lena "Neden dans etmiyoruz?" diye sordu.

Mirel, "Mestan ile dans edebilirsin Lena, bu konuda fena sayılmaz," dedi ama Mestan'ın aklı kesinlikle başka birindeydi.

Mestan, "Harika fikir ama dans etmek istediğim turuncu saçlı bir kadın var," diyerek Mirel'i elinden tuttuğu gibi ortaya çekti.

Lena'nın beklenti dolu bakışları Biran'a çevrilirken Hualp'in eli yeniden önümde açıldı. "Bu dansı bana lütfederek eşiniz adına siz de teşekkür edebilirsiniz, kraliçe?"

Ne yapacağım konusunda bir fikrim yoktu. Onu tanımıyordum, dans etmeyi sevmezdim. Bunları düşünerek ona reddetmek üzereyken Biran kolunu belimden kaydırdı ve bileğimi tuttu.

"Üzgünüm lord, karımın ilk dansı bana ait."

Beni kalabalığın arasına çektiğinde, etrafımızdaki herkes silindi ve onunla baş başa kaldık. Bana baktı; bakışlarındaki tını farklıydı; tutkulu ve karanlık.

"Ben dans etmeyi sevmem," dedim.

CamScanner ile tarandı

"Ben de," dedi.

"O halde oturalım. Ya da..." Bir saniyeliğine bizi kıskacına alan Lena'ya baktım. "Dans etmeyi seveceğin biriyle et."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Etrafımızda dans eden onca insanın ve gürültünün ortasında, biz öylece durmuş kozlarımızı paylaşıyorduk.

"Saçmalayan ben değilim. Diyorum ki, Lena'ya etmen gereken teşekkürü dans ederek karşılayabilirsin. Eminim ki bu onu fazlasıyla mutlu eder."

Bir adım attığımda, karnım alt karnına dokundu. Dudaklarında yer etmeye çalışan tebessüm gözlerine ulaşmak üzereydi. "Rozelin, sen..."

Tanrım! Neden bile bile lades oluyordum. Ah! Kendimi tokatlamak isteyerek yanından uzaklaşmak üzere döndüğüm an beni elimden yakaladı. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdiği an kapanan gözlerimin ardından uzay boşluğuna yuvarladım. İşte! Yine oluyordu.

Ruhum o kalabalığın arasında değildi ama elinin sıcaklığını elimde hissedebiliyordum. Gözümün önüne üç kara kart düştü ve nefesim kesildi.

İlk kartta, kızıl saçlı güzel bir kadın vardı; ağlıyordu.

İkinci kart bana karanlık bir odada kaynayan bir büyü kazanını gösterdi. Dumanların ardında siyahlar içerisinde bir büyücü vardı. Görüntü kazanın üzerinde dolaşan buruşuk ellerinden yukarı tırmandı. Kadın başını kaldırdı ve kapüşonunun altındaki tanıdık yüzü ortaya çıktı. O, büyücü Brekta'ydı.

Son kartta ise bir iksir şişesi belirdi. İçinde katran karası sıvı olan şişe, sakalları katran karası olan adamın dudaklarına yaklaştı, ağzına aktı ve boğazından geçti. Görüntü büyüdü, adamı gördüm.

Adam Biran'dı.

CamScanner ile tarandı

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Dokunuş ve Doğuş"

Dans ediyorduk.
O kartlarda felaketi görmüştüm ve dans ediyorduk.
Kendi dünyalarımızda cehennemi yaşıyorduk ve dans ediyorduk.
Şimdi, olduğumuz yerde feci bir ağrı ile kollarında ölebilirdim ve dans ediyorduk.

Birkaç dakika önce kara kartlar gözlerimin önünde dağıldığında, bulutların arasından yeryüzüne düşüşüm kaçınılmaz olmuştu.

Kirpiklerim bir kâbustan uyanırcasına hızla açılıp göz kapağıma vurduğunda, olduğum yer kollarının arasıydı. Beni sıkıca tutmuş, ona geri dönmemi beklemişti. Nihayet döndüğümde, özgür bıraktığı nefesi yolculuğuna çehremde son vermişti.

"Burada mısın?" diye sormuştu, sadece dudaklarını kıpırdatarak.

Aynı şekilde, sesimi kullanmadan cevap vermiştim. "Buradayım."

"Ne gördüğünü sormalı mıyım?"

Soluğumun bir yerlerde kırıldığını hissetmiştim. Gördüklerim, üzerinde düşünülmeden bir anlam yüklenemeyecek kadar giriftti. Nitekim gördüğüm yüz karşımdaki adama

CamScanner ile tarandı

aitti. Bir an önce kendimle baş başa kalıp gördüklerimi düşünmeliydim.

"Daha sonra soracağım. Şimdi daha iyi bir fikrim var." Bileklerimi kavramış, kaldırmış ve omzuna bırakmıştı. Yeniden belimi kavradığında, kendimi onun dans eden adımlarının peşinden sürüklenirken bulmuştum.

Parmaklarını parmaklarımın ucuna kadar kaydırıp beni nazikçe etrafımda döndürdüğü zaman şimdiki zamana aitken, yeniden belimi kavrayıp bedenlerimizi birbirine yaslaması hangi zamana aitti?

"Berbat dans ediyorsun," dedi, oyunbaz bir gülümsenin ardından.

"Ne hoş, aynı şeyi ben de senin için söyleyebilirim."

Ritmik iki adımla sola kaydı. "Vay canına," dedi. "Onca zaman sonra bir ortak noktamızı bulduk."

Bahsini es geçtim ve yüzümü ekşiterek "Turnuvaya Temur'un elini kırmak için katıldın, değil mi?" diye sordum.

"Tam olarak öyle denemez. Bilek güreşinden sonra büyü yarışı vardı. O etaba kadar bekleyip kafasını kaynayan kazana sokacaktım ama icat büyüsü olduğu için ve yeni bir icadım olmadığı için elimi çabuk tutmak zorunda kaldım." Kaşlarını indirdi. "Güzel bir zorunluluktu."

"Sıradaki planın ne?"

"Bir süre başka plan yok," dedi kararlılıkla. "Odağımı tümüyle vermem gereken birisi var."

O birisi bendim ve sebebini bilmek bana kendimi kötü hissettirmemişti. Budala gibi bazı sözlerinden fazlaca hoşlanmaya başlamıştım.

"Düşünmemeye çalış." Parmakları belimi okşarken bana verdiği telkin şaşırtıcıydı. "Oturup o boktan ağrının ne zaman geldiğini düşünmeyeceğiz. Sana evini sunamam ama canının istediği her şeyi yapman için tüm olanakları sağ-

CamScanner ile tarandı

larım. Kafanı dağıtmayı bir noktadan yakala." Kıvrak hareketlerle etrafımızda dönerken "Dans et," dedi. "Dışarıda bomba patlasa, sen karanlık aydınlandığı için mutlu ol ama sakın seni üzeni düşünme." Zayıflayan müzikle biz de yavaşladık. "Tüm bunların yanında tedbirli olacağız, özellikle de sen." Bakışları boynumdaki kolyeyi işaret etti. "Bunun için ne yapman gerektiğini biliyorsun. Tek istediğim kendini koruman. Önce kendini düşüneceksin, sarışın. Önce sen."

Müzik durdu, durduk. Söylediklerinden yalnızca biri aklımda kalmıştı. "Bombanın yaydığı ışıkla mutlu olmak mı?"

"Evet."

"Şöminenin ışığını tercih ederim," dediğimde gözleri kısıldı.

"Şömine seviyorsun?"

Ona sevdiğim bir şeyi söylemek... Fazlasıyla yabancıydı.

"Hey! Eğer başka bir dans şarkısı bekliyorsanız üzgünüm ama sıradaki parça hareketli."

Lena'ya döndüm. "Sorun değil." Biran'ın kollarından ayrılıp ona doğru yürürken söyleyeceklerimi tasarlamamıştım ancak yanına ulaştığımda, kulağına eğildim ve şöyle dedim. "O ve ben... Dans etmek için müziğe gerek duymayız."

Gecenin kalanında, Lena kendi partisinin en mutsuz kadını olarak devam etti.

* * *

Yapabilirdim.

Kendim için yapmalıydım.

Aileme kavuşmak için yapmak zorundaydım.

Gözlerimi kapattım ve parmaklarımı su damlası kolyeye sararken fısıldadım.

"Bana yaklaşan tehlikeyi göster."

CamScanner ile tarandı

Kolye avucumun arasında titredi, titredi.

Yineledim. "Kraliçelik timsali kolye, bana görmem gereken göster."

Kolye titredi. Başka hiçbir şey olmadı.

Nefesimi özgür bırakarak elimi kolyeden ayırdım. "Demek ki yaklaşan herhangi bir tehlike yok!" Rahatlamanın getirdiği sevinçle karnımı okşadım. "Duydun mu ufaklık? Her şey yolunda gidecek gibi görünüyor." Beni görüyormuş gibi gülümsedim. "Gerçi... Senin şu an asıl derdin sağlam bir kahvaltı olmalı. Pekâlâ..."

Güzel haberi kızlarla paylaşmak için yataktan çıkmak üzereyken aklıma gelen detay beni olduğum yere çiviledi. Kartlar! Dün gece eve geldiğim anda uyumuştum. Gebeliğin son zamanları hemen yorulmama ve bulduğum ilk fırsatta uyumama sebep oluyordu. Yine de böylesine önemli bir detayı sabaha kadar beklettiğim için kendime kızmadan edemedim. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp ne gördüğümü düşünmeye çalıştım.

Kızıl saçlı genç kadın, büyü kazanı, Brekta ve iksir içen Biran.

Kızıl saçlı kadın kimdi? Neden ağlıyordu? Brekta'nın görüntülerle alakası neydi? Ve Biran... Ne olduğunu bilmediğim o iksiri neden içmişti?

Dakikaların sonunda düşünmekle işin içinden çıkamayacağımı anladım. Birilerinden yardım almalıydım ve o birileri kesinlikle Mirel ile Perla'ydı.

Seri adımlarla girişe ulaştığımda, kahvaltı hazırlıklarını tamamlamak üzere olan iki kızı buldum. Mirel masaya üçüncü servisi koyarken Perla renkli peçeteler yerleştiriyordu. Her ikisi de pijamalarından kurtulmuş, yüzlerine en keyifli ifadelerini yerleştirmişlerdi. Yerlerinde olmak isterdim. En azından şu an için...

"Günaydın."

CamScanner ile tarandı

"Günaydın," dedi Perla kocaman gülümseyerek.

"Günaydın. Ben de seni uyandırmaya gelecektim." Parmak boğumlarıyla kahvaltı masasını tıklattı Mirel. "Makyajını silmeden uyumuşsun. Aynaya bakmadan önce yüzünü yıkamanı öneririm."

Yaklaşırken "Konuşmamız gerekiyor," dedim. Bunu söylerken nasıl bir ifade takındım bilmiyorum ama her ikisi de işlerini bırakarak koltukların olduğu kısma geçtiler.

"Anlatacak mısın?" diye sordu Perla. Son birkaç dakikadır nereden başlamam gerektiğini düşünüyordum.

Mirel bunu anlamış olacak ki "İlk aklına geleni söyle," dedi. "Ne olduğunu umursama. Devamı bir şekilde gelir."

Mirel'i dinleme konusunda ikilemde kalmadım. "Dün Biran'ın elini tuttuğumda bazı görüntüler gördüm."

"Ağabeyimle el ele mi tutuştunuz!"

Mirel şüpheyle baktı. "Doğru mu anladım?"

"Dans etmek için buna mecbur kalmıştım ama konumuz bu değil. Size birini soracağım, kızıl saçlı bir kadını..."

Perla'nın heyecanı gözlerinden okunuyordu. "Kızıl saçlı bir kadın mı? Tam olarak nasıl biriydi?"

Hatırlamaya çalıştım. Kafamdaki görüntüler net değildi ama belleğime not ettiklerim halen benimleydi. "Koyu kızıl saçları vardı. Teni oldukça beyazdı. Ben... Onu yukarıdan gördüğüm için tam olarak tarif edemiyorum ama kaşlarının sivri olduğunu söyleyebilirim." Yavaşça nefeslendim. "Ağlıyordu."

Aynı anda söylediler. "Melina..."

Bakışlarım kendine konaklayacak bir yer bulamadı.

"Sen Melina'yı hiç görmedin ki..."

Perla haklıydı. Ben Melina'yı hiç görmemiştim.

"Bir sebebi olmalı." Mirel şok hâlinden çıkmak için başını iki yana salladıktan sonra oturduğu koltuktan atladı ve dizlerinin üzerinde durup ellerini dizlerime yerleştirdi.

CamScanner ile tarandı

"Melina'yı görmenin bir sebebi olmalı. Anlat, devamında ne gördün?"

"Melina, Brekta'yı tanıyor muydu?"

"Bunu neden soruyorsun Rozelin?"

"Mirel, cevap ver. Melina büyücüyü tanıyor muydu?"

Anlamaya çalışan bakışları gözbebeklerimdeydi. Başını salladı. "Evet. Brekta'yı severdi ve bu yüzden Üç Büyüklere önerdi. Brekta onun sayesinde şu an bulunduğu mertebede."

Mirel'in verdiği cevapla tüm iplerin ucunu birbirine bağladığım an beynimin içinde dev bir hortum hissettim. Avuçlarım ısındı, ayağa fırladığımda, aklımda tek bir şey vardı.

"Mirel, beni Biran'a götürür müsün?"

Anlamadılar. Bu yüzden ikisi de bir süre oldukları yerden hareket etmedi. "Mirel, lütfen!"

Mirel az önce oturduğum koltuktan destek alarak ayağa kalktı ve "Neden?" diye sordu. "Daha geceliğin bile üzerinde. Neden Biran'a gitmek istiyorsun?"

"Gitmeliyim. Bir şey söyleyemem, anlatamam. Bu... Yalnızca Biran'a anlatacağım bir şey. O isterse size anlatır ama bana düşmez."

Perla, Mirel'e arkasından yaklaşıp koluna dokundu. "Hadi, onu ağabeyime götür."

Dışarı çıkmadan önce Perla, beyaz, gecelik elbisemin üzerine kaban attı. Ona bakışlarımla teşekkür ettim ve Mirel'in kullandığı arabaya binmek için dışarı çıktım. Sabah saatleri olmasına rağmen hava oldukça karanlıktı. Kızıl gökyüzünü mesken tutan bulutlar her an patlayacak birer yağmur bombasına benziyordu. Kabana sarılırken gökyüzünden bakışlarımı aldım ve içimde zehir zemberek bir hisle arabaya bindim.

En fazla dört dakika sonra küçük bir kulübenin önün-

CamScanner ile tarandı

deydik. Bakımsız bir sıra çit içindeydi, terk edilmiş bir korucu kulübesini andırıyordu.

"Seni bekliyor."

Evin aralık kapısı da tam olarak bunu söylüyordu. "Teşekkür ederim."

"Bekleyeyim mi?" dediğinde, verecek bir cevabım yoktu.

"Peki... İhtiyacın olursa daha sonra seni almak için tekrar gelirim."

Aşağı indim ve araba gözden kaybolana dek gidişini izledim. Kazanmaya çalıştığım zamanın bana güç vermesini arzu ediyordum. Kulübeye doğru yürürken avuçlarımı sıkıp sıkıp açtım. Aralık kapıdan içeri girdiğimde bile nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ardımdan kapattığım kapıya yaslandığımda, gözlerim sadece bir oda kapısına sahip olan küçük girişte gezindi. Sadece bir yatak ve ufak bir çalışma masası vardı. Eski ancak temizdi. Sonra onu gördüm. Köşedeki şöminenin dibinde oturuyordu. Yalnızdı. Elinde hem kayıp düşecekmiş gibi görünen hem de avucuna yapışık gibi duran bir şömine maşası vardı. Üzerinde ise krem rengi, balıkçı yaka bir kazak...

Yaklaştım.

Normal bir yaşamda ve zamanda ona günaydın, demem gerekirdi.

Normal bir yaşamda ve zamanda değildik.

"Söylemem gerekenler var."

Omzunun üzerinden bana baktı, bu sadece bir saniye sürdü. "Seni bu saatte, bu vaziyette bana getirenin ne olduğunu merak ettim."

Küçük adımlarla ona doğru yürüdüm. Şöminenin yanındaki minderi benim için çektiğinde, içine düştüğüm kederin asıl nedeninin onu üzmek olduğunu kendime itiraf ediyordum. Yanına oturdum ve onun yaptığı gibi gözlerimi şömine ateşinin

CamScanner ile tarandı

mavi turuncu yalazlarına diktim. Kısa süre önce bana, bana ait olmayan bir adla hitap etmişti. Kısa süre önce kaburgalarıma, daima taşıyacağımı sandığım zehirli bir hançer bırakmıştı. Onun ellerinde gördüklerim, gördüklerimden çok sonra çıkardığım anlam o hançeri ruhumdan uzaklaştırmıştı ancak şimdi onu iteceğim dehlizi düşündükçe, hançerin geride bıraktığı yaradan kan sızıyordu.

"O güzel parmaklarına işkence etmeyi bırakıp anlat."

O söyleyinceye kadar parmaklarımı birbirine sürtüp durduğumun farkında değildim. Durdum ve nefesimi yavaşça havaya bıraktım. "Sırasıyla söyleyeceğim."

"Nasıl istersen." Oturduğu yerde ayakları yere basıyordu, kollarını dizlerine yerleştirmişti. Bense kırdığım dizlerimi ondan ters istikamete uzatarak oturuyordum.

"İlk kartta onu gördüm, Melina'yı." Birer ateş topuna dönüşen gözleri gözlerime çevrildi. "Bunu daha sonra kızlardan öğrendim. Ama..."

"Onu nasıl gördün?" diye sordu, bana bakmaktan başka bir tepki vermeyerek.

Her ne söyleyeceksem unuttum ve sorusuna cevap verdim. "Ağlıyordu."

Başı önüne düştüğünde, parmaklarım yeniden birbirine kenetlendi.

"İkinci kartta bir büyü kazanı vardı. Başında da... Brekta." Kaşları önce çatıldı. Sonra da bir yay gibi gerildi.

"Son kart?" dedi, alıştığım güçlü sesiyle.

O güce balta vurmak istemiyordum. Bu kez benim başım önüme eğilirken çenemde parmaklarını hissettim. Başımı ona çevirerek bakışlarımızı yeniden birleştirirken ve hâlâ sıcak parmakları tenimde dururken "Son kart, sarışın," diye sordu.

"Biran..."

CamScanner ile tarandı

Yaklaştı. Kokusunu burnuma, dudaklarıma, ruhuma ve kalbime bıraktı. "Rozelin, korkma. Ben buradayım."

"Buradasın."

Başını salladı. Dudaklarında silik bir tebessüm vardı. Çenemdeki parmaklarına dokunup "Brekta'nın yaptığı büyü senin içindi," dedim. "O büyülü iksiri sen içiyordun."

Parmakları parmaklarımdan kaydı. İrisleri gözlerimin önünde taşlaştı. Geçmişi ve acısı birer moloz yığınına dönüşürken üzerine devrildiğini ve altında ezildiğini biliyordum. Biliyordum ve elimden hiçbir şey gelmiyordu. Tevlit eden sessizlik Melina'yla olan geçmişini avuçlarına aldı, un ufak edene kadar sıktı. Onlardan geriye ne kalırdı bilmiyordum ama Biran'dan geriye koca bir enkaz kalmasından korkuyordum.

Ayağa kalktı, sükûtu ve acısını kucaklayarak gitti.

Geride bıraktığı devasa boşluğa düşen gözyaşlarımın bir teki bile benimle ilgili değildi. Acı çektiği için acı çekiyordum. Bunun farkında olmak kısa süre önce kendime itiraf ettiğim o acımasız duyguyu perçinliyordu.

Son gözyaşım tenimde kurumadan geri geldi. Hiç gitmemiş gibi yanıma oturdu. Duruşu bile aynıydı ama aynı olmayan bir şeyler vardı. Öğrenmek için duyduğum isteğe sırtımı yaslayarak, ona döndüm.

"Anlat, ne olursa."

Tepki vermedi. Belki paylaşmak istediği son kişi bile değildim ama her ne hissediyorsa, kapılarını ona ben açmıştım. Bir şey yapmalıydım.

"Biran..." Yüzünü ellerimin arasına aldım, asi sakalları avuçlarıma batarken bakışlarını yakalamanın bir yolunu buldum.

"Bana ne olduğunu söyle?"

Aramızda çoğu kez geçen bu cümleyi ilk kez ben kurmuştum.

CamScanner ile tarandı

"Korkuyorum." Fısıltısı şöminenin çıtırtılarına karışırken karşımda bir lider değil, küçük bir erkek çocuğu oturuyordu.

"Seni korkutan ne?" İşaretparmağım elmacık kemiğine ulaştı, şefkatle okşarken gözleri usulca kapandı.

"Yalan olması..." Kirpikleri titredi. "Her şeyin yalan olması."

"Bırakalım o halde. Her şey olduğu gibi kalsın. O görüntüleri hiç görmemişim gibi... Sana hiç söylemişim gibi..."

Gözlerini açtı, bana gökyüzünün kapılarını açtı.

"Hayır. Böyle yaşayamam. İç yüzü ortaya çıkmak zorunda."

"Sonra ne olacak?" Parmaklarım yüzünden kayıp giderken yakaladı. Ellerimin ellerinin içindeki görüntüsünü izledi, acelesi yoktu. Sonra ellerimi büyük avuçlarının arasına hapsetti.

"Sonra içimdeki bu şeyin ne anlama geldiğini anlayacağım?"

Dudaklarım arandı, başım omzuma meyletti. Tanrı, yeşil bahçelerine bir fide de benim için dikti.

"İ... İçindeki şey ne?"

Ellerimizi dudaklarına yaklaştırdı, parmaklarını açtı ve elimin üzerine dudaklarını bastırdı. Fideler büyüdü, en güzel renkleri taşıyan çiçekler açtı.

"Seni göremediğim her an göğsümün sıkışmasını mı yoksa seni her gördüğümde içimin titremesini mi soruyorsun? Ben de bilmiyorum. Öğreneceğiz."

Dolan gözlerimi ona izah edebilmemin hiçbir yolu yoktu. Şanslıydım ki sormadı. "Senin için ne yapabilirim?" diye sordum.

"Benimle uyuyabilirsin," diye yanıtladı.

İçimde bana bile kök söktüren Rozelin'e bile isteye sırtımı çevirdim. "Peki."

CamScanner ile tarandı

Uzandı. Yanındaki boşluk benim içindi. Kolunu o boşluğa uzatacak gibi olduysa da bunu yapmadı. Yanına uzandım.

Bedenlerimizin birbirine temas eden hiçbir noktası yoktu ancak ruhlarımız sıkı sıkıya sarılıyordu.

Teninin sıcaklığını sol yanımda hissediyordum, şöminenin sıcaklığı bir hiç olarak kalıyordu. Gözlerimiz kapanmaya meylederek tavanda gezinirken kokusu kulağıma ninniler söylüyordu. İçimde giderek çoğalmasını kabul etmeyi kabul edemiyordum. Ancak nasıl baş edeceğimi de bilmiyordum. Kesin olan her ne olursa olsun onu geride bırakacağımdı. Topraklarıma bıraktığı tohumlar onun için filizlenecekti ama o filizler ondan uzakta büyüyecekti. Günün sonunda bana yalnızca bakışları kalacaktı. Bunu bilerek gözlerimi kapattığımda, kirpiklerim son bir damla yaşı şakağıma doğru uğurladı.

Uyandığımda, onu kasalı arabasının içinde beni beklerken buldum.

Nereye gideceğimizi tahmin ediyordum ama etmesem de soracağımı sanmıyordum. Yol almaya başladıktan bir süre sonra Biran tahmin edemeyeceğim bir şey yaparak telsizi çıkardı.

"2067. Büyücü Brekta'yı olaysız bir şekilde alıp Dora'nın kulübesine götürün. Orada olacağım."

İtaat eden karşılığı alması uzun sürmedi. Anlamadığım, neden bunu Mestan ya Efraim'den değil de adamlarından birinden istediğiydi. Belki de bir yanlışlık olduğunu düşünüyordu; sessiz sedasız, en yakınları tarafından bile duyulmadan çözmek istiyordu.

"Bir şey yedin mi?" dediğinde, ne duyduğuma emin olamadım. O halde benim bir şeyler yiyip yemediğimi mi düşünüyordu?

CamScanner ile tarandı

"Hayır. Hemen yanına geldim."

Direksiyonu kırarak evin güzergâhında ilerledi. Beni arabada bekleyeceğini söyledikten sonra Mirel'e mutlaka bir şeyler yememi tembihledi. Perla ve Mirel ne olduğunu bilmiyordu. Merak ettikleri ortadaydı ama her ikisi de bir şey sormadı. Önce üzerimi değiştirdim. Sonra da hiç istemesem de bir şeyler yemeye gayret ettim. Arabaya tekrar bindiğimde, torpidodaki sigara paketinin yarılanmış olduğunu gördüm. Parmaklarının arasındaki henüz yakılmış sigarayı attı ve hedefimize doğru sürdü.

Dora, liderin isteğini şaşkınlıkla karşıladı. "Siz bir lidersiniz, nasıl olur da biri size büyü yapmaya cesaret edebilir? Üstelik vasfınız sizi koruyor."

"Vasfım beni uzaktan yapılan büyülere karşı koruyor," dedi Biran. Bunu şimdi öğreniyordum. "Eğer bir iksir içtiysem, büyülenmişim demektir."

"Lider Biran, ancak güvendiğiniz insanlar sizin bir iksir içmenizi sağlayabilir." Dora, beyaz kirpiklerini merakla kırpıştırdı. "Etrafımızda şüphelendiğiniz biri mi var?"

Biran'ın sabırsız adımları Dora'ya yaklaşırken hemen arkasında duruyordum. "Büyücü, fazla sorguluyorsun. Dediğimi yap, üzerimde bir büyü var mı, yok mu? Senden istediğim tek şey cevabı bulup bana vermen."

Dora ellerini önünde birleştirdi ve başıyla oturmasını işaret etti. Lider iskemleye oturduğunda, Dora karşısına geçti ve avuçlarını açtı. Biran açık ellerini yaşlı kadının ellerine bıraktığında, Dora gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Gözlerinizi kapatın ve iksiri içtiğiniz zamana geri dönün, lider."

Biran ile birlikte gözlerimi kapattım. Kartların gösterdiği son görüntüye odaklandığımda, döndüğümüz geçmiş ortaktı.

CamScanner ile tarandı

"Ulu güçler adına," dedi Dora kısık bir sesle. "Böyle bir şey..."

Gözlerimi açtığımda, Biran'ın ayaklandığını gördüm.

"Anlat."

Dora'nın görmeyen gözleri yavaşça açıldı. Başını eğdiğinde, uzun, düz ve beyaz olan saçları yüzünün büyük bölümünü örttü. "Haklıymışsınız lider, üzerinizde bir büyü var. Hem de çok uzun zamandır..."

Hareketlenen Âdemelması, boğazından bir zehir gibi geçti. "Ne büyüsü?"

Dora olduğu yerde küçüldü. "Lider Biran, üzerinizdeki büyü..." Başını kaldırdı ve bakışlarını Biran'a dikti. "Bir aşk büyüsü!"

Tanrım! Gerçekti. Melina gerçekten bunu yapmıştı!

Damarlarımda gezinen kanın ısısı giderek düşerken "Bu yalnızca bir kadının yapabileceği bir büyü," diye devamını getirdi Dora. "Lider Biran, nasıl olur da birine güvenip iksir içebilirsiniz?"

Biran taştan bir heykel gibi hiç kıpırdamadan duruyordu. Yüzünü göremiyordum ama acısını hissedebiliyordum. Onun içinde kopan fırtınalar benim ormanımda taş taş üzerinde bırakmıyordu. "Bu büyü nasıl bozulur?" Sesindeki keder, öfke ile harmanlanmıştı, boğuktu.

Dora'dan gelecek cevabı beklerken, başka bir kadının bağıran sesini duyduk. Saniyeler sonra o kadın içerideydi. Brekta, kendisini tutan iki adamın elinden kurtulup kulübeden kaçacakken Biran'ı fark ederek hem hareketlerine hem de devinimine bir son verdi.

"İ... İderim."

Yanımda, birkaç adım ötemde duran Brekta'ya baktığımda, o mahzende bağlı ve umarsız olduğum anları anımsadım. Başımda bir şeyler fısıldarken yüzünün ne hâlde olduğunu

CamScanner ile tarandı

uzun süre unutamamıştım. Bende travma yaratan insanlardan biriydi.

"Brekta," dedi Biran, ölüm kadar soğuk bir sesle. "Kraliçe Melina senden bir büyü hazırlamanı istedi mi?"

Brekta'nın zaten beyaz olan suratı kireç kesildi. Önce bir darbe almış gibi irkildi. Ardından da sesli bir hıçkırık çıktı dudaklarından. "E... Efendim. Bunu neden soru..."

"Brekta!" Bağırmadı ancak sesinin kudreti odayı öylesine doldurdu ki, neredeyse birkaç adım geri gidecektim. "Cevap ver."

"Evet Lider Biran," dedi, neredeyse aynı saniye içinde. "Kraliçe Melina benden bir aşk büyüsü hazırlamamı istedi." Çenesi titrerken birden dizlerinin üzerine çöktü ve birleştirdiği ellerini Biran'ın sırtına doğru kaldırdı. "Efendim, liderim... Yemin ederim bilmiyordum. Sizin için istediğini nereden bilebilirdim ki! E... Evet, sizin sevgilinizdi ama yine de sizin için istediğini bilemezdim. Ne zaman ki hamile olduğu duyuldu, o vakit iksiri size içirdiğini anladım. So... Sonra da korkudan konuşamadım. Lütfen, lütfen inanın bana!"

Yalancı büyücünün suratıyla buluşmak için can atan parmaklarımı avucuma kapatıp sabır dilenen bir nefes aldım. *Şimdi olmaz,* dedim kendime. Şimdi olmaz. Biran karşımda acısını dahi yaşayamazken olmazdı.

"Nasıl bozulur?" diye sorduğumda, başı omzuna çevrildi liderin. "Hemen cevap vermezsen ağzını uzunca bir süre kullanılamayacak hâle getireceğim."

Brekta'nın daima beni aşağılayan gözleri korkuyla açıldı. "Ah, söyleyeceğim. Lütfen, lütfen bana zarar vermeyin. İsterseniz şatodaki görevimden ayrılırım ama lüt..."

"Zaten ayrılacaksın!" diye bağırdım. Böyle bir şeyin kararı bana ait olamazdı ama kendimi tutamamıştım. "Şimdi konuş!"

CamScanner ile tarandı

...başını eğdi. Anladım ki, söyleyecekleri söylediklerini aratacaktı. "Lider Biran, bu büyüyü ancak gerçek aşk bozabilir. Ancak... Gerçekten âşık bir adam ve kadının birleşme durumunda aşk büyüsü etkisini yitirir." Can havliyle karnımı gösterirken titremeye başladı, korkuyordu. "Endişelenmeniz gerekmiyor. Çünkü siz birleşmeyi gerçekleştirdiniz, büyü çoktan bozuldu ve bir bebek bekliyorsunuz. Aksi hâlde ömrünüzün sonuna kadar büyü sizinle olacaktı. Başka hiçbir kadına dokunamayacaktınız yüce efendim. Kraliçe Melina ölmüş olsa da büyü sayesinde daima aklınızda ve hayalinizde kalacaktı. Onu bağışlayın, beni de öyle..."

Doğru olan Brekta ve diğerlerinin bildiği değildi. Biran hâlâ o büyünün tesirindeydi!

Biran bize döndü. Yüzünde, el değmemiş bir hayal kırıklığının ayak izleri vardı. Boşluğa baktı, o boşlukta kayboldu. Sonra "Ağzınızı açmayacaksınız," dedi. "Bugün burada olan, burada kalacak."

İki büyücü kadın da aynı anda söyledi. "Emredersiniz efendim".

Biran olduğu yerden ayrıldı, birkaç adım attığında parmakları bileğimi sardı ve beni peşi sıra kulübeden çıkardı. Arabaya bindiğimiz an gaza yüklendi. Bir süre oldukça hızlı gitti. Sonra izbe bir köşede durdu ve direksiyona yasladığı koluna kafasını gömdü. Nefesi başta çok hızlıydı. Birlikte sessiz dakikaların peşine takılırken nefesi de düzene girdi. Kaldırdığım ellerimi, saç tellerine kadar kırgın olan buklelerine uzattığımda, beni durduran şeyin Brekta'nın söylediği çözüm olduğunu biliyordum. Parmaklarımı bir kez daha avucuma kapatıp geri çektim.

"Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum," dedim, vasıfsız ellerime bakarak. "İyi gelmeyi isterdim."

Başını kaldırdı ve bir kum torbası gibi koltuğa bıraktı.

CamScanner ile tarandı

Biliyordum, söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Karısıyla ilgili kırgınlığını benimle paylaşamazdı. Tam da şimdi Rozelin değil, içini dökebileceği en iyi arkadaşı olmak isterdim.

"Evrenlerin en imkânsız şeyi."

Fısıltısı kulağıma ilişiğinde, ben de başımı koltuğa yasladım ve onun aksine başımı ona çevirdim. "İmkânsız olan ne?"

Kaşını hafifçe kaldırdı, belki biraz da dudakları gerildi. "Şahit oldukların. Karımın, Melina'nın bana bunu yapmış olması..." Bu kez gerçekten gülümsedi. Gördüğüm en kırık gülümsemeydi. "Karım, diyorum. Diğer her şey gibi bu da boktan bir yalan-mış."

"Biran, gerçek olan bir şeyler vardır. İlla vardır." Söylediğime ben bile inanmıyordum.

"Hiç şüphelenmedim." İşaretparmağını kaldırdı, birkaç kez salladı. "Bir kere bile."

"Güvendiğimiz insanlardan şüphe etmeyiz. Bu yalnızca senin için geçerli değil."

Başını salladı. Kendine yükleniyordu ve buna şahit olmak beni yaralıyordu. "O iksiri bana getirdiğinde, sorgulamadım. Sadakatinden emindim. Sadece... Gergin günler geçiriyordum. Rahatlamam için hazırlattığını söylemişti, şüphe etmedim." Gözünün önünde canlananları benimle paylaşması benim için inanılmazdı. Sustum ve yalnızca söyleyeceklerini bekledim. "Giderek onu daha fazla düşünmeye başladım. Nereye baksam yalnızca onu gördüm. Bir süre sonra ne yapsa hoşuma gitmeye başladı. Sonra da..."

Sonra da hamile kaldı ve evlendiniz. Dışarıdan görünen mutlu son. Melina'nın sahte mutlu sonu.

"Güvendiğin için aptal sayılmazsın ama güvendiğin için kendine kızarsan, en büyük aptal sensindir. En azından ilk sefer için olması gereken kural bu."

CamScanner ile tarandı

Yandan bir bakış attı. "Kural mı?"

Bu noktada gülümsemem gerekiyordu ama yapamadım. "Evet, şimdi uydurdum."

Gözlerini kısa bir süre için kapatırken "Sen bu kuralı uyguluyor musun?" diye sordu.

Bunu beklemiyordum. "Sanmıyorum. Uygulasaydım burada olmazdım."

"Burada olmak..." diye tekrar etti. "Senin için hâlâ bir kâbus."

Bunu uzun zamandır düşünmemiştim. Evet, bir süre öncesine kadar öyleydi. Ya şimdi? O ve tayfasıyla olmak beni rahatsız etmiyordu. Evime dönmek istiyordum, evimi deli gibi özlüyordum ama onlarla olmanın da ayrı bir yanı vardı.

"Sizinle olmak kötü hissettirmiyor."

Kaşlarını indirdi, cevabım onun için yeterli değildi. "Nasıl hissettiriyor, bizimle olmak?"

Göğüs kafesimin orta yerinde başlayan karıncalanma ivedilikle yayılırken kalp atışlarım kendini hissettirecek kadar hızlıydı. İçinde yalnızca ikimizin olduğu bir saklambaç oynuyorduk. Saklanabileceğim yerler sınırlıydı. Koşacağım yolların tümü ona çıkacaktı.

"Başka." Bambaşka.

Dizlerinin üzerinde açık bir şekilde duran kemikli parmakları hareketlendi. Bazıları inip kalktı ama yerinden ayrılmadı. Aklından geçen aklımdan geçenle aynı mıydı?

Sessiz kalmam gerekirken "Onu arayacak mısın?" diye sordum.

"Kimden bahsediyorsun?"

Zamanı birkaç saniye geriye almak istedim. Böyle bir şey sormam tam bir ahmaklıktı. Oysa kendimle ilgili övündüğüm ilk şey mantığımdı. Sanırım hormonlarım bir süre için övünç kaynağımı benden uzaklaştırmıştı.

"Boş ver."

CamScanner ile tarandı

"Sarışın." Zaman kazanmak için başımı önüme çevirdim. Yeniden ona baktığımda, yanı başımdaydı! Mavileri usulca yüzümün detaylarında dolaşmaya başlarken başımın arkasına uzattığı parmakları saçlarımın arasına sızdı. "Büyünün bozulmasını sağlayacak kadını aramayacağım," diye fısıldadı. Nefesi ve amber kokusu aynı örgütün acımasız birer üyesiydi. Ayrı ayrı bile topraklarımı istila ederken şimdi bir arada saldırıyorlardı. Mağlup olmam kaçınılmazdı. "Çünkü..." Fısıltısı kalbime, gözleri dudaklarıma uğradı. Gözkapaklarımız anlaşmış gibi aynı anda gözlerimizi perdeledi. "Çoktan bulunmuş bir şey aranmaz."

Kızıl Bölge Kimpras Lideri Biran Nuh'un dudakları dudaklarıma dokunurken ruhumda sonu gelmeyecek bir kargaşa başladı.

Dudaklarımda bekledi. Dudaklarında ona ait olmayan bir dinginlik vardı ve ben kalbimin devinimini hissedemiyordum.

Dudaklarıma küçük öpücükler bırakmaya başladığında, düştüğüm nehrinde, hırçın akıntısına kapılmış şelalesine doğru yol alıyordum. Direnmem aleyhime olacaktı. Direnmek istemiyordum. Bir eli belimi kavrayıp beni nazikçe kendisine çekerken diğeriyle ensemi sardı. Büyülü bir anın içinde savrulup duruyorduk. Öpücükleri kesildi, dudaklarım onunla ıslanmıştı. Ciğerlerime ihtiyacı olan nefesi göndermeye gayret ederken diliyle dudaklarımı araladı. Nefesim boğazımda takılıp kaldı. Dudakları yumuşak ancak hükmediciydi. Üst dudağım dudaklarının arasında kaybolurken, altdudağının tadını dilimin üzerinde hissediyordum, tattığım en lezzetli şeydi. Beni öyle sıkı tuttu ki parmaklarının göğsümün altına saplandığını düşünebilirdim. Ağzımın içine bıraktığı erkeksi iniltisiyle birlikte iri bedenini bedenime yasladı. Öpüşü derinleşti, sakalları ağzımın çevresinde

CamScanner ile tarandı

onlarca çizik bırakırken beni dili, dudağı ve nefesiyle esir almıştı.

Dudaklarımızı birbirinden koparırcasına ayırdığında nefes nefeseydik. Başımı ellerinin arasına aldı ve alnını alnıma yaslayıp nefesinin düzene girmesini bekledi. Gözlerimi biraz aralayabildiğimde, gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm. Kalp atışlarını hissediyordum. Tanrım! Onun kalp atışları benim göğüs kafesimi tekmeliyordu.

"Rozelin." Boğuk sesi tutkuya yeni düşmüştü. "Biz o büyüyü çoktan bozduk sarışın." Elleri kaydı, başparmaklarıyla zonklayan dudaklarıma dokundu ve şiş gözkapaklarını hafifçe aralayarak dokunduğu yere baktı. Dudaklarında ele avuca sığmayan bir tebessüm vardı. "Sarışınım."

Dudakları yeniden dudaklarıma uzanırken keskin bir lastik sesi duyuldu. Biran hızla benden uzaklaştı ancak ne onun arabayı çalıştıracak ne de benim arkama bakacak vaktimiz olmadı. Son hızla gelen arabanın bize arkadan çarpmasıyla öne savrulduk. Karnıma aldığım darbeyle gözüm kararırken içimde bir şeyin patladığını hissettim. Her şey gerçekliğine inanamayacağım bir hızda gerçekleşiyordu. Çektiğim fiziksel acının yanında lastiklerin olduğu yerde dönen acı sesini duyuyordum. Bize çarpan arabanın itmesiyle öne doğru sürüklendik ve ancak bir ağaca çarptığımızda durabildik. Bacaklarımın arasından akıp giden ılık sıvıya bakamadım. Bir elimle karnımı kapatıp diğerini kapı koluna yerleştirdim. Sırtımı koltuğa yaslayabildiğimde görüş açım ancak netleşiyordu.

Bir ağaç ve koca bir aracın arasındaydık!

O araçtan üzerimize kurşun yağıyordu!

Patlayan camların seni korkunçtu, havada uçuşan cam parçaları tenimde irili ufaklı yarıklar açıyordu. Kendimi korumaya çalışırken Biran iki silahla karşı ateşe başladı. Her bir kurşunun beynime saplandığını hissediyordum.

CamScanner ile tarandı

"Aşağı kay!" Biran'ı hiç bu kadar endişeli görmemiştim. Her tetiğe yüklenişinde boynundaki damarlar patlayacakmış gibi şişiyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Kay aşağı!" diye bağırdı.

Kendimi aşağı kaydırdığımda, kasıklarımda tarifi mümkün olmayan derin bir acı hissettim. Rahimimdeki kasılmalarla birlikte sırılsıklam olan ayaklarımı ayakkabımın içinden çıkarıp yere bastım.

"Ben söylediğimde arabadan ineceksin."

O ana kadar hiç tepki verememiştim ama benden bunu istediğinde ağlamaya başladım. Kurşunlardan biri karnıma isabet edebilirdi. "Hayır." Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır, inemem."

"Rozelin!" dedi kan ter içinde. "Şimdi inmen gerekiyor. İn şu arabadan. Beni seni itmeye mecbur bırakma."

"S... Sen? Sana ne olacak?"

Kurşunların ardı arkası kesilmiyordu, kırılmadık cam kalmamıştı. Kabanımın eteğindeki kırık cam parçalarını silkelerken parmaklarıma saplanan parçaların altından avuçlarıma kan süzüldü.

"İn ve koş." Silahı tutan eliyle ağaçlık alanı işaret etti. "Oraya koş. Yapabilir misin?"

"Sen!" diye bağırdım boğazımı kanatırcasına. "Sana ne olacak!"

Hızla üzerime eğildi ve yanımdaki kapıyı açtı. "İtmek konusunda ciddiydim."

Kulağımın yanından geçen bir kurşuna çığlığım karıştı. Korkuyla kendimi açık kapıdan aşağı bıraktığımda, küçük taş parçalarının üzerine düştüm. Düştüğüm yerde kalçamın üzerine dönüp arabanın içinde çatışan Biran'a baktığımda, her şeyin sesi silikleşti. Kurşunların, patlayan camların, iniltilerin... Her biri kulağımda belirginleşen rüzgâr sesinin

CamScanner ile tarandı

arka planında kaldı. Biran her iki saniyede bir hedef alıp kurşun sıkarken saçlarının arasından şakağına doğru süzülen ter damlacığını izledim. Kurşunların olduğu kutuyu ters çevirdi, sadece üç tane kalmıştı. Bana baktı, bana bakışlarıyla yalvardı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan sallanırken, bu kez başımı aşağı yukarı salladım. Tutunabileceğim bir ağaç bulana kadar dizlerimin üzerinde ilerledim. Sonra ayağa kalktım ve beni Biran'dan uzaklaştıran nedene sarıldım, bebeğimize.

Yürüdüm. Kurşun sesleri azalarak yok olduğunda, topallayarak yarım adımlar atabiliyordum. "Sana bir şey olmasın." Takatimin son damlasını tükettiğimde, yaşlı bir ağacın dibinde dizlerimin üzerine çöktüm. "Lütfen, lütfen Biran, sana bir şey olmasın."

Zaman ivedilikle geriye aktı. Ciğerlerimi geç kalmış bir nefes doldururken gözlerim ardına kadar açıldı. Biran ile arabanın içindeydik. Camlar hâlâ sağlamdı ve başım ellerinin arasındaydı. "Biz o büyüyü çoktan bozduk sarışın."

Parmakları dudaklarıma kaymak üzereyken, bakışlarım etrafa dağıldı ve iterek onu kendimden uzaklaştırdım. "Hemen gaza bas!"

"Ne?" Aynı saniye içinde durumu idrak ederek arabayı çalıştırdı ve olduğumuz yerden uzaklaştı. Olabildiğince hızla ilerlerken kapı kulpundaki elime baktım, hiç kan yoktu. Derin derin nefesler alıp ucundan döndüğümüz tehlikenin doğuracaklarını anımsadım. Sadece anımsamak bile düşüncelerimi darmadağın etmeye yetmişti.

Bir şey sormadı. Ara ara bana bakarak sakinleşmemi bekledi. Orman yoluna girdiğimizde, ancak kendime geliyordum. Arabayı bizi birazdan eve ulaştıracak patika yolun ortasında durdurdu.

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Gördüklerim zihnimde büyük bir şok etkisi yaratmıştı ancak beni asıl alaşağı eden şey, dudaklarıma bıraktıklarıydı. Gerçek

CamScanner ile tarandı

miydi? Bunu onunla yaşamış mıydım? "Bana ne söyleyecektin?" diye sordum, emin olmak için.

Yaklaştığını, sol yanıma vuran sıcak nefesinden anladım. Dudakları kulağımın dibinde durdu. "Sadece bir iyelik eki..." dediğinde, kelime kafamın içinde dönüp durdu.

Sarışınım, sarışınım, sarışınım...

"Biran, ben..."

Yaklaşan bir düşman yoktu ancak rahmimde hissettiğim kasılmalar belleğimdekiyle birebir aynıydı. İçimde dakikalar önce gözlerimin ardında yaşadığım patlamanın bir eşi gerçekleşti. Bacaklarımın arası ıslanırken kapının kulpunu tüm gücümle sıktım.

"Biran." Gözlerimi açtım ve ona baktım. "Bir şey oluyor." Islaklık tüm bacaklarıma yayılırken nefesimi tuttum. "Tanrım! Bebek geliyor."

* * *

Başımdaki kadın Dora'ydı.

Yattığım yatağın etrafında dolanan adam şifacı Voran, etrafta koşuşturanlar ise Mirel ile Perla'ydı.

Araba bahçenin önünde durduğu an karnımın bana çığlık attıracak kadar gerilmesiyle bilincim kapanmıştı. Hatırladığım son görüntü, Biran'ın kollarında olduğum anlara aitti.

Onun odasında, onun yatağındaydım. Üzerimde yarım kollu, bol bir elbise vardı. Karnım ise son hatırladığım hâlinden çok daha büyüktü.

"Ne oluyor?" Sesim kendime bile yetemedi. Etrafıma baktım. Metal bir tepsi içinde kesici aletler, steril bezler ve küçük şişelere sığdırılmış sıvı ilaçlar vardı. O an fark ettim ki, haricimdeki herkesin ağzında maske, ellerinde ise eldivenler vardı. Perla büyük bir leğen sıcak suyu yatağın yanına bırakırken kendimde olduğumu gördü.

CamScanner ile tarandı

Ağzı maskeyle örtülüydü, bana gözleriyle gülümsedi ama o gülümsemeye sığan hüznü de ortadaydı. "Her şey iyi olacak," dedi sessizce ve uzaklaştı.

Sonra onu gördüm, kapının ağzında durmuş Dora ile konuşuyordu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, cebinden bir sigara çıkardı. Aynı anda içmekten vazgeçip sigarayı büyük avuçlarının arasında kırdı.

"Lider Biran, hata ediyorsunuz. Bir mucizeyi öylece tehlikeye atamazsınız. Bebeğin doğması çok erken."

Kalbimde hissettiğim acıyla kollarımı karnıma sardım.

"Bir kez daha aynı şeyi söylersen, seni bölgemden süreceğim. Anladın mı?"

Dora çaresizce "Anladım," dedi. "Ben emrinizi yerine getirmek zorunda olduğum gibi sonuçlarını da bildirmek zorundayım. Lider Biran, aldığınız karar kıymetli Üç Büyüklerin ve halkınızın gözünde itibarınızı zedeleyecek mahiyette bir karar."

"Tüm bunlar umurumda mı sanıyorsun?"

Dora başını titreterek tekrarladı. "Anne karnında kırk gün dayanması gerekiyordu. O zaman bile doğum için erken olacaktı! Lakin şimdi... Bebeğin şansı çok az. Çok, çok az."

"Şansı olmayan Rozelin, sen söyledin. Bir ağrıyı daha kaldıramaz. Bebeğimin yaşaması için elinden geleni yap ama bil ki sonuç her ne olursa olsun suçlu sen olmayacaksın."

Dora, varlığını henüz fark ettiğim cam fanusu gösterdi. Odanın ortasında, masanın üzerinde duruyordu. Buzlu camın ardındaki içi görünmüyordu ve ancak bir bebeğin sığabileceği boyutlara sahipti. Aklıma gelen ihtimal ruhumu tüm köşelerinden tutuşturdu.

"Onu amniyotik kesesiyle birlikte almayı başarabilirsek, şifalı fanusa koyacağız. Eğer orada on dokuz gün boyunca yaşamayı başarırsa, sizinle kalır. Ancak lider, doğduğunda

CamScanner ile tarandı

bile yaşama ihtimali çok düşükken fanusta on dokuz gün nasıl dayanabilir?"

Biran, paramparça bir nefes verdi. "Bunları sorgulamak için artık çok geç. Git ve hamileliği sonlandır."

Öyle kuvvetli bir "Hayır!" dedim ki, sesim kulaklarımın kıvrımlarında parçalara ayrıldı. "Hayır, izin vermiyorum. Onu böyle öldüremezsiniz. Hayır!"

Biran bana döndüğünde, herkes odadan birer birer ayrıldı. O, sarsılmaz maskesiyle yanıma geldi. Oysa maskenin ardındakini biliyordum; kendim gibi biliyordum.

"Rozelin," dedi ılık bir sesle, yanıma oturdu. "Anlamalısın."

Başımı sallarken sayısız gözyaşı yanaklarımdan akıp gitti. "Anlamayacağım. Anlayamam. Böyle olmaz Biran, bu şekilde olmaz."

Başını kaldırdı. "Olmak zorunda."

"Kendi evladına karşı nasıl bu kadar gaddar olabilirsin!" diye bağırdığımda, gözlerime baktı. O zaman gördüm, mavilerini kaplayan kırağıyı ve o kırağının yarattığı pusu. Canım yanıyordu, canımız fena hâlde yanıyordu.

"Yerimde hangi adam olsa bu seçimi yapar." Elleri yüzüme dokundu. "Yerimde hangi adam olsa, karısını seçer."

Çektiğim büyük acı dilimin ucuna hissetmediğim sözcükler getirdi. "Ben senin karın değilim. O yüzden beni değil, bebeğini seçeceksin. Buna mecbursun!"

Üzerime eğilişi aniydi. İrislerinde kayan yıldızları gördüm. Çok, çok fazlaydılar. "Anlamıyorsun, değil mi?" Avucu enseme kaydı, başımı kaldırdığında, burunlarımız birbirine dokunuyordu. "O ölürken seni de öldürüyor ve ben buna izin vermeyeceğim." İçinde beyaz bir bez parçası olan diğer avucunu ağzıma kapatırken bakışlarında bağışlanma temennisi vardı.

"Son bir şey," diye fısıldadı son anlarımda. "Mecbur olduğum tek şey sensin."

CamScanner ile tarandı

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"Alaz"

Ruhumda sancıyan his isimsizdi.

Boşluktaydım. Sallanıyordum.

Ölümcül bir yavaşlıkla geçen zamanın keskin köşelerine saplanıyordum.

Canımın canımdan sıyrıldığını hissediyordum.

Kapalı gözlerimin ardında oradan oraya uçuşan parıltıları izliyordum. Gri, beyaz ve yaldızlı parıltılar... Sonra... Bedenim gevşemeye başladığında, o pırıltılardan birinin peşine takılarak gözlerimi açmaya gayret ettim.

"Şuna bakın..." dedi tanıdık bir ses.

"Gerçek bir mucize," dedi, bir başka tanıdık ses.

Kirpiklerim birazcık aralanabildiğinde, onu gördüm. Amniyotik kesesinde uyuyan, küçük ve beyaz bir mucizeydi. Gördüğüm en güzel şeydi.

Dudaklarım kıpırdamadan ona içten bir merhaba, dedim ve ruhumu çekiştiren karanlıkla yeniden buluştum.

* * *

Saçlarımın arasında gezinen parmakların sahibi, dudaklarını şakaklarıma misafir ediyordu. Onu göremiyordum. Onu kokusundan tanıyordum.

CamScanner ile tarandı

* * *

Tenime batıp çıkan iğnelerin soğuk varlığı kaskatı kesileceğim kadar güçlüydü. Beni uyandırabilecek kadar güçlü değildi.

* * *

Bedenimin cayır cayır yandığını hissediyordum. Dev bir ateş topunun içine hapsolmuştum. Nefesimin kesildiği noktada buz tutan avuçlar bedenimin en ücra köşelerinde gezinerek bana serin nefesler bahşediyordu.

* * *

Uyandım. Gecenin kör bir noktasındaydım. Odanın yuvarlak camlarından sızmaya çalışan cılız kızıl ışığın izin verdiğince etrafıma baktığımda, son hatırladığım yerde olduğumu idrak ettim. Biran'ın odasındaydım ama o yoktu, yalnızdım. Ne kadardır uyuduğumu bilmiyordum ama kendimi yokladığımda fiziksel olarak iyi olduğumu anladım. Oysa kendimde değilken çektiğim acılar hafızamda çok tazeydi. Kolaylıkla doğrulduğumda, ilk yaptığım şey karnıma dokunmak oldu.

Devasa bir boşlukla burun buruna gelişim içimi titretti.

Tüm bunlar olmadan önce nasılsam öyleydim. Koşar adımlarla cama yaklaşıp elbisemi yukarı sıyırdım. Düz karnımda herhangi bir kesi izi yoktu. Anlayamadım, bayılmadan önce metal tepsideki kesici aletleri görmüştüm. Bedenimde ne normal ne de sezaryen doğuma dair hiçbir iz yoktu.

Telaşla belleğimi yokladıktan sonra fanusu son gördüğüm noktaya baktım. Yoktu. Aklıma gelen ihtimalin başlat-

CamScanner ile tarandı

tığı yıkım olduğum yerde kalmama izin vermedi. Odadan çıktım, koridor boyunca koşarken bağırıyordum.

"Uyanın! Kimse yok mu? Uyanın!"

Karşı koridordan koşturma sesi duydum. Salonun sarı ışığı açıldığında, karşımda uykulu hâldeki Perla ve Mirel vardı. Onlar beni gördükleri an rahatlamışlardı ancak benim telaşım her saniye misliyle katlanıyordu.

"Nerede!" diye sordum, sesim titriyordu. "Bebek nerede?"

Yaşayıp yaşamadığını sormaya dilim varmamıştı. Sorabileceğim tek şey onun nerede olduğuydu.

"Rozelin..." Mirel beni sakinleştirmek için kaldırdığı elleriyle birlikte yaklaşırken açılan dış kapıdan görünen adam Biran'dı. Bana baktı ve nefesini dışarı bıraktı. Sonra da kızlara bakışlarıyla odalarına dönmelerini söyledi. Perla ve Mirel koridora geri dönerken Biran içeri girdi ve sağanak yağmurun üzerine kapıyı kapattı. Üzerinde kapüşonlu, siyah yağmurluğuyla yaklaştı. Yağmurluğundan zemine akan damlaların sesi aramızda dolaşırken beni yavaşça tepeden tırnağa inceledi.

"İyisin."

Yağmura karışan irili ufaklı şimşeklerin birer eşi de ruhumdaydı. "İyiyim," dedim, onu onaylayarak. "Ya o? O nasıl?"

Bakışlarımdan seken bakışları boşluğa saplandı. Hayır. Aramızda bir adım kalıncaya dek yaklaştım. "Biran." Eğdiğim başım bakışlarını yakalamaya çalışıyordu. "Bana bir cevap vermek zorundasın."

"Sana ne söylesem yalan söylemiş olacağım."

"Yine de bir şey söylemene ihtiyacım var." Parmaklarım yağmurluğunun ıslak koluna dokundu. Soğuktu. Tenindeki soğuğun kokusunu alabiliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. Şu an içi görünmeyen cam bir fanusun içinde. Dora, onu fanusa koyarken yaşaması için on dokuz gün fanusta kalması gerektiğini söyledi."

"Bunu zaten biliyorum!" derken parmaklarım istemsizce kolunu sıktı. Karşılığı tepkisizlikti. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Bana iyi bir şey söyle. Bana umut ver.

"Bugün üçüncü gün," dedi, sağlam bir sesle. "Üç gündür dayanıyor."

"Üç gün mü? Ben... Üç gündür uyuyor muydum?"

Dudaklarını birbiriyle buluşturduğunda, çene hattının keskinleştiğine şahit oldum. "Uyku denemez. Bir kez bile kıpırdamadın."

"Neden?" Parmaklarım kolundan kayıp yanıma düştü. "Neden bedenimde hiçbir iz yok."

Başını kaldırdı. Burnundan sert bir nefes verdi. "Fazla ayakta kaldın. Gel, yatıralım seni."

Elini koluma uzattığı an ona yaklaştığımda, bedenlerimiz birbirine çarptı ve kolu belime dolandı. Aşağı eğilen başına yukarı kalkan başım eşlik etti, bakışlarımız âdeta bir bütün olmuştu. "Biran, söyle bana. Neden onu hiç doğurmamışım gibi görünüyorum? Neden öyle hissediyorum?"

Mavilerinde dolaşan kara lekeler sustuklarının gizli şahitleriydi. "Her şeyi bilmek zorunda değilsin." Beni hafifçe itti, yerimden kıpırdamayışım, direnişimin cevabıydı. Gözlerini kapattı, bir an sonra dudaklarıyla birlikte araladı. "Dora bir şeyler saçmaladı. Bebek..." Yutkundu, her ne söyleyecekse söylemeyi hiç istemiyordu. "Bebek sana ait olmadığı için bedeninde hiçbir emare bırakmamış. Saçmalık!" Ani sirayet eden öfkeyle geri çekildi. "Onu sen doğurdun, saniye saniye şahit oldum!" dedi güçlü bir vurguyla. "Dora bu kez ağır saçmaladı."

CamScanner ile tarandı

Dolan gözlerimin peşinden düğümlenen boğazım geldi. Başımı omzuma yatırıp "Saçma olmadığını ikimiz de biliyoruz," diye fısıldadım. Sonra ellerim iki yana açıldı, zayıf bedenime baktım. "Bedenim bile büyücünün söylediklerini destekliyor. Biz inkâr mı edeceğiz?"

Kaşları çatıldı. Alnında çizgi hiç olmadığı kadar belirgindi. "Edeceğiz!" İşaretparmağı beni gösterdiğinde, nasıl acı bir oyunun pençesinde olduğumuzu aslında ikimiz de biliyorduk. "Ben yalnızca gördüklerime inanırım." Bir şeylerden emin olmuşçasına başını salladı. "...ve senden sonra, hissettiklerime."

Geri dönüp kapıyı açtı ve kendini dışarı attı. Cebinden çıkardığı sigarasını alelacele dudaklarının arasına yerleştirip yakarken hüzünlü adımlarım peşinden gitti.

"Onu sadece birkaç saniye görebildim." Dudaklarımı ıslatan gözyaşlarıma dilimle dokundum. "Sadece birkaç saniye... Nasıl bu kadar özleyebilirim?"

Yağmur damlacıkları verandanın tahta korkuluklarına çarparak üzerimize sıçrarken yanımızda duran ellerimiz birbirine dokunuyordu.

"Sadece kardeşinden bahsederken böyle bakarsın sanıyordum," dedi, karanlık sesini karanlık geceye iliştirerek. "Sen... O doğduğundan beri böyle bakıyorsun." Serçeparmağını serçeparmağımdan geçirip bana baktı. "O halde adını da sen koy."

Her yanından tutuşan kalbime devasa bir su damlası bıraktı. "Biran, ben... Olmaz." Dudaklarımı titremesine mahal vermeden dişledim. "Bebek doğduğunda, anne onu sütüyle besler. Annelik hakkında bir fikrim olmasa da bunu biliyorum." Üzüntüm zihnimi dağıtıyordu. "Onu besleyemiyorum. Her şey yolunda olsa bile onu besleyemem çünkü göğüslerimde onu besleyecek süt yok. Doğduğu an eski hâlime döndüm. Sanki... Onu ben doğurmamışım gibi."

CamScanner ile tarandı

Bana döndü ve iri avuçlarıyla kollarımdan kavradı. Buklelerinin arasına gizlenen bakışları bir kaya kadar sertti. "Onu sen doğurdun," dedi kusursuz bir vurguyla. "Sen olmasaydın şu an hayata tutunmaya çalışıyor olmazdı." Beni kendine çekti ve ılık soluğunu alnıma bıraktı. "Zaten hep saçmaladın."

Yağmur hızlandı. Üst üste çakan şimşekler ürkütmüyordu çünkü o yanımdaydı.

"Bebek..." Görüş açımı netleştirmek için ıslak kirpiklerimi kırpıştırdım "O, içime bir ateş gibi düştü. Sonra ışıklarını dört bir yanıma saçtı. Tıpkı... Tıpkı bir alaz gibi." Onu gördüğüm birkaç saniyeyi düşününce gülümsedim. "Adı Alaz olsun."

Gülümsedi. "Olsun."

Bir süre, uzunca bir süre sustuk. Sonra yağmur şiddetini artırınca belime koyduğu eliyle beni eve yönlendirdi. "Şimdi, üçüncü şahısların ne söylediğini bırak ve yatağımıza dön. Sen uyumadan eve dönmeyeceğim."

Yatağımıza... Yukarı bakıp gülümsediğimde, yanaklarıma düşen gözyaşları çeneme doğru süzüldüler. "Biran ben..."

"Yatağa dön," dedi kesin bir emirle. "Başka bir şey duymak istemiyorum. Sen uyumadan eve dönmeyeceğim."

Arkamı döndüm ve başımı omzuma çevirdim. "Sadece... Burada kalmanı istediğimi söyleyecektim. Ben isteyene kadar evine geri dönmeyeceğini söylemiştin." Son kelime dudaklarımdan nefesimle birlikte çıktı. "İstiyorum."

Yüzünün ne hâle büründüğünü bilmiyordum ama yutkunuşunun sesi çok netti.

Gün ağarana dek tekrar uyumadım. Günlerce uykum gelmeyecek kadar dinç hissediyordum. Henüz kimse uyanmadan banyo yapmak için girişten geçerken Biran'ın orada

CamScanner ile tarandı

olmadığını gördüm. Peşimden gelmemişti, koltukta uyumamıştı. Belki de yapacak işleri vardı. Belki de bir süredir kaldığı diğer eve alışmıştı. Bunların cevabı bende değildi.

Düşünceleri etrafımdan savuşturup bedenimi ılık suyun içine gömdüm. Yapmam gerekenler vardı. Bu yüzden kendimi temizlemek için elimi çabuk tutmam gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. Giyinmek için kaldığım odaya girdiğimde, beklediğim gibi Perla ve Mirel'i orada buldum. Bana tahsis edilen yatakta birbirlerine hiç temas etmeden birlikte uyuyorlardı. Bedenime dolanan havluyu tek elimle göğsüme bastırırken sessizce odaya girip dolabın kapağını araladım. Tam o sırada yükselen gıcırdama sesi Perla'yı değilse bile Mirel'i ayağa dikti.

"Ne yapıyorsun sen?" dediği an işaretparmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Sessiz ol, Perla uyanmasın."

Benim gibi fısıldadı. "Tamam." Dolabın kulpundaki elime baktı. "Cevap verecek misin?"

Dolaptan çıkardığım birkaç parçaya baktım. Her biri artık bana olmayacak kadar büyüklerdi. "Soruyor musun? Hazırlanıyorum. Çıkmam gerekiyor. Sen de benimle gelecek misin?"

Kaşlarını çattı. "Nereye?"

Ona inanamayarak baktım. "Ciddi misin? Elbette bebeğin yanına gideceğim."

Mirel yanıma geldi ve dolabın kapağını kapattı. "Roz, bunu yapman gerekmiyor."

Beni daha fazla şaşırtmıştı ve nedenini anlamıyordum. "Ne demek bu? Gerekli olduğu için yapmıyorum. İstediğim için yapıyorum."

"Biliyorum. Sadece demek istediğim..." Uyurken karışan saçlarını sol yanına attı. "Bebek şu an Kara Kule Şatosu'nda.

CamScanner ile tarandı

Üç Büyükler doğumu duydukları an buraya gelip onu aldı-lar."

Kıyafet parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. "Bebeği Üç Büyükler mi aldı? Üstelik buraya geldiler, öyle mi?"

Başını salladı. "Bu... Onları şatosundan çıkaracak tek nedendi."

Kendime oturacak bir yer ararken Mirel arkasındaki sandalyeyi yaklaştırdı. Oturdum ve hazmetmek için derin bir nefes aldım. "Anlamıyorum. Onu neden aldılar?" Kalbim acıdı. "Fanusta olduğu için mi? Yoksa ona iyi gelecek bir büyü mü yapacaklar?"

Başını iki yana sallarken buruktu. "Hayır. Biliyorsun, bebekler burada bir mucizedir. Doğdukları an Üç Büyükler onları alır ve üç gün boyunca kutsama ritüelleri yaparlar."

"Bu... Çok saçma." İkiz kardeşlerim Zehra ve Rojda, tek erkek kardeşim Murat ve son olarak Gülnur'un doğumunu anımsadım. Her biri doğdukları andan itibaren anneme muhtaçlardı. "Bir bebeğin ihtiyacı olan tek şey..."

Sustum, ben onun annesi değildim.

Çenem titrerken "Ben ona iyi bakabilirdim," dedim.

Mirel burukça gülümseyip kolumu sıvazladı. "Bundan hiç şüphem yok. Eminim kimsenin yoktur. Yalnızca kurallar... İyi yanından bak, Safornikon'da en güvenli olacağı yer Üç Büyüklerin evi."

Mirel haklıydı. Yine de onu fanusun ardından da olsa görmek, yanında olmak istiyordum. Yanında olduğumu hissetmesini istiyordum. Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra onun da beni hissetmeye ihtiyacı vardır, diye düşündüğümde, onu hissetmeye ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Kapının çalınmasıyla Perla uyandı. Mirel'in kapıyı açmak için odadan çıkmasının ardından Perla da onu takip etti. Yerdeki elbiseyi üzerime geçirip peşlerinden gittiğimde,

CamScanner ile tarandı

gelenin Efraim olduğunu gördüm. Beni başıyla selamladıktan sonra kapıdan ayrıldı.

Mirel kapıyı kapatırken "İstediğin olacak," dedi. "Şatoya gidiyorsun."

Kalp atışlarım hızlandı. "Onu görmeme izin verecekler mi?"

"O kadarını bilemem. Üç Büyükler seni huzuruna çağırmış."

"Ne için?" diye sordum meraksız bir biçimde.

Mirel donuk bir sesle "Bilmiyorum," dedi. Perla'ya baktığımda, bakışlarını kaçırdı.

"Bilmediğinize emin misiniz?"

Perla her ne söyleyecekse Mirel araya girerek onu susturdu. "Neden gidip kendin öğrenmiyorsun? Zaten biz de seninle geleceğiz, birlikte öğreniriz." İçinde kaybolduğum elbiseye memnuniyetsiz gözlerle baktı. "Ama önce şu annesinin elbisesini giyen kız çocuğu görünümünden kurtulmalısın. Gel, sana benim kıyafetlerimden vereceğim." Benden önce koridora girerken dudaklarında mânidar bir tebessüm vardı. "Belki daha sonra birileri yeni görüntüne uyan şeyler almak için seni alışverişe çıkarır."

Mirel'e karşılık vermek yerine peşinden gittim ve benim için seçtiği siyah kot pantolon, koyu mavi yün kazak ve kalın tabanlı çizmeleri giydim. Islak saçlarımı hızlıca taradıktan sonra kafama bir bere geçirip herkesten önce kapının önünde oldum.

Kara Kule Şatosu son hatırladığım gibi lapa lapa kızıl karla çevriliydi. Uzun taş köprüden geçerken buraya ilk geldiğim anı ve o an hissettiklerimi düşündüm. Şimdiki endişem o zamankinden çok uzak, çok farklıydı.

Şatonun gösterişli kapısı bizim için araladığında, beni karşılayan hizmetliler her zaman olduğundan daha saygılılardı.

CamScanner ile tarandı

Onları en son Kraliçe Nivera'nın karşısında böyle el pençe görmüştüm.

"Değerli kraliçem, sizi görmek büyük şeref," dedi baş hizmetli kadın. "Kıymetli Üç Büyükler sizi kış bahçesinde bekliyorlar."

"Teşekkür ederim." Perla ve Mirel ile birlikte merdivenlere yöneleceğimiz esnada baş hizmetli uyardı.

"Efendim, yalnızca sizi bekliyorlar."

"Pekâlâ," dedi Mirel ve başıyla yukarıyı işaret etti. "Seni burada bekliyoruz."

"Tamam." Basamakları hızlıca tırmanıp daha önce Üç Büyüklere bana inanmaları için dil döktüğüm kış bahçesine ulaştım. Boyları üç metreyi aşan ihtiyarlar, geniş, ferah ve yeşil-kahve renklerinin hâkim olduğu bahçenin üç ayrı köşesinde oyalanıyorlardı. Orta kısma konumlandırılmış büyük ve ahşap masada oturan ihtiyar, uğraşısından başını kaldırdı ve gözlüğünün üzerinden bana baktı.

"Uzun zaman oldu, kraliçe."

Yaklaştım. Ayakta olan diğer ikisi geldiğimi fark ettiklerinde ağır adımlarla ulaştıkları masadaki yerlerini aldılar. Mirel'in daha önce birçok kez gösterdiği şekilde onları selamladım. Sebebi az sonra onlara yönelteceğim isteğe dayanıyordu.

"Bebeği görebilir miyim?"

Biri arkasına yaslanarak genişçe gülümsedi. "Ah, bu anneler... Hep aynılar."

Anne.

"Seni buraya neden çağırdığımızı biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Mümkün olduğunca az konuşmaya, onları kızdırmamaya kararlıydım.

"Neden, efendim?"

İlk konuşan ihtiyar da gülümsedi, tavrımdan hoş görünüyordu. "Bu kadar kısa sürede annelik sana yaramış, Rozelin. Öyle ki, çağırdığımız nedenden ötürü dahi kızamayacağım."

CamScanner ile tarandı

Merak iyice etrafımı çevreledi. "Ben..." Masaya temas edene kadar yaklaştım. "Neden buradayım?"

"O gelince öğreneceksin?"

"Kim?" Birinin varlığını arkamda hissettim. Başımı çevirdiğimde, Biran ile göz göze geldim. Şimdi burada olma sebebimi daha fazla merak ediyordum.

Biran adımlarına yanımda son verdikten son Üç Büyükleri selamladı. "Saygıdeğer Üç Büyükler, sizleri dinliyorum."

İhtiyarlar bakışlarıyla aralarında anlaştıktan sonra sözü ortadaki aldı. "Lider Biran, uzun zaman önce büyücü Brekta aracılığıyla sana bir bildiri gönderdik. İçeriğini biliyorsun, kutsal nikâhı gerçekleştirmen gerekiyordu."

Biran, otoriter duruşundan ödün vermeyerek "Biliyorum," karşılığını verdi. "Karşılığında nikâh tarihini ilan ettiğim bir tören düzenledim. İşitmişsinizdir."

"İşittik," dedi ihtiyarlardan biri, bakışlarına sebebini henüz anlayamadığım bir kızgınlık yerleştirerek. "O törende gerçekleşen başka şeyleri de işittik." Kastettikleri kuşkusuz Konslan'ın ölümüydü. "Doğumun nikâhtan sonra gerçekleşmesi gerekiyordu."

Biran onaylamak için başını salladı. "Son derece haklısınız, efendim. Ne var ki doğum erken gerçekleşti. Takdir edersiniz ki buna yön veren bizler değiliz."

"Ön görmeliydin, Lider Biran. Bir lider olarak böyle bir duruma nasıl müsaade edersin! Ulu güçler işlediğin günahın bedelinden bizleri korusun."

Dikkatim Biran'da değildi. Buna rağmen bu konuşmadan rahatsız olduğunu biliyordum. "Ritüellere olan bağlılığınıza saygı duyuyorum. Ancak bazı şeyler ritüellere ihtiyaç duymaz. Rozelin'in zaten benim eşim olması gibi..."

Aldığım son nefes göğüs kafesimde düğümlendi. Kirpiklerimi bir kez daha kırpamadım.

CamScanner ile tarandı

İhtiyar, anormal büyüklükteki elini masaya koydu, suratında son derece ciddi bir ifade vardı. "Bağınızın kutsanması gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum." Başka bir şey söylemedi.

"Nikâh yalnızca laneti defetmek için değildir," dedi sol köşede oturan ihtiyar. "Anne baba unvanını almak için de bağınızın kutsanmasına ihtiyacınız var."

"Evet," dedi Biran. "Tüm bunları biliyorum." Söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Adıma karar vermeyecekti.

"Unvanlarınızı almadan bebeği size teslim edemeyiz."

Bu son bilgi gözlerimin ardına kadar açılmasına sebep olurken Biran "Bu bizim için sorun değil," dedi. "Bebeğim bir süre daha fanusta kalacak. Sizinle olması işime gelir. Olacağı en güvenli yer bu..."

"Nikâhı hemen gerçekleştirebiliriz."

Bunu ben söylemiştim. Onca zaman gerçekleşmesinden korktuğum ve deli gibi itiraz ettiğim durumun şimdi öncüsü olmuştum. Biran'ın bir ok gibi üzerime çevrilen bakışlarını hissettim. Onunla evlenmeye cesaretim varken o bakışlara karşılık verecek cesaretim yoktu.

"Biz de tam olarak böyle düşünmüştük," dedi bir ihtiyar. Sonra bir diğeri "Hatta bunun için tüm hazırlıklar tamamlandı," diye devam etti. "Tören ateş sahasında gerçekleşecek ve daha sonra halka ilan edilecek." Üçüncü ihtiyar söz aldı. "Kutlama ve armağan töreni için bebeğinizi teslim almayı bekleyebilirsiniz. Şimdi hazırlanın, tören az sonra başlayacak."

Biran tek bir şey bile söylemedi. Ben Üç Büyükleri selamladım ve can havliyle kış bahçesinden ayrıldım. Merdivenleri inerken koluma sarılan parmaklarıyla beni durdurdu.

"Sen ne yaptığının farkında mısın?" diye sordu. Gözlerine baktığımda, orada kızgınlık ya da endişe göremedim.

CamScanner ile tarandı

"Ben... Özür dilerim."

"Bunu neden yaptın?" Sesi yumuşadı. Parmakları hâlâ kolumdayken sırtım duvara yaslandı. "İstemiyordun."

Isınan yanaklarım had safhada yaşadığım utancın eseriydi. Ona ne söyleyecektim?

"Bunu istiyor musun?" Yaklaştı, kaşları anlamaya çalışırcasına havalandı. "Gerçekten." Fısıltısı kalkanlarımı tarıyordu. "Karım olmak istiyor musun?"

"Yardıma ihtiyacınız var mı, Kraliçe?"

Merdivenlerin aşağısından gelen yabancı ses kurtarıcım olmuştu. Aşağı baktığımda, sesin Mentra eyaleti lordu Hualp Koran'a ait olduğunu gördüm. Önündeki basamakları acele etmeden çıkıp bize birkaç basamak kala durdu ve Biran'ın kolumdaki eline baktı.

"Yok," dedi Biran. Elini kolumdan alıp o güçlü duruşuna geri döndü. "Az son gerçekleşecek nikâh törenimiz hakkında konuşuyorduk."

Hualp'in katı ifadesi her zamanki gibiydi. "Doğumun gerçekleştiğini duydum. Yine de böyle özel bir tören için acele etmiyor musunuz?"

"Sanmıyorum." Biran konuşmama fırsat vermiyordu. Derdi neydi? "Kutlama törenini bilahare olması gerektiği gibi gerçekleştireceğiz." Dudağının sol çukurunda yer eden kıvrım, aklına bir şey geldiğinin kanıtıydı. "Lord Hualp, neden nikâh törenimize kalmıyorsunuz?"

Hualp, yüzüne dökülen siyah tutamını kulağının ardına ulaştırdı. Kısa ve sivri olan kirpikleri birkaç kez birbiriyle buluştu. Ondan gelecek cevabı nedensizce merak ettim. "Burada eyaletimle ilgili bir hususu Üç Büyüklere bildirmek amacıyla bulunuyorum. O husus için bir an önce geri dönmem şart." Biraz düşündükten sonra bana baktı ve "Ancak bir şeyin sözünü verebilirim," dedi. "Kutlama ve armağan töreninde muhakkak bulunacağım."

CamScanner ile tarandı

...simli kavradı. "Onu duyalım. Şimdi iz... lord, tören için hazırlanacağız."

Hualp bizi selamladı ve yolumuzu açtı. Yanından geçerken bir an olsun üzerimden ayrılmayan bakışları garipti. Hualp Koran başlı başına garip bir adamdı.

Girişte bizi bekleyen dört hizmetliden ikisi kadındı. Bu durum Biran'ın hoşuna gitmemişti ama cevaplayamayacağım sorulardan kurtulduğum için benim lehimeydi. Kadın hizmetlilerle birlikte zemin kata indim ve sessizce beni hazırlamalarına izin verdim.

Beyaz, herhangi deseni ya da açıklığı bulunmayan elbisenin içinde aynaya bakarken verdiğim karar zihnimde büyüdü. Mantığım bildiğim en ağır küfürleri sıralamaya başladı. Ailemin tüm fertleri gözümün önünde birer birer belirdi.

Ne yapıyordum ben?

Acımasızca kendimi hırpalarken bebeği gördüğüm o kısacık anı anımsadım. Şimdi ise buradayım. Buradayım ve içimde bir can büyüttüm. Buradayım ve onun yanında olmalıyım. Onun yanında olmak için yapmam gerekenler, ailemden vazgeçtiğim anlamına gelmeyecek. Aileme kavuşana dek onun yanında olacağım. Söz verdiğim gibi onu koruyacağım.

Saçlarım bol bir şekilde örülüp sol omzuma bırakıldığında hazırdım. Beni ateş sahasına götürecek liderler geçidinin önünde Perla ve Mirel'i buldum. Üçümüz de aynı elbiselerin içindeydik ve onların saçları da tıpkı benimki gibi tek örgü halinde omuzlarında duruyordu. Ayaklarımız çıplaktı.

"Biliyordunuz," dediğimde itiraz etmediler. Onlara kızamadım. Birlikte geçitten ilerleyip sahaya ulaştık. Saha, boyu yarım metreyi aşan kalın gövdeli mumlarla çevrelenmişti. Ortada yüksek, taş bir masa vardı. Masanın etrafındaki Üç Büyüklerden birinin elinde ise kahverengi, desenli bir büyü

CamScanner ile tarandı

kitabı vardı. İçeri Efraim, Mestan ve liderleri girdi. Her biri, üzerimdeki beyaz kıyafetin siyahını giyinmişti. Ayakları çıplaktı.

Biran ile birbirimize baktık. Büyülü bir zamanın gövdesinde koşuşturuyorduk. Nereye gideceğimizi bilmiyorduk. Yol bizi nereye çıkaracaktı, bilmiyorduk.

Yanına götürüldüğüm masada karşıma Biran geçmişti. Kızlar benim arkamda, erkekler ise Biran'ın arkasındaydı. Üç Büyüklerden büyü kitabını taşıyan başköşede diğer ikisi ise hemen arkasındaydı.

"Ulu güçler!" dedi krem rengi, pelerinli kıyafetlerinin içindeki Üç Büyükler. "Bu gecikmiş bağlılık yemini için bağışlanmayı diliyoruz."

Biran ve ben hariç herkes tekrar etti. "Bağışlanmayı diliyoruz."

"Gerçekleştireceğimiz bağlılık yeminini kutsamanızı diliyoruz."

Tekrar ettiler. "Kutsamanızı diliyoruz."

Arkada duran iki ihtiyar ellerini yukarı kaldırdığında, öndeki ihtiyar işaretparmağıyla takip ettiği satırları okumaya başladı. *"Akendras ruhakala. Akendras gedirayk. Akendras medifalag."*

Üçü birlikte söyledi. *"Akendras ruhakala. Akendras gedirayk. Akendras medifalag."*

"Ulu güçler! Biz seçilen hakemler sizlerin sadık hizmetkârlarıyız. Şimdi huzurlarınızda, Kızıl Bölge Kimpras Lideri Biran Nuh ve bebeğinin annesi Rozelin'in bağlılık yeminini kutsayacağız. Nikâhlarını onayacağız. Onları sonsuza dek birbirine ait kılacağız."

Bir an bile, tek bir an bile gözlerimden ayrılmayan bakışlarına ılık ve puslu bir ifade yerleşti. Bakışlarıyla beni kucakladı ve bağrına bastırdı.

CamScanner ile tarandı

Uzaklardan bir keman konçertosu duyuldu. Mumların ateşleri büyüdükçe büyürken başımızın üzerine kızıl bulutlar toplandı.

"Kıymetli Lider Biran Nuh, son nefesine değin karşındaki kadına sadık kalacağına yemin eder misin?"

Düşünmedi. O sözü önce safir mavileriyle verdi. "Yemin ederim."

"Kıymetli Gece Kraliçesi, son nefesine değin karşındaki adama sadık kalacağına yemin eder misin?"

Titreyen dudaklarımdı. Titreyen ruhumdu. Titreyen ona kurban giden kalbimdi. Dudaklarımı araladım ve aylar önce olduğum noktada avaz avaz bağıran Rozelin'i eteklerimden defettim. "Yemin ederim."

"Sizler bu iki insanın kutsal yeminine şahitlik ediyor musunuz?"

Bizimkiler hep bir ağızdan söylediler. "Şahitlik ediyoruz."

Arkadaki iki ihtiyar ellerini indirdi ve yaklaştı. Biri Biran'ın elini kaldırdı diğeri benim elimi onun avucuna bıraktı. Ruhlarımız bilinmeyen bir âlemde buluşurken kendimi karanlık bir masalın ortasına hissediyordum. "Nikâhınızı kutsuyoruz. Bağınızı, yemininizi ve sadakatinizi kutsuyoruz. Sizler artık bir eş, bir anne ve bir babasınız. Lider Biran, kurduğunuz kutsal aile bağını mühürleyebilirsin."

Biran'dan ne istediklerini bilmiyordum. Bana yaklaştı. Bakışları yüzümde ve benliğimde dolaşmaya başladı. Yüzümü ellerinin arasına aldığında, aralanan dudaklarıma dudaklarını bastırıp bana etrafımızdaki herkesi silikleştirip sadece bizi var kılan, sonsuz bir öpücük verdi.

CamScanner ile tarandı

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

"Zaman Tutulması"

"Rozelin Nuh."

Safornikon'un bana verdiği yeni unvan buydu.

Ne var ki kraliçe unvanı kadar dehşetle karşılamamıştım.

Hatta...

"Rozelin Nuh." İkinci kere ikinci ihtiyarın ağzından duyuldu.

Dudaklarımda hâlâ Biran'ın sıcaklığı varken üçüncü kez üçüncü ihtiyar söyledi.

"Rozelin Nuh."

Ritüel tamamlandı. Bundan böyle Kızıl Bölge Kimpras Lideri Biran Nuh'un karısı Rozelin Nuh olarak anılacaktım.

Ertesi sabah kendi yatağımda gözlerimi açtım. Mirel ve Mestan törenden sonra ortadan kaybolurken girişteki koltuklardan birinde uyuyan Perla ağabeyinin isteği üzerine burada kaldığını söylemişti.

Ağabeyi... Odasında olduğunu biliyordum ama törenden sonra onu tekrar görmemiştim. Dün aniden mecbur bırakıldığımız nikâh, şayet bir süre önce gerçekleşmiş olsaydı, öfkeli olduğunu düşünebilirdim. Ancak şimdi, bilhassa son davranışlarından ve sözlerinden sonra öfke, duyabileceği son duygu bile değildi.

Peki, tam olarak ne hissediyordu?

CamScanner ile tarandı

"Kendi içinde çözemiyorsan birine danışmalısın, derdi merhum annem."

Perla'nın yumuşak sesinin geldiği yöne doğru gülümsedim. "Yeniden günaydın."

"Günaydın," dedi tatlı bir gülümsemeyle. "Kahvaltı hazır, sanırım masada konuşabiliriz."

Hafifçe omuz silktim. "Konuşacak bir şey yok ama fena hâlde açım."

Ayaklanıp yanından geçerken "Hadi ama..." dedi. "Düşünüyordun, gördüm."

"Aksini söylemedim. Sadece konuşacak bir şey olmadığını söylüyorum." Üzerindeki pijamalara bakıp "Hazırlanmamışsın," dedim. "Benimle bebeği görmeye gelmeyecek misin?"

Onlara hak vermiştim, bebek şu an olabileceği en güvenli yerdeydi. İyi olup, şifalı fanustan çıkacağı güne dek Üç Büyüklerin yanında kalacaktı ancak sevgili Üç Büyüklerden her gün onu ziyaret etmek izin almayı başarmıştım.

"Geleceğim. Bizi şatoya Efraim götürecek," dedi genişleyen gülümsemesiyle.

Birlikte koridorda yürümeye başladık. "Demek Efraim gelecek. Mutluluğunun sebebi belli oldu."

Dudaklarını birbirine bastırırken adımları birbirine karıştı. Neyse ki girişe ulaşmıştık da düşme riskinden kurtuldu. "H... Hayır. Ben her sabah neşeli olurum."

"Eminim öyledir." Geçtiğimiz günlerde Biran ile şahit olduğumuz olayı hatırlayınca endişelendim. "Perla, Mirel sana bir şey anlattı mı?"

Gülümsemesi dondu. "Evet, anlattı."

Parmaklarımı koluna yerleştirdim. "Ne yapmanız gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Başını sallarken gözlerinden geçen korkuyu görmüştüm. "Evet, bu akşam ağabeyimle konuşacağız."

CamScanner ile tarandı

"Bu iyi bir haber. Efraim'in nihayet hazır olmasına sevindim."

Birlikte masaya oturduk. Parmaklarının arasına aldığı çatalı tereddütle çevirmeye başladı. "Aslında... Tam olarak hazır sayılmaz. Endişeli. Ağabeyimin nasıl tepki vereceğini bilmiyor. Ben de bilmiyorum ama her gün ölmektense bir kere ölmeyi yeğliyorum. Ne olacaksa olsun."

Onu anlayabiliyordum. Her şey bir yana Efraim'e olan sevgisi öyle büyüktü ki içinde taşıdıklarını daha fazla gizlemek istemiyordu.

"Neden akşam? Efraim geldiğinde konuşabilirsiniz."

"Ağabeyim evde değil. Biraz önce çıktı."

"Çıktı mı?" Bebeği görmeye benimle birlikte geleceğini umuyordum. Uğradığım hayal kırıklığını gizlemeye çalışsam da Perla'nın gözünden kaçmadı.

"Telsizden anons geldi. Ne olduğunu duymadım ama önemli bir şey olmasa gitmezdi."

"Sorun değil." Elimi ondan ayırdım. Masaya koyduğumda, bu kez onun avucu elimin üzerindeki yerini aldı.

"Sorun olduğunu biliyorum." Yaklaştı ve gözlerimin içine baktı. "Dünden sonra daha iyi biliyorum. Roz, birçok şey aştık. Bana açık olabilirsin. Ağabeyime karşı ne hissediyorsun?"

Böyle bir soru beklemiyordum, en azından Perla'dan. Daha kötüsü ne cevap vereceğimi de bilmiyordum.

Suskunluğum onu mahcubiyete itti. "Beni yanlış anlama. Sadece senden bir şey isteyeceğim. Roz, beni şu an liderin kardeşi olarak değil arkadaşın Perla olarak gör. Hâlâ anlatmak istemezsen saygı duyacağım ve bir daha bu konu hakkında ağzımı bile açmayacağım."

"Seni zaten öyle görüyorum," dedim ancak daha fazla konuşmak için zamana ihtiyacım vardı. Perla bana o

CamScanner ile tarandı

zamanı tanıdı. "Perla... Bunu düşünmek çok zor. Dillendirmek çok zor. Sadece... Ondan bir süredir nefret etmiyorum. Biliyorum. Yanında iyi ve güvendeyim."

Yanında kalbim kilometrelerce yol koşmuşçasına atıyor, zihninde bir çalkalanma hissediyorum. Yanında uçurumun kenarındayım. Daima.

"Anladım." Suratındaki mânidar ifade merak uyandırıcıydı.

"Ne anladın?"

Kapının çalınmasıyla ayağa kalktı. "Yıllar önce Mirel, Efraim'e karşı ne hissettiğimi sorduğunda, ona tıpkı böyle bir cevap vermiştim," dedi ve utanmış olmamı ardında bırakarak kapıyı açmaya gitti.

O, Efraim'i karşılarken kendime gelmek için odama geri döndüm ve hızlı bir şekilde üzerimi giyindim. Yüzüme ardı ardına su çarparken dünkü hâlimden farklı görünmüyordum. Biran herkesin önünde beni öptükten sonra bayılacak kadar utanmıştım ve en nihayetinde kendimi suyla tokatlarken bulmuştum.

Daha çok onların konuşmasıyla geçen bir kahvaltının ardından yola çıktık. Arabadan indikten sonra beni şatoya ulaştıracak köprüyü neredeyse koşarak geçtim. Üç Büyüklerin odalarının bulunduğu koridora ulaştığımda, derin bir nefes aldım. Ona yaklaşmıştım. İki koruma tarafından korunan odaya girdim. Duvarları beyaz boyalı koca odanın ortasında, cam fanusun içindeydi. İçimdeki hüznü gülümsememle perdeledim. Beni hissettiğini biliyordum. Fiziksel olarak bir bağımız kalmasa da benim onu hissettiğim gibi o da beni hissediyordu.

"Merhaba ufaklık." Parmaklarım buzlu fanusun cam yüzeyinde gezinirken ona gerçekten ne zaman dokunabileceğimi düşündüm. "Umarım seni çok bekletmemişimdir.

CamScanner ile tarandı

İnan bana daha önce gelebilmeyi isterdim. En azından bunun için her şeyi yaptım..." Kendi kendime göz devirdim. "Pekâlâ, senden saklayacak değilim. Onunla... Yani babanla sadece senin için evlenmedim." Bunu söylemek iyi gelmişti. "Yine yapardım. Seni görmenin başka bir yolu olmasa da yapardım ama ben... Başka bir yol sorgulamadım." Avucumu fanusa bastırıp dudaklarımı yaklaştırdım. "Bugün buraya onunla gelmeyi isterdim ama halanın söylediğine göre önemli bir işi çıkmış. Kısa süre sonra gelecektir, bundan eminim." Fanusa minik bir öpücük bıraktım. "Bir an önce oradan çıkmaya bak. Burada seninle tanışmak için sabırsızlanan birileri var. Anlaştık mı?"

Aksi ihtimal kalbime iğneler batırıyordu. Gözlerim yanarken "Uyuyorsun," dedim. "Sadece uyuyorsun." Başımı eğdiğimde, gözümden akan bir damla yaş kulağıma doğru yol aldı. "O zaman sana ninni söylemeliyim." Acı acı yutkunurken gülümsemeye çalıştım. "Ama sesim berbattır." Ninninin sözlerini anımsayınca, içim daha fazla acıdı. "Şimdi sana bildiğim tek ninniyi söyleyeceğim."

İçime yarım yamalak bir soluk sığdırdım. Doğduğundan, onu gördüğüm son zamana dek küçüğüm Gülnur'a söylediğim ninniyi söylemeye başladım.

Uykudan uyanmış
Gülermiş bakarmış
Annesi onu çok öpermiş, severmiş
Okula gidermiş, yazarmış, çizermiş
Babası onu çok öpermiş, severmiş
Annesi onu çok
Babası onu çok
Herkesler onu çok severmiş, severmiş
Annesinin yavrusu
Kuzusu, pamuğu

CamScanner ile tarandı

Annesi ninni söyler
*Cankuşu dinlermiş**

Gözlerimi kapattım, kokusunu hayal etmeye çalıştım. Kokusunu hiç alamamaktan korktum.

Annesinin yavrusu,
Kuzusu, pamuğu,
Annesi ninni söyler
Cankuşu dinlermiş

Ona son bir öpücük bırakıp odadan çıktım. Kızardığını bildiğim gözlerim, odaya giren Efraim ve Perla'nın yüzüne kırgın birer ifade bıraktı.

Lavaboların bulunduğu alt kata indim. Aynaya yansıyan aksim hüzünlü görünüyordu. Başımı eğip gözlerimi yıkadım. Islak yüzümü yeniden kaldırdığımda, aynadaki aksim yalnız değildi.

"Diana."

Yarım bir gülümsemeyle "Merhaba," dedi. "Nihayet bir araya gelebildik."

Tamamen doğrularak ona doğru döndüğümde, bakışları karnımda biraz daha fazla olmak üzere tüm bedenimde dolaştı. "En az benim kadar cılızmışsın."

"Bir araya gelmek mi? Böyle bir planım olduğunu sanmıyorum. Ayrıca..." Bana hiçbir kötülüğü dokunmayan bu kıza karşı neden öfke doluydum? "Birbirimize benzediğimizi de sanmıyorum."

Ne var ki hoşgörülü olmayan yaklaşımımı yadırgamadı. Aksine dudaklarındaki gülümseme tam bir hâl aldı. "Anlamışsın."

---

* Söz ve müziği Kayahan'a ait olan *Ninni* adlı şarkı. (ed.n.)

CamScanner ile tarandı

"Neden bahsediyorsun?"

Bir adım attı, gözlerindeki ışıltıyı bana gösterdi. "Ona âşık olmanın kaçınılmaz olduğunu sen de anlamışsın."

Polise yakalanmış bir seri katil nasıl hissediyorsa öyle hissettim. Siktir!

"Hâlâ neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ellerini belini koyup aynı bilmişlikle konuşmaya devam etti. "İnsanların kafası karışık, özellikle de şu avaz avaz bağırdığın mahkemeyi işitenlerin. Bir kesim senin gerçekten büyülendiğini ve bebeğin Biran'dan olduğunu düşünüyor ama başka bir kesim..." derken kalkan kaşlarında şüphe vardı. "...gerçek aşkın bir büyüden etkilenmeyeceğini, dolayısıyla bebeğin diğer lider Alizen'den olabileceğini düşünüyor. Sonuç itibariyle kimse fikrini söyleyemiyor çünkü mahkeme görüldü ve bir sonuca kavuşturuldu. Herkes Üç Büyüklerin hükmüne inanmak zorunda. En azından öyle görünmeliler."

"Beni bunları söylemek için mi arıyordun?"

Sorumu anında es geçti. "Hangi kesimden olduğumu merak etmiyor musun?"

"Umursamıyorum."

Anlamaya çalıştım. Ağabeyi Steven'ın yaptıklarından haberdar mıydı? "Senden gizlemeyeceğim. İkinci görüşe inanmak istedim. Çünkü işime gelen buydu ama şimdi... Sen karşımda kocana âşık olan diğer kadını bir kaşık suda boğmak istiyormuş gibi bakarken sence ne düşünmeliyim?"

Amacının ne olduğunu bilmiyordum. Ona gerçekten onu öldürmek istiyormuş gibi mi bakıyordum, bilmiyordum. "Sadece etrafımda olmanı istemi..."

"Ama olacağım. Buna alışsan iyi edersin." Dans eder edasıyla birkaç adım geri çekildi. "...ve evet, seni tüm bunları söylemek için çağırdım. Mantıklı düşünmen için, Melina gibi..."

CamScanner ile tarandı

"Ne saçmalıyorsun Diana?"

"Saçmalık mı? Melina görebileceğin en zeki kadındı. Bu yüzden benimle anlaşma yaptı. Eğer bebeği yaşıyor olsaydı, ona öz evladım gibi bakacağımı biliyordu. Bu yüzden bana her zaman iyi davrandı. Ne acı ki kendisiyle birlikte bebeği de gitti ama senin bebeğin yaşıyor ve sen kraliçe, ölümsüz değilsin."

Titrememin sebebi yaşadığım sinir harbiydi. "Sesini kes. men gerekiyor."

Aynı şekilde sallandı. "Haklı olduğumu biliyorsun."

"Kes sesini!" Kalkan elimin bileğini ince parmaklar sardı. Bu Mirel'di. Elimi yavaşça aşağı indirirken, Diana'ya tehditkâr bir bakış attı.

"Kendinize gelmenizi öneririm, leydi. Karşınızda Melina değil, Kraliçe Rozelin var ve sizi temin ederim, hiç benzemiyorlar." Dizlerini kırıp Diana'yı alayla selamladı. "İzninizle, gitmemiz gerekiyor."

Mirel birlikte şatodan çıkana dek elini üzerimden ayırmadı. Gergindi ve sebebinin sadece Diana olmadığını tahmin edebiliyordum. Efraim ve Perla'nın olduğu arabaya binip yola çıktığımızda aynı gerginliğin onları da hâkimiyeti altına aldığını anlamam uzun sürmedi.

"Sorun ne?"

Arabayı kullanan Efraim ile bakışlarımız dikiz aynasında buluştu. "Ortalık karıştı."

Biran'ın erkenden evden çıkmasının iyi bir nedeni olmadığını biliyordum. "Ne oldu?"

"Hualp Koran, lidere hoşuna gitmeyeceği bir teklif getirmiş. Üstelik fazlasıyla ısrarcı."

Teklifin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamakla birlikte yanımda oturan Mirel'e baktım. "Lord ne teklif ediyor?"

CamScanner ile tarandı

"Toprak," diye yanıtladı Mirel. "Turnuvada yenilmesine karşılık Kimpras'dan toprak istiyor."

Lena'nın söylediklerini hatırlamaya çalıştım. "Ama... Lena'nın isteği karşılığında yenilmemiş miydi?"

"Onun gibi bir adamın sadece bir rica karşısında kasten yenilmesi beklenemezdi," dedi Efraim. "Altından bir bokluk çıkacağını tahmin ediyordum. Çıktı da."

"Bu saçmalık. Ondan kendisine yenilmesini Biran istemedi."

"Ama ağabeyime karşı yenildi. Sonuç bu." Perla sıkıntıyla nefeslendi. "Bir bu eksikti."

"Biran'ın böyle bir teklifi kabul edeceğini sanmıyorum."

"Etmedi."

"O halde? Canınızı sıkan ne?" Sorum sessizliğe yayılırken onların evine doğru yol aldığımızı fark ettim.

"Sorun şu ki, Hualp Koran tehlikeli bir adam. Onu Temur Alizen'den farklı kılan ise gizemli olması. Kimse ama hiç kimse ne yapacağını kestiremez."

"Eğer akıllı bir adamsa isteğinin makul olmadığını anlayacaktır."

Araba konteynırların olduğu siteye girdi. "Umarım akıllı bir adamdır." Efraim orantılı olarak frene basarak arabayı evlerinin önüne park etti.

"Neden buradayız?"

"Ah." Parmaklarını alnına yaslayıp geri çekti Mirel. "Kusura bakma, sana sormayı bile akıl edemedik. Bugünü bizim evimizde birlikte geçirelim, dedik. Senin için bir sakıncası olur mu?"

"Olmaz," dediğimde yüzü düştü. "Yani sakıncası olmaz. Ne yapacağız?"

"Ona içeride karar veririz."

Arabadan inerken" Yemek işinden pek anlamıyorum ama kim yapacaksa yardım edebilirim," dedim.

CamScanner ile tarandı

Perla'nın hatta Mirel'in bile bıyık altından gülümsediğini gördüm. "Zaten sen yardım edeceksin."

Ne demek istediklerini kutu şeklindeki küçük mutfaklarına girdiğimde anladım. Biran, üzerinde siyah bir mutfak önlüğüyle yemek yapıyordu. Ancak bir noktaya kadar asıl sorun bu değildi. Asıl sorun, mutfak önlüğünün altında bir kazağın olmamasıydı.

"Orada öylece dikilerek bana yardımcı olabileceğini nerden çıkardın?"

Ne ara pervaza yasladığımı bilmediğim bedenimi doğrulttum ve ne hâlde olduğunu bilmediğim ifademe çeki düzen verdim. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Sadece geniş bir tepsinin sığabileceği ölçüde olan ada tezgâha geniş bir tepsi koydu ve yağlamaya başladı. "Buradayım."

Neden şatoya gelmediğini bildiğim hâlde içerleyen yanıma karşı koyamadım. "Sence olman gereken başka bir yer daha yok muydu?"

Parmakları tepsinin ortasında duraksadı, bana bakacağını sandım ama öyle olmadı. "Mentra eyaletine gitmem gerekiyordu."

Üzerine gitmeye niyetim yoktu. Babası olarak bebeği herkesten çok görmek isteyeceği kesindi. İmkânı olsaydı kesinlikle giderdi ve gitmediği için ona kızacak konumda değildim.

"Sormamda sakınca var mı, bilmiyorum." Ada tezgâha yaklaşıp karşısında durdum. "Lord ile görüşmen nasıl geçti? Umarım bir çözüme kavuşturmuşsunuzdur."

Tavuğa benzeyen ancak misliyle daha büyük olan yolunmuş hayvanı aldı ve tepsinin ortasına bıraktı. "Sormanda sakınca yok." Rahattı. Önceden hazırladığı yağlı sosu hayvanın üzerinde yavaş yavaş gezdirdikten sonra,

CamScanner ile tarandı

parmaklarıyla yedirmeye başladı. "Evine onunla uzlaşmak için gitmedim."

"Uzlaşmak için gitmedin mi?" Her seferinde beni şaşırtmayı başarması, başlı başına şaşırılacak bir olaydı.

"Ne kadar boktan bir şey istediğini yüzüne söylemek için gittim."

"Yani onunla alay ettin?"

"Öyle de denebilir." Kabukları soyulmuş birkaç sebzeyi iri ellerine yakışmayacak incelikte doğrarken başıyla tezgâhtaki yeşil sebzeleri işaret etti. "Yıkandılar. Sanırım birinin onları doğraması gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırmama eş zamanlı olarak nefesimi sesli bir biçimde dışarı bıraktım. "Onunla uzlaşabilirdin. Yeterince düşmanın varken bir de Hulalp Koran'ı mı düşman edineceksin?"

Rahatlığı sakin kalmak isteyen yanıma darbeler indirirken doğradığı sebzeleri özenle hayvanın yanına sıraladı. "Bir eksik ya da bir fazla. Fark etmez."

"Artık tek başına olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedim, bebeği kastederek.

Doğrudan bana baktı ve "Biliyorum," dedi.

Isınan yanaklarımı da alıp nereye kaçmam gerektiğini biliyordum. Arkasına geçip yeşillikleri doğramaya başladım. Tek kelime daha etmeden bana ayırdığı işleri yaparken o arkamda bir yerde birçok iş bitiriyordu. Bir süre sonra mutfağın küçük penceresine vuran yağmur tanecikleri sessizliğimize meydan okurcasına hızlanmaya başladı. Kuvvetli bir şimşek çaktı. Ardından o kadar da güçlü olmayan birkaç şimşek onu takip etti. Yağmur borana dönüştüğünde, cam, pervazlarının içinde sallanıp duruyordu.

Yapacak hiçbir iş kalmadığında, mutfağı saran leziz kokuyu içime çekip arkama döndüm. Mutfak bezinin elimden

CamScanner ile tarandı

kayıp düşmesine sebep olan görüntü; ada tezgâhın üzerinde sıralanan birbirinden lezzetli yemekler ya da tek bir bulaşık kalmayacak şekilde temizlenmiş tezgâh değildi. Birbirine kavuşturduğu kollarıyla, pervaza yaslanan güçlü bedenin sahibinin gözlerinin üzerimde olmasıydı.

Ona ne zamandır beni izlediğini sorabilir miydim?

"Orada ne yapıyorsun?"

Doğradığım yeşilliğe baktı. Bunu yaparken kıpırdayan tek yeri gözbebekleriydi. "Ne kadar beceriksiz olduğunu izliyorum." Yaklaştı, yaklaştı. Bir adım kala duraksadığında, üzerime eğilmesini beklemiyordum. Kolunu omzumun üzerinden attı, doğradığım yeşillikten bir parça alıp aramızda salladı. "Bunları insan yiyecek, farkında mısın?"

Kaşlarımı çatmamak için zor tuttum ve dönüp yeşillik kâsesini kucakladım. "Beğenmiyorsan kendine en baştan yap. Bunu ben yiyeceğim."

Yanından geçmek için attığım tek adımda benimle aynı anda hareket ederek yeniden önümü kesti. Bana bakarken kirpikleri neredeyse indirdiği kaşlarının üzerine çıkacaktı. Elleri bana yaklaştı, içsel bir irkilme yaşadım. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama her hareketiyle beni heyecanlandırmayı başarıyordu.

"Hayır." Kâseyi sıkıca kavradı ve benden aldı. "Bunu ben yiyeceğim. Hatta sadece ben yiyeceğim." Arkasını dönüp uzaklaşırken "Diğerlerinin de yemesini istiyorsan en baştan tekrar yapman gerekecek," dedi.

Mirel, Mestan, Efraim, Perla ve liderleri Biran Nuh; uzun zaman sonra bu beş insanla ilk kez aynı masada yemek yiyordum. Üstelik kapı kilitli değildi, kimse beni tehdit etmiyordu ve hamile değildim. Tüm bunlardan daha yabancı olanı ise endişeli değildim. Uzun zamandır tanıdığım insanlarla sıradan bir akşam yemeği yiyormuş kadar özgürdüm.

CamScanner ile tarandı

"Biran, toprak mı istiyorsun, diye sordu. Hualp başını salladı," diye konuştu Mestan. Bu sohbet masada bir süredir devam ediyordu. "...ve sevgili liderimiz cebinden bir avuç toprak çıkarıp Hualp'in önüne attı." Lezzetli bir yemek yemiş gibi dudaklarını dişledi. "Lordun suratını görecektiniz."

Mirel önce güldü. Sonra suratı düşünceli bir hâl aldı. "Derdi ne bu adamın? Bunca zamandır hiç kimseyle böyle bir münasebeti olmamıştı."

"Biz de anlamadık," diye yanıtladı Mestan. "Aniden böyle bir talepte geldi."

Perla, boşalan çorba kâselerini toplarken "Belki de niyeti kötü değildir," dedi. "Sebebini sordunuz mu? Kötü birine benzemiyor."

"Lord Steven de benzemiyordu." Mirel haklıydı. Steven'ı ilk gördüğümde, fazlasıyla nazik biri olduğunu düşünmüştüm.

"Nasıl biri olursa olsun, ona istediğini vermeyeceğim." Biran'ın kararlılığı sorgulanamayacak kadar sağlamdı. "Toprak bir lider için mühim bir semboldür."

Perla gülümseyerek "Haklısın ağabey," dedi. "En iyisini sen bilirsin." Ağabeyini kesinlikle sinirlendirmek istemiyordu. Özellikle de bu gece...

"Pekâlâ, lordun kötü niyetli olduğunu ben de düşünmüyorum ama toprak konusunda avucunu yalayacağı kesin. Reddedilmesi tehlike doğuracağı anlamına gelmiyor." Mirel ayağa kalktığında, Mestan onun elini tuttu ve üzerine minik bir öpücük kondurdu. Mirel'in keyfi iyiden iyiye yerine gelmişti. "Şimdi bu konuyu kapatabilir miyiz? Bence konuşacak daha sevimli konular bulabiliriz. Mesela... Bebeğimiz bugünü de de atlattı."

"Efraim yumruk yaptığı ellerini havaya kaldırdı. "Aslanım benim! O fanusu kırarak çıkarsa hiç şaşırmam."

CamScanner ile tarandı

"Ama..." Perla kıkırdadı. "O sadece bir bebek."

"Bebek." Mestan çenesini merakla buruşturarak Biran'a baktı. "Henüz bir adı yok mu?"

Perla heyecanla "Hadi ona bir ad bulalım!" dedi. Diğerleri düşünmeye başladı bile.

"Düşünmeye son verin," diyen karakteristik ses Biran'a aitti. "Zaten bir adı var."

Herkes pürdikkat lidere bakarken kalbimde ılık damlacıklar hissediyordum. Oturduğu başköşeden yanı başında oturan varlığıma baktı ve "Adı Alaz," dedi.

Alaz.

"Vay canına! ne harika bir ad"

Mestan, sevgilisi Mirel'e katıldı. "Sağlam ad gerçekten."

"Ne anlama geliyor?" diye sordu Perla. "Ne anlama gelirse gelsin! Sizce de kulağa çok hoş gelmiyor mu?"

Efraim "Kesinlikle," karşılığını verdi. "Lider, nereden aklına geldi bu ad?"

Masanın altında kalan parmaklarım her heyecanlandığımda olduğu gibi birbirine eziyet ederken yabancı üçüncü bir el onları birbirinden ayırdı. Parmaklarını avucumdan kaydırdı ve elimi sıkıca tuttu. Benim kucağımda Biran ile ellerimiz birbirine tutunuyordu!

"Ona adını veren ben değilim." Kalp atışlarım kulaklarımda atıyordu. "Adını annesi, Gece Kraliçesi verdi!"

Oluşan sessizlik heyecanımın yanına utanç konumlandırdı. Parmakları elimin üzerinde dolaşmaya başladığında, hangi duygu ile başa çıkacağımı bilmiyordum. Elini bırakmak istemiyordum. Elini kesinlikle bırakmak istemiyordum!

"Roz, gerçekten çok zevklisin," dedi Mirel.

Mestan gülümsemek ve gülümsememek arasında gidip geldi. "Gerçekten öylesin, Roz."

CamScanner ile tarandı

En güzel cümle ise soyadını taşıdığım adamdan geldi. "Büyüyünce adı için annesine teşekkür edecek."

Büyüyünce.

Annesine...

Ana yemeğe geçildi. Biran sol elini sorunsuz kullanıyordu. Sağ elini kullanmasına rağmen, o sol elimi tutarken hiçbir şey yapamadım.

"Neden yemiyorsun? Yoksa hindozu beğenmedin mi?"

Sadece dikkati üzerimden dağıtmak için Efraim'e yanıt verdim. "Hindoz mu?"

Biran'ın nar gibi kızarttığı hayvanı gösterdi. "Şu leziz şeyden bahsediyorum. Yoksa senin ülkende yok mu?"

Biran parmaklarını avucumdan geri çekecek şekilde kaydırdı. Rahat bir nefes vermek üzereyken bu kez parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek beni daha büyük bir heyecan dalgasının kollarına bıraktı!

"B... Ben..."

Dudaklarında serseri bir gülümsemeyle "Neden kekeliyorsun?" diye sordu Biran. "Efraim çok basit bir soru sordu."

Şu an ona sağlam bir küfretmeliydim. Tanrım, ağzımı açmak şöyle dursun yüzüne bile bakamadım.

"Cevap yok," dedi ve bununla da kalmadı. Ellerimizi masanın üzerine çıkarmaya kalktı! Diğer elimi masanın altına indirerek onu zapt etmeye çalıştım ama o kadar güçlüydü ki başarmam söz konusu bile değildi.

"Vereceğim!" dedim dişlerimin arasından. "Bir durursan!" Durdu.

"Hey! Sakin ol." Mirel şaşkınca bakışlarımı yakalamaya çalıştı. "Sadece sorduk."

Benimle oyun oynuyordu. Benimle açıkça oyun oynuyordu!

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedi Biran, başparmağıyla başparmağımı okşayarak. "Sadece bir soruydu. Neden heyecanlandın?"

Kulağına doğru yaklaştım. Tüm gücümü topladım ve ona "Sana ne lan," dedim.

Gülümsedi. Hoşuna gitmişti. Aniden bana döndü, herkesin önünde burnuna çarpan burnuma minik bir öpücük bıraktı. "Sakın bu sözü benden başkasına söyleme." Elini elimden ayırdı ve ayağa kalktı. "Kim baklava yemek ister?" Masadan uzaklaşırken tuttuğu elim buz gibi olmuştu.

Perla'nın bile ikinci tabağına geçtiği baklayı Efraim ağzı dolu dolu övdü. Mestan, Mirel'e kendi elleriyle yediriyordu. Bu görüntü Mirel'e tam anlamıyla tersti ama hiçbir seferde Mestan'ı geri çevirmemişti. Baklava hiçbir yerde yemediğim kadar güzeldi. Sadece ikinci yapışı olmasına rağmen, ortaya en iyi baklava ustası ile yarışacak kadar iyi bir iş çıkarmıştı ama ilkinin bende bıraktığı anlamı hiçbir zaman unutmayacaktım.

Biraz sonra Perla sevgilisine bakışlarıyla bir uyarı gönderdiğinde, Efraim ağzındaki lokmayı güçlükle yuttu ve oturduğu yerde doğruldu.

"Ağabey." Perla her ne kadar bu konuşmayı yapmak için çok beklemiş olsa da sesinin titremesine engel olamadı. "Seninle konuşabilir miyiz?"

Tatlı faslı için koltuklara geçmiştik. Onların evinde koltuklar neredeyse iç içeydi. Yine de Biran'ın oturduğu tekli koltuktan olabildiğince uzaklaşmayı tercih etmiştim.

"Miyiz?" diye sordu Biran. "Kiminle?"

Biran'ın nevi şahsına münhasır sesinin sertliği, bu konuşmaya sadece şahitlik etmek için bile tedirgin ediciydi.

"Şey biz..."

Kuvvetli bir çökme sesi herkesi ayağa dikerken erkekler silahlarına davrandı. Ancak bakışlarını yukarı kaldırdıklarında,

CamScanner ile tarandı

ihtiyaçları olan şeyin silah değil iyi bir tamirci olduğunu anladılar. Biriken yağmur konteynırın tavanını çökertmişti ve delinen yerlerden içeri su sızıyordu. Perla damlayanlar için hemen birkaç kova getirdi. Erkeklerin üçü birden dışarı çıktı. Mirel'in tüm tamirci çağırma girişimlerini boşa çıkararak çatıyı kendilerinin tamir edeceklerini söylediler.

Neredeyse üç saat geçti. Hep birlikte onlarca kez kova değiştirdik. Damlama ancak kesildi. Tamir edildiği için değil, üzeri naylonla kapatıldığı için!

Kendini tamirci sanan o üç adamın yakınlarda gelmeyeceğini anlayınca uyumaya karar verdik. Benim için ayrılan oda iki tekli yatakla neredeyse dolmuştu. Salon olarak kullandıkları geniş giriş haricinde Perla ve Mirel'e ait olan büyük oda ve burası hariç başka bir odaları yoktu. Bana verdikleri rahat pijamaları giydikten sonra gece lambasını kapattım ve yataklardan birine girdim. Karanlıkta mayışmam uzun dakikalar sürdü. Sonunda uykuya meylederken kapının aralandığını duyumsadım ancak uyku öyle tatlı bir şekilde bedenimi ele geçiriyordu ki gözlerimi kapalı tutmayı tercih ettim. Birkaç saniye sonra yatağın arkamda kalan kısmının çökmesiyle belim güçlü kollar tarafından sarıldı.

Gözlerim ani çakan bir şimşek gibi açılırken sırtımı usulca göğsüne yasladı ve başını enseme sakladı.

"Ne yapıyorsun!" Ona dönmek istediysem de kıpırdamam mümkün olmadı.

Beni daha sıkı kavradı. "Tahmin edemeyeceğin kadar yorgunum ve saatlerce ıslak kaldım. Yerinde olsam uyumama izin verirdim."

"Bundan bana ne! Tamirci çağırmayı ısrarla reddeden sizdiniz. Tüm bunlar bir yana içerideki koltuklardan birinde de uyuyabilirdin!"

"Yağmurun naylona damlayan sesi uyutmuyor," derken,

CamScanner ile tarandı

sesi uykulu ifadeye bürünmüştü bile. "Öyle olmasa bile, daha rahat bir yer bulacağımı sanmıyorum."

Kollarının gevşemesini fırsat bilerek ona döndüm. "Önce benden izin alma..." Tekli yatakta olduğumuz gerçeğini atlamıştım. Burunlarımız bu gece ikinci kez birbirine değdi ve kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Elim gayri ihtiyari kolunu bulduğunda, söyleyeceğim şeyin bir önemi kalmadı. "Sen... Buz gibisin." Göremesem de üzerinde bir eşofman ve atlet olduğunu anladım. Ayaklarıma değen çıplak ayakları da oldukça soğuktu. "Aklını mı kaçırdın! Hasta olacaksın."

Karanlığa alışan gözlerim, gözlerinin açıldığını gördü. "Hasta olmam seni endişelendirir mi?"

Neden bu kadar zor sorular soruyordu?

"Üzerine bir şey giymelisin." Ah, hayır. Uyurken ateşi çıkabilirdi. "Ya da giyme."

Parmakları sırtımda aralandı. "Birine karar verecek misin?"

"Mirel'i dinlemeliydiniz. Tamirci, işi kısa sürede hallederdi. Üstelik naylon kullanma..."

"Endişelenirsin," diye fısıldadı. Nefesine sinen amber kokusu daha yakındı.

"Nereden biliyorsun?"

Parmakları yüzüme dokundu. "Çünkü ben de endişelenirim."

Sözleri ete kemiğe bürünüyordu. Ete kemiğe bürünüyor ve tüm benliğimi kucaklıyordu. "Biran..."

"Seni istiyorum," dedi ansızın. "Seni istiyorum. Seni her an istiyorum." Sırtımdaki eli bedenlerimizi tümüyle birbirine yaslarken "Buna engel olamıyorum," diye fısıldadı. "Bunun için senden özür dilemeli miyim?"

Parmaklarım havalanırken onun sakallarına dokundu. "Hayır," dedim yavaşça. "Dilemen gerekmiyor."

CamScanner ile tarandı

"Halkın bir kısmının sana büyücü gözüyle baktığını duydum." Eli yüzümün tamamını kaplıyordu. Parmakları belli bir sıraya ayak uydurarak çeneme, göz çukurlarıma, alnıma ve şakağıma dokunuyordu. "Onlara inanmak üzereyim."

"Sana büyü yaptığımı mı düşünüyorsun?" dedim ciddiyetten uzak bir sesle.

"Bilmem. Seni bildiğim büyülerden yaparken hiç görmedim ama görseydim..."

"Görseydin?"

Burunlarımızı yavaş yavaş birbirine sürttü. "Görseydim, öyle de çok çekici olduğunu düşünürdüm."

Nedeni bilmiyordum ama bu kez utanmamıştım. Ne dudakları burnuma dokunurken ne de eli boynuma uzanırken hissettiklerim çok başka şeylerdi. "Sana dokunmak ilk kez keşfettiğim bir uyuşturucu gibi..." Bu kez sesi boğuktu. Parmakları sardığı göğsümü sıkıp bıraktı. Onu bacaklarımın arasında gittikçe daha fazla hissediyordum. "Sana dokunmak yüzlerce gün aç kaldıktan sonra yemek yemek gibi..."

Dudaklarını dudaklarıma doladı ve beni tutkuyla öptü. Ona verdiğim karşılık kendimi bildiğim tüm yaşlarımı şaşkına çevirirken sırtına uzanan ellerim içinden tenini buldu. Ona dokunmak için akıl almaz bir ihtiyaç duydum.

Dudaklarını dudaklarımdan koparırcasına ayırdığında, hâlâ birbirine temas ediyordu. "Şimdi değil, burada değil, böyle değil," dedi, nefes nefese. "Seninle bu şekilde olmayacak. Beni anlıyor musun? Şimdi sadece seni hissetmek istiyorum."

Nefes almayı beceremedim. Tırnaklarım etine saplanırken bana daha fazla dokunması için her şeyi yapacak raddedeydim. "Biran ben..."

"Sen benimsin." Altdudağımı dudaklarının arasına hapsetti. İçine çekerek öperken oraya kendinden bir imza

CamScanner ile tarandı

bırakıyordu. "Tırnağından saç teline kadar..." dedi ağzımın içine doğru bıraktığı erkeksi bir inlemeyle birlikte. "Benimsin çünkü seni buldum." Pijamalarımı üzerimden çıkarması sadece birkaç saniyesini aldı. Aynısını ben de yaptım. Bunu ben yaptım, Rozelin. Tenlerimiz bu kez engelsizce birbirine temas ederken dilini dudaklarımın çerçevesinde hissettim. İçimde uslanmaz bir kaynama hissediyordum. Biran'ı tümüyle kendime katmak istiyordum. "Benimsin çünkü beni buldun."

Bana dokundu; en derin noktalarıma! Dudaklarını dokunduğu köşelerime bastırdı. O köşelerde birer volkan infilak etti. "Kokun..." Sesi, tutkunun ağlarıyla sarılmıştı. "Ah, varlığına inanılamayacak kadar eşsiz."

"Biran." Sonsuz bir okyanusun dibinden konuşuyordum. Biran, Biran, Biran. Tek söylemek istediğim buydu.

Beni daha sıkı tuttu, daha derinden öptü.

Cehennemin izbe köşelerinde koşuşturuyordum. Yağmur bulutlarının arasında saklanıyordum. Şeker pamuklarına sarmalanıp kuyruklu yıldızlara dokunuyordum.

Zebanilerin avuçlarında dans ediyordum.

Ardı ardına güçlü çığlıklar atmak üzereyken elimi dudaklarıma yapıştırdım. Avuçlarımda her biri bana ait olan binlerce seda parçalandı.

Onu hissetmek; ıslaklığını, dilini, dudaklarını, nefesini ve anlayamadığım fısıltılarını hissetmek beni ülkesinin en kızıl yerlerine götürdü. Götürdüğü yerde kaybetti.

Beni olduğum büyülü köşeden söküp alan şey kapının dövülme sesiydi. Biran üzerimden aniden kalktığı anda gevşeyen bedenimin tümünde ağrı hissettim. İvedilikle üzerini giyindi. "Burada kal," dedikten sonra aralıksız dövülen kapıya bakmak üzere odadan ayrıldı.

Titreyen parmaklarımla beceriksizce pijamaları giydim. İçeriden hiç ses gelmiyordu ve bu hoşuma gitmemişti. Girişe

CamScanner ile tarandı

çıktığımda, orada kimsenin olmadığını gördüm. Koşar adımlarla dış kapıya ulaştım. Kapıyı açtığımda, herkes oradaydı.

Gecenin koyu kızıl karanlığı soğuk rüzgârı suratıma vurdu, bana baktılar. Benim bakışlarım ise -daha önce Temur ve Biran'ın benim için karşı karşıya geldiğinde- mahkeme haberini getiren atlılardaydı.

"Burada ne oluyor?" Hafifleyen yağmur damlacıkları saçlarımın arasında kendine yer bulurken atlılardan biri "Karınızın burada olmadığını söylemiştiniz, Lider Biran Nuh," dedi.

Biran avuçlarını sıktı. Yaklaştım ve onun yanında durdum. "Biran, ne oluyor?"

Atlılardan bir diğeri dizginlerine asılıp atının yönünü bana çevirdiğinde, durumu açıklayacak kişinin o olduğunu anladım.

"Rozelin Nuh." Sesi, getireceği kasvetli haberin ön emaresiydi.

Başımı kaldırıp siyahlar içindeki atlı elçiye baktım.

"Ölü bir bebeği hayata döndürmenizin kanıtları kıymetli Üç Büyüklerin eline ulaştı. Bu, bir kraliçenin dahi sahip olamayacağı üstün ve efsunkâr bir güçtür. Yarın gece mahkemenizin görülmesi üzerine şatoya götürüleceksiniz. Sayın kraliçe, itiraz ettiğiniz takdirde size bizler eşlik edeceğiz."

CamScanner ile tarandı

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Karmaşa"

Dev bir karmaşanın orta yerinde bir buz kütlesine dönüşmüştüm.

Düşüncelerimi ve hislerimi birbiriyle buluşturamıyordum.

Nedenler ve sonuçlar; olasılıklar ve aranan çıkış yolları... Her birimizin kafasını saatlerdir meşgul edenler bunlardı.

Naylondan sızan yağmur suyu sabahın ilk ışıklarına dek kara zemine damlarken çıkardığı ses nefes alış verişimiz kadar normalleşmişti. Bir süredir kulağımı tırmalayan sessizliği çığlığımla bastırmak istiyordum.

"Blöf olabilir." Perla kendi sözlerini onaylayarak başını salladı. "Blöf olması kuvvetle muhtemel." Ah, Perla. Düpedüz kendini kandırmayı seçiyordu.

"Sanmıyorum," dedi Efraim. "Mei'nin kardeşine olanları bilen biri var, bundan eminiz ve dost değil." Seyrek kaşlarını havalandırdı. "Üç Büyüklere haberi uçuran da o olmalı."

"Ne yapacağız?" diye sordu Mirel. "Gün neredeyse doğdu. Mahkeme bu gece. Rozelin'i nasıl koruyacağız?"

"Belki de önce haberi Üç Büyüklere taşıyanı bulmalıyız."

Mestan'ın önerisini Mirel destekledi. "Evet, bunun için ben de çok hevesliyim."

Biran uzun bir süredir kenetli olan parmaklarını birbirinden ayırırken başını kaldırdı ve tayfasına baktı. Gözle-

CamScanner ile tarandı

ri kızarmıştı, nedeninin beyin yakan düşünceleri olduğunu biliyordum. "Olan oldu. Nedenine daha sonra bakacağız. Yapmamız gereken ilk şey o mahkemeden sorunsuzca sıyrılmak."

Kimi bakışıyla kimi ise eylemiyle liderini onayladı. Her biri biliyordu; o mahkemede olabilecekleri ve çok daha fazlasını. Bense başıma ne gelebileceğinden bihaberdim. Yürüttüğüm tahminlerin gerçekçi ihtimaller karşısında çok masum kalacağı aşikârdı.

"Eve dönüyoruz. Akşama kadar sağlam bir fikri olmayan kapımı çalmasın." Ayağa kalktı, göz üzerimdeydi. "Buradan almak istediğin bir şey varsa hallet."

Ben de ayaklandım. "Bir şey almayacağım."

Perla, "Ben beş dakika içinde hazırım olurum," dedi ancak daha ayağa kalkmasına fırsat kalmadan ağabeyi hafif bir el hareketiyle onu durdurdu.

"Burada kal." Her birinde göz gezdirdi. "Hepinizle akşam görüşeceğiz."

Konteynır evden Kimpras ormanına uzanan yolda ağzımızı bıçak açmadı. Yaşadığım içsel karmaşanın onun da zihnini mesken tuttuğunu biliyordum. Yakınlaşmamız ve sonrasında yaşananlar... Çok kısa bir süre içinde kendimizi iki keskin duygunun kucağında bulmuştuk.

Birini sindiremeden bir diğeriyle boğuşuyorduk.

Bizi içeri aldıktan sonra bahçenin kalın zincirini sıkıca bağlayıp kilitledi. Bu, kimse tarafından rahatsız edilmek istemediği anlamına geliyordu. Eve girdiğimizde, odalarımızın bulunduğu koridorlara dağıldık. İlk iş olarak sıcak suyun altına girdim, onun da aynısını yaptığından neredeyse emindim. Üzerime polar pijamaları giydim ve saçlarımın ıslaklığını havluyla aldıktan sonra tarama kısmını es geçerek mutfaktan gelen tıkırtılara doğru yürüdüm.

CamScanner ile tarandı

Kahvaltı hazırlıyordu. Saçları ıslaktı ve siyah eşofman takımıyla bu kez bedeninin tüm kısımları kapanmıştı.

"Bir şey söyleme," dedi başını itinayla doğradıklarından kaldırmayarak. "İllaki söyleyeceksen günaydın de ve buraya gelip benimle kahvaltı yap."

Daha önceki Rozelin ona itiraz ederdi.

Daha önceki Rozelin değildim.

"Günaydın." Ada tezgâhın başına oturdum ve onunla kahvaltı yapmaya başladım. Sıradan bir pazar kahvaltısından uzaktı. Sadece karnımızı doyurduk ve kalktık. Koridorda arkamdan yürürken duran adımlarını işittim. Dün gece bir dakika bile uyuyamamıştık, son birkaç saattir ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Bir şey söylemedi. Bu kez ben söyledim.

"Benimle uyuyabilirsin."

Bizi odasına götürmesini bekliyordum ama öyle olmadı. Arkamdan uzanarak odamın kapısını açtı ve bedeniyle bedenime yön vererek tek kişilik yatağıma uzanmamızı sağladı. Sırtım göğsüne yaslandı, yine başını enseme sakladı. Kollarıyla göğsümün altından sararken "Bu yatak daha iyi," diye mırıldandı. Oysa koca bedeni yatakta çok fazla yer kaplıyordu, sarılmasak düşebilirdik. "Bu yatak kesinlikle daha iyi."

Gözlerimi açtığımda hava henüz kararmak üzereydi. Yanımda yoktu ama uzakta olmadığını biliyordum. Koridora çıktığımda, burnuma çalınan sigara kokusu beni girişe yönlendirdi.

Açık dış kapının önüne çektiği tekli koltukta oturmuş, yağmuru izlerken sigarasını içiyordu. Sağ ayağıyla ritim tutuyordu. Sol ayak bileği sağ dizinin üzerindeydi ve yasladığı bedeni tüm koltuğu kaplamıştı. Kapıdan süzülen kızıl alacakaranlığın aydınlattığı girişin ortasına kadar yürüdüm. Arkasında durduğumda, soracağım sorunun aslında tam da şu an aklından geçenler olduğunu biliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Bana en kötü ihtimali söyle."

Sustu. Bu, yaptığı en iyi şeydi.

"Susman bir şey değiştirmeyecek," diye konuştum bu kez. "Bilmeye hakkım olmadığını mı düşünüyorsun?

Sigarasının külü ile birlikte bakışları da yere düştü. Ayak bileğini taşıyan dizi tuttuğu ritmi hızlandırırken içimde korkunun zerresi yoktu.

"Nasıl yaptığını anlamak için seni yeraltı mahzenine kapatırlar. Yalnızca ayinler ve büyücülerin yüzünü görürsün ve ne zaman biteceğini bilemezsin."

Bunu yaşamıştım. Yaşadığım en kötü deneyimdi. Yine de korkamadım. "Hadi ama Biran, daha kötüsü olmalı."

Daha kötüsü olduğunu biliyordum.

Bacağı ritmine son verdi. Sigarası iki parmağının arasında yassılaşmıştı. Onu zorladığımı biliyordum. Ne var ki niyetim bu değildi.

"Bir cadı olduğunu düşünebilirler."

Söylediği şeyin anlamı bilmiyordum ama hissettiklerim vardı. Yaklaştım ve oturduğu koltuğun yanında dizlerimin üzerine çökerek parmaklarımı koltuğun kenarına dayadım.

"Bir cadı olduğumu varsayalım... Ülkende cadılara ne yaparlar, yabancı?"

Ağır ağır kalkan başı bana döndü. Mavilerinde konaklayan öfke, taş taş üzerinde bırakmayacak kadar güçlüydü.

"Ülkemde cadıları asarlar," dedi, tınısı ölüm kokan sesiyle. "Ama ülkemde, benim karıma el uzatmaları için önce benim nefesimi kesmeleri gerekir. Her ne olursan ol."

Gözlerimi bir an için kapattığımda, korkusuzluğumun kaynağına ulaştım. Adı Biran'dı.

Zincir sesi bakışlarımızı bahçe kapısına uzattı. Gülümsedim. "Bizimkiler geldi."

Dudaklarında aynı yarım tebessüm yer aldı. "Geldi, bizimkiler."

CamScanner ile tarandı

Mirel, Mestan, Perla ve Efraim; farklı ve ele avuca gelir fikirler sundular. Biran, her birinden bir parça aldı ve ortaya eksiksiz bir senaryo çıkarttı. Yapacağım tek şey o senaryoyu ezberlemek ve Üç Büyükleri kendime inandırmak için iyi bir oyunculuk sergilemekti.

"Ya büyü ile bana doğruyu söyletirlerse..."

"Hayır." Perla işaretparmağını iki yana salladı. "Sana daha önce de söylemiştim, hatırla. Mahkemelerde hiçbir büyünün geçerliliği yoktur." Mahcup bir tavırla devam etti. "Olsaydı, ilk mahkemede sen kazanmış olurdun."

Katıldığım ilk mahkemeyi hatırlamak canımı yaktı. "Haklısın."

"Mahkeme kurulduğuna göre Üç Büyüklerin elinde delil ya da tanık var, demektir. Eğer tanık varsa sırrımızı ortaya çıkaran kişinin kim olduğunu öğreneceğiz. Bir tahmininiz var mı?"

Mirel'in sorusuna önce Mestan cevap verdi. "Bence Steven."

"Ben Temur Alizen'in parmağı olduğunu düşünüyorum," dedi Perla.

Efraim otuz iki diş güldü. "Onun parmakları şu an kırık ama sen bilirsin."

Biran'ın sert bakışları Efraim'e ciddiyet yüklerken Mestan, "Hualp olabilir," dedi. "Evet, toprak konusu çok yeni ama reddedileceğini önceden tahmin ederek bu durumu koz olarak saklamış olabilir."

"Ya sen ağabey? Senin bir tahminin var mı?"

Biran konuyla ilgilenmese de kız kardeşini yanıtsız bırakmadı. "Düşman çok. İllaki bir tahmin istiyorsanız, annemin uzun süredir sesi çıkmıyor."

Annesinin adını böyle bir konunun içinden kolayca geçirmesini hâlâ normal karşılayamıyordum.

"Şaşırmam. Kraliçe Nivera'nın sessizliği beni de çok işkillendiriyor. Ya sen Rozelin, ne düşünüyorsun? Aramızda hisleri en kuvvetli olan sensin."

CamScanner ile tarandı

"Mirel, açıkçası bunu hiç düşünmedim. Merak ettiğim de söylenemez. Bir an önce kurtulmak istiyorum."

"Kurtulacaksın," dedi Biran. "Bunun için ne gerekirse yapacağım." Sigarasından sert bir nefes alıp kendi kendine söylendi. "Gerekenden daha fazlasını..."

Meşaleler gecenin kızıl karanlığını aydınlatıyordu. Saat gece yarısına ulaşmıştı, mahkeme alanında hazırdım. Biraz önce fanusta şifa bulmaya çalışan bebeği ziyaret etmiştim. Bu sefer onunla konuşacak vaktim olmamıştı. İçindeki burukluğun sebebi de tam olarak buydu. O burukluğu mantığımla perdeleyerek neden burada olduğunu kendime hatırlattım.

Arkamdaki izleyiciler için ayrılan ahşap sandalyelerde bizimkiler ve birkaç tanımadığım sima yer alıyordu. Heyet koltuğunda bulunan Üç Büyüklerin bir yanında Brekta'nın yerine gelen kadın büyücü, diğer yanında ise daha önceki mahkemede de bulunan Büyücü Sua oturuyordu. Şahit kürsüleri henüz boştu. Yine heyetin karşısında, sanık kürsüsünde ben duruyordum. Biran'ı son olarak evden çıkarken görmüştüm. Arkamızdan takip edeceğini söylemişti ama henüz görünürde yoktu.

Üç Büyüklerden birinin tokmağını kürsüye indirmesiyle tüm sesler kesildi.

"Lovangos eyaletinden teşrif eden büyücü Bor!" Tıpkı Brekta gibi garip bir şapka taşıyan kadın büyücü ayağa kalktı. Soğuk gözlerle etrafı süzdü ve yerine oturdu.

"Mentra eyaletinden teşrif eden Büyücü Sua."

Büyücü Sua ayağa kalktı. Bakışlarıyla insanları selamladı ve yerine oturdu.

"Büyülerin değil, yalnızca sözlerin ve yeminlerin hükmü geçen bir mahkemede bulunuyorsunuz."

"Rozelin Nuh." Başımı kaldırdım, iki büyücü ve beyaz cübbelerinin içindeki üç dev ihtiyardan oluşan heyete baktım. "Bize kodunu söyle."

CamScanner ile tarandı

Bu soruyu, bulunduğum noktada ilk aldığımda şaşkındım. Sonradan öğrendiğime göre iki binli kodlar Lenoran'a, binli olanlar ise Kimpras'a aitti. Temur'un kodu ilk sırada olan 2000 iken, Biran hiç anlayamadığım bir şekilde 1001 kodunu kullanıyordu.

Planı yaparken Biran'ın bana verdiği kodu telaffuz ettim. "1000. Kodum bu, 1000."

Üç Büyükler birbirine baktı. Sonra içlerinden biri söze girdi. "Neden burada bulunduğunu biliyor musun, Rozelin?"

Soğukkanlılığımı koruyarak "Kısmen," dedim. "Bazı saçmalıklar işitmişsiniz. Tüm bunları boşa çıkarmak için buradayım."

"Saçmalıklar..." dedi bir Üç Büyüklerden biri. "Delil ya da tanığı olmayan bir söyleme bu şekilde hitap edebilirsin ancak..."

"Delil mi tanık mı?" Sorum büyük bir merak barındırıyordu.

Beyaz sakalları tel tel karnına uzanan ihtiyar "Zamanı geldiğinde öğrenirsin," dedi. "Şimdi... Bize güçlerinden bahset..."

Safornikon'da keşfettiğim güçlerimi zihnimin arka planına iterek ezber ettiklerimi dilimin ucuna topladım. "Hislerim sayın Üç Büyükler, bir mucize taşımaya başladığım günden beri daha kuvvetli hâle geldiler. Sanırım bu durum benden önceki tüm kraliçelerde aynı şekilde gerçekleşmiş. Ayrıca bana öğretilen bazı büyüleri yapabiliyorum, ki bunu zaten biliyorsunuz. Öğrenmem için eğitim odasına yolandım, orada elimden geleni yaptım. Size söyleyebileceğim ya da gösterebilecek farklı bir gücüm yok, efendim."

"Emin misin kraliçe?" diye sordu ihtiyarlardan ortada oturanı. "Bazı duyumlar aldık. Senin..." Ak kaşlarını kaldırabildiği kadar kaldırdı. "Ölü bir bebeği dirilttiğin söyleniyor."

Dudaklarım aralandı, kaşlarım havalanırken, şaşırma

CamScanner ile tarandı

nidası çıkardım. Aynanın karşısında çalıştığımdan çok daha inandırıcı göründüğümden şüphem yoktu. "Ulu güçler adına! Bir lider, hatta siz kıymetli Üç Büyükler bile bunu yapamazken ben nasıl yapabilirim!"

Soruyu yönelten ihtiyar bir süre söylediklerimi düşündü. Daha sonra arkasına yaslanıp, "Neden ortada böyle bir iddia var, dersin?" diye sordu. "Hatta bir iddia olmaktan çok daha fazlası, diyebiliriz. Ülkede binlerce kadın var. Neden bir başkası değil de sen?"

Biran'ın beni çalıştırdığı tüm sorular birer birer önüme düşüyordu. Derin bir nefes aldım ve ona arayan gözlerimi etrafta gezdirdim. Hâlâ yoktu. "Ben bir kraliçeyim. Tılsımlı kolyenin sahibi Gece Kraliçe'siyim. Takdir edersiniz ki yalnızca bu yüzden bile hayli düşmanım var. Diğer yandan kocamın düşmanları da benim düşmanın sayılır. Biliyorsun, daha önce de bir büyüye maruz kalarak sizlerin önünde bebeğimi ve sevdiğim adamı inkâr ettim. Beni büyü ile yenemeyenler, şimdi böyle bir iftira atıyor."

Neredeyse tek nefeste söylediklerim ihtiyarlara mantıklı gelmiş olacak ki, etrafa yalnızca bakışmaların hâkim olduğu derin bir sessizlik çöktü.

"Mei'nin kardeşini hiç gördünüz mü, kraliçe?" Bunu soran büyücü Brekta'nın yerine gelen büyücü Bor'du.

"Evet."

"Onu Molekon köyünde mi gördünüz?"

"Evet. Benim için düzenlenen bir yemek esnasında ağabeyi Mei tarafından kucağıma verildi." Başımı sözlerimi akıllara kazırcasına salladım. "Ve sizi temin ederim, yaşıyordu."

Büyücü kadın beni köşeye sıkıştıramayacağını anladığında sustu ve arkasına yaslandı. "Şimdi tanığı dinleyeceğiz."

Bunu duyduğum an Diana ile göz göze geldim. Oydu! Suçlanmamı sağlayan kesinlikle Leydi Diana'ydı. Ancak tanık

CamScanner ile tarandı

kürsüsüne çıkan bambaşka biriydi. Diana'nın gülümsemesini arkamda bırakarak tanık kadına baktım. Onu tanıyordum. Onu... Alte şatosunda görmüştüm! Diana'nın yardımcılarından biriydi. Siktir!

Diana ile aramda geçen son konuşmayı anımsadım. Onu reddettiğim için pişman olacağımın sinyallerini vermişti ve şimdi bu noktadaydık. Savaşa başlamıştı; kılıç tutmak yerine piyon kullanıyordu.

"Bize adını ve görevini söyle."

Tanık kadın önünde eğik olan başını heyete doğru kaldırdı. "Mevra Seniz. Alte şatosunda baş hizmetlilerden biriyim, efendim." Başını yeniden eğdi. Benimle göz göze gelmemesi özellikle tembihlenmiş olmalıydı. "Doğruları söyleyeceğime ulu güçler ve şerefim üzerine yemin ederim."

"Mevra, bize bildiklerini anlat."

Kadın kürsünün korkuluklarını sıkıca tuttu. Kesinlikle soğukkanlı değildi. Bir an önce buradan gitmek ister gibi bir hâli vardı. "O gün bir akrabamın evini ziyaret etmek için Molekon köyünde bulunuyordum. Bir çığlık koptu. Dışarı çıktığımızda, gençlerden birinin kardeşinin öldüğünü duyduk. Feci bir figan vardı, dakikalarca sürdü. Sonra... Kraliçeyi gördüm. Kardeşi ölen gencin evine girdi. Bir süre sonra o evden bebek ağlaması duyuldu. Feryatlar kesilmişti. Efendim, kraliçe o gün orada her ne yaptıysa bebek hayata döndü."

Bu noktada itiraz etmem gerekiyordu. Biran'ın benden istediği buydu ancak kadının doğru olan sözlerine karşılık veremedim.

"Kraliçe, tanığın söylediklerini duydun. Ne söylemek istersin?"

Parmaklarım avucuma kapanırken devam etmem gerektiğini biliyordum. Onlara kadının adi bir yalancı olduğunu söylemeliydim. Tanrım! Neden bunu yapamıyordum?

CamScanner ile tarandı

Arkamdan yükselen uyarıcı öksürük Mirel'e aitti. Bir şey söylemeliydim. İtiraz etmeliydim.

"Ben..."

"Kıymetli Üç Büyükler!"

Mei koşar adımlarla kürsülere yaklaştı. Arkasından giriş yapan Lider Biran'dı.

"Efendim, konuşmama izin verin. Gece Kraliçesi boşuna suçlanıyor."

İhtiyarlardan biri tokmağı sertçe kürsüye indirdi. "Mei! Senin ve ailenin henüz sırası gelmedi."

Mei avuçlarını birleştirip yukarı kaldırdı. "Biliyorum, efendim ancak size bir şahit getirdim. Şifacı Voran. Kardeşimin hastalandığı gün evimize gelip onu tedavi eden kendisidir. Gece Kraliçesi kati surette evimize ayak basmamıştır."

Biran'ın arkasında duran adam daha önce evinde konakladığımız ihtiyar, şifacı Voran'dı. Bana hafifçe gülümseyerek yaklaştı. Konuşmasına izin çıktığında, boşalan tanık kürsüsüne çıktı ve heyeti selamladı.

"Kıymetli Üç Büyükler, doğruları söyleyeceğime ulu güçler ve şerefim üzerine yemin ederim."

"Sizi dinliyoruz şifacı."

Rahat görünüyordu. Ellerini birbiri üzerine koyup heyete odaklandı. "Gençlerden birinin kardeşinin fenalaştığı haberini aldım. Köye vardığımda, yavrunun boğazında bir cisim tespit ettim. Güçlükle nefes alıyordu. Dışarıdan bakan biri onun öldüğünü düşünebilirdi. Ailesinin bizzat şahit olduğum telaşı ve üzüntüsü de bundan sebeptir. Yavrunun boğazındaki cismi çıkardım ve anne sütüne şifalı karışımdan karıştırıp içirdim. Kısa süre sonra kendisine geldi. O gün olanlar bunlardan ibarettir, efendim." Şifacı Voran kesin bir dille "Ne o gün ne de sonrasında köyde kraliçeye rastlamadım," dedi.

CamScanner ile tarandı

Mevra, bakışlarını arkamda oturan Diana'ya uzattı ve o anda "İtiraz ediyorum!" dedi neredeyse çığlık atan bir sesle.

"İtirazın kabul edildi. Ne söylemek istiyorsun?"

Hizmetli kadın yutkunduktan sonra başını kaldırdı. "Ne gördüğümü biliyorum. Üstelik bunu yalnızca ben görmedim. Köy halkını sorguya çekmelisiniz kıymetli Üç Büyükler! Korkmadan doğruyu söyleyen birileri çıkacaktır."

"Zaten mahkemeden önce köyde bildiri okundu," dedi şifacı Voran. "Söylediklerimin aksini anlatacak biri olsaydı şayet, şu an burada olurdu evlat."

"Büyücü Voran," dedi solda oturan ihtiyar. "Mahkemenin kurallarını en iyi siz bilirsiniz. Müsaade istemeden konuşmayın."

Şifacı özür niteliğinde başını eğip kaldırdı.

"İtiraz ediyorum!" dedi Mevra bir kez daha. "Halk korkuyor! Cüretimi mazur görün, efendim. Ancak köy halkını buraya davet etmek yerine zorla getirilmelerini hükmetmelisiniz!"

Tokmak öfkeyle kürsüyü dövdü. "Haddini bil, burada ne yapacağımızı söylemek için değil, iddianı savunmak için varsın!"

Mevra âdeta titredi ve bir kez daha başını önüne eğerek bir daha hiç konuşmayacakmış gibi sustu.

Şifacı Voran'dan sonra Mei'nin ailesi dinlendi. Şifacının söylediklerini birebir tekrar ettiler.

Üç Büyükler baş başa verip konuşmaya başladığında, Biran'a baktım ve koruyucu ifadesiyle sıkışan kalbimi rahatlattım.

Tokmak kürsüye indi, herkes ayağa kalktı.

"Tanık Şifacı Voran'ın ifadesinin esas alınmasına, Gece Kraliçesi hakkında ortaya atılan iddianın cezasız takibine, tanık Mevra Seniz'in yalan beyandan yirmi beş gün zindan cezasına çarptırılmasına karar verilmiştir."

CamScanner ile tarandı

Başarmıştım. Başarmıştık.

Doğruyu haykırarak söylediğimde bana inanmayan heyet, tek ayak üzerinde söylediğim kırk yalana inanmıştı.

* * *

"Hiçbir şey bitmedi," dedi Mirel.

Hiçbir şey bitmedi.

"Bu çok kötü oldu. Mahkeme takip edilmeni hükmetti. Bu ne demek, biliyor musun? Bir gölge gibi peşinde olacaklar. En ufak hatanda tepene binecekler."

"Yeter Mirel." Biran gaza yüklenirken "Kötü düşüncelerinle onun aklını bulandırma. Mahkemeden cezasız sıyrıldı. Amaçladığımız gibi..."

Mirel arkada, ben ise arabayı kullanan Biran'ın yanında oturuyordum. Mirel koltuğun ucuna kaydı ve ön koltukların başından tutundu. "Takip edilecek Biran. Bu konuda uyarılmaya ihtiyacı var." Başını öfkeyle titretti. "Her şey o aptal Diana yüzünden."

"Böyle bir şey yapacağını kimse bilemezdi."

"Bilebilirdik!" dedi Mirel. "Geçtiğimiz günlerde Rozelin'i şatonun bir köşesinde sıkıştırmıştı."

Araba ani bir frenle durduğunda, kendimi sabit tutabilmek için torpidodan destek aldım. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsunuz!"

"Tehlikeli olabileceğini düşünmedim." Sesi bir öncekine nazaran daha cılızdı. "Aptal bir âşığın serzenişleri olduğunu sanıyordum. Diana'yı bilirsin..."

Biran'ın bakışları beni bulduğunda, konuşma sırasının bende olduğunu anladım. "Ne söylediğini mi merak ediyorsun?" Bıkkın bir şekilde gülümsedim. "Kabaca, bana bir şey olması durumunda, bebeğe iyi bir anne olabilmesi için onu

CamScanner ile tarandı

sana yakın tutmamı istedi. Anlarsın ya... Tek niyeti bebeğe iyi bir anne olabilmek!" Her ikisinin de konuşmasına izin vermeden devam etmeye niyetliydim. Bu konunun daha fazla uzamasını istemiyordum. "Bana ne kadar ciddi olduğunu göstermek istedi. Aslında bunu daha önce yaptı, kılık değiştirerek Mei'nin cebine not bırakan oydu. Sadece üzerinde durmadık. Diana'da bir adım ileri gitmek istedi."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Mirel, bir yandan da ellerini ovuşturuyordu. "Bence bu işi kadın kadına çözmeliyiz."

"O mahalle kadını yanını içinde sakla. "Diana ile ben konuşurum."

Bu fikirden aşırı derecede rahatsızlık duydum. "Sen mi konuşacaksın?" Hayır lider, sanmıyorum. "Bence Mirel haklı, bunu biz halledelim."

Başını hafifçe benden yana eğerken gözleri kısıldı. "Ne o kraliçe, bırakayım da kızı Saforniköon'dan mı sil?"

Avuçlarımı sıktım. "Elbette öyle bir şey olmayacak."

Avuçlarıma baktı. "Emin misin?"

Önüme dönüp aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Acıktım, gidebilir miyiz artık?"

Biraz daha yaklaştı ve dudakları kulağıma çok az kala fısıldadı. "Emredersin, kraliçem," dedi. "Gidelim. İkimizin yapması gereken bir konuşma var."

Ürpertiyi tüm bedenimde hissettim. Aramızda olanları benimle açıkça konuşacaktı. Ona ne söyleyecektim!

Biraz sonra Kimpras ormanına ulaştık. Eve az bir mesafe kalmıştı ve içimdeki heyecanı yenebilmiş değildim. O esnada araç yavaşladı. Sebebi ise ormana dönüş noktamızda bulunan iki yabancı aracın varlığıydı. Biraz daha yaklaştığımızda bazı şeyler gün yüzüne çıktı; aracın önünde duran iki kişi Hualp ve Lena'ydı.

"Bunların ne işi var burada?"

CamScanner ile tarandı

Biran'dan sonra aynı soruyu davetsiz misafirlerimizden biri için ben de sordum, içimden.

Siyah, mini elbisesinin içindeki Lena'da göz gezdirdiğim saniyelerde kendimi tutamadım. "Yeterince belli mi?"

Frene basarken "Bir şey mi dedin?" diye sordu.

Duymadığını umut ederek "Hayır," karşılığını verdim. "Gidip öğrenmeye ne dersin?"

Önce Hualp Koran'a, ardından da oturduğum yere baktı. "Burada kalmanı tercih ederim."

Gözlerimi devirdikten sonra kapıyı açıp aşağı indim. Mirel ile birlikte liderin arkasından davetsiz misafirlerimize yaklaşırken Lena yüzündeki somurtkanlığı silip gülümsedi.

"Merhaba Biran."

Biran, Lena'yı başıyla selamlayıp doğrudan Hualp'e odaklandı. "Neden buradasın?"

Hualp, Biran'ın çıkışına karşılık vermeden evvel nezaketle önce beni ardından da Mirel'i selamladı.

"Aslında, buraya bir yanlış anlamayı düzeltmek için geldik," dedi Lena. Bunu söylerken bakışlarıyla Hualp'i uyarmayı ihmal etmedi. Sanırım bunun nedenini anlamak üzereydik. "Öyle değil mi, lordum?"

Hualp zoraki başını sallarken Lena daha fazla gülümseyerek devam etti. "Lord Hualp bir konuda yanlış anlaşıldı ve ben bu yanlış anlamayı düzeltmek için kendisine seni ziyaret etmeyi teklif ettim."

Biran neredeyse kendisiyle aynı boyda olan lorda nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde yüksekten baktı. "Kendisini gayet açık bir dille ifade ettiğini düşünüyorum. Ben de aynı açıklıkla cevabını verdim."

Lena tek adımla iki adamın arasında durdu. "Hadi ama beyler... İkinizi de tanıyorum. Lider Biran, beni dinle lütfen. Hualp senden toprak istedi çünkü Kimpras'a kolayca girip

CamScanner ile tarandı

çıkabilmek istiyor. Bunun altında art niyet aramak için bir sebebin olduğunu sanmıyorum. Düşmanlarınıza karşı bir olabilirsiniz."

Biran oralı olmadı. Hualp tepkisizdi. "Nasıl bir birlikten bahsediyorsun?" diye sorduğumda tüm odak üzerime kaydı.

"Lorda saygısızlık etmek istemem ama Mentra eyaleti çoğunlukla büyücülerin yaşadığı karanlık bir bölge. Bilirsiniz. Lord ve ailesi Kimpras'da olmaktan hoşlanıyor. Ne yazık ki bölge değiştirmek öyle kolay değil. Bunu da biliyorsunuz."

"Biliyorum," dedi Biran üzerine yapışan soğuk sesiyle. "Bunun beni ilgilendiren kısmını hâlâ anlayamadım."

"Demek istediğim... Burada küçük bir toprak sahibi olan biri gece ya da gündüz demeden kolayca giriş yapabilir. Lorda böyle bir iyilik yaparsan, eminim ki karşılığında toprak sahibi olduğu Kimpras'ı güvende tutmak için tüm imkânlarını seferber edecektir." Ellerini iki yana açtı ve sırayla iki adama da baktı. "Bence gayet makul bir anlaşma olur."

Biran itiraz etmek üzereyken bir kez daha söze girdim. "Lena haklı. Böyle bir anlaşmayı düşünmeden reddedemezsiniz." Biran ile buluşan bakışlarım, onu dizginlemeyi başardı. Yalnızca dudaklarımı kıpırdatarak "Lütfen," dedim. Her sorunla tek başına uğraşmasını, sürekli tetikte olmasını istemiyordum.

"Kraliçe, sizin hatırınız için düşüneceğim." Hualp Koran'ın nezaketine bakışlarımla teşekkür ettim. "Samimiyetimi göstermek için sizleri eyaletimin en iyi büyücüsü Bor'a götürmek isterim."

Bor ve soğuk bakışlarıyla kısa süre önce tanışmıştık.

"Büyücüye ihtiyacımız yok," diyerek kestirip attı Biran. "Olursa, zaten elimin altında bir büyücü var."

"Yanılıyorsun lider." Hualp parmaklarını birbirine kenetledi ve kendine güvenen duruşunu perçinlercesine bur-

CamScanner ile tarandı

nunu kaldırdı. "Bölgen her konuda yeterince donanımlı olabilir. Lakin büyücü denince, akla ilk gelen yer Mentra eyaletidir. Büyücülerim yalnızca büyü yapmakla kalmaz. Aynı zamanda aradığınız cevapları da verir."

Cevapsız sorular...

Hualp Koran'ın son sözlerinden sonra Biran tekrar itiraz etmedi.

"Bence hepimizin aradığı cevaplar vardır." Lena bunu direkt olarak Biran'a bakarak söylemişti. Havaya baktı, gecenin son demleriydi. "Bir büyücüyü ziyaret etmek için uygun bir saat, ne dersiniz?"

Hualp, "Kararınızı olumlu yönde verirseniz size refakat edebilirim," dedi.

Biran'ın suskunluğunun sebebini biliyordum, cevabı benim vermemi bekliyordu.

"Gidelim," dediğim anda geri döndü ve arabasına bindi.

Mentra eyaletinin karanlık surlarına yaklaşırken konuşmam gerektiğini bilerek susuyordum. Ona ailemden vazgeçmeyeceğimi söylemem büyük bir saçmalık olurdu. Bu, bir ihtimal bile değildi.

Neden ceplerimde onarıcı birkaç kelime yoktu?

Keşke Mirel de bizimle gelseydi, diye geçirdim içimden. Belki bu sevimsiz sessizliği bozacak bir şeyler söylerdi.

Lordun aracını takip ederek kara çadırların bulunduğu sokağa girdikten sonra araba çamurumsu toprağın üzerinde daha yavaş yol aldı. Sonunda bir çadırın önünde durduğunda, bir saniye bile beklemeden aracı terk etti.

Büyücü Bor, lord ve lideri büyük bir saygıyla karşıladı. Sıra bana geldiğinde, selamında gözle görülür bir samimiyetsizlik barındırdı. Benden hoşlanmamıştı ve henüz nedenini bilmiyordum.

"Lordum, sizi yuvamda görmekten büyük şeref duydum. Emrinizi bekliyorum."

CamScanner ile tarandı

Lord Hualp, çadırın girişinden kıpırdamadı. "Bor, Lider Biran ve kraliçenin isteğini isteğim say. Onları yuvamdan memnun bir şekilde uğurla."

Bor, ucu sivri olan siyah şapkasını hafifçe kaldırıp başına geri bıraktı. "Emrinizi yerine getirilmiş bilin, lordum."

Hualp gitmeye yeltendiğinde, Lena önüne geçti. "Gidiyor musun?"

"Gidiyoruz," dedi Hualp. "Bu özel bir görüşme olacak. Burada bulunmamız doğru olmaz."

Lena'nın düşen yüzünü çadırın loş karanlığında görebilmiştim. "Doğru ya," dedi isteksizce. "Pekâlâ, gidelim."

İkisi çadırdan ayrıldığında, büyücü kadın kazanın arkasında kalan özel koltuğuna geçip oturdu. Biran ve ben de kazanın diğer kısmındaki ahşap sandalyelere yerleştik.

Bor, uzun ve siyah tırnaklı elini kazanına uzattı ve bir şeyler fısıldadı. Aynı anda kazanın yüzeyinde gri köpük silinerek geriye berrak bir su bıraktı.

"Başlayalım. Önce hanginiz soracak?"

Şaşkınca, "Soru soracağımızı nereden biliyorsun? diye sordum. "Belki senden bir büyü yapmanı isteyeceğiz?"

"Hayır." Kendinden emindi. "Her ikiniz de soru sormak için buradasınız." Gülümseyerek arkasına yaslandı. "Gözbebeklerinizde gezinen soru işaretlerini görebiliyorum."

Biran bana bakmadan "Dışarı çıkmamı ister misin?" diye sordu.

Hiç düşünmedim. "Hayır."

Bana baktı. Safir mavilerindeki karanlık önüne çıkacak her şeyi siyaha boyayacak kadar yoğundu. "Ama ben senden isteyeceğim."

Duyduğum rahatsızlığı ve üzüntüyü kendime sakladım. "Tamam."

Ellerimi açık bir şekilde dizlerime yerleştirdim. Burada

CamScanner ile tarandı

olmak istemiyordum. Bu kadının karşısında olmak istemiyordum. Biran'ın duyacağını bilerek ülkesinden nasıl gidebileceğimi sormak istemiyordum.

"Burada edilen her kelam, burada kalır," dedi Bor. "Sor, kraliçe."

"Ben... Başka bir evrene geçiş yapabilir miyim?"

Kadının ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı.

"Ben... Dünya'ya gidebilir miyim?"

Nedenini sormasından korktum. Ona açıklama yapacak takati kendimde bulamazdım. Bugün bir yalan daha söyleyemezdim.

Büyücü elini önümde açtı.

"Bana saçından bir tel ver."

Anlamayarak Biran'a baktım. Ben orada değilmişim gibi dümdüz önüne bakıyordu.

Elimi enseme götürüp kopardığım sarı bir teli Bor'un avucuna bıraktım.

"Yarın aynı saatte burada ol. Cevabını alacaksın."

"Eğer isteğimin yerine gelmesi için birilerinin canına za..."

Çattığı kaşlarının altından bana baktı.

"Ben yeminli bir büyücüyüm, kraliçe! Birilerinin kanlı maşası değilim."

Yutkunurken başımı sallayabildim. Soracağım başka bir şey yoktu. Çıkmam gerekiyordu. Ayağa kalktığımda, ondan beni durdurmasını bekledim ama yapmadı. Ayaklarımı sürüyerek dışarı çıktım ve arabaya bindim.

Üzerinde durmamak için çabalasam da beni yanında istemediğini bilmek içimi acıtıyordu. Bir sürü sebebi olabilirdi. Bir sürü! Belki de hiçbir zaman öğrenmeyecektim.

Düşünmekten kafayı yemek üzereyken dışarı çıktı. Bir sigara yaktı ve dumanını giderek açılan kızıl havaya bıraktı.

CamScanner ile tarandı

Sigarası hâlâ dudaklarındayken "Gidelim," dedi.

"Biran..."

Beni duymadı. Belki de duydu. Bilemedim. Anlayamadım. Tek bildiğim dönüp bakmadığıydı.

Arabanın kapısını kapattığım an oradan ayrıldık. Ağaçların kalabalık olduğu bölgeden geçerken sarkan dalların görüş açımızı kısıtlamasıyla yavaşladı. Onun odaklandığı tek nokta yoldu. Bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordu. Bense...

"Biran."

Neredeyse bir dakika sonra "Söyle," dedi.

"Konuşacağımızı söylemiştin. Eğer eve gitmeyi bekliyorsan..."

"Hayır." Gaza yüklenip dalların aracı çizmesine aldırmadan ağaçlık alandan uzaklaştı. "Kötü bir fikirdi."

Parmaklarım kapının kulpunu sıktı. Neden bir sözüyle beni duygudan duyguya sürükleyecek güce sahipti?

"Senden beni anlamanı beklersem, bencillik mi etmiş olurum?"

Cevap vermedi.

Başımı önüme çıkan eğerken "Ailemi özlüyorum," dedim. "Hepsini, ayrı ayrı çok özlüyorum." Kirpiklerimin ıslandığını hissettim. Boğazımda her bir santimi düğüm düğüm olmuş koca bir yumak vardı. "Beni anlamadığını biliyorum." Kızıl alacakaranlığa gözyaşlarımı emanet ettim. "Bunun için sana kızmayacağım."

Arabayı kenara çekti. Başını hâlâ direksiyonda duran ellerinin üzerine koydu.

Nefesinin kırgın sesi kalbime tırnaklarını geçirdi. Her bir çiziğin izini sonsuza dek orada taşıyacaktım. Bunu bilerek engel olamıyordum.

"Büyücü bir mağaradan bahsetti. İki yüz yedi çıkışı

CamScanner ile tarandı

olan devasa bir mağaradan..." Direksiyonu sıkan parmak boğumları gerilerek beyaza çalarken sesindeki hırıltılar ruhumdaki gökyüzünü kurşuniye boyuyordu.

"Sen... Büyücüye bunu mu sordun?"

"O çıkışlardan birisi seni evine götürebilir."

İyi bir şey söylemişti. Tanrım! Çok iyi bir şey söylemişti. Neden çok az şey hissediyordum? "Bize çıkışın hangisi olduğunu gösterecek mi?"

"Muhtemelen. Bizden kurtulmak üzere olabilirsin."

"Hayır!" Ona binlerce farklı şekilde itiraz edebilirdim. "Bu şekilde adlandırma. Ben... Gitmeden önce ne olursa olsun bebeği görmek istiyorum."

Başını kaldırdı. Dudakları garip bir gülüş barındırdı. "Bebek..." diye yinelerken daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Bebeğimiz." Başını yaslandığı yerden bana çevirdiğinde, gözkapakları gözlerinin üzerine yığılmıştı. "Çıkışı bulduğunda, bir önemimiz kalacak mı?"

Bedenimi ona çevirip acıyla adını andım. "Biran..." Ellerine uzandım. Onun kocaman elleri avuçlarıma sığamadı. "Böyle söyleme."

"Sana engel olmam."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Evine giden yolda önünü açmak için her şeyi yaparım."

Yaklaştım, gözyaşlarımın ıslattığı dudaklarımı sakallarına saklarken ruhlarımızda sancıyan ur giderek ölümcül bir hâl alıyordu. "Biliyorum, biliyorum."

Gözlerini yavaşça kapattı. Teninde gezinen dudaklarımı hissetti. "Bilmen gereken bir şey daha var."

Parmaklarım yüzünü sararken dudağının çukuruna fısıldadım. "Öğrenmek için hevesliyim."

"Gittiğinde," diye fısıldadı usulca. "Ben de ailemi özleyeceğim."

CamScanner ile tarandı

Onu öptüm. Şuursuzca ve tutkuyla; gözyaşlarımı dudaklarınızın arasına hapsederek öptüm.

Nefes nefese kaçarken ansızın durdum ve bedenime çarparak durabilen katilimi dudaklarından öptüm.

CamScanner ile tarandı

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Uçan Balonlar"

Dağılıyordum.
Parçalara ayrılıyordum.
Tenim tenine değdiğinde, tuzla buz oluyordum.
Acı çekiyordum ve acımdan yeniden doğuyordum.
Onun dudaklarındayken, evimde olduğumu hissediyordum.

"Beni öptün," demişti gösterişsiz bir şaşkınlıkla. "Sen beni öptün."

Dudaklarım onunkilerden henüz ayrılmışken ve ellerim hâlâ sakallarındayken başımı kaldırıp yüzüne bakma cesaretini gösterebilmiştim. "Evet lider, seni öptüm."

Yolculuğun geri kalanında aramızdaki keder bir parça silinmişti. Dudaklarımda bastıramadığım ne idüğü belirsiz bir tebessüm vardı. Onu öpen ben değilmişim gibi başımı çevirip bir kez yüzüne bakamamıştım. Buna rağmen biliyordum ki o tebessümün bir eşi onun dudaklarında da yer etmişti.

Eve ulaştığımızda, arabasından inmeden hemen önce bana bir soru sormuştu.

"Bu akşam benimle yemek ye."

Sanırım bir soru değildi.

Yabancı olduğum bir gerginlikle ona karşılık vermiştim. "Çoğunlukla akşam yemeklerini birlikte yiyoruz."

CamScanner ile tarandı

"Hayır, benimle dışarıda yemek yemeni istiyorum, baş başa."

Yutkunmak isteyip de yutkunamadığımı hatırladım. "Tamam."

Hızlı ve sersem adımlarla eve yürüdükten sonra kısa bir duş alıp yatağıma girmiştim. Mahkemeden Mentra eyaletine uzanan yorucu ve uykusuz geçen gecenin ardından ancak günün ilk ışıklarıyla birlikte onu düşünerek uykuya dalabilmiştim.

Birkaç dakika önce gözlerimi açtığımda, gün akşamüzerine ulaşmak üzereydi. Yatağımda dönüp dururken aklımdan geçenler ne mahkemede ne Mentra eyaletinde olanlardı. Tek düşündüğüm onunla arabada yaşadığımız o kısacak andı. Akşama sadece birkaç saat kalmıştı ve ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Uyanmış mıydı?

Hâlâ benimle yemek yemek istiyor muydu? Baş başa.

Yataktan çıkıp hazırlanmaya başlamalı mıyım?

Kararsızlığın getirdiği sıkıntıyla solurken bebeğin aklıma gelmesiyle hızla yataktan çıktım. Önce onu görmeye gitmeliydim. Pijamalarımı çıkarıp iç çamaşırlarımla kaldığım an odanın kapısı aniden açıldı.

Gelen Mirel'di. Başını aceleyle farklı bir yöne çevirirken elindeki siyah elbiseyi yüzüne tuttu. "Merak etme, bakmıyorum. Henüz uyanmazsın sanıyordum."

Çarşafı bedenime sardıktan sonra "Bakabilirsin," dedim. "O elbise ne?"

Askıdaki elbiseyi havaya kaldırdı ve beğenen gözlerle baktı. "Çok hoş, değil mi?"

Eteği yere uzanan elbisenin ölçülü bir yırtmacı vardı. Kalp şeklindeki göğüs kupuna, tamamı gri, parlak taşlardan oluşan askıları eşlik ediyordu. Sade ve gerçekten hoş bir elbiseydi.

CamScanner ile tarandı

"Güzelmiş. Nerede giyeceksin?"

Hafifçe gülümsedi. "Ben değil, sen giyeceksin."

"Anlamadım."

İmalı bir şekilde mavi gözlerini devirdi. "Bilmezlikten mi geliyorsun? Duyduğuma göre bu akşam randevun varmış. Bu elbiseyi Biran senin için gönderdi."

"Benim için mi gönderdi? O evde değil mi?"

"Geleli yaklaşık iki saat oluyor. Ne zaman çıktığını bilmiyorum."

Üzerimde bir çarşafla odanın ortasında öylece kalakalmıştım. Bu hâlim Mirel'i gülümsetti. "Hadi, seni hazırlayalım."

Kendimi ona bıraktım. Bir saat sonra siyah elbisenin içinde, tamamen düzleştirilmiş saçlarıma ayak uyduran dumanlı göz makyajım ile hazırdım. Siyah ayakkabıların topuğunun kalın ve kısa olması sevindiriciydi. Kimin seçimi olduğunu biliyordum.

"Sence Biran, lord ile anlaşacak mı?"

Yemek masasında sıcak bir şeyler içerken sormuştum bunu Mirel'e.

"Bilmiyorum. Aslında asıl şaşırtıcı olan baştan reddetmemiş olmasıydı."

"Sen ne düşünüyorsun?"

Çenesini buruşturdu. "Nedense Hualp'ten kötü bir enerji almıyorum. Kimpras'a rahatça girip çıkabilmek için küçük bir toprak karşılığında tüm bölgeyi korumak isteği makul, teklifi de öyle. Ya sen? Sence lider kabul etmeli mi?"

"Evet, etmeli." Netliğim onu şaşırttı. "Fazladan koruyucu gücün zarar getirmeyeceğini düşünüyorum. Biran'ın onca düşmanı varken yanında sırtını yaslayabileceği biri olmalı. Hualp Koran gibi güçlü birisi..."

"Hualp'e sırtını yaslayabileceğinden nasıl eminsin?"

CamScanner ile tarandı

"Emin değilim." Aklıma aniden düşen fikir, aynı saniyeler de Mirel'i de ziyaret etti.

Gözbebekleri büyürken "Öğrenebiliriz!" dedik, aynı anda. "Bunu yapabilirsin! Yalnızca Hualp'in elini tutman gerekiyor."

"Mirel, bunu nasıl yapacağım?" Kesinlikle kestirip atmak isteyeceğim bir konu değildi. Biran için bunu yapabilirdim. Ama nasıl?

"Şimdilik bilmiyorum. Üzerine düşünmem gerekiyor. Tabii... Bu durumun ikimizin arasında kalması gerekiyor. Biran'ın hışmına uğramak istemiyorum, anlarsın."

Başımı salladım. "Aramızda kalacak."

Beklerken, sohbetimizin geri kalanında o ve Mestan'ı konuştuk. Mutluluğunu gözlerinden okuyabiliyordum. Onu ilk tanıdığımdan beri üzerinde olan donukluğu büyük ölçüde kırılmıştı. Mestan ve Mirel geçmişlerindeki ortak acılarının üzerine ince ince mutluluğu işlemişlerdi. Öte yandan Perla ve Efraim'in yarın sabah ilk iş olarak buraya geleceklerini söyledi.

"Perla bu kez konuşmak için kararlıymış."

"Ne yazık ki Efraim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Koca adam liderin önünde pantolonunu ıslatabilir!"

Kendimi tutamayıp onunla birlikte güldüğüm esnada kapı çaldı. Gelen son yarım saattir gıyabında konuştuğumuz Efraim'di.

Onu selamladıktan sonra "Seni beklemiyordum," dedi. "Perla yok mu?"

Üzgünce başını iki yana salladı. "Ağabeyi ile konuşana kadar benimle yan yana görülmeyeceğini söyledi."

Neşeli tutmaya çalıştığım sesimle keyfini yerine getirmeye çalıştım. "Yanlış bir karar sayılmaz, Efraim. Ayrıca duyduğuma göre yarın sabah Biran ile konuşacakmışsınız."

CamScanner ile tarandı

Saati kontrol ederek gülümsedim. "Yarın sabaha çok da bir şey kalmadı, ha?"

Konuşmamla birlikte üzüntüsünün yanına bir de tedirginlik eklendi. Harika! Aklımın bir köşesine, bir daha kimseyi teselli etmemeyi not ederek Efraim'in kullandığı arabaya bindim.

Her nereye gidiyorsak, öncesinde şatoya uğramak istediğimi söylediğimde, zaten direkt olarak şatoya gittiğimizi söyledi. Kendimi tutamayıp yol boyunca konuşup durdum. Ancak bu kez konu onun sıkıntısının kaynağı değil, dikkatini itinayla başka bir yöne çekecek olan yemeklerdi.

"Vay canına!" dedi şatoya az bir mesafe kala. "Yani... Ağaçtan yaprak koparıyorsunuz, içine bir şeyler koyuyorsunuz ve tek tek sarıp pişiriyor musunuz?"

Şaşkınlığına gülümseyerek kafa salladım. "Tam olarak öyle Efraim ve inan bana yediğin hiçbir şeye benzemiyor."

Kalın dudaklarını yalarken "Roz ya..." dedi. "Şu liderle konuşma meselesinden sağ çıkarsam, bana sarma sarar mısın?"

"Abartma Efraim! Bence başta kızsa da sizi anlayacaktır."

Arabayı şatoya uzanan köprünün önünde durdurdu. "Aslında haklı sayılabilirsin. Daha önce bizi anlamayacağını düşünebilirdim ama şimdi..." dedi yüzüme dikkatle bakarak. "Şimdi bizi anlayabilir."

Konuyu bize çevirdiği için gözlerimi kısarak sahte bir kızgınlıkla baktım. Arabanın kapısını açtığımda "Roz," dedi.

"Söyle."

Gülümseyince çikolata teninin içinde birer yıldız gibi parlayan dişlerinin neredeyse tamamı göründü. "Teşekkür ederim. Buraya kendi isteğinle gelmediğini biliyorum ama... İyi ki buradasın."

CamScanner ile tarandı

Uzanıp kolunu sıvazladım. "Seninle tanıştığım için şimdi mutluyum. Hepinizle..."

Uzun köprüyü ayağımdaki yabancı ayakkabılara rağmen hızla geçtim ve hizmetlilerin şatafatlı karşılamalarının ardından fanusun bulunduğu odaya çıktım. Tanrım... Birbirimizi göremiyorduk. Belki... Belki beni duyamıyordu bile ama yine de onu göreceğim için her seferinde tarifsiz bir heyecan taşıyordum. Kulpu yavaşça indirip kapıyı aralamaya başladıktan sonra Biran'ı gördüm ve duraksadım.

Üzerinde siyah, şık bir takım elbise vardı. Bir eli cebinde, diğer ise fanusun üzerindeydi.

Sadece bu manzara bile kalbimin binlerce gözyaşıyla ıslanmasına sebep olabilirdi.

"Yolu neredeyse yarıladın," dedi. Sesi, sanki karşısında büyük bir adam varmışçasına ciddiydi. "Bunun için seni takdir edeceğimi düşünüyorsan, yanılıyorsun ufaklık. Şimdi kollarımda olmalıydın." Duraksadı ve parmaklarını fanusun üzerinde kaydırdı. "Kollarımızda..."

Parmaklarım kulptan ayrıldı ve yumruk formuna büründü. Ağlamamak için tüm uzuvlarımı sıkabilirdim.

"Oğlum." Bu, ondan duyduğum en şefkatli sesti. "Alaz." Dudaklarımı kıpırdattım. Alaz. Bu adı ömrümün sonuna dek usanmadan telaffuz edebilirdim. "Bak, annen de geldi."

Gözlerim bir anda dolup bir anda boşaldığında, bakışları tek seferde beni buldu. Gülümsedi ve elini uzattı. "Gel, burada seni sabırsızlıkla bekleyen iki adam var."

Ona yaklaştım. Elimi büyük avucunun içine bırakırken içimi çekiyordum. "Biran..." dedim çatlayan sesimle. "Sen içimde birbirine karışan tüm duyguların sebebisin." Ellerimi omuzlarına bırakıp alnını alnıma yasladığında ıslak kirpiklerimi birbirine kavuşturdum. "Beni buna layık gördüğün için teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

CamScanner ile tarandı

Başı yavaşça kalktı. Dudaklarını alnıma bastırdı. Saniyeler dakikalara dolanırken hiç kıpırdamadı. Bu, ondan aldığım en uzun öpücüktü.

"Söylemek için geç kaldım." Fısıltısını harf harf alnıma nakşetti. "Bilmelisin, uzun zamandır hissettiğim buydu." Geri çekilip ellerinin arasındaki yüzüme baktı. "Sana söylemek istediğim her şey neden bu kadar zor?"

Başparmağı yüzümdeki ıslaklığa dokunduğunda "Sebebini bilmiyorum," dedim. "Ama sanırım... Aynısı sorunu ben de yaşıyorum."

Bana daha dikkatli baktı. "Daha güzel bir sorun yaşamıştım."

Kızardığına emin olduğum burnumla birlikte gülümsedim. "Benim de Alaz'a merhaba demem gerekiyor."

Başını salladı. Yüzünde gerçek olmayan bir kızgınlık vardı. "Daha şimdiden aramıza girmeye başladı."

Kollarının arasından çıkıp fanusa yaklaşırken "Buna alışsan iyi edersin," dediğim anda bakışlarımız birbirimizin gözlerinde donakaldı. Düşünerek söylememiştim. Yalnızca söylemek istemiştim.

Bakışlarını benden güçlükle ayırıp "Dışarıda bekliyorum," dedi ve çıktı.

Kendimi tam bir bencil gibi hissettim. Ona bunu yapmamalıydım, kendime de öyle. Aileme kavuşmayı bu kadar çok isterken böyle sözler söylemem tam bir ahmaklıktı.

"Bana yol göstermene ihtiyacım var." Parmak uçlarım fanusun soğuk yüzeyinde gezinirken onun yumuşacık tenine dokunmayı hayal ettim. "Seni ve babanı geride bırakmak istemiyorum. Ailemi geride bırakmak istemiyorum." Her ikisini dillendirmek de acı vermişti. Tanrım! Her iki ihtimal de aynı oranda acı vermişti. "Babana söylemem gereken bir şey var."

CamScanner ile tarandı

Adımlarım geri geri giderken "Bu kadar kısa kaldığım için beni affet, yarın daha uzun kalacağım," dedim. "Söz."

Heyecanlı adımlarla merdivenleri inip taş köprü boyunca koştum. Kendimi bir an önce onun kollarına bırakmak istiyordum. Arabasının önündeki varlığı görüş açıma girdiğinde adımlarımı yavaşlatan durum Biran'ın yüzündeki ifadeydi. Rahatsız görünüyordu, kravatını gevşetmeye yeltendi. Şakağında şişen damarları aramızdaki mesafeye rağmen seçebiliyordum. "Biran!" Yanına koşarak ulaştım. Elini boynundan çekip kravatını olabildiğince gevşetirken yüzüme kilitlenen gözleri sanki beni ilk kez görmüş gibi kamaştı. "Ne oluyor?" Bakışları yüzümün her ayrıntısında dolaşmaya başladı. Parmakları gerçekliğimi test edercesine yüzüme dokunurken dudakları aralandı.

"Sen..."

Anlamıştım. Yine aynısı oluyordu. Yine bana dokunurken bende onu görüyordu.

Melina'yı...

Bu kez nedenini biliyordum.

Lanet bir büyünün pençesinde, yıllarca başka hiçbir kadına dokunamamıştı. Şimdi benimle olmak istiyordu. Büyünün ilk ayağını kırıp bana yaklaşmayı başarmıştı ancak karanlık bir lanet sürekli aramıza bir ölünün gölgesini sokup duruyordu.

Başını ellerinin arasında sıktı. Parçalamak ister gibi bir hâli vardı ve o hâl içimi acıttı.

"Yapma." Başındaki elini olanca gücümle kavradım. "Yapma, sana kırgın değilim, yemin ederim. Sana kızgın da değilim. Yalnızca... Senin için üzülüyordum."

Ellerimle birlikte aşağı inen ellerini göğsüme bıraktım. Kalp atışlarımı avuçlarında hissetmesini istedim. Hissetti; mavilerindeki kara bulutlar yavaş yavaş dağılırken kızaran dudakları aralandı.

CamScanner ile tarandı

"Sana dokunurken bir başkasını görmeyi yediremiyorum," dedi, fısıltı halinde. "Her kim olursa olsun... Sana dokunurken sadece seni istiyorum."

Gözlerim bir an için kapandı. "Biliyorum." Ona duyduğum aşkın, utanç ve mantığımın zarını yırtması kaçınılmazdı. Yaklaştım, dudaklarına doğru fısıldadım. "Çözümünü de biliyorum. Biliyoruz. Bu büyü senden uzaklaşmak için bir bütün olmamızı bekliyor. Ben..." Gözlerine baktım, çok yakındı, binlerce kırağıyla kaplıydı.

"Ben, seninle olmak için hazırım."

Kaşlarını her çattığında ortaya çıkan iki kaşının arasındaki dikey çizgi usulca düzeldi. Başını kaldırmadı ancak sık kıvrık kirpiklerinin altından bana baktı. Göğsü, içinde biriktirdiği nefesiyle donup kalmıştı. "Bebeğim," diye fısıldadı, dudaklarını hafifçe dudaklarıma dokundurarak. "Seninle bunu öylesine bir yerde yaşamayacağız." Dudaklarını dudaklarımda gezdirmeye başladı. Ruhu, ruhumda geziniyordu. "Öylesine bir nedenden dolayı yaşamayacağız. Neden biliyor musun?" Parmakları, dokunduğu her bir noktama kısa süre sonra infilak edecek volkanlar bırakıyordu. "Çünkü sen ve ben, öylesine değiliz. Biz... Gerçeğiz Rozelin, aramızdaki şey akılların alamayacağı kadar sahici."

Sarıldık. Kollarımız sonsuza kadar birbirimizin etrafında kalacakmış gibi sarıldık. Biraz sonra ayrılacak ve bir daha hiç sarılamayacakmışız gibi sarıldık.

"Biliyorum, bunu hissediyorum. Biran ben..." Kokusunun kaynağı olan boynundan öptüğümde, tüm bedeni kaskatı kesildi. "Ben buraya dönebilmenin bir yolunu bulmak istiyorum."

Geri çekildi. Bakışları bir gözümden diğerine gezinirken dudakları gülüp gülmemek arasında gidip geliyordu.

"Benimle mi kalacaksın?"

CamScanner ile tarandı

"Hayır, sizinle kalacağım. Bebeğim ve seninle..."

"Rozelin..."

Gülümseyebildiğim kadar gülümsedim. "Ne var, lan?"

Küçük ve erkeksi bir kahkaha attı. Bu, onda gördüğüm en gerçek gülümsemeydi; başını eğdi, burnuna dokunurken dudakları kıvrıldı ve birer birer önüne düşen kalın buklelerinin oluşturduğu görüntü beni ona bir kez daha âşık olmaya zorladı.

"Gel buraya." Belimden yakalayıp bedenimi bedenine bastırdı. Gerdanımdaki boşluğa sert bir öpücük bıraktıktan sonra parmaklarımızı birbirine kenetledi ve bizi ön yolcu koltuğunun yanına götürdü. "Büyücü Bor'a gidip bahsettiğin gibi bir çıkış var mı, öğrenelim ama önce seninle yememiz gereken bir yemek var, sarışın. Baş başa..."

Uzun zamandır muhtaç olduğum bir keyifle araba koltuğundaki yerimi aldım. "Çok acıkmıştım."

Üzerimde uzunca göz gezdirdi ve "Ben de," dedikten sonra ona ortaparmağımı gösterdiğim, beni karların içinde ıslattığı Kara Kule Şatosu'ndan ayrıldık.

Kızıl Göl, onu ilk gördüğümdeki gibi kusursuzdu. Ancak kara çakıl taşlarıyla çevrili kızıl suyu daha güzel kılan, yanı başındaki mütevazi yemek masasıydı. Gümüş tabaklarda servis edilen yemeklerin ortasındaki üç şamdan büyükten küçüğe sıralanırken masanın üzerinde üç farklı renkte uçan balon vardı. Sandalyelerden birine otururken gecenin ortasında parlayan mavi, sarı ve beyaz olan balonların bir anlamı olup olmadığını düşündüm.

"Bu balonlar buraya senin emrinle mi getirildi?"

Karşımdaki yerini aldı. Ceketinin manşetini düzeltirken tam bir beyefendi gibi görünüyordu. "Evet."

"O halde bir anlamı olmalı?"

Parmaklarını masanın üzerinde kenetledi, kısaca balonlara baktıktan sonra bana odaklandı. "Var."

CamScanner ile tarandı

"Benimle paylaşacak mısın?"

"Bilmem," dedi oyunbaz bir ifadeyle. "Ufak bir rüşvet karşılığında neden olmasın?"

"Rüşvet mi?" Elimi kaldırıp "Sağlam bir tokat mı istersin? Yoksa..." Diğerinin üzerine attığım ayağımı salladım. "Kıvrandıracak bir tekme mi?"

Kenetlediği ellerini çenesinin altına yerleştirirken düşündü. "Daha yumuşak bir şeye ne dersin? Mesela... Şu dün arabada olan..."

"Biran!" Açılan gözlerimi masadaki yemeklere diktim ve heyecanımı bastırmaya çalıştım. "Başlasak mı? Aç olduğumu söylemiştim."

"Hemen." Ayağa kalktı, kızıl renkli içkiyi ince ayaklı kadehlere doldururken kulağıma fısıldadı. "Balonların ne anlama geldiğini, gece uyumadan önce kulağına fısıldayacağım." Bana ipe sapa gelmez bir merak bağışladı ve önce benimkinden başlayarak tabaklarımıza biraz sebze, biraz meze ve et koydu. Yemeklerin nefis kokusunu içime çektikten sonra yerine oturan adama "Bunları ne ara yaptın?" diye sordum.

"Benim yaptığımı nereden biliyorsun?"

"Sanırım itiraf etmenin vakti geldi. Yaptığın tüm yemeklere bayılıyorum. Ama... Anneminkilerden sonra."

İfadesi yüzünde duraksadı. "Annen..." Sesindeki tereddüt, onda nadiren gerçekleşen bir olaydı. "Ona benziyor musun?"

Annemin yüzünü gözümün önüne getirmeye çalıştım artık o kadar da net değildi. "Evet, çoğu fiziksel özelliğimi ondan aldım."

"Mesela?"

"Mesela... Ten ve saç rengim anneminki ile aynı. Dudaklarımız da hayli birbirine benziyor."

CamScanner ile tarandı

"O halde annen çok güzel bir kadın."

Gülümsedim. "Öyle. Biliyor musun? Gülnur benden daha fazla benziyor anneme. Bir görmeliydin..." dedim özlemle. "Öyle güzel ki..."

Ciddiyetle başını salladı. "Görmeyi isterdim. Diğerleri, onları da anlatacak mısın?"

"Anlatmamı ister misin?"

Ağzına bir lokma et koyduktan sonra "Seninle ilgili olan her şeyi," dedi.

Kardeşlerim. Her birinin tam da şu an ne yaptığını düşünmeye çalıştım. Ne acı ki hiçbir fikrim yoktu. "Gülnur'un bir büyüğü Murat. Biz üçümüz anneme benziyoruz. Bir de ikizler var. Birinin adı Zehra, diğeri Rojda ama çoğunlukla Rojin, deriz. Yani... Derdik." Hüznün içimi kaplamasına zaman tanımadan "İkizler babamın kopyası," diye devam ettim.

"Babana bağlı bir kızsın."

Bu bir soru değildi. "Öyleyim. Hep öyle olacağım."

Bakışlarıyla onayladıktan sonra yemeğimi işaret etti. Ailemden bahsederken nerede olduğumu aklımdan çıkarmıştım. Birkaç lokma yedikten sonra Biran yeni bir soru yöneltti.

"Buraya gelmeden önce ne yapıyordun?"

Düşünmedim bile. Buraya gelmeden önce yaptıklarım, beni buraya getiren karanlık bir yoldu. "Babam bir kaza geçirdiği için çalışamıyordu. Ben hem okuyup hem çalışıyordum."

"Zor olmuyor muydu?" Bakışlarındaki takdir, kendimle gurur duymak isteyeceğim kadar güçlüydü.

"Oluyordu elbette ama... Ailem için değerdi." Tüm bunları onunla konuşmak garip hissettiriyordu, garip ve huzurlu.

CamScanner ile tarandı

Çatalı parmaklarının arasından yavaşça bıraktı. Yutkunarak boğazını temizlediğini gördüm. "Rozelin, sana dair bir soru daha var kafamda."

"İstediğini sorabilirsin."

"Seni incitmek istemiyorum," dedi. Bu, ondan duyduğum en kararlı cümlelerden biriydi.

"Bunu biliyorum. Bu yüzden beni incitmezsin."

Kısılan gözlerinde bir gülümseme gizliydi. "Buraya nasıl geldin? Daha önce anlattın, bunları bir kenara bırakalım. Daha derinde çok farklı şeyler olduğunu hissediyorum."

Bu sorunun cevabını düşünmek canımı yakabilirdi ama beni hissettiğini duymak, her şeyden üstün geldi.

"Cevap vermek zorun..."

"Bir vakıftan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

Durdu ve "Evet," dedi. "Safornikon Vakfı. Mahkemede söylediğin her şeyi tüm detaylarıyla hatırlıyorum."

"Başta orayı sadece kız çocuklarına yardım eden bir vakıf olarak biliyorduk. Tek yakın arkadaşım olan Gupse öyle söylemişti. Zaten onun yönlendirmesiyle vakfa gittim. Çünkü... Paraya ihtiyacım vardı. Sadece ailemin daha iyi olmasını istemiştim." Belleğim, o sıralar yaşadıklarımı gün yüzüne çıkardı; aylarca ödeme yapamadığımız ev sahibimizin babamı itip kalkması, etraftaki meraklı bakışlar, ev sahibine saldırmam, babamın gözlerindeki mahcubiyet... "Olmadı." İçimi çektim. "Vakfın amacı başkaymış, kısa süre içinde öğrendim. Sonrasını zaten biliyorsun."

"Olmuş," söylemini anlamadım. Ona soran gözlerle baktığımda, bana aynı hayranlıkla baktı. "Harika bir kızları olmuş. Dahasına ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum."

Başımı omzuma yatırınca, yaşadığım duygu yoğunluğu kaşlarımı birbirine yaklaştırdı. "Biran, teşekkür ederim."

"Teşekkür mü?" diye sordu yadırgayarak. "Senden nezaket sözcükleri değil, küfür duymaya alışığım ve bir itiraf

CamScanner ile tarandı

da benden; o hâline bayılıyorum." Arkasına yaklaştı ve bana çapkın bir bakış attı. "Fazla seksi."

"Kes şunu!" Dikkatimi ondan ayırıp yemeğime daha hızlı bir şekilde devam ettim. Benimle eğlenmeyi seviyordu ve nedense bu kez onu bundan mahrum etmek istemedim. Attığım her kaçamak bakışta bakışlarını yakalayarak yemeğin sonuna ulaştık.

Önüme nefis bir tatlı koyduğunda, şiş bir karınla arkama yaslandım ve bu kez ben sordum. "Sen anlat."

"Ne anlatmamı istiyorsun?"

"Ne olursa..." dedim. "Şimdi de ben seni dinlemek istiyorum."

Safir mavileri, buluştuğu Kızıl Göl'de oyalandı uzunca bir süre. Konuşacağından emin değildim. Onu izlemek de güzeldi. Bir an sonra "Net değil," dedi.

"Net olmayan ne?"

"Geçmişim," dedi, herhangi bir duygu barındırmayan düz bir sesle. "Doğdum, büyüdüm, başa geçtim. Sanki hepsi bu kadar."

"Eminim ki değildir, dahası olmalı." Yaşadığı kaos aklıma geldiğinde kırdığım pot bir tokat gibi yüzümde patladı. "Ah! Yanlış anlama. Dinlemek istediğim evliliğin ya da..."

"Ne dinlemek istediğini biliyorum. Kendini kötü hissetmen gereksiz." İçkisinden büyükçe bir yudum aldığında, ben de aynısını yaptım. "Yaşımı tam olarak hatırlamıyorum, çocuktum. Babam, o dönem kraliçeliğinin tadını çıkaran annemi Perla'nın annesiyle aldattığında, evde büyük bir kavga koptu. Sonra garip bir şekilde annem sakinleşti. Babamı evden gönderdi ve gününün çoğunu baş hizmetlisiyle geçirmeye başladı. Bu sırada bir çocuğun kaldıramayacağı ağırlıkta eğitimler alıyordum. Her gece rüyamda kılıç sallıyordum, at binip, düşman öldürüyordum. Kraliçe ne kadar yoruldu-

CamScanner ile tarandı

ğumu görmek istemedi. Her geçen gün eğitimler ve sorumluluklarım arttı. Kendimden yaşça büyük adamlarla bölge dışında aylarca kalıyordum. Çünkü Kraliçe Nivera açlık ve zorlukla birebir tanışmamı istiyordu. Tanıştım da... Sonra, Perla doğdu. Annem, kardeşimin bir kız olduğunu öğrendiğinde büyük bir zafer yemeği verdi. Onu hiç o kadar mutlu görmemiştim." Alayla, tek solukta gülümsedi. "Babam baskılara dayanamayıp geri döndü."

"Neden?" Dirseklerim merakla masaya bindi. "Perla kız olduğu için mi geri döndü!"

"Evet. Bir liderin kız çocuğunun olması uğursuzluk olarak yorumlanır. İtibarını kaybettirir."

"Hah! Saçmalık. Sana bir şey söyleyeceğim. Babam buraya düşmeden kısa bir süre önce bana hayatım boyunca unutamayacağım bir şey söyledi. İlk çocuğum kız olunca, karalar bağlamıştı bizimkiler. En hayırlı erkek evlat su dökebilir mi eline, Rozelin'im?" Boğazıma oturan yumruyla birlikte devam etmeye çalıştım. "Demek istediğim, bu ayrımın burada bile yapılması korkunç bir şey."

"Baban doğru söylemiş."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra..." Parmakları masada gergin bir ritim tutmaya başladı. Gözünün önünde dönen mazi çocukluğuna aitti. "Sonra babam ölünceye kadar annemle yaşadı. O, gördüğüm en mutsuz adamdı."

Yüzüm düşerken "Üzüldüm," dedim. "Daha farklı bir son olabilirdi."

"Üzülme. Ben hiç üzülmedim. Gitmek de geri dönmek de babamın kendi seçimiydi. O, aşkını değil tacını seçti. Anlayacağın, mutsuz bir adam olarak ölmek kendi seçimiydi."

Çenemi ellerimin üzerine bıraktım. Aklımdan geçen soruyu önüne bırakmak iyi bir fikir olmayabilirdi. Yine de

CamScanner ile tarandı

düşünmedim. "Sen babanın yerinde olsaydın, hangisini seçerdin Lider Biran Nuh?"

Oturduğu yerde bir süre beni izledi. Ayağa kalktığında, yanıma uzanan adımları heyecan vericiydi. Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Güçlü kolu belimi sararken elini yüzümdeki saç tutamını kulağımın arkasına almak için kullandı.

"Yalnızca taç değil, karşında hangi seçenek olursa olsun. Benim tek seçeneğim hep ve sadece sen olarak kalacaksın, Rozelin Nuh."

Dudaklarımız uzun bir öpücük için buluştu. Dudaklarımın her bir noktasını sertçe emerken ona verdiğim tutkulu karşılık eş zamanlı iniltiler doğurdu. Çakıl taşlarının üzerine çökerken kucağındaydım. Sohbetimizin geri kalanında öpücükler ve sözcükler birbirine karışarak devam etti. Kızıl Göl'den ayrılacağımız o son ana dek...

Büyük bir kahkaha attığımda, araba kullanmasına rağmen dudaklarım birbirine kapanana kadar beni izledi. "Sen sarhoş mu oldun?"

"Hayır." Belki hafifçe çakırkeyftim ama kesinlikle sarhoş sayılmazdım.

"Ama iki kadeh daha içsen, olacaksın."

"Hayır! Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Görüyorum. Hiç olmadığın kadar neşelisin."

Arkama yaslandım ve somurttum. "Kesinlikle hiçbir şey değilim. Hatta... Kanıtlamak için iki kadeh daha içeceğim."

"Emin misin?" Ah, son söylediğime kesinlikle inanmamıştı.

"Eminim!"

"Tamam," dediği anda direksiyonu rotamızda olmayan bir yöne kırdı.

"Hey! Nereye gidiyoruz?"

CamScanner ile tarandı

Tanıdık bir yola girdik. "Evde içki kalmadı. Mestan'ın koleksiyonundan alacağım. Sağlamdır."

"Tamam. Al ve nasıl sarhoş olmadığımı gör."

"Göreceğim," dedi, gördüğüm en keyifli hâlindeydi. "Sadece ben göreceğim."

Tayfanın oturduğu konteynır sitesine girerken farları kapattı. Hedefine ulaşmadan önce sıkça aldığı bir çeşit güvenlik önlemiydi. "Hayır, sarhoş olmam da... Başkası görse ne olur?"

Çatısı henüz tamir edilen konteynırın önünde durduğu an gülümsemesi buz kesti.

"Ne oldu?" Bakışlarını takip ederek konteynırın sol yanına baktım. Orada dudakları bir bütün olan iki gölge vardı. O gölgelerin kime ait olduğunu biliyordum.

Ne yazık ki, Biran da biliyordu.

Arabayı çalıştırdı. Farları yaktı.

Sırtı konteynıra yaslı olan Perla, öpüştüğü Efraim'in kucağındaydı.

CamScanner ile tarandı

KIRKINCI BÖLÜM

"Aşk ve Geçit"

Yanlış zamanda yanlış yerde olmak; Perla ve Efraim'in en çalımlı yanlışı buydu.

Kızıl bölge liderinin yanlış olarak kabul ettiği şey, aslında Efraim ve Perla'nın en büyük doğrusuydu.

Ne var ki öfke denen duygu az sonra doğru ve yanlışı birbirine katacaktı. Bir noktadan sonra her iki olgunun da hiçbir önemi kalmayacaktı.

Ağzımın içinde ardı ardına küfürler dönerken içinde bulunduğum dar vakitte ne yapabileceğimi düşündüm. O sırada Efraim'in gözlerinden fışkıran korkuyu, üzerine giden aracın farları aydınlatıyordu.

Üzerine giden... Hah! Siktir.

"Biran! Dur!"

Gaza kuvvetle yüklenmişti, araba isyan edercesine bağırıyordu. Perla, donup kalan Efraim'in kucağından atlamayı başarmıştı ancak o koca adamı olduğu yerden kıpırdatmaya gücü yetmezdi.

Korkuyla Biran'ın koluna yapıştım. "Kes şunu! Dur!"

Perla, araç ve duvar arasında haşat olmak üzere olan Efraim'i kolundan çekiştirirken çığlıklar atıyordu. Birkaç saniye sonra hazin sonun gerçekleşmesine ramak kalmıştı! Elimden bir şey gelmeliydi!

Neredeyse Biran'ın üzerine çullandım ve kulağına doğru bağırdım. "Çek ayağını şu siktiğimin gazından!"

CamScanner ile tarandı

Frene bastı. İhtiyatla göğsümün önünde beliren kolu emniyet kemeri görevi görerek savrulmama engel olmuştu. Kaputtan çıkan dumanlar nefes nefese başlarına gelecekleri bekleyen Efraim ve Perla'yı kamufle ediyordu.

Araba tarafından ezilmekten kurtulmuşlardı.

Biran tarafından ezilmekten kurtulamamışlardı.

* * *

Konteynır evdeki ölüm sessizliği yağmaya başlayan yağmurla hafifledi. Yağmurun sesini sessizliğe, sessizliği ise sol gözü morarmaya başlayan Efraim'in iniltisine tercih edecek olan tarafta yalnız değildim.

Biran, eve girmeden önce Efraim'in suratına sağlam bir yumruk geçirmişti. Sonra da yaya olarak uzaklaşmıştı. Perla çok korkuyordu. Bu yüzden ağabeyinin yokluğunda bile Efraim'e yaklaşamamıştı ve yine bu yüzden Efraim'e ilk müdahaleyi yapan kişi ben olmuştum. Son bir saati aşkındır girişin farklı köşelerinde oturuyorduk. O ikisi liderlerinin geri döneceğini bilerek döneceği andan korkuyorlardı. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Aceleyle giyindiğim Perla'ya ait kazağın eteğiyle çekiştirircesine oynarken Biran geri döndüğünde, onu bir kez daha nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Keşke Mirel ve Mestan burada olsaydı. O zaman işler daha kolay olurdu. En azından Efraim'in diğer gözünü kurtarabilirdik!

"Ne halt yemeye dışarıda öpüşüyordunuz?"

Hadi ama Rozelin, çoktan gerçekleşmiş olan olayları sorgulamak senin kalemin değil!

"Pekâlâ, bu durumdan nasıl kurtulacağımızı düşünelim," dedim sesimdeki sakinliği korumaya çalışarak. "En azından, daha az hasarla atlatmayı..."

CamScanner ile tarandı

Perla'nın henüz dinen gözyaşları yeniden akmaya başladı. "Benim hatam... Bir karar vermiştim. Buna uymalıydım. Buraya hiç gelmemeliydim..." Başını sallarken, Efraim, gözünde bastırdığı buz torbasını yere bırakıp ona üzüntüyle baktı.

"Kendini suçlama, Perla. Beni asıl yaralayacak olan, senin üzüntün olur." Efraim bununla kalmadı. Hiç darbe almamış gibi ayağa kalktı, Perla'nın yanına yürüdü ve eğilip onu başının üzerinden öptükten sonra yerine döndü.

Efraim'e katıldım. "Buraya geleceğimizi bilemezdiniz. Zaten hesapta yoktu." Ellerimi iki yana açarken kayda değer bir şeyler söylemeye çalıştım. "Biran yarın onunla konuşacağınızı bilmeli."

"Ne fark eder? Arkasından iş çevirdiğimizden emin oldu. Ayrıca bunu senin yapman doğru olmaz. Bizi sakladığını düşünürse sana kızar."

"Umurumda değil. Ayrıca fark eder, Perla. Duygularınızdan emin olmanız, bir ilişkiye başlamanız zaman aldı. Tüm taşlar yerine oturduğunda, zaten bunu onunla paylaşmaya hazır hâle geldiniz. Az önce olanlar... Yakalanmanız sadece bir talihsizlikti."

Perla bana umutsuz gözlerle baktı. "Bize iyi gelmeye çalışmanı anlıyorum. Ama... Ağabeyimin kafasından geçenler, seninkilerden çok uzak. Şu an ikimizin de ceza biletini kesmiş olmalı."

"Hayır!" Oturduğum yerden kalktım. Öfkenin tüm sinirlerimi uyardığı hissettim. "Buna izin vermeyeceğim. O kaz kafalı herif, sakin olup mantıklı düşünmek zorunda!"

Kapı üç kez vuruldu. Üçünde de pervazının içinde kırılacakmış gibi sallandı.

"Geldi!" Perla korkuyla ayağa kalkarken Efraim'e mi yoksa bana mı bakması gerektiğine karar veremedi. "Şimdi ne yapacağız?"

CamScanner ile tarandı

Kapıya yürüdüm. "Kapıyı açacağız."

Perla önüme geçti. "Bekle." Hızlıca nefeslenirken ıslak gözlerini sildi. "Ona ne söyleyeceğiz?"

Perla'yı kollarından sıkıca tuttum ve güven verircesine çimen yeşili gözlerinin içine baktım. "Perla, sakin ol. Her şey yoluna girecek." Başımla Efraim'i işaret ettim. "Şimdi onu da alıp içeri git."

"A... Ama..."

"Dediğimi yap. Her ne duyarsanız duyun, ben söyleyinceye kadar dışarı çıkmayın." Efraim'e bakışlarımla Perla'yı almasını söyledim. Bir an için duraksadıysa da Perla'yı alıp odaya girmeyi başardı.

Efraim ve Perla'nın geride bıraktığı gergin havayı ciğerlerime hapsettikten sonra yüzüme zırh gibi bir maske takıp kapıyı açtım.

"Senin sorunun ne?"

Kapıya vurduğu yumruğu hâlâ havadaydı. Sakin görünmüyordu. Hem de hiç. Öfkeden iyice şişen gözkapakları gerilirken bakışları arkamda dolaştı. Kimi aradığını iyi biliyordum.

"Burada değiller. Bravo! Onları kaçırmayı başardın!"

Hışımla içeri girdiğinde, rüzgâr kapıyı ardından sertçe kapattı. "O korkak Efraim kaçtı mı?"

Hayır, Efraim. Sakın oradan çıkma. Sakın bunu yapma.

"Efraim'in korkak bir adam olmadığını benden iyi biliyor olman gerekmez mi?"

Aniden bana döndü ve kaldırdığı parmağını bir kez aramızda salladı. "Bana onları savunayım deme. Sakın, Rozelin!"

Parmağına vurmamı beklemiyordu. Ben de gücümün elini indirmesine yeteceğini. "Bir daha bana parmağını kaldırma."

Öfkeli hâline bir an için ara verip başını salladı.

CamScanner ile tarandı

"Yeniden soruyorum," dedim üzerine basa basa. "Sorunun ne?"

"Sorunum mu ne? Sorunumun ne olduğunu mu merak ediyorsun?" diye sordu benimkine benzeyen bir öfkeyle. "Sorunu biraz önce görmedik mi? Birlikte!"

Derin bir nefes aldım ve "Sana anlatacaklardı," karşılığını verdim. "Sana yarın sabah olup biten her şeyi anlatacaklardı."

Kaşları daha fazla çatıldı. Üzerime attığı adımlar kesinlikle sakin değildi. "Sen... O ikisinin arasında olanları biliyor muydun?"

Sessiz kaldım. İnkâr bizi sadece yalana sürükleyecekti. Ona yalan söylemek istemiyordum.

"Biliyordun." Sallanan başı kendi sorusuna verdiği yanıta eşlik ederken geriye doğru attığım tek adım sırtımı duvarla buluşturdu. "Biliyordun ve sustun. Öyle mi, sarışın?" Sesi, az öncekine nazaran hayli alçak olsa da tedirgin olduğum zaman dilimi şimdiki zamana denk geliyordu.

"Biliyordum. Sen de biliyordun. Haksız mıyım? Seni Mestan ile konuşurken duymuştum."

"Mestan'a o Efraim itinin kardeşimden uzak durmasını söylüyordum," dedi dişlerinin arasından.

"Evet, tam olarak öyle söyledin ama bir yerde yanlışın vardı, lider. Ateşe yakın olan Efraim değil, kardeşin Perla'ydı. Evinin duvarları ardında şahit olduğum şeylerden biri de bu, Efraim'in uzak durma çabaları... Perla'nın karşılıksız aşkı için döktüğü gözyaşları. Onlar... Zaten çok zor bir araya geldi. Daha fazla zorlaştırmaya hakkın olduğunu sanmıyorum."

Ona kafa tutmama alışıktı ama söylediklerimi düşündüğünü görmeye ben alışık değildim. Şimdi gözlerimin önünde, bana ait olan sözleri kafasında tarttığını görüyordum.

CamScanner ile tarandı

Durmadım. "Bir ağabeyim olsaydı ve seni beni öperken görseydi, bize karşı Efraim ve Perla'ya davrandığın gibi davranmasını ister miydin?"

Biz. Bize karşı.

"Hayır." Hiç düşünmedi. "Kafasını suratıma gömebilirdi." Geri çekilirken şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu. "Ben fazla yumuşak davrandım. Çünkü arada sen vardın."

Efraim'e attığı yumruğu anımsayarak "Yumuşak davrandığını mı düşünüyorsun?" diye sordum. Parmaklarım kendimi işaret etti. "Üstelik benim için... Vay canına be!"

"Rozelin, üzerime oynamaya son ver ve bana o ikisinin nerede olduğunu söyle."

"Söylemeyeceğim!" Ayağımı yere vurup kararlılıkla başımı salladım. "Bunu benden asla öğrenemeyeceksin." Ona biraz yaklaşırken nefesimin öfkesini yenecek güçte olduğuna şahit olmak, beni amacımdan şaşmaya itiyordu. "Ama öğrenmen gereken bir şey var. Mesela yetişkin iki insanın ilişkisine şahit olmak gibi..."

İki parmağı bir mandal görevi görerek burnunun üst kısmını sıktı. Şimdi vazgeçmeye niyetim yoktu. Ona biraz daha sokuldum, avucumu göğsüne yaslarken "Biran," diye fısıldadım.

Perla ve Efraim için kendimi ateşe atıyordum. Umarım kıymetimi anlarlardı.

"Birbirini seven iki insanı ayırmaya için el verecek mi?" Elbette verecek, Rozelin. Onun taş duvar tarafıyla çok önce tanıştım. "Kalbinin beni yanıltmasına izin verme," diye fısıldadım, kapı ardındaki iki çift kulağın duymamasını umarak. Elimi göğsüne daha fazla bastırdım ve elimden gelenin en iyisini yaptım. "Eğer buradaysam kötü bir kararı kabul etmiyorum."

Başını eğdi, saçları alnıma temas etmek üzereydi. Sertçe soluduğunu duydum. Hazmetmeye çalışıyordu. "O Efraim,

CamScanner ile tarandı

ayağını denk alacak," dedi bir süre sonra. "Eğer kardeşimi üzerse, onu yalnızca bölgemden değil, tüm ülkeden silerim." Başarmış mıydım? Sanırım çok yakındım. Biran geri çekildi ve dakikalardır nefessiz kalmış gibi derin bir nefes aldı. Kapıdan çıkmadan önce son bir şey daha söyleyeceğini anladım. "Bir de... Onu durmadan kardeşimin etrafında görmeyeceğim. Uzaktan baksın, it."

Biran gözden kaybolduktan sonra kazandığım zaferi kapı aralığından bana minnet dolu gözlerle bakan âşıklara hediye ettim.

* * *

Mentra eyaletine giden yol sessizliğimize şahit oluyordu. Saatlerdir bunu bekliyordum. Bu nedenle büyücü Bor'a giderken aklımdaki tek şey o soğuk kadının söyleyecekleri olmalıydı. Olmadı. Çünkü hesapta olmayan bir şey istemiştik; içmek. Hesapta olmayan bir manzara ile karşılaşmıştık; Efraim ve Perla. Hesapta olmayan duygular içerisindeydik; karmakarışık.

Onu dizginlemeyi başarmıştım. İkimizin de inanamadığı tam olarak buydu. Bundan hem onun hem de kendi adıma emindim.

"Teşekkür ederim," dedim, giderek azalan yağmur kadar cılız bir sesle. Bu ara bana yakışmayacak kadar çok teşekkür ediyordum. Hem de ona.

Araba kara çadırın önünde durmadan hemen önce bir şeylerden emin olmuşçasına başını salladı. "Sen gerçek bir büyücüsün."

Karşılık vermemi beklemeden arabadan indiğinde onu takip ettim. Büyücü Bor o garip şapkasıyla birlikte bizi bekliyordu. Karşısında kalacak şekilde kazanının çıkışa bakan tarafında oturduk. Gözlerini kazanındaki durgun suya dik-

CamScanner ile tarandı

ti, tek yaptığı bu oldu. Bir an önce burada işimizi bitirip gitmek istememe karşın bir süre ağzını bile açmadı.

"Neden burada olduğumuzu biliyorsun."

Bor, başını sallayarak lideri onayladı.

"Burada fazla kalmak istemeyeceğimizi de bildiğini umuyorum."

Büyücünün birbirine bastırdığı ince dudakları düz bir çizgi hâlini alırken, kazanı iki yanından kavradı ve gözlerini kapattı. "Ülkenin batısında gizli bir mağara var. O mağaranın çıkışı..."

"Sadece çıkış istemiyorum," diyerek araya girdiğimde, Biran'ın bakışlarını yüzümün sağ kısmında hissettim. "Büyücü Bor, o çıkış aynı zamanda buraya geri dönmemi sağlamalı."

Gözlerini sakince açtı ve gözlerime dikti. "Bundan emin misin, kraliçe?"

"Elbette." Biran'ın mavi bakışlarına bir an için karşılık verdim; yakın zamanda hiç öfkelenmemiş gibi sıcacıktı. "İhtiyacım olan çıkış bu."

"Pekâlâ. Yine de cevabım değişmeyecek. Size büyülü Batı Mağarası'ndan bahsedeceğim. O devasa mağaranın bin ayrı geçidi var."

"O geçitler nereye açılıyor?"

"Cennete, cehenneme, arafa, bilinmez âlemlere... Nereye çıkacağını asla tam olarak bilemezsin. Ancak aradığın gibi bir geçit o mağarada var."

Umut dolu bir nefes verdim. "Güzel. Daha detaylı anlat."

Büyücü boşluğa bakarak düşündü. "Geçitlerden biri seni Dünya'ya götürür ancak ardından kapanır. Tekrar dönüşün mümkün olmaz. Bir diğeri de seni uğurlar ve geri dönmeni bekler. İstediğin geçit orası."

CamScanner ile tarandı

"Nasıl anlayacağım?"

Bor, başını Biran'a çevirdiğinde, Biran ne olduğunu idrak ederek yüzüne taş gibi bir ifade oturttu.

"Kraliçe, bunun anlayabilmenin bir yolu var. Bir geçit seçip geçmen gerekiyor. Eğer seçimin yanlışsa, seçtiğin geçidin seni ulaştırdığı yerde kalırsın. Zira o anda tüm geçitler kendini imha eder."

Parmaklarım, nefesim ve bakışlarım olduğu yerde kilitlendi. Bir süre yerlerini değiştiremediler. Kendime gelebildiğimde ise ne duyduğumdan emin değildim.

"Ne demek istedin?"

"Demek istediğim... Binlerce geçitten sadece ve sadece tek birinin geri dönüşü var. Yalnızca o geçitten gider ve o geçitten geri dönebilirsin."

"Nasıl!" Heyecanım içime sığamayacak kadar büyüktü. "Hangisinin doğru geçit olduğunu nereden bileceğim?"

"Hislerin kraliçe, seni kendi doğruna ancak hislerin götürebilir. Unutma, hangisinin doğru geçit olduğunu ben de dahil hiçbir büyücü bilemez."

Biran sabırsızca sakallarını sıvazladı. Bir sonraki sorunun ondan geleceğini anladım. Üstelik o soru, tatmin edici bir yanıt hariç her sözcüğe kapalı olacaktı.

"Yardımcı ol. Mutlaka söyleyecek bir şeylerin vardır."

Büyücü Bor, burnunu kırıştırdı. Bu hareketiyle burnundaki ben daha belirgin bir hâl aldı. "Geçitleri saklayan mağarayı bir başkasının bilmesine izin vermemelisiniz, lider. Yanlış ellere geçtiğinde, büyük bir yıkım gerçekleşir ve tüm geçitler kapanır."

"O ihtimalde ne olur?"

Sorum, ifadesine kara bulutları topladı. "Mağara, temiz bir kurtuluşun tek anahtarıdır. O anahtarı kaybedersen, Limpyas gibi büyücü bozuntularının çözümlerine kalırsın."

CamScanner ile tarandı

Yaklaştı, kaşları neredeyse saç diplerine değecek kadar kalktı. "Buradan yalnızca kan dökerek çıkarsın."

Hissettiğim gerginliği buz gibi bir ürperti takip ederken Biran'ın eli elimin üzerine kapandı. Gergin kaşlarının altındaki bakışları, gözlerime çevrildiği andan itibaren koruyucuydu.

"Şimdi yakın zamana bakmaya çalışacağım. İzninizle, lider."

Biran başıyla onay verdiğinde, Bor avuçlarını suya kapattı. Gözkapakları yavaşça gözlerinin üzerini örterken kuru dudakları büyülü sözcükleri fısıldamaya başladı.

"Ulu güçler adına..." Çatlayan sesi giderek yükselirken "Ulu güçler adına!" diye bağırarak titremeye başladı.

Ellerini zorlukla geri çektiği an koltuğu bir deprem oluyormuşçasına sallandı.

Başını aniden kaldırdı, şapkası düştü. Gözbebekleri büyüdü.

"Ne oldu?" diye sordum kuşkuyla. "Ne gördün?"

Bana baktı. Göz yuvaları yırtılacak kadar gerilmişti.

"Başına gelecek iki felaket var." İki parmağı kalkan eli titredi. "İki büyük felaket."

Sessizlik.

Sessizlik.

Kulak tırmalayan bir sessizlik!

"Ne? Ne felaketinden bahsediyorsun sen..."

"Sen!" Suçlayıcı bakışları beni hedef aldı. "Buna şaşırmıyorum. Herkesi inandırmış olabilirsin ancak büyücü Bor, doğruluğu olmayan her şeyi hisseder! Sen yalan söyledin, kraliçe. O mahkemeyi koca bir yalan kazandı."

Biran patlayan bir volkan gibi ayağa fırladı. "Kes sesini! Onunla bu şekilde konuşamazsın." Bedenini hızla eğdi. Ellerini sertçe masaya koymasıyla kazandan taşan

CamScanner ile tarandı

su masadan süzülüp yere damlamaya başladı. "Her ne biliyorsan, kendine saklayacaksın."

Büyücü bedenini geriye yasladı ancak söyleyecek hâlâ bir şeyleri vardı. "Ben susarım, lider. Bir emriniz yeter. Ancak bilmelisiniz, felaketlerden birini gerçekleştirecek olan kişi karınızdır!"

Bana baktı ve aklıma kazırcasına tekrar etti. "O felaketlerden birini gerçekleştirecek olan bizzat sensin!"

Sarsılan bedenimi ayağa dikmeyi başardığımda, arabanın yanına kadar koştum. Hayli kısa sürmesine rağmen nefes nefeseydim. Felaket... Felaketler... Tanrım! Buraya geldiğimden beri ardı ardına sadece bunu yaşıyordum. Henüz şimdiye kadar yaşadıklarımla başa çıkamamıştım.

Adımları varlığının hissini yaklaştırırken kollarımı kaputa yaslayıp yüzümü ondan gizledim. Bu yaptığımdan hoşlanmayacağını biliyordum ama dağıldığımı görmesine izin verecek değildim. En azından bir nebze toparlayana kadar...

"Rozelin..."

Dayanamadım. Omzumun gerisinden ona baktım. Omuzları her zamankinden daha aşağıdaydı.

"Ne söylediğini duydun. Duydun, değil mi?" İnkâr etmesine ihtiyacım vardı ama sözlerine sıra gelmeden bakışları bana isteğimi vermedi. "Felaketin birini gerçekleştirecek olan benmişim."

"Hayır."

"Biran... Büyücü kadın bize hep doğruları söyledi. Yalan söylemesi için hiçbir sebep yok."

Düşüncelerimizi parçalara ayırmaya yetecek bir süre boyunca sustu. Sonra başını bana çevirdi ve hiçbir şeyden değilse bile bir şeyden emin olurcasına baktı.

"Sen hiçbir felaketin sorumlusu olamazsın. Sen... Benim kurak topraklarıma tonlarca su olup aktın. Felaket olamazsın, bu imkânsız Rozelin. Sen ancak yeniden doğuşsun..."

CamScanner ile tarandı

Beni kendine çevirdi. Başımı ellerimin arasına aldı ve "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Kendimi tutamadım. Ellerinin arasında gözyaşlarımı akıtırken "Cevabını bildiğin soruları sormak hoşuna mı gidiyor?" diye sordum.

Hareketlenen kaşları ısrarcıydı. "Güveniyor musun? Güvenmiyor musun?"

Islak dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. "Güveniyorum."

"O halde izin ver. Seni tüm kötülüklerden korumam için bana izin ver."

"Anlamıyorsun, değil mi?" Kalbimden akan yaşlar gözlerimden akanlardan az değildi. "Korkum kendim için değil."

Gözlerinin ardındaki korkuyu gördüm. Anlıyordu. "Seni bebeğimize götüreceğim."

İstediğim buydu. İstediğim bebeğimin yanına gitmek ve o fanustan çıkana kadar, onu kollarıma alana kadar bir daha yanından ayrılmamaktı. Ne yazık ki bunu Biran'dan isteyemezdim. Konu Üç Büyükler ve kurallar olduğunda, gücünün sınırlı olduğunu biliyordum. Onu gücünün yetmeyeceklerinin altında ezmek istemiyordum.

"Tamam."

"Daha önce uğramamız gereken bir yer var." Neresi olduğunu sormadım. Gideceğimiz yerin konuştuklarımızla bağlantısı olduğu besbelliydi. Beni arabaya bindirdikten sonra başımın üzerine uzun bir öpücük bıraktı. Sözleri değil ama o öpücük, her şeyi halledeceğini söylüyordu.

Eyalet sınırlarından ayrılmadan, sadece birkaç dakika içinde kara bir şatonun önünde durduk. Kimsenin bir şey söylemesine gerek yoktu. Sivri kubbelere ev sahipliği yapan ürkütücü şatonun Lord Hualp Koran'a ait olduğunu biliyordum. Neden burada olduğumuzu biliyordum.

CamScanner ile tarandı

Muhafızlar, lordlarından onay aldıktan sonra şatonun yüksek, çift kanatlı kapılarını ardına kadar açtılar. Bahçenin şatoya uzanan ince taş yolunun her iki yanı bahçeyi oluşturuyordu ancak bahçede yeşil olan tek bir nokta bile yoktu. Perla, bir konuşma esnasında Mentra topraklarının bir çöpten ibaret olduğunu ve hiçbir bitkinin yetişmediğini söylemişti. Sadece bu yüzden bile Hualp'in neden sıkça Kimpras'ı ziyaret etmek istediğini anlaşılabilirdi.

Tıpkı dışı gibi içi de kara duvarlara sahip olan şatoya girdiğimizde, bizi geniş bir giriş karşıladı. Girişte sonunu göremeyeceğim uzunlukta bir yemek masası ve hemen tepesinde ise devasa bir avize vardı. Sol köşede, birkaç metre düz bir şekilde devam ettikten sonra ikiye ayrılan bir merdiven vardı. Hualp Koran, sol merdivenden inerek düz olanına geçiş yaptı.

"Lider Biran..." Basamakları ağır ağır inerken siyah ve gizemli bakışları beni buldu. "...ve Gece Kraliçesi." Son basamağı indi, sadece birkaç adım attığında karşımızdaydı. "Sizleri evimde görmek ne büyük şeref."

"O şeref bize ait," dedi Biran ancak yüzünde sözlerini destekleyecek bir ifade oluşmadı. "Neden burada olduğum hakkında bir fikrin var mı?"

Lord, yanağının ortasında biten düz siyah saçlarını kulağının arkasına aldı. "Umuyorum, diyelim." Başıyla yemek masasını işaret etti. "Gün ağarmak üzere, neden erken bir kahvaltı yapmıyoruz. Belki de sert bir şeyler içmek istersiniz."

Lider bir adım attığında, gerisinde kaldım ve yüzünü kaybettim. "Daha sonra. Belki."

Lord duruşunu dikleştirirken parmaklarını arkasında kenetledi. "Sizi dinliyorum."

Kısmen gördüğüm çene hattının keskinleştiğine şahit oldum. Parmakları kapanıp açılıyordu. Tüm bunların ne an-

CamScanner ile tarandı

[illegible] istemediği bir şeyi yapmak üzereydi. Sadece benim için istemediği bir karar verecekti.

"Teklifini kabul ediyorum. Sana Kimpras'tan toprak vereceğim."

Hualp'in bol sakallı yüzünde ufak bir gülümseme meydana geldi. "Güzel."

"Bazı şartlarım var."

"Dinliyorum." Çoktan kabul etmişe benziyordu Hualp.

"Toprak ülkenin doğusunda ve üzerine sadece küçük bir kulübe sığacak büyüklükte olacak. Sadece soyadına sahip insanlarla giriş yapabileceksin. Hoşuma gitmeyen en ufak bir durumda -kaşının üzerinde gözünün olması mesela- toprağımı senden geri alırım."

Beklediğim gibi "Kabul," dedi lord.

Lider bir adım daha attığında, ayakkabılarının burunları birbirine değdi. "Son ve en önemli kural. Doğu sınırının güvenliğinden sorumlu olacaksın. Dışarıdan bölgeme bir yaprak girse senden bilirim."

Hualp'in yüzündeki memnun ifade tek bir an bile bozulmadı. "Kabul, lider." Sonra bana baktı. "Kraliçemizin güvenliğini sağlamak benim için de her şeyden önce gelir."

Biran geri çekildi ve elimi tuttu. "Güzel. Az sonra Üç Büyüklere yazılı olarak bildirmiş olacağım."

Gitmek üzereyken Hualp'in "Kraliçe," demesiyle durakladık.

"Buyurun, Lord Koran."

"Tebrik etmeyecek misiniz?"

Biran'a baktım ancak bakışlarını yakalayamadım. Hualp'e bir an için bakıp "Tebrik ederim," dedim. "Hoşça kalın."

Biran elimi daha sıkı tuttu ve anlayamadığım bir hızda Hualp Koran'ın kara şatosundan ayrıldık.

Önce bebeğimizi gördük. Onunla konuştuk ve onu hissettik. Yanında kaldığımız en uzun süreydi. Sonucunda

CamScanner ile tarandı

büyücünün söylediklerinden artık o kadar da korkmadığımı fark ettim. Bu bebek ikimize de iyi geliyordu. Ruhumuza iyi geliyordu. Tereddütlerimizi silip atarken içimizdeki kasveti eziyordu.

Alaz'a veda ederken "Buradan çıkacağın anı, buradan çıkacağım andan daha fazla bekliyorum," diye fısıldadım. Bu ikimizin arasındaydı.

Arabada beklerken Biran sözünü tuttu ve lord için belirlediği toprağı Üç Büyüklere yazılı olarak iletti. Şu saatten sonra Lord Hualp Koran'ın Kimpras bölgesinde bir toprağı vardı.

Patika yolu geride bıraktığımızda, görüş açımıza giren yalnızca orman evi değildi. Kraliçe Nivera'nın at arabası da hemen oradaydı.

"Ah, anne!" Biran, bunu neredeyse söver bir tonla söylemişti. "Seninle şu an uğraşamayacağım." Arabayı ağaçların arasında durdurdu. "Bugün diğer kulübede kalalım." Bana baktı ve sesini yumuşatarak devam etti. "Olur mu? En azından kraliçe gidene kadar."

Başımı salladım. Direksiyonu kırdı. Dakikalar içinde benden kaçtığı zamanlarda kaldığı tek göz kulübesinin önündeydik. Biran arabayı kulübeye neredeyse sıfır yaklaştırdıktan sonra içeri geçmemi söyledi. Ancak kapının önünde durup ne yaptığını izlemeyi tercih ettim.

Kollarını yukarı kaldırdı.

Kızıl bulutlar aralarında anlaşarak kollarının üzerinde toplanmaya başladı. Bu manzara koca bir halkın kralına itaat etmesine benziyordu ve daha önce de şahit olmuştum.

"Ulu güçler ve Üç Büyükler!" Sesi tüm evrene hükmederken her şey ama her şey onun boyunduruğu altına girmiş gibiydi. Buna ben de dahildim. "Kızıl Bölge Kimpras'ın yegâne sahibi buyuruyor! Varlığımı bulun ve yuvamı gizleyin."

CamScanner ile tarandı

Avuçları gökle bakıştı. Tonlarca ağırlık taşıyormuşçasına avuçlarını göğe ittirdi. "Milekje!"

İki bulut düşmanca çarpıştı. Korkunç bir şimşek Biran'ın ayaklarının dibinde bitiverdi. Usulca topraktan doğan toz bulutu saniyeler içinde büyüdü. O kadar büyüdü ki en sonunda neredeyse ortasından çatlayarak ikiye ayrıldı. Şimdi iki devasa hortum kulübenin etrafında dönerken tozu dumana katıyordu. Saçlarım, hatta kirpiklerim bile birbirine girerken ağzıma doluşan toz öksürmeme sebep oldu.

Biran dönüp bana baktı, kollarını indirdi. "Sana içeride olmanı söylemiştim."

Kaçarcasına girdiğim kulübe neredeyse loştu. Biran arkamdan girip kapıyı kapattığında, tamamen kararan kulübeyi tek gaz lambasıyla aydınlattı.

"Mimarının kim olduğunu merak ettim."

Şömineye biraz odun istifledi. "Kim olduğunu öğrenince sövecek misin?"

"Hayır, pencerelerle ne derdi olduğunu soracağım."

"Mimar benim," dedi. "Doğrudan bana sövebilirsin." Dönüp göz kırptığında, kalbimin teklediğini hissettim. "Alışıksın."

Odunların üzerine biraz alkol döküp ateşe verdi. İçerisi biraz daha aydınlanmıştı ama gaz lambasını tek nefeste söndürmesiyle yeniden loşluğa kavuştu. Girişten kulübenin ortasına ulaşmam için birkaç adım yetmişti. Tek kişilik yatağa ve şöminenin önündeki minderlere bakıp, nerede oturacağıma karar vermeye çalıştım.

"Yatağın rahat olmadığını biliyorsun. Minderlere gel." Büyük, eski ama temiz minderlerden birine oturdum. Hemen yanındaydım.

"Biraz içki var. Bir de Kimpras kurabiyesi. Acıkırsan senin için bir şeyler almak için çıkarım."

CamScanner ile tarandı

"Aç değilim. Kimpras kurabiyesi?"

Gülümsedi ve kurabiye kutusuna uzanıp ortamıza koydu. Bunlar, gizlice girdiğim Biran'ın mutfağında üzerimde yalnızca bir çarşafla neredeyse tamamını yediğim renkli kurabiyelerdi. Sonrasında ona yakalanmıştım, çarşafla.

"Buraya tekrar gelirsin, diye almıştım."

Bir saniye önce kurabiye yemek istiyordum. Şimdi değil.

"Ye, seni bekliyorlardı."

Ona tekrar teşekkür etmek istemedim. "Tamam. İçki doldurur musun?"

Doldurdu. Bir kadeh içtik. Sonra bir tane daha. Belki bir tane daha. Kaçıncı kadehim olduğunu bilmediğim kadehi parmaklarımın arasında tutarken ateşin birbiriyle raks eden renklerini izliyorduk. Şöminenin ince tahtalarına vuran yağmur damlacıkları hızını artırıp azaltırken kaçamak bakışlarımı ona çevirip kıvrık kirpiklerinin elmacık kemiklerine devrilen gölgesini izliyordum. Sarhoş değildim. Olabileceğimi düşünmüştüm ama değildim. Sarhoş olmadan başımı onun omzuna koydum. Sarhoş olmadan boynuna sokuldum. Bir şey söylemedi. Söylemesini istemedim. Parmakları saçlarımın arasında gezinirken ihtiyacım olan tek şeyin bu olduğunu düşündüm ama değildi. Alnıma bıraktığı nefesi burnuma ulaştığında, yakınlığımız yetersiz geldi.

"Rozelin..." Bakışlarımı bakışlarına bıraktı, fısıltısı devam edeceğe benziyordu. "Gül bahçesi."

Bu, adımın anlamıydı.

"Sen, binlerce dikeni olan koca bir gül bahçesisin." Parmakları enseme uzandı, başımı yüzüne doğru kaldırdı. "Tüm dikenlerinin beni yaralamasına izin verebilirim." Dudakları burnuma dokundu. Dudakları ruhuma dokundu. "Bir kez koklayabilmek için... Her seferinde, yeni baştan."

Dudaklarımı sesli bir şekilde aralayıp dudaklarını yakaladım. Aynı saniye dudaklarımız birbirini işgal etmeye

CamScanner ile tarandı

başladı. Onunla öpüşmenin verdiği his, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sivriydi. Ucu törpüyle sivriltilmiş bir makas gibi her yanıma batıyordu. Ellerim kirli sakallarıyla bezeli yüzünde gezinirken dudaklarımın her yanını kaplıyor ve emiyor ve zehirli bir hayvan tarafından ısırılmış gibi haz dolu bir zonklama hissi veriyordu.

Nefessiz kaldığımı anlayınca geri çekildi, başımı daha sıkı tuttu. Gözlerine baktım; derin, karanlık pırıltıları olan siyah bir okyanusa benziyordu. "O halde yaralan." Ellerim omuzlarını sardı. Üstelik bununla yetinmeyecekti. Bu adamın bana yaptığı şeyin bir adı var mıydı? "Yaralanalım."

Onda ilk kez keşfettiğim bir bakışı gözlerime kenetledi. Yeniden dudaklarımdaydı. Bu kez dili de işin içine karışmıştı. Onu, tüm ağzımda hissettim ve bir an sonra dillerimizin birbirini okşadığı, tutkulu bir anın içine düştüm. Bedenini benimkine yaslaması, bende göğsünü yarıp kafesinde yaşama isteği doğurdu. Beni okşarken kendimi bildim bileli kullandığım bir maddenin yoksunluğunu çekiyordum.

Bir an için tekrar geri çekildi, aslında hâlâ dudaklarımdaydı. "Kafamı şu şöminenin içine soksam daha az yanardım," dedi ve erkeksi gülümsemesi sözlerinin peşinden geldi.

Gülümsedim. "Hile yapıyorsun! Beni güldürme."

Dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. "Ama bu şimdiden en sevdiklerim listesine girdi. Yani seni güldürmek."

Öpüştük. Dudaklarım tamamen hissizleşmişti ama elleri, bedenimin her köşesinde ayrı hisler hissettirecek ateşli izler bırakıyordu.

"Sanırım ben de." Bu karşılığı nasıl verdiğimi anlayamadım ama bir an için ona baktığımda, üzerindeki koyu mor kazağın teninden ayırmak istemeyeceğim kadar yakıştığını fark ettim. Boğaz kısmı boynuna uzanan sakallarının dibinde bitiyordu ve kumaşı tıpkı sakalları gibi sertti.

CamScanner ile tarandı

"Çok yakışmış."

"Sana da öyle." Üzerimdeki siyah kazağa bakmadı bile. "Ama hangi hâlini daha fazla beğendiğimi biliyorum." Kazağımı çıkardığında bu kez bakışları yüzümden ayrıldı. "Şa rışın, sen gördüğüm en güzel şeysin."

Ellerim onunkileri taklit ederek kazağının eteğine ulaştı. Kazaklarımız kulübenin ücra bir köşesinde kendilerine yer bulurken karnımda, kollarımda, sırtımda gezinen ellerinin tüm bedenim kadar büyük olduğunu düşündüm. Onu teni bir anda her yerde hissediyordum.

Başını gerdanıma götürdü. Bana bolca öpücük bahşetti. Bedenimde kısa süre önce tanıştığım o garip karıncalanmayı hissettim. Tırnaklarımı avucumla buluşturdum. Ne yapacağımı bilemez hâlde altdudağımı emdiğim sırada, beni anlık bir bakışla yakaladı. Anlık bir hareketle altdudağımı dudaklarıyla yakalayıp dişlerimin arasından kurtardıktan sonra uzunca öptü ve özgür bıraktı. "Bunu yalnızca ben yapabilirim."

Beni minderlerin üzerine yatırdı, üzerimdekilerden kurtuldu. Perla'ya ait olduğu için bedenime dar gelen pantolon tenimde lastik izi bırakmıştı. Gözünden kaçmadı. Tam oraya tüm bedenimi ürpertecek ıslak bir öpücük bıraktı.

"Kokunu seviyorum," diye mırıldandı. "Kaynağını uzun zaman merak etmiştim." Boğuk ve arzulu sesini hücrelerimde kaybetti. Dudaklarımın bir toprak gibi kuruduğunu hissettim. "Burası." Tenimi dişleriyle çekiştirmesi tahammül seviyemi darmadağın etti. Avucunu ağzıma kapattı ve aşağı kaydı. Daha aşağı.

"Biran!"

Tanrım.

Tanrım!

"...ve burası." Çığlık attım. Attığım diğer çığlıklar kulübeyi sararken şömineden yükselen çıtırtıları artık duyamı-

CamScanner ile tarandı

yordum. Nefesim kulaklarımda atıyordu. Nefesim, Biran'ın dudaklarının altında atıyordu.

Elleri yeniden kontrolü ele geçirdi. Avuçları tenimle dolarken temas ettiği her yerimi kendine bağışlıyordu. Bir miktar doğruldu. Bacağımdan öptü, titredim. Dizimden öptü, titredim. Ayak bileğimden öptü. Bedenimde yıkım başlatacak bir zelzele meydana geldi.

Şöminenin ateşi gözbebeklerinde sallanırken yüzünün bir bölümünü aydınlatıyordu. İrislerinde arzunun en koyu tonu vardı. Bacaklarıma dokundu, kemikli ve iri eli yavaş, çok yavaş bir şekilde bilinmezlerde gezinirken bakışları bakışlarımla sevişiyordu.

"Biran!" Yanaklarım, göğsüm ve daha aşağısı yanıyordu. Yanıyordum. "Lütfen..." Yalvarıyordum. Onca zaman karşısında dimdik duran ben, şimdi ona yalvarıyordum. Bana ne yaptığını bilmiyordum ve ona yalvarıyordum.

Ona uzattığım elim titriyordu. Elimi tuttu. Eli hiç hissetmediğim kadar sıcaktı. Yukarı gelirken bakışları kapkaranlıktı. "Bebeğim," diye fısıldadı ve gözlerime baktı. Bu, bir izindi. Çıplak bacaklarımı, çıplak bacaklarına sardı, ellerim bronz omuzlarından sırtına uzandı.

Ona istediği izni verdim.

Kirpiklerimi birbirine bastırdım ve onu kendimde hissettim. Gözlerimin ardında havai fişekler patladı. Yıldırımlar uçuştu. İçi buz dolu bir havuza itildim. Lavların arasına daldım. Öldüm ve dirildim.

"Rozelin." Sesi onu terk etmek üzereydi. Sesim neredeydi? Bekledi. Acı dolu bir tamamlanış, hissettiğim tam olarak buydu. Bekledi. Ona alışmak, hayata başladığım andan itibaren kendime alıştığım kadar garipti. Zordu ve kolaydı. Yaşatabilirdi. Öldürebilirdi.

Dudaklarımız buluştu, öpüşürken benimle daha derinlerde buluştu. Dudakları çenemden aşağı kaydı. Yumuşaktı,

CamScanner ile tarandı

sertti. Ateşli ve tereddütlüydü. Beni narince tuttu, yeniden dudaklarımdan öperken bedenlerimizin birbirine aidiyetini perçinledi.

"Sen..." Daha ileri gidebileceği bir nokta yoktu. Daha ileri gitmeye çalıştı. "Benim..." Ağzında gezinen ağzımdaki iniltileri yakalıyordu, onları benim için saklıyordu. "Karımsın." Geri çekildi ve benimle yeniden buluştu.

Soluğunun sığamadığı göğsü göğsümü eziyordu. Onunla yaşadığımız tüm anlar terli göğüslerimizin arasında eziliyordu. Yeniden şekilleniyorduk, bizden yeni biz yaratılıyordu. Ellerimi alıp başımın üzerine götürdü. Parmaklarımızı birbirine kenetledi. Kaderlerimizi, ruhlarımızı ve soluklarımızı birbirine kenetledi. Gözlerime baktı. Kesik kesik solurken kendini yeniden benimle buluşturdu.

"...ve ben, karıma âşığım."

CamScanner ile tarandı

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"Kraliçe'nin Perileri"

Biran'a âşık olmak, Biran'dan nefret etmekten daha zordu.
Yağmurunda ıslanıp rüzgârında savrulmuştum. Yüreğindeki intikam ateşinde yananlardan biri de ben olmuştum.
Sonra yağmur dindi. Geriye parlak bir gökkuşağı bıraktı.
Rüzgârı yalnızca saçlarımı dalgalandırmaya başladı.
Ateşine nefesimle dokunmama izin verdi.
Geriye sadece biz kaldık.

Bir süredir sırtüstü yattığım şöminenin önünde tavanı izliyordum. Üzerimde yalnızca beyaz bir çarşaf vardı. Sol omzum sönmek üzere olan şöminenin sıcaklığını taşıyordu. Nefes alış verişlerinin düzenli sesini dinliyordum. Karnımın üzerine topladığım parmaklarım belli bir ritme ayak uydurarak birbirini döverken ona dönmeyi düşündüm. Bunu son birkaç saattir yüzlerce kez daha düşünmüştüm. Uyuduğundan emindim. Uyanmasından endişe ediyordum. Gözlerine bakmanın eskisi kadar kolay olmayacağını biliyordum ama onu uyurken izlemek istiyordum.

Bu istek galip geldi. Kendimi yavaşça ona dönerken buldum. Birbirine kapattığım ellerimi başımın altına yerleştirip bakışlarımı uyuyan yüzünde dolaştırmaya başladım. Yüzü tavana bakıyordu. Uyurken daha fazla belirginleşen dikey alın çizgisi de görünürlerde yoktu. Gözleri

CamScanner ile tarandı

kapalıyken kirpikleri öyle yoğun görünüyordu ki, diplerinde sürme olduğu düşünülebilirdi. Dokunmamak için parmaklarımı avucuma kıvırıp, bakışlarımı dudaklarına indirdim. Dudakları kapalıydı ama rutin uykularında olduğu gibi birbirine bastırılmış durmuyordu. Çerçevesi konuşmadığında da hafifçe yukarı bakıyordu ve bu Eros yayı görüntüsü gerçekten iştah açıcıydı. Aramızda olan kolu bir süre öncesine kadar bedenime sarılıydı ama giderek daha fazla gevşeyerek minderle buluşmuştu. Diğer kolu başının üzerindeydi. Bu duruş pazılarını en şişkin hâline getirmişti ve göğsünden koluna uzanan o heybetli kısmı da uzunca bir süre izleyebilirdim.

O, gerçekten büyüleyici bir adamdı.

Gözkapaklarım ağırlaşıncaya dek onu izledim. Sonra da temas kurmadan ona biraz daha sokulup uykuya teslim oldum.

* * *

Boynumda hissettiğim batma hissiyle gözlerimi açtığımda, cayır cayır yanan şömine ateşini gördüm. Kollarının arasındaydım. Bana arkamdan sarılmıştı ve dudakları şu an için boynuma hafif öpücükler bırakıyordu. Tekrar gözlerimi kapatıp gülümsedim. "Ateş için teşekkür ederim."

Öpücükleri daha hissedilir bir hâl alırken beni kendine çekti, bedenlerimizi arada boşluk kalmayacak şekilde birbirine yasladı. Sıcak, güçlü ve koruyucuydu...

"Burnun üşümeye başlamıştı."

Gülümsemekten yanaklarım ağrımaya başladı. "Şu durumda burnum sana minnettar."

Beni beklemediğim bir anda kendine çevirdiğinde gözlerimi açtım. Şimdi bedeninin bir kısmı üzerimdeydi.

CamScanner ile tarandı

"Benimle alay mı ediyorsun, kraliçe?"

Burunlarımız birbirine dokunmak üzereydi. Ona bu mesafeden ilk kez bakmıyordum ama onu bu mesafeden ilk kez bu denli dingin görüyordum. "Diyelim ki ediyorum, cezam ne olacak?"

Parmakları göğsümdeki çarşafı bulduğunda, elini tuttum. "Önce bir cevap almalıyım."

Çarşafı işaret etti. "Aramızda olmasını sevmedim." Burnunu usulca burnuma sürterken "Aramıza giren hiçbir şeyi sevmiyorum," diye itiraf etti.

"Alaz'ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Çarşafı aramızdan çekip aldı ve tenlerimizin yeniden bir araya gelmesine izin verdi. "İşine baksın, hergele."

Ona yapmacık bir kızgınlıkla baktım. "Oğlum hakkında düzgün konuş."

Gözlerine yayılan memnuniyet tarif edilemezdi. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Seni dinliyorum."

Gözlerini gözlerimden ayırdı. "Neresinden başlayacağım?"

Yanağına dokundum ve bakışlarımızı yeniden buluşturdum. "Önemli değil. Kırılmayacağım. Söyle gitsin."

Nefesini burnundan bıraktı. "Seninle olurken onu gördüm. Bu kez diğerleri gibi değil... Görüntüsü gözlerimin önüne düştü ama sonra buzdan bir ayna gibi parçalara ayrıldı."

Ruhuma yayılan buruk rahatlamayı onun da hissettiğini biliyordum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyoruz."

Başını salladı. "Evet. Yine de hoşuma gitmedi."

"Rahat et. Bu sondu."

Dudaklarını alnıma bastırdı. Bu, minnet dolu bir öpücüktü. "Canını acıttım mı?"

CamScanner ile tarandı

"Kırılmayacağımı söyle..." Ah. Hayır. İlk aklıma gelen anlamda sormamıştı. Utanç silsile halinde tüm bedenime yayıldı. "Hayır."

Çenemi tutup kaldırana kadar bakışlarımı kaçırdığımın farkında değildim. Ciddiydi. "Utanman için sormadım. Gerçek cevabı bilmek istiyorum."

Sesimin konuştuğum son seferde olduğu gibi güçsüz çıkmaması için yutkunarak boğazımı temizledim. "Belki. Biraz. Şimdi iyiyim."

Kaşları birbirine yaklaştı. Beni istemeden de olsa incitmek hoşuna gitmemişti. "Sıcak su torbası ister misin? Ya da başka bir şey."

Benden uzaklaşacakken omuzlarına tutundum. "Evet, benim için yapabileceğin bir şey var."

Dikkatle yüzüme bakarken başımı yerinden ayırdım ve dudaklarından öptüm. Kapanan gözlerini üzerimde bir taş kadar sertleşen bedeni takip etti. "Ne olduğunu söyle." Gözleri hâlâ kapalıydı. Dudaklarım hâlâ dudaklarındaydı. "Yoksa söylemeyecek misin?"

Oyununa gelmek için hiç bu kadar istekli olmamıştım. "Seni yeniden hissetmek istiyorum. Bu sayede sadece bedenimdeki acıyı değil ruhumdakileri de unutacağım. Beni hissetmeni istiyorum, bu kez yalnızca beni göreceğini biliyorum."

Dudakları usulca yukarı çıktı. Alnımdan öptü. "Bu ve bundan sonra..."

Bana dokundu. Elleri tüm bedenimde gezdi. Dokunuşları o kadar yoğundu ki parmak uçları tenimle kusursuz bir ahenge bürünmüştü.

Beni öptü. Tüm bedenimden. Yavaş ve sonsuzluğa sığabilecek kadar uzun... Dudakları dokunduğu tüm ayrıntılarımın bir parçası oldu.

Bana âşık olduğunu söylemişti. Oysa bunun bir rüya ol-

CamScanner ile tarandı

duğuna inandırmıştım kendimi. Rüya değildi. Biran Nuh bana âşıktı. En az ona âşık olduğum kadar...

Biz yeniden bir bütün olurken dakikalar gözümün önünden hızlandırılmış bir vaziyette akıp gitti. Geriye hırıltılı soluklarımız ve terli bedenlerimiz kaldı. Doruk noktasını her seferinde daha yukarıya taşımıştık, bu inanılmazdı. Bedenimde daima çekmek isteyeceğim bir acı vardı.

"İnanılmaz!" Hâlâ benimleydi. Onu kendimde saklamak istiyordum. "Buradan ayrılmak istemiyorum." Daha zor konuştuğu bir an hatırlamıyordum. Sesimin çıkacağına emin değildim. "Bir şey söyle." Alnıma değen buklesi ıslaktı. Tırnaklarım, pazılarına saplanıp kalmıştı.

"Ben..." Gözlerine baktım ve hissettiğim şeyi söyledim. "Tamamlanmış hissediyorum."

Başka bir şekilde anlatamazdım. Anlatabileceğim daha iyi bir kelime yoktu. Tamamlanmak. Bana yaptığı şey tam olarak buydu.

"Haklıydın," dedi, geri çekildi ve benimle yeniden buluştu. Bir daha. Bir daha. Tanrım! Adımı unutmak üzereydim. "Büyü bozuldu, sarışın. Sebebi sensin. Sen, beni kendinle tamamladın."

Bacaklarımı onunkilere dolayıp kollarımı boynuna bastırdım. Parmaklarım gevşediğinde, tenine bıraktığım izlere yandan bir bakış attı ve gülümsedi. Gülümsemesine bayılıyordum.

"Onları da seveceğim."

Onları.

DA.

Seveceğim.

Dudaklarımız tutkulu bir öpüşme için buluşurken uzuvlarımız tümüyle birbirimizi sardı. Hızlı, soluksuz ve sert birleşmemizin doğurduğu sesler şömine çıtırtılarını gölgede bırakıyordu. Beni yeryüzünden alıp kızıl gökyüzünün semalarına

CamScanner ile tarandı

bırakırken kapanan gözleri ve titremeye başlayan bedeni aynı noktada olduğumuzu söylüyordu.

Bir süre daha gökyüzünde kaldık. Uzunca bir süre.

* * *

"Bak, saçlarında dans edenler var."

Midesine yaslı olan başımı yavaşça yukarı kaldırırken çıplak göğsüne ve omuzlarına dağılan saçlarımla oynadığını gördüm.

İki bacağının arasında, üzerinde sırtüstü yatıyordum. Üzerimde yalnızca ona ait olan bir gömlek vardı ve çıplak ayaklarımı şöminenin önüne uzatmıştım. Fena sayılmazdım.

Tanrım.

Çok iyiydim!

"Sormayacak mısın?"

"Hı?"

İki dudağının arasına aldığı saçımla birlikte gülümsedi. "*Lan*ı tercih ederdim."

Ona istediğini vermek üzere ciddileştim. "Neyi soracağım, lan?"

Saçlarım dudaklarının arasında tane tane dökülürken elleri bedenimi iki yanından sardı.

"Balonların rengini..."

Balonlar! Kızıl Göl'de gördüğüm, rengi sarı, mavi ve beyaz olan balonlar... Anlamlarını o gece uyurken kulağıma fısıldayacaktı ama o gece Perla ve Efraim'in gecesi olmuştu. "Söylesene, ne anlama geliyor o üç renk?"

Saçlarımı okşadı. "Biri bal rengi saçların..." Tenimi okşadı. "Biri ay rengi tenin..." Parmak uçları kirpiklerime dokunduğunda titredim. "Biri ise cennetin rengi, benim cennetimin..."

CamScanner ile tarandı

"Biran..."

"Sorman gereken bir şey daha var," dedi ciddiyetle.

"Başka ne soracağım?"

"Saçlarında dans edenleri?"

"Hımm... Demek saçlarımda dans ediyorlar? Kim olduklarını sorabilir miyim?"

Eğildi, dudaklarını kulağımda hissettiğimde birbirinize defalarca dokunmamış gibi heyecanlandım. "Kraliçe'nin perileri."

Dirseğimi kaburgasına oturtunca inledi. Oyunbazın tekiydi. "Benimle alay etmeye son vermelisin, lider. Karşında kim olduğunu unutuyorsun."

Tekrar aynı mesafeden konuşacağını anlayınca nefesimi tuttum. "Üstümde, demek istedin sanırım."

Tekrar dirseğimi kaburgasına indirdim. Tekrar inledi. Bu kez gerçekti.

* * *

"Saat kaç?"

Kollarının arasındaydım. Çenesi başımın üzerinde duruyordu. Az önce uyanmıştık. Sevişip tekrar uyumuştuk.

Yoksa o, bir önceki miydi?

"Saatle ilgilenmiyorum."

Ben de.

"Uzun zamandır buradayız. Sence de uğramamız gereken bir yer yok mu?"

"Bunu ben de istiyorum." Beni kollarının arasında daha fazla sıkıştırdı. "...ama kıpırdamaya niyetim olduğunu söyleyemem."

CamScanner ile tarandı

Ben de.

"Kıpırdasan iyi edersin. Bugünü de onu görmeden geçirmeyeceğim." Kollarının arasından çıkmaya çalıştım ama hiç oluru yoktu. "Ciddiyim."

"Biraz uyumama izin ver." Görmüyordum ama gözlerinin kapalı olduğundan emindim. "Yorgunum."

İç geçirdim. "Pekâlâ, bir süre uyumana izin vereceğim. Kısa bir süre. Sonra gideceğiz anlaştık mı?"

Uykulu sesiyle "Anlaştık," dedi.

Her nasılsa birkaç dakika içinde yeniden üzerimdeydi. Mümkünmüş gibi daha derinlerimi keşfederken yorgun görünmüyordu.

Bu kez yavaştı. Aklımı kaçırmama sebep olacak kadar yavaş!

Başımın üzerinde sabitlediğim ellerim, güçlü parmaklarına kenetliydi ve ona her yeniden buluşmamızda belimi kaldırarak tepki veriyordum.

Bir süredir açamadığım gözlerimin ardından "Biran..." diye inledim. "Biran, Biran, Biran!"

Ellerinden birini ellerimden ayırdı, fena işler peşindeydi. Gözlerimi kapattım ve dokunuşunu hissettim. Parmakları bana verdiği hazzı ikiye katlamak için yemin etmiş gibiydi. Küçük bir daire çizdi. Daire büyüdü. En sonuncu çığlık attıracak kadar büyüktü.

Hızlandı.

Çığlık attım.

Son buluşmamızda "Burada ölebilirim," dedi.

Konuşamıyordum. Gözlerimin önünde uçuşan kelebeklerle meşguldüm.

Ben de.

* * *

CamScanner ile tarandı

"Benim küçük bebeğim, kokunu şimdiden alabiliyorum. Yanına her geldiğimde, kollarımda seninle geri dönmeyi hayal ediyorum. İtiraf etmem gerekirse, bu kurduğum en güzel hayal ve gerçekleşmesi için sahip olduğum her şeyi feda edebilirim. Beni hissettiğini biliyorum. Yanında olduğumu hissettiğini biliyorum. Her saniye aklımda olduğunu hissettiğini biliyorum. Bir an önce bize geri dönebilmen için sahip olduğum gücü her şekilde seninle paylaşmayı istiyorum. Gözlerimin önünde büyümeni ve küçük bir ihtimal olsa da bana "anne" deyişini duymayı istiyorum. Sen, altüst ettikleri hayatımdan doğan eşsiz bir hazinesin. Hazinemi benden daha fazla esirgeme, lütfen. Seni seviyorum. Çok."

Şatonun basamaklarını inerken içimde yere göğe sığamayacak kadar büyük bir umut taşıyordum. O umudu, benden sonra odaya giren Biran'ın gözlerinde de görmüştüm.

İçim bolca güneş ışığı alan bir çiçek bahçesi gibiydi.

"Seni burada bulacağımı biliyordum."

Şatonun dev kapısına yaslanmış Mirel'in kolları göğsünde bağlıydı. Yanına ulaşıncaya dek duruşunu bozmadı.

"Beni aradığını bilmiyordum."

Dudaklarına berbat bir gülümseme kondurdu. "Ben de."

"Bir sorun mu var?" diye sorduğumda, bana ciddi misin, der gibi baktı.

Haklıydı; dört bir yanımız sorundan geçilmiyordu.

"Efraim ve Perla. Her ikisi de sana minnettar ama aynı zamanda tedirgin ve üzgünler."

Geride kalan merdivenlere baktım. Biran henüz görünürde yoktu. Yine de Mirel'i kolundan tutarak dışarı yönlendirdim. "Onlar için ne yapabiliriz?"

"Bu yüzden buradayım."

"Bir fikrin mi var?"

CamScanner ile tarandı

"Fikrimiz, desem daha doğru olur. Mestan ile birlikte konu üzerinde epey kafa yorduk. "Taş köprüde yürüyorduk. Neredeyse ortasına ulaştığımızda, durdu ve bana döndü. "Hep birlikte eğlenebileceğimiz bir yerlere gidelim. Biran'ın yanında sen ve Perla olacaksınız. Mestan ve ben de Efraim'i getireceğiz. Tabii, bundan Biran'ın son anda haberi olacak."

"...ve Efraim ile Perla'yı orada Biran'ın gözüne sokacağız..."

"Tam isabet. Onları yavaş yavaş kabul etmesini sağlayabiliriz. Sen, Biran'a rest çekerek o kapıyı açtın."

"Perla ve Efraim için elimden ne gelirse yaparım ama devamını nasıl getireceğim hakkında bir fikrim yok."

"Tek yapman gereken Perla'nın da sizinle gelmesi için Biran'ı ikna etmek. Bunu biz başaramayız ama senin için imkânsız değil. Sonuçta... Biran'ın üzerinde Rozelin etkisi, diye bir şey var."

Göz temasımıza son verip yürümeye devam ettiğimde peşime takıldı. "Dediğim gibi elimden geleni yapacağım. Umarım beni dinler."

"Rozelin, büyücü ne söyledi?"

Büyücü Bor'un söylediklerini Mirel sorana kadar yeniden aklıma getirmemiştim. Düşünmeme engel olacak şeyler olmuştu...

"Bin geçide sahip olan bir mağaradan bahsetti. Geçitlerden biri Dünya ile Safornikon arasında köprü olabilirmiş."

"Bir dakika..." Beni kolumdan tutup durdurdu. "Buraya geri dönmek mi istiyorsun?" derken şaşkınlığı gözbebeklerinden okunuyordu.

"Evet ne Alaz'dan ne ailemden vazgeçmek istiyorum." Kolumdaki elini sıvazladım. "Tabii, bir de siz varsınız."

Havaya bakarken altdudağını ısırdı. "Birini unutmuyor musun?"

CamScanner ile tarandı

"Mirel," dedim uyarıcı bir tonla. "Neden bana planın ayrıntılarını anlatmıyorsun? Biran her an gelebilir."

Bana planı tüm ayrıntılarıyla anlattı. Söyledikleri mantıklıydı ancak Biran'ın, kardeşi ve Efraim'i yeniden yan yana gördüğünde ne tepki vereceğini kestiremiyordum. Yine de söylediğim gibi elimden geleni yapacaktım. Buradan ayrılmadan önce her şeyi yolunda bırakmak istiyordum çünkü döndüğümde, bıraktığım gibi bulmak istiyordum.

"Birazdan orman evine gelip akşam için sizi davet edeceğim. İlk kez duyuyormuş gibi yapmayı unutma."

"Unutmam."

Vedalaşıp ayrılırken aniden durduğunu fark ettim. "Rozelin."

"Efendim."

Bacaklarımı garip bir bakışla inceledi. "Sen yürürken aksıyor musun?"

Siktir.

Utançla yutkunduğum sırada şatonun kapısının açıldığını fark ettim. "Biran geliyor! Git hemen."

Mirel saniyeler içinde gözden kayboldu. Arabanın ön kapısına doğru ilerlerken adımlarıma dikkat ettim. Mirel haklıydı. Yürüyüşüm bir garipti ve nedenini kendime açıklarken bile yanaklarımın ısındığını hissetmiştim.

* * *

Henüz şatonun önünden ayrılmadan telsizden Biran'ın hoşuna gitmeyecek bir haber gelmişti. Habere göre Lord Hualp Koran vakit kaybetmeden Kimpras'daki yeni evi için çalışmalara başlamıştı. Biran istemeyerek aldığı bu kararın başında durmak ve işi sıkı tutmak istiyordu. Bu yüzden beni güvendiği iki adamıyla birlikte orman evine göndermişti.

CamScanner ile tarandı

Ev yeni temizlenmişti. Mutfak pırıl pırıl ve düzenliydi. Dolap ağzına kadar doluydu. Acıkmıştım, sıcak bir şeyler yemek istiyordum. Birazdan eve gelecek Biran'ın da yaptığım yemeği yemesini ve beğenmesini istiyordum. Malzemelere şöyle bir bakıp ne yapabileceğimi düşündüm. Sebzelerle sebze çorbası yapabilirdim. Hiç yapmamıştım ama annemi yaparken çoğu kez görmüştüm. Sebzeleri özenle yıkadıktan sonra işe koyuldum. Çorbayı ısıtıcının üzerine bırakıp eti doğramaya başladım. Sertti, nasıl yumuşatacağım hakkında bir fikrim yoktu. Sıcak suyun içine bırakıp ağzını kapattım. İyice haşlandıktan sonra ilk kez Kimpras'da tanıştığım baharat ve yağlarla birlikte kavurdum. Sonra da oturup Biran'ı beklemeye başladım. Karnım guruldamaya başladığında, yemeğin tadına bakmaya karar verdim. En azından ona ne sunacağımı önceden bilirdim. Çorba ve etin tadına bakmak üzereyken kapı çaldığı için onları Biran ile birlikte denemek üzere mutfaktan ayrıldım.

Ona ilk kez kapıyı açmıyordum ama bu kez garipti. Kapının her iki tarafında karşı karşıya geldiğimizde, onun da içinde bulunduğumuz durumu garipsediğini anlamıştım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum.

Annem, her akşam işten gelen babamı karşılarken "Hoş geldin hayatım," der ve sarılırdı.

Kapıyı sonuna kadar açtım. "Merhaba."

Annem gibi olmayı isterdim.

İçeri geçti. Siyah pantolonunun paçaları toz içindeydi. "Merhaba."

Sesi her zaman olduğu kesinliğinde değildi. O da tıpkı benim gibi nasıl davranacağını bilmiyordu. Aramızdaki sessizliği bozan ben oldum.

"Yemek yiyecektim. Açsan birlikte yiyebiliriz."

Başını salladı. "Açım." Bana indirdiği kaşlarının altından baktı. "Yemeği sen mi yaptın?"

CamScanner ile tarandı

"Hı hı. Sanırım duş alman gerekiyor. Çabuk olur musun? Çok açım."

"Olurum."

İkimiz de aynı anda başımızı salladıktan sonra farklı koridorlara yöneldik. Birazdan Mirel gelirdi. Zaman kazanmak için önce odama gidip çıkarken giyeceğim kıyafetleri ayarladım. Sonra da ada tezgâha iki kişilik servis açtım ve yemekleri ısıttım. Ortaya koyduğum salata lezzetli olmuştu. *Umarım yemekler de beni zor durumda bırakmaz,* diye düşündüm ve koridordan yaklaşan adımlarını duyarak kâselere çorbayı doldurdum. İçeri siyah bir eşofmanla girdi, ıslak bukleleri omuzlarına dokunacak kadar uzamıştı.

"Seni yemeğe çıkaracaktım." Masaya otururken et ve çorbada göz gezdirdim. "Madem benim için yemek yaptın, yarına bırakalım."

"Acıktığım için yaptım."

Yalan.

İnanmışa benzemiyordu. Kaşığı eline alıp çorbayı karıştırırken "Güzel görünüyor," dedi.

"İyi yaptığımı söylerler."

Yalan.

Doldurduğu kaşığı ağzına götürürken duraksadı. "Kim söyler?"

Kimse.

"Hiç."

"Yemek yapamadığını sanıyordum. Yapabilmene sevindim..." Kaşığı ağzına götürdüğü an buz kesti.

Karşımda, kaşık ağzında donup kaldı.

Hadi ama...

Esmer teninde hafif bir kızarma meydana gelirken bir yudum çorbayı koca bir taş parçasıymış gibi zor yuttu.

"Acı mı olmuş?"

CamScanner ile tarandı

Çorbadan bir kaşık aldım.

Bu çorba değildi.

Bu bir yemek çeşidi değildi.

Bu... Adı olmayan garip bir şeydi. Benim berbat bir icadımdı!

"Şey... Sanırım çorbada bir hata oldu." Ağzımdaki kamaşmayı yok saymaya çalışarak et tabağını önüne uzattım. "Et ye, eminim çok güzel olmuştur. Hadi, ye..."

Biran uzattığım tabağa tereddütle bakarken kapı çaldı. Anında ayağa fırladı. Onu ilk kez kapıyı açma konusunda bu kadar hevesli görüyordum.

Biran mutfaktan çıktığında, etten bir tane ağzıma attım.

Bu et değildi.

* * *

"Biran, tekrar düşün. Sadece birkaç saat."

Biran kahvesini yudumlarken tek kişilik koltuğa tümüyle ağırlığını bırakmıştı. Mirel'in şansı yok denecek kadar az gibiydi. "Mirel, hayır kelimesini kaç farklı şekilde duymak istiyorsun?"

Mirel, destek olmam için başıyla işaret etti. "Mekânı çok beğendik. Senin de görmeni istiyoruz. Ülkenin kuzeyinde, şirin bir bar."

Biran daha sert bir dille reddetmeye hazırlanırken, sıramın geldiğini anladım. "Bar mı? Daha önce burada hiç gitmedim. Nasıl bir yer?"

Biran'ın bakışları üzerimde toplandı. "Senlik bir yer değil."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Mirel. "Belki de çok sevecek."

"Mirel, şansını zorladığının farkında mısın? Burada va-

CamScanner ile tarandı

kit kaybetmek yerine neden Perla'nın yanında değilsin? Bir sonraki hatasında tek suçlu o olmayacak. Biliyorsun."

"Biliyorum. Şu an evde ve yalnız. Merak etme."

"Merak etmesi gereken sensin. Bir de o siyah yarma."

Mirel gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Topu tamamen bana atmıştı. Ne yapacağımı biliyordum. Tamamen Mirel'in fikri olan son kozumu oynadım.

"Biran, Mirel'in bahsettiği yeri çok merak ettim. Yorgunsun, gelmek istememenin sebebini anlıyorum ama ben gitmek istiyorum. Gece de onlarda kalırım."

Biran kahvesini masaya bıraktı. Ayağa kalkıp koridoruna doğru yürürken "Gidiyoruz," dedi. "Beş dakika içinde kapıda olun."

* * *

Biran'ı, kız kardeşinin de bizimle gelmesi için ikna etmek çok daha zor olmuştu. Neyse ki Mirel haklıydı; Biran'ın üzerinde Rozelin etkisi denen bir şey vardı.

Şimdi Perla arabanın arkasında sessizce otururken üzerimde tek omzu açık koyu gri bir elbiseyle ülkenin kuzeyindeki bara gidiyorduk. Saçlarımı ortadan ayırıp ense kökümden sıkıca bağlamıştım ve elbisemle aynı renk olan büyük küpeler takmıştım. Rujumun rengi tercih etmeyeceğim kadar koyuydu ama sürerken ikilemde kalmamıştım.

Ona güzel görünmek istiyordum.

Nitekim kapıdan çıkarken gözlerindeki hayranlığı görmüştüm.

"Ağabey, sanırım mekân şurası."

Perla öne doğru yaklaşıp birkaç metre ötedeki ışıklandırmalarla donatılmış küçük, ahşap kulübeyi gösterdi. Bizim de gördüğümüzü biliyordu. Tek niyeti ağabeyiyle iletişim

CamScanner ile tarandı

kurmaktı ancak son birkaç denemesinde olduğu gibi bu da başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Çünkü Biran onunla değil konuşmak, bakmamıştı bile. Hatta onunla yan yana oturmamak için kasalı aracı yerine normal bir araç tercih etmişti. Bir an Perla'nın yerinde olmak istemediğimi düşündüm.

"Şirin bir yere benziyor." Aşağı inip Perla'nın kapısını açtım. Bakışları kırgındı. Ona bakışlarımla her şeyin yolunda gireceğini söyledim.

İçerisi de tıpkı dışarısı gibi sıcak bir ortama sahipti. Aslında ışıklandırması olmasa ahşap bir köylü kulübesi olarak varsayılabilirdi. Küçük bir bar olmasına rağmen orada hiç görmediğim kadar içki şişesi vardı ve birbirine karışan ekşimtırak kokuları hiç de fena sayılmazdı. Oturma alanları, piknik masalarını andıran, ortası masalı ahşap banklardan oluşuyordu. Kırmızı ışıklandırmalar ortamı karanlığa yakın bir loşlukla aydınlatırken bizim dışımızda birkaç grup daha vardı. Müziğin nereden geldiğini bilmiyordum ama telli tek bir enstrüman olduğuna emindim. Burası fazlasıyla hoşuma gitmişti.

"Siz geçin. Ben telsizden Mestan'a ulaşıp geleceğim. Bizi çağırdılar, kendileri ortada yok."

Arkasında kalan kapı açıldı. Mestan, Mirel ve Efraim içeri girdi. İşte, başlıyorduk...

Heyecanla Biran'a yaklaştım. Parmaklarımı koluna dokladığımda, hoşnut ve şaşkın gözlerini omuz hizasındaki gözlerime indirdi.

"Şey... Geldiler."

Bakışlarını benden alması zaman aldı. Ancak almayı başardığında, Efraim'e öldürücü bir bakış attı.

"Lütfen..." Parmaklarımın ucunda yükseldim ve kulağına doğru fısıldadım. "Lütfen bu gece sorunsuz geçsin."

Hızlı bir nefesle şişen göğsünü yavaşça indirip "Senin için," dedi. "Umarım şansını zorlamaz."

CamScanner ile tarandı

Onun gibi bir adamın sözümü dinlemesine inanamıyordum. Bu gerçekten inanılmaz ve benim için etkileyiciydi.

Hep birlikte masalardan birine geçtik. Biran yanıma oturdu ve kardeşini diğer yanına aldı. Diğer üçü karşımıza geçtiler. Görevli siparişlerimizi almak üzere masamıza geldiğinde, Mestan'ın aklına her ne geldiyse gözleri parladı.

"Hepimiz aynı içkiyi içelim. Ne dersiniz?"

"Önerin ne?"

"Lenoran içkisi, sevgilim."

Biran "Olmaz," dedi. "Kızlara sert gelir. Ayrıca sizin de sapıtmayacağınıza da emin değilim."

"Bir şey soracağım. Kimpras'da Lenoran içkisinin işi ne?"

Perla ağabeyinin diğer yanından eğilerek bana baktığında, sorumu onun cevaplayacağını anladım. "Bu konuyu açmak istemem ama... Sen daha önce Lenoran içkisi almış olmalısın."

Anlayamadım. "Neden böyle söyledin?"

"Lenoran'a geldiğin ilk günleri hatırlamadığını söylemiştin. Ben de Lenoran içkisi içip içmediğini sordum."

Onunla aramızda geçen ilk konuşmalardan biriydi bu. "Doğru, içtiğimi hatırlamıyorum."

"O halde damardan almış olmalısın. Lenoran içkisi serttir. Damardan alındığında geçici hafıza kaybına yol açar ama tüm ülkenin en iyi içkisidir."

"Sadece Lenoran'da bulunan bir ağacın özünden yapılır. Bu nedenle Lenoran içkisi deniyor," diye devam etti Efraim. "Ağız yoluyla ayarı kaçırarı da çarpar."

"Sana soran oldu mu?" Biran'ın çıkışı Efraim'i anında sustururken kendimi hatırlatmak için elimi dizine götürdüm. Bunu bekliyormuş gibi elimi sıkıca tuttu ve dudaklarına götürdü. Herkesin içinde elimin üzerine uzun bir öpücük

CamScanner ile tarandı

bıraktıktan sonra birbirine kenetli olan ellerimizi masanın üzerine bıraktı.

"Ulu orta öpüşen ahmakları yakalamadan önce sanki seninle böyle bir planımız vardı? Ne dersin, sarışın?"

CamScanner ile tarandı

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

"Zamansız Döngü"

Ona büyülenmişçesine bakarken "Kabul," dedim.

Sanırım taşıdığım hislerle aksini söylemem mümkün değildi.

Babamla karşılıklı iki duble rakı içmişliğimiz çoktu ama daha önce sarhoş olduğumu hatırlamıyordum.

Biran, bana sarhoş olmayı ve kendimi ona bırakmamı teklif ediyordu.

Bana böyle tutkuyla bakarken hayır cevabı bir seçenek olmaktan çıkıyordu. "Kabul."

Dudaklarında benimle alay eden bir tebessüm vardı. "Bunu az önce söylemiştin." Saçımı kulağımın arkasına alırken "Yoksa içmeden mi sarhoş oldun?" diye sordu.

Ona ne kadar sinir bozucu olduğunu söylemek istedim ama bir süredir öyle düşünmüyordum.

Uzunca bir süredir.

"Ben de içebilir miyim?" diye sordu Perla, mahcup bir tavırla.

"Hayır. İçki için küçüksün." Hoşnut olmayan bir tavırla Efraim'e baktı. "Başka şeyler için küçük olduğun gibi..."

"On sekiz yaşına girdim."

Şaşkınlıkla araya girdim. "On sekiz yaşına mı girdin? Ne zaman? Neden kutlamadık?"

CamScanner ile tarandı

Yüzüme garip garip baktılar. "Neden kutlayalım ki?" diye sordu Mirel.

"Neden mi? Doğum günü kutlaması diye bir şey duymadınız mı siz hiç? Yeni bir yaşa girince kutlanır."

Mestan çenesini buruşturdu. "Yaşlandığımızı mı kutlayacağız? Sizin oralarda öyle mi yapıyorlar?"

Safornikon'a geldiğim ilk zamanlar büyülerine ve daha başka şeylere hayli şaşırmıştım. Şimdi doğum günlerini kutlamıyor olmalarına neredeyse aynı oranda şaşırdım.

"Elbette kutluyoruz ve hayır, kutladığımız yaşlandığımız değil. En azından birçoğumuzun..."

Perla, "Ne o halde?" diye sordu.

Aldığım en ilginç sorulardan biri olabilirdi. O sırada içkilerimiz geldi. Biran bana, Mestan sevgilisine servis yaptı. Efraim hiçbir şey yapamadı çünkü Biran'dan izin çıkmamıştı. Henüz.

"Sevdiğimiz birinin doğum günü olduğunda, ona iyi ki doğdun, deriz. Buna bir çeşit şükretme yöntemi, diyebiliriz. Her yıl, aynı tarihte doğuşu yad edip çoğunlukla şölene çeviririz."

"Şükretmek mi?" Biran, içki kadehini alıp geriye yaslandı ve sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine koydu. Sözlerim onu düşündürmüştü. Birden bana baktı. "Senin doğum günün ne zaman?"

"Yirmi beş Ağustos." Anlamayacağını biliyordum. Burada ayların bir adı yoktu. Yalnızca numaralandırılmıştı. Neyse ki yalnızca on iki ayları vardı. Yaz ya da bahar yoktu. Hep kıştı.

"Kaçıncı ayımıza denk geliyor?" diye sordu bu kez. İlgili olması hoşuma gitmiş miydi? Fazlasıyla.

"Sekizinci ayınıza denk geliyor."

Perla merakla "Aylar konusunda Dünya, diye bahsettiğin yerle eş zamanlı mı ilerliyoruz sence?"

CamScanner ile tarandı

"Sanmam."

"Her neyse," dedi Biran. "Burada olduğumuza göre buraya göre baz alacağız."

"Nasıl yani? Kutlayacak mıyız?" Mestan kendi söylediğine inanamadı. "Bana hâlâ çok saçma geliyor."

"Hiç de değil," diye itiraz ettim. "Ayrıca on sekiz özel bir yaştır. Ayrıcalıklı olarak kutlanmalı. Ne dersin?"

"Ama... Doğum günüm uzun zaman önceydi."

Ona geçmiş de olsa kutlayabileceğimizi söylemek üzereyken "Önemli değil," dedi Biran. "Şu an kutlayabiliriz. İç. Sarhoş olabilirsin."

Perla'nın gözleri açıldı. Efraim'in de. "Gerçekten mi?"

Ah, bunu aynı anda sormamaları gerekiyordu!

Biran konuşmadan önce elimi çabuk tuttum. "Gerçekten. Neden başlamıyoruz?"

Kadehe uzandım, dudaklarıma ulaştırmadan önce Biran bileğimi tuttu. "Yavaş git. Nasıl çarptığını anlayamazsın."

"Yoksa aşırı sarhoş olup başına bela olmamdan mı korkuyorsun?"

Dudaklarını kulağıma yaklaştırmak için yaklaştığında, tüm bedenim heyecanla ürperdi. "Sarhoş olmadan sızıp kalmandan korkuyorum. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Sarhoş hâlimden ne gibi bir çıkarın olacak?" dedim gerçek olmayan bir ciddiyetle.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını serseri bir tavırla salladı. "Tahmin edebileceğini sanmıyorum."

Isınan yanaklarımı ona göstermeye niyetim yoktu. İçkiden bir yudum aldım. Sert girişi sonrasında damağa yayılan aromatik tadı iyiydi. Kesinlikle çok iyiydi.

"Çok keskin!" Perla kadehi ağzından uzaklaştırırken elini ağzının önünde yelpaze gibi salladı. "Yandım." Sonra şaşkınlıkla bana baktı. "İlk defa içtin. Seni yakmadı mı?"

CamScanner ile tarandı

"Hayır. Gayet lezzetliydi."

Biran içkisinden, kadehin dibini görebileceği büyük bir yudum aldı. "Demek benimki keskin seviyor."

Benimki.

Benim.

Ki.

"Demek ki..." dedi Mirel ve yüzünde ilk kez gördüğüm işveli ifadeyle o da içkisini yudumladı.

Yağmur, çoğunlukla olduğu gibi çiselemeden hızlıca yağmaya başladı. Kuvvetli şimşekler yağmurun orta yerine nakış gibi işlendi. Oturduğumuz bank diğerlerinin oturduğuna kıyasla daha ufak olduğu ve Biran oldukça iri olduğu için üçümüz sığmakta güçlük çekiyorduk. Bu durum aklıma Perla ve Efraim'in işine yarayacak bir fikir getirdi. Biraz sonra müzik caz tarzına evrilip biraz da hareketlendiğinde, Mirel ve Mestan dans etmeye başladı. Onların kalkmasıyla, Efraim koca bankta tek başına kalmıştı. Perla'ya çok sıkıştığımı ve karşıya geçmesini rica ettiğimde, ağabeyine baktı. Ağabeyi bir an için duraksadıysa da isteğimi kırmadı ve bankın iki ayrı ucunda oturmaları kaydıyla aynı bankta oturmalarına izin verdi. Zaman her zamankinden daha hızlı ilerliyordu. Oturduğumuz yerden Mirel ve Mestan'a eşlik ederken uzun zamandır eğlenmediğim kadar eğleniyordum. Kadehlerimiz birkaç kez doldurulmuştu. Bu arada Efraim ve Perla'nın oturdukları yerden milim milim birbirine yaklaşmasını fark eden yalnızca bendim. Çünkü Biran'ın gözleri bir an olsun üzerimden ayrılmıyordu. Kadehleri devirdikçe, nasıl dağıldığıma an be an şahit olmak istediğini biliyordum.

"Doğum gününde başka neler yaparsınız?"

Biran'ın bu konuya olan ilgisi hem çok garip hem de çok hoştu. "Adına pasta dediğimiz bir tatlımız var. Bol kremalı, çoğu insanın bayılarak yediği bir şey. Doğum günlerinde

CamScanner ile tarandı

pastanın üzerine mum dikilir. Doğum günü olan kişi de dilek dileyip mumları üfler."

Bakışlarından anlattıklarımı garipsediği anlaşılıyordu. "İlginç."

"...ve güzel," dedim. "Birçok insan doğum günlerini heyecanla bekler ve o gün sevdikleri tarafından hatırlanmışsa çok mutlu olur."

"Buna sende dahil misin?"

Doğum günlerimi hatırlamaya çalıştım. Biz beş kardeştik. Buna rağmen annem ve babam bir tekimizin bile doğum gününü atlamaz, durumlarının el verdiğince kutlamaya gayret ederdi. Pasta alacak paramızın olmadığını da hatırlıyordum babamın son parasını sırf biz mutlu olalım diye pastaya verdiğini de... Günün sonunda alnıma sıcak bir öpücük kondurup "İyi ki doğdun gül bahçem," demesi en kıymetli hediye olurdu benim için. Onlarla geçirdiğim doğum günlerini özlüyordum. Onları çok özlüyordum.

"Evet, ben de dahilim. Eminim ki Perla da çok mutlu olurdu."

Biran bir süre düşündü. Sonra dans ederek bize yaklaşan Mirel'i kendine çekti ve kulağına bir şeyler söyledi. Her ne söylediyse Mirel başını salladı ve birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

"Ne söyledin Mirel'e?"

Bana baktı ama bir şey söylemedi. Yüzünde mânidar bir ifade vardı. O anda ışıklar söndü ve müzik kesildi.

"İyi ki doğdun Perlaaa..." Mirel ve Mestan ellerinde yuvarlak, üzerinde bir sürü mum olan tatlıyla yaklaşırken daha fazla bağırdılar. "İyi doğdun, Perla!"

Saymaya gerek yoktu. Biliyordum, tatlının üzerinde tam on sekiz mum vardı.

Perla heyecanla ayağa fırladı. "Bu... Benim için mi?"

CamScanner ile tarandı

"Elbette senin için," dedim heyecanına ortak olarak.

"Peki, şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Bunun cevabını Biran hariç hepsi merak ediyordu. "Şimdi gözlerini kapatıp içinden bir dilek tutacaksın. Ardından mumu üflemen gerekiyor."

Perla, birleştirdiği avuçlarını çenesinin altına koydu ve gözlerini kapatmadan önce Efraim'e baktı. Dileğinin ne olduğunu buradaki herkes biliyordu. Biran bile... Mumu üflediğinde onu kuvvetlice alkışladım. Diğerleri de bana eşlik etti. Perla'nın mutluluğunu dolu dolu gözlerle bana sarıldığında bunu tümüyle hissetmiştim.

"İyi ki doğdun Perla," dedim içten bir şekilde. "İyi ki seni tanıdım."

"Teşekkür ederim Roz, böyle bir an yaşayacağımı bir on sekiz sene daha geçse tahmin edemezdim. Çok düşüncelisin."

"Düşünceli olan ben değilim." Biran'a baktım, aşk ve hayranlıkla... "Ağabeyin..."

Araları limoniydi. Biran kardeşine hâlâ kızgındı ama yine de ona kollarını açtı. Perla o kolların arasına girip "Teşekkür ederim!" diye bağırdı. "Sen muhteşem bir ağabeysin."

Sırayla Mirel ve Mestan da doğum günü çoktan geçmiş olan doğum günü kızını tebrik ettiler. Sıra Efraim'e geldiğinde, ikisi de birbirine baktı ama kimse adım atmadı.

Biran başını başka yöne çevirdi ve bir sigara yaktı. Bu, bir izindi. Perla, Efraim'e aceleyle sarıldı. Efraim onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Biran'ın sesli bir şekilde boğazını temizlemesi ile birbirlerinden ayrılıp yeniden bankın iki ayrı ucuna oturdular.

Dans, içki ve sohbetimiz kaldığı yerden devam etti. Biraz sonra Mirel kahkahalar atmaya başladı ki bu ondan beklenen bir şey değildi. Sanırım sarhoş olmaya başlıyordu. Perla, elini çenesinin altına koymuş Efraim'i izlerken bir süredir

CamScanner ile tarandı

ağabeyinin kendilerine bakıp bakmadığını kontrol etmiyordu. Son birkaç dakikadır başımın tam ortasında bir bulanıklık hissediyordum. İçimde ansızın beliren neşe sebepsizce gülmemi istiyordu.

"Hey! Siz neden dans etmiyorsunuz?" diye sordu Mirel, Mestan ile sarmaş dolaş dans ederken. O sırada içeri kahkahaları kendilerinden önce beliren bir grup girdi. Biran'ı saygıyla selamladıktan sonra arka masalardan birine geçip oturdular. Yaklaşık beş kız ve daha fazla erkek vardı.

Bu durum liderin kesinlikle hoşuna gitmemişti.

"Biz girdikten sonra kapatmalarını söylemiştim."

Mestan dans etmeyi bıraktı. Tüm neşesi yerle bir olmuştu. "Lider... Ben mekânın sahibine o detayı iletmeyi unuttum. Aslına bakarsan, burası her zaman sessiz sakin..."

"Ben şu zamanla ilgileniyorum ve şu an burası olması gerekenden kalabalık."

Mestan kısaca düşündükten sonra başıyla grubu işaret etti. "Hemen çıkarabilirim."

Gözlerimi Biran'ın üzerine diktim. Neyse ki bir şey yapmama gerek kalmadan "Olmaz," dedi. "O kadar da değil. Rahatsızlık vermedikleri sürece bizim de onları rahatsız etmeye hakkımız yok."

Tam da şu an onu öpmek istiyordum ve kanıma karışmak üzere olan alkol, bana bunun için gereken yetkiyi fazlasıyla veriyordu.

"Siktir. Gelene bakın."

Efraim'in tepkisiyle bakışlarımız yeniden kapıya çevrildi. Orada biri vardı.

Orada yeni Kimpras sakini Lord Hualp Koran vardı.

"İtiraf etmeliyim hala geyerli," dedi Mestan.

Biran'ın kadehini doldurup kendisine uzatırken "Bence liderin fikri de hala geyerli," dedim. Hayır, bundan kesinlikle emin değildim.

"Lider, tayfası..." Hualp ağır adımlarla yaklaştığı masamızın dibinde durdu. Herkese sırayla baktıktan sonra bakışları son olarak benim üzerimde duraksadı. "...ve sevgili kraliçe."

Biran'ın sırtı yaslı olduğu yerden ayrıldı. Kollarını iki yana açık şekilde duran bacaklarına koyarken kadehini sol eliyle sıkıca kavradı. "Seni burada görmeyi hangi sebebe borçluyuz, Koran?"

"Evime yerleştim." Başıyla civarı gösterdi. "Buraya bir hayli yakın oturuyorum. Yorgunluk atmak için bir şeyler içmeye gelmiştim. Daha doğrusu Lena'nın teklifiyle..." Etrafına baktığında, aradığını bulamadı. "Görüyorum ki beni davet etmesine rağmen kendisi henüz teşrif etmemiş. Her neyse... Sizi görmek benim için de sürpriz oldu."

"İnanmıyorum!" Kapı açıldı ve Lena içeri girdi. Biran ve Hualp'e, onları hayatında ilk kez görüyormuş gibi baktıktan sonra "Ne güzel bir tesadüf," dedi, abartılı bir ses tonuyla. Dizlerini kırdı. "Merhaba, lordum." Dizlerini daha fazla kırdı. "Merhaba liderim."

"Merhaba," dedi Hualp.

"Merhaba, Lena. Hoş bir tesadüf olduğu konusunda hemfikirim." Biran, boş masalardan birine bakana kadar, nezaketine şaşırmıştım. "Ayakta kalmayın. Buranın içkileri fena sayılmaz. Tatmak için elinizi çabuk tutabilirsiniz."

Kibarca kovmak. Bunu daha iyi yapan birini şu yaşıma dek görmemiştim.

Lena'nın yüzü düştü ama Hualp'in aklında başka bir şey vardı. "Bu kadar kalabalık olduğunuza göre, sanıyorum ki özel bir randevu değil. Neden içkileri bize sen ısmarlamıyorsun?" Tek kaşını kaldırıp belli belirsiz gülümsedi. "Bir hoş geldin jesti olarak kabul edebilirim."

"Yanılıyorsun," dedi Biran. "Bu özel bir buluşma. Masamda gördüğün herkes ailemin bir parçası."

CamScanner ile tarandı

Efraim otuz iki diş gülümsedi.

"Neredeyse herkes..." diye düzeltti lider.

Efraim'in suratı yeniden asıldı.

"O yüzden lord, size yapacağım hoş geldin jestini başka bir zamana bırakalım. Benim istediğim bir zamana..."

Sessizlik oldu. Biran'ın açıkça lordu reddetmesi ortamı germişti.

Hualp bu kez açıkça gülümseyerek "Anlaştık," dedi. "Sonra görüşmek üzere." Gitmeden önce durdu ve "Senin istediğin bir zamanda..." diye belirtti.

Lord'un Lena ile birlikte yakınlardaki bir masaya geçmesiyle gerginlik sona erdi. En azından Biran'ın dikkati Efraim ve Perla'ya kayana kadar...

"Size birbirinize yaklaşmanızı kim söyledi?"

Perla ondan beklenmedik bir şekilde "Kimse," dedi. "Dans ederken ister istemez kayıyoruz. İstersen Rozelin'i buraya gönder. Ben de senin yanına geleyim."

Perla'nın ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Yanımdaki biraz boşluğu iyice yayılarak kapattım. "Karar verin." Yeni doldurulan kadehimi kaldırdım. "Bunu içtikten sonra yerimden kalkabileceğimi sanmıyorum." Perla'ya göz kıptım. "İstersen sen gel yanıma, düşersem beni tutarsın."

"Olur, geliyorum." Perla yerinden kalkarak muhteşem bir blöfe yeltendi.

"Kal yerinde." Dans eden Mestan ve Mirel'e baktı. Yakınlarda oturmayacakları belliydi. "Aranızda mesafe bırakarak oturun."

Perla yerine oturdu. Efraim ile mesafeleri yeniden açıldı ancak bunun kısa süreceği avaz avaz bağırıyordu.

İki kadeh daha içtim. Belki üç. Başım dönmeye başlamıştı ama bu kesinlikle rahatsız edici değildi. Biran, her kadehimin arasına yeterli gördüğü süreyi ve yanında tüketmem gereken yiyecekleri özenle ayarlamıştı.

CamScanner ile tarandı

Müzik daha yavaştı. Bununla birlikte loş ışık iyice kararmıştı. Mirel ile Mestan, romantik bir dansın kollarında yalnız değillerdi. Mekândaki birkaç çift de kendilerini müziğin eşsiz ritmine bırakmıştı. Perla iç geçirerek onlara bakarken aklıma bu sefer şeytani bir fikir geldi.

Yönümü tamamen Biran'a çevirip dirseğimi bankın kenarına yaslayarak elimi başımın altına yerleştirdim. Elindeki kadeh bitmek üzereydi. Benden, hatta buradaki herkesten daha fazla içtiğini biliyordum ama çakırkeyf bile görünmüyordu.

"Hepsi bu kadar mı?"

Kaşlarını indirerek bana baktı. "Hoşuna gitmeyen ne?"

Kaşlarımla elindeki kadehi gösterdim. "Yavaş gittiğini düşünüyorum."

Kalçasını hafifçe öne kaydırıp aramızdaki az mesafeyi kapattığında, planımı unutmamak için içimden yinelemeye çalıştım.

"Anlaşmamıza göre sen sarhoş olacaksın. Ben değil."

Gülümsedim ve yeni bir yudum aldım. "Bana eşlik etmende bir sakınca görmüyorum, lider."

Gülümsedi ve yeni bir yudum aldı. Artık kadehi bomboştu. "Olabileceğini sanmıyorum ama senin için denerim."

Kadehleri doldurduk ve boşalttık. Doldurduk ve boşalttık. Doldurduk. Son birkaç dakikadır -belki de daha fazla ya da daha az, bilmiyorum- gözlerim kapalıydı. Oturduğum yer sert değildi.

Gözlerimi açmaya çalışırken masmavi bir okyanusun dibinden yukarı süzüldüğümü hissettim. Gözlerimi açtım, okyanusun yüzeyindeydim. Okyanus Biran'ın gözleriydi. Sadece onu görüyordum.

"Uyuduğunu düşünmeye başlamıştım," dedi, belki biraz hayal kırıklığıyla. "Yeniden gözlerini görmek güzel."

Siktir, hiç sarhoş görünmüyordu.

CamScanner ile tarandı

"Yaaa... Senin gözlerini görmekse benim için her gün güzeeeeel."

Siktir, fena hâlde sarhoştum.

Oltasına balık takılan bir balıkçı edasıyla gülümsedi. "Ne zamandan beri böyle düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Sana ne ki?"

Niye ağzımı yayarak konuşuyordum? Neden böyle aptalca bir cevap vermiştim? Verdiğim karşılığı aptalca bulurken, neden susmayı denemiyordum?

"Bilmek istiyorum."

Bir dakika... Başı neden başımın altındaydı?

Kirpiklerimi kırpıştırdım. Uyuştuğunu henüz hissettiğim bacaklarımı uzatacakken, bir şey fark ettim. Minik bir şey. Minicik bir şey.

Biran'ın kucağında oturuyordum.

Biran'ın kucağında oturmuyordum. Onun tepesine çıkmıştım.

Ay sikeyim.

Ay mı?

İç düşüncem, bari sen ayık kal.

"Ben buraya ne zaman çıktım?" Neredeyse çığlık attım ama inmek için herhangi bir hamlede bulunmadım.

Ne söyleyeceklerimi ne de eylemlerimi yönetemiyordum.

Biran bu yüzden mi sarhoş olmamı istemişti?

"Sanırım..." Düşünmeye çalıştı. Samimi görünmüyordu. "Bir kadeh önce... Belki de ikidir."

"İndir beni!" Omzuna vurup "Hadi!" dedim.

Ellerini iki yana açtı. "İnsene."

Bakışlarım dudaklarına kaydı. Neden kızarmıştı. Kızarmaması gerekiyordu. En azından şimdi... "Dudaklarını da beğeniyorum. Hatta... Gözlerinle yarışabilecek kadar güzeller."

CamScanner ile tarandı

Ölmek istiyorum. Ölmek. Şimdi. Burada. Hemen.

Yüzünde ilk kez gördüğüm bir tebessüm vardı ve bir ad koyamayacağım kadar güzeldi. "Şu an seni her gün sarhoş etmek istiyorum."

"Ben de seninle her gün seninle, ben de öpüşmek istiyorum." Hıçkırık tuttu.

Ağzıma sıçayım.

"Belimden kavrayıp beni aşağı çektiğinde, hâlâ kucağındaydım ancak başım göğsüne yaslıydı. Başını tamamen eğdi, dudaklarımız her an birbirine çarpacak kadar yaklaştık.

"Bana aklımı kaçırtmak mı istiyorsun sen?"

"Yaa..." Birden kendimi kucağından atıp elini çekiştirmeye başladım. "Gelsene, dans edelim."

Yerinden kıpırdamayınca daha fazla çekiştirdim. "Hadi ama! Kalas gibi durma yerinde. Gelll!"

İki elimle asıldığım elini geri çektiğinde, koştum ve ona çarparak durabildim. Neyse ki beni belimden kavradı da yere düşmekten kurtuldum. "Rozelin, oturalım."

İki omzumu birden silktim. "Hayır! Ben dans edeceğim. Şimdi."

Belimi daha fazla sardı. "Bebeğim, dans etmek için doğru adam değilim."

Eğildim ve gözlerine baktım. "Sen her şey için doğru adamsın. Şimdi ayağa kalk ve benimle dans et."

Bir saniye bekledi. Takip eden ikinci saniye kollarının arasında dönüp duruyordum. Dans etmeyi bilmiyordum. Dans etmekten nefret ederdim. Ancak şimdi damarlarımda gezinen şey, bana ayaklarım patlayıncaya kadar zıplamamı emrediyordu. Dediğini yapacaktım.

"Derdin yeniden üzerime kusmak mı?" Beni kendi etrafımda döndürdükten sonra kolunun üzerine devirdi. "İkinci kez yaparsan sana ceza vermek zorunda kalırım."

CamScanner ile tarandı

Doğrulup kollarımı boynuna doladım. O ara Perla ve Efraim'e takılan gözlerim, aralarında artık hiç mesafe kalmadığını gördü. Neşem daha da yerine gelince büyük bir kahkaha attım.

"Cezaların umurumda değil. Senden hiçbir zaman korkmadım."

Ben ciddi değildim ama o öyleydi. Bir an için beni zapt etmeyi başardı. "Seni gerçek anlamda korkutmayı hiç istemedim."

Ellerimin altında kolları vardı. İçten içe hep yapmak istediğim şeyi yaparak kaslarını sıkıştırdım. Of! Harikaydı. "Peki... Benimle ne yapmak istedin?"

Konuşmadan önce burnuma küçük bir öpücük kondurdu. "Her şey. Seninle yapabileceklerimin sınırı yok."

Bir kahkaha daha. "Fesat düşünmeli miyim?"

"O ne demek bilmiyorum ama... Ateşli bir şey olduğunu varsayarak sorunu evet olarak cevaplıyorum."

"Yani benimle ateşli bir şeyler mi yapmak istedin? Hımm... Peki ne zamandan beri?"

"Bunu önce ben sordum, sarışın?"

Bu adam neden sarhoş değildi?

"Bu, cevap vermeyeceğim demek mi oluyor?"

"Hayır," dedi gülümseyen bir ciddiyetle. "Önden sarışınlar, demek oluyor?"

Ona istediği her cevabı verecek kadar cesaretliydim. Ancak bana cesareti veren içki, belleğimde karmaşaya yol açarak o cevabı vermekten alıkoyuyordu. "Unuttum." En sevdiği oyuncağını kaybeden küçük bir kız gibi boynumu büktüm. "Ben söylemeden de söylemeyeceksin." Omzuna bu kez daha kuvvetli geçirdim. "Seni acımasız adam!"

Herkes dans ediyordu. Biz öylece durmuş, uzuvlarımız birbirimize dolanmış vaziyette konuşuyorduk. Dışarıdan

CamScanner ile tarandı

nasıl göründüğümüzü şu an bizi izleyen Hualp ve Lena'nın gözünden görmek isterdim.

"En başından beri garip bir çekim vardı. Biliyorsun, uzun süre birbirimize dokunmadık. Yan yana bile yürümüyorduk."

Hayıflanır gibi başımı salladım. "Biliyorum."

"...sonra sana dokunmaya başladım. Başta o dokunuşlar bir zorunluluktan ibaretti. Sonra..." Burunlarımızı birbirine sürterken nefesinin ılık varlığı tüm bedenimi okşadığını hissettirdi. "...sana dokunmanın ne kadar muhteşem bir şey olduğunu keşfettim. Sana yanlışlıkla dokunmak bende alışkanlık hâline geldi."

"Bu ne demek?" Gözlerim artık yarı kapalı sayılabilirdi. Gevşeyebileceğim kadar gevşemiştim.

"Yanından geçerken, bir şeye uzanırken, hiç gerekmediği hâlde daha hızlı yürümen için seni çekerken..."

"Seni numaracı! Hepsi kasten miydi?"

Başını sallarken yüzünde kendisiyle gurur duyan bir ifade vardı. "Hepsi..."

Telsizi cızırdadı ama oralı olmadı. "Bakmayacak mısın?"

"Şimdi değil."

Ellerimi üzerinden ayırdım. "Önemli bir şey olabilir. Benim de tuvalete gitmem gerekiyor."

"Seninle geleyim," dedi ama başımı iki yana salladım. "Yalnız gidebilirim."

"Perla."

Ağabeyinin seslenmesiyle hızla Efraim'den uzaklaştı. "Efendim ağabey."

"Rozelin'e eşlik eder misin?"

"Perla hemen ayağa kalktı. "Tabii."

Biran telsizi yanıtlamak için dışarı çıktığında, biz de aşağı katta bulunan tuvalete indik. Perla benimle birlikte

CamScanner ile tarandı

tuvalete girmek yerine koridorda beklemeyi tercih etti. Sebebini indiğimiz merdivenlere baktığımda anladım. Efraim peşimizden gelmişti.

"Çok fenasınız," dedim neşeyle. Sonra da onlara koridorun köşesindeki çıkıntıyı gösterdim. "Şunun arkasına geçin ki yakalanma riskiniz azalsın."

Beni dinlediler. Tutunarak tuvaletin yüksek basamağını geçtim. Baş dönmem artmıştı. Şanslıydım ki miden bulanmıyordu. İşimi çabucak görüp yüzümü yıkadıktan sonra koridora çıktım ancak Perla ve Efraim bıraktığım yerde değildi.

"Hay aksi," dedim bakışlarımla aranarak. "Nerede bunlar?"

"Birini mi arıyorsunuz, kraliçe?" Lord Hualp, son basamağı indikten sonra karşıma dikildi. "Eğer aradığınız lider-se, kendisi şu an dışarıda..."

"Nerede olduğunu biliyorum." Konuşmam her zamanki gibi değildi. Yine de kelimeleri birbirine karıştırmamayı başarmıştım.

"İyi misiniz?"

"Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

Gülümsedi. Yüzünde gördüğüm en belirgin gülümseme bu olabilirdi. "Çok naziksiniz ancak benimki bir nezaket sorusu değildi. Fazla içtiğinizi görebiliyorum."

"Aslında..." Neden inkâr edecektim ki? "Evet, belki biraz sarhoş olabilirim ama çok değil." Başparmağımı ve işaretparmağımı birbirine yaklaştırdım. "Birazcık."

"Sanırım bu yüzden merdivenleri tek başınıza çıkmaya cesaret edemediniz."

"Neden cesaret edemeyeyim? Ben her şeye cesaret ederim."

Daha fazla gülümsedi. Parmaklarıyla yüzüne dökülen saçlarını yakalayarak onları geriye alırken her zamanki kadar

CamScanner ile tarandı

ciddi görünmüyordu. "Eminim ki öyledir. Ben sadece bir yardım önerisinde bulunmak istedim."

"Ne yardımı?"

Kolunu önümde uzatan Lord Hualp centilmen görünüyordu. "Dilerseniz size ben eşlik edebilirim, kraliçe."

İyi niyetinden şüphe etmedim. Yine de burada kalıp, daha iyi hissettiğimde masaya dönmeyi düşünüyordum.

"Teşekkür ederim lord. Yüzümü bir kez daha yıkarsam daha iyi hissedeceğim."

Kolunu indirirken "Hep bu kadar şüpheci misinizdir?" diye sordu.

Açıkçası ondan böyle bir soru beklemiyordum. Bu yüzden hemen bir cevap veremedim.

"Size şüpheci olduğumu düşündüren nedir?"

Sorusuna soruyla karşılık vermem hoşuna gitti.

"Lafı dolandıran bir adam olmadım. Yapıma ters. Açıkçası... Adınızı ilk duyduğumdan beri sizi merak ediyorum. Takdir edersiniz, mahkemede olanlar ve sonrası... Herkes gibi benim de malumum."

Bir adım yaklaştığında, neredeyse dip dibeydik. Gizemli bakışları gözlerimde dolaşırken cevap arayan bir hâli vardı.

"Karşımda kim var? Buradan kurtulmak için her yolu deneyecek o gözü kara kadın mı? Yoksa çocuğuna ve kocasına bağlı bir kadın mı?" Başını eğdi ve fısıldadı. "Kimsin kraliçe?"

Bunu beklemiyordum. Daha kötüsü ona ne karşılık vereceğimi tartamayacağım kadar sarhoştum. "Ben..."

"Karıma o kadar yakın durmamanı tavsiye ederim, lord."

Biran merdivenin en başında duruyordu. Aramızda hatırı sayılır bir mesafe vardı. Buna rağmen gerilen omuzlarını ve keskinleşen çene hattını görebilmiştim. Ağır ağır merdivenleri inerken konuşmaya devam etti. "En azından üzerinin kusmuk olmasını istemiyorsan..."

CamScanner ile tarandı

Yanımıza ulaştığında, Hualp bir adım geri çekildi. Biran kolunu tek seferde belime dolayıp beni kendine çekti. "Daha önce üzerime kusmuştu. Ben rahatsız olmadım ama eminim, sizin hoşunuza gitmeyecektir."

"Onu burada yalnız gördüm. Yalnızca yukarı çıkması için yardımcı olmak istemiştim."

Biran'ın tutuşu daha sahiplenici bir hâl aldı. "Geldiğime göre sorun kalmadı demektir."

İki adam da birbirini selamladıktan sonra yukarı çıktık. Biran bir şey söylemedi ama yanımda Hualp'i görmek onu rahatsız etmişti. Hiç oturmadan "Gidiyoruz," dedi ve kimseyle vedalaşamadan bizi oradan çıkardı. Sessizliği yol boyunca devam etti. Aklından neler geçtiğini bilmiyordum ama bu hâli hoşuma gitmemişti. Eve ulaştığımızda arabadan inmeme yardım etti ve içeri girene kadar beni kolundan ayırmadı. Ancak sonrasında beni girişin ortasında bırakarak koridoruna girdi ve gözden kayboldu. Ne yapmam ya da ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Aslında her şeyi söyleyebilecek şevke sahiptim ama Biran'ın son soğukluğu kalbimi incitmişti. Oysa iyi zaman geçirdiğimizi düşünmüştüm. Hualp ile yaşadığı tatsızlık bunu gölgelememeliydi.

Kapıya sırtı dönük olan üçlü füme koltuğa oturup kendime gelmeyi bekledim. Belki de o geri gelirdi. Geçen dakikalar beni yanılttı. Çünkü ne ben kendime gelebildim ne de Biran geri geldi. İçkinin bana armağanı olan neşe hızla öfkeye evrilirken ayağa kalktım ve sarsak adımlarla odasına ilerledim.

Sertçe açtığım kapısının kulpu duvara vurdu. Biran sallanan ahşap iskemlesindeydi. Üzerindeki siyah takımı çıkarmamıştı. Yanına kadar gittim, çenemi sıkıyordum.

"Senin derdin ne?"

Cevap vermedi.

İçimdeki öfke büyüdü.

CamScanner ile tarandı

"Derdin ne, dedim!"

Başını kaldırıp bir saniyeliğine yüzüme baktı. "Sesini alçak tut."

"Hayır! Tutmayacağım. Ne olduğunu anlamadan bizi deli gibi eğlendiğimiz yerden çıkardın. Açıklama yapma gereği bile duymadın. Eve girdiğimizde bir şey söylemeni bekledim ama sen odana kapanıp lanet olası sessizliğine devam ettin."

Sesim yüksek, konuşmam yavaştı. Ayarlayamıyordum ve ayarlamaya da çalışmıyordum.

Ayağa kalktı. Onu görmek için başımı kaldırdım. Bir süre yüzüme baktıktan sonra "Banyo yapman gerekiyor," dedi. Sonra da uyumalısın."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Ayağımı yere vurdum. Yeniden bağırmak üzereyken parmakları kollarını sardı.

"Sarhoşsun, konuşmak ikimize de iyi gelmeyecek. Hâlâ derdimi mi öğrenmek istiyorsun?"

Başımı salladım. Nefesini yavaşça burnundan bıraktıktan sonra "Derdim sensin," dedi alçak sesiyle. "Kimseyi yanında, yakınında görmek istemiyorum. Onlar beni ilgilendirmiyor. Senin buna izin verişin beni öfkelendiren. Çünkü biliyorum." Başını eğdi ve mavi gözleriyle daha derinden baktı. "Çünkü seni tanıyorum. Sen istemeden, kimsenin dibine giremeyeceğini biliyorum."

Beni kıskanmıştı. Tanrım. Bulanık zihnimle bile bunu idrak edebilmiştim. Biran beni kıskanmıştı ve duyduğu rahatsızlığı nasıl sergilemesi gerektiğini bilmiyordu.

Kollarımı tutuşundan kurtarırken ayıkken karşı koyabileceğim isteğe boyun eğmek için can atıyordum. Parmaklarımı ensesine sardım. Gözlerimi kapanırken dudaklarımı onunkilere bastırdım. Alkolle karışık sigara kokusu beni rahatsız etmemişti. Aksine, nefesine değen her şeyin bu kadar çekici

CamScanner ile tarandı

olmasına inanamıyordum. Ellerim ensesindeki saçlarını çekiştirirken diğeriyle sakallarını okşadım. Etrafımızı saran tutku, dudaklarımızda aç bir sürtünmeye sebep olmuştu. Tenime batan sakallarının bana verdiği acı, hazzı körüklüyordu. Artık ayakta durmak istemeyen bedenimi güçlü bedenine yasladım. Bir an için dudaklarımdan ayrılıp elbisemi başımdan çıkarıp attı.

"Çok hızlısın!"

Beni yatağa götürdü. Gömleğinin düğmelerini resmen koparark açtıktan sonra bedeniyle bedenimi örttü. "Çok âşığım."

Kalbimin sıvılaşarak göğüs kafesimden akıp gittiğini hissettim. Tutku, alkolün etkisini milyonlara katlamıştı. Biran üzerimdeydi ve oda etrafımızda dönüyordu. Her şey dönüyordu! Onu öyle büyük bir istekle öptüm ki dudaklarını dudaklarımın arasında ezdiğimi, kanının tadını alana dek fark edemedim.

Geri çekildi, parmağına bulaşan kanına baktı. "Eminim, her gün içeceğiz."

Kahkaha atıp bacaklarımı etrafına sardım. Biran'ın dudakları şimdi boynumdaydı. Gözlerimi kapattım. Öpücüklerinin sıcaklığını yaşarken bedenime hücum eden istek daha fazla beklememem için boğazıma dayanan bir bıçak kadar ısrarcıydı. Biran'ı üzerimden iterek yatağa sırtüstü uzanmasını sağladım. Karnına oturduğumda, kısık bakışlarına sirayet eden hayranlık bedenimin görebileceği tüm köşelerine dağılıyordu.

"Sen..." Üzerine eğilip boğuk sesini göğsüme hapsettim. "Sen tarifsizsin." Beni dudaklarının arasına aldı.

"Rozelin!" Üzerindeki son parçayı müthiş bir hızla çıkardı. "Daha fazla bekleyemem."

Ben de. Ben de. Ben de.

CamScanner ile tarandı

Onu en derinlerime kabul ettim. Dudaklarımız bu kez yavaş ve hissedilir bir öpüşme için buluştuğunda, sadece iki eliyle vücudumun her kısmına aynı anda dokunuyordu. Yönetim bendeydi. İlk kez keşfettiğim bu duygu, esiri olmak isteyeceğim kadar şehvetliydi. Saniyeler dakikalara uzanıyor, bedenlerimizde artan terler birbirine karışıyordu. Ona ulaşıyordum ancak bir türlü doyamıyordum.

"Kadınım." Hâlâ ağzımın içindeydi. "Benimleydi. "Lanet olsun, bu kadar kısa süremez."

Ellerini aldım ve belimin aşağısına götürdüm. Bedenimi tamamen üzerine eğerken kontrolü zevkle ona teslim etmeden hemen önce kulağına fısıldadım. "Sabaha kadar olduğun yerde kalmanı istiyorum. O yüzden şimdi benimle bulutlarda buluş."

CamScanner ile tarandı

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bir Tutam Sarı Saç"

Sabah olmuştu.

Bir dakika bile uyumamıştık.

Oysa sızıp kalacağımdan neredeyse emindim. Sarhoş zihnim ne zaman kendini kapatmaya çalışsa, Biran beni çıkardığı zirveden aşağı bırakarak bedenime müthiş bir enerji bağışlıyor ve uyanık kalmamı sağlıyordu.

Bu kusursuz bir histi.

Bu gerçekten kusursuz bir histi.

"Öldüreceksin beni." Kendini sırtüstü yatağa bıraktı, nefes nefeseydi. Ondan farklı değildim.

Bedenimde yorulmayan tek bir kısım bile kalmamıştı ve yatakla bütünleşmiştim. Ancak ıspatulayla kazındığımda kalkabilirim gibi hissediyordum.

"Artık uyumalıyız," dedim, bakışlarım tavanda dinlenirken.

"Bunu bir saat önce de söylemiştin." Sesindeki alay bile yorgundu. "Sanırım iki saat önce de..."

"Edepsizsin." Ona sırtımı dönmek üzereyken beni yakalayıp göğsüne yatırdı. "Bırak beni. Uyuyacağım. Bu kez kararlıyım."

Gülümsemesinin erkeksi tınısı kulaklarıma ulaştı. Hoş bir ninni gibiydi. "Burada uyu." Beni göğsüne daha fazla

CamScanner ile tarandı

bastırdı. Bir eliyle belimi diğeri ile kolumu örtmüştü. Bedeninin sıcaklığı ruhumu usulca uykuya iterken burnuma gömdüğü nefesi bana eşlik edeceğini mırıldanıyordu. "İyi uykular, güzel kraliçe."

Kapalı gözlerimle birlikte sonsuz karanlığa çekildiğim saniyelerde gülümsedim. "İyi uykular, tanıdığım en yakışıklı yabancı."

* * *

Kızılın büyüleyici tonu yüzüme vururken kapının vurulma sesini duydum. Uykunun tatlı ve sıcak kollarından ayrılmak zordu ama hissettiğim eksiklik gözlerimi açmam konusunda yardımcı olmuştu. O eksikliğin açılımı Biran'ın yokluğuydu. Çarşafı üzerime çekerek doğruldum ve odada göz gezdirdim. Burada değildi. Banyodan da su sesi gelmiyordu.

Gelen her kimse Biran şu an onunla birlikte kapıda olmalıydı.

Yuvarlak pencereye bakıp, günün hangi vaktinde olduğumuzu anlamaya çalıştım. Hava oldukça aydınlıktı. Kızıl akşam güneşi tüm kusursuzluğu ile günü aydınlatıyordu ama biraz sonra esamesi okunmayacaktı. Yataktan çıktım, başımda berbat bir ağrı vardı. Ağrı... İçki... İçki! Sarhoş olmuş muydum? Bir noktadan sonrası hafızamda kopuk kopuktu. Baş ağrım, hatırlama çabama engel olurken kendimi utandırmamış olmayı umdum.

Dün gece giydiğim elbise buralarda bir yerdeydi ama günün bu saatinde o daracık şeyi giymeye niyetim yoktu. Odamın bulunduğu koridora gitmek için salondan geçmek zorundaydım. Gelenin kim olduğunu bilmediğim için üzerimde yalnızca bir çarşafla önünden geçemezdim. Bu

CamScanner ile tarandı

yüzden Biran'ın kıyafetlerinin arasından bedenim için en oluru olan iki parça seçip üzerime geçirdim.

En oluru olan iki parçadan birinin paçaları yerlerde sürünürken diğeri parmaklarımın ucundan akıyordu. Her kim geldiyse karşısına bu şekilde de çıkamazdım.

Yatağa geri dönüp Biran'ı bekleme fikri, işveli bir şekilde göz kırparken duyduğum kadın kahkahası o fikri hızla defetti.

Bir an Biran'a gülümseyen o kadının kim olduğunu merak ettim ve bu merak beni odadan dışarı çıkarıp koridorun sonuna değin sürükledi.

Diana.

Kapının ağzında duruyordu. Elinde beyaz, dantel işlemeli gibi görünen bir zarf tutarak Biran ile konuşuyordu. Kendimi gizlediğime emin olduktan sonra konuşmalarına kulak kabarttım.

Sonuçta bu evde kulak misafiri olma konusundan lisans yapmıştım.

"Ne diyorsun? Sence gelecek mi?" diye sordu, sesini olabildiğince incelterek.

"Bilmiyorum. İstemeyebilir."

"Bence onu sen ikna edersin. Biliyorsun, sıfatı gereği böyle davetlerde bulunması mühim."

"Daha erken haber verebilirdin," dedi Biran. Konu her ne ise istekli görünmüyordu. "Akşama sadece birkaç saat kaldı."

"Haklısın. Çok ani oldu ama Kraliçe Nivera'nın keyfini bir an önce yerine getirmek istedim. Biliyorsun, baş adamını kaybettiği o elim davetten beri anneni gören olmadı. Sen gördün mü?"

Biran, "Neden annemin keyfini yerine getirmeye çalışıyorsun?" diye sordu, onun sorusunu es geçerek. "Bundan ne gibi bir çıkarın olacak?"

CamScanner ile tarandı

Biraz başımı eğip onlara baktığımda, leydinin suratının asılmış olduğunu gördüm. "Bu söylediğin çok kırıcı. Bu tarz iyilikleri çıkar karşılığı yaptığım olmadı hiç. Yalnızca... Kraliçe Nivera örnek aldığım saygın biri. Ayrıca annenle çok fazla kalabalık çay partilerine katılmışlığım var. Çocukluğumdan bu yana..."

İçimden bir ses, Diana'nın lidere ulaşmak için bu kez annesini kullanmaya çalıştığını söyledi.

Bu kadın cidden çok tehlikeliydi. O bebeksi suratının altında tam bir kurnazlık abidesi vardı.

"Diana, seni anlıyorum. Kraliçe adına davetin için de teşekkür ederim ama onun bugün evden çıkmak istediğimi san..."

"Hayatım..." Nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde dilim ve adımlarım eş zamanlı olarak hareket etti. Onlara doğru yürürken dudaklarımda yarım bir tebessüm vardı. Leydi Diana'nın kıyafetlerimdeki gözlerine yerleşen hayal kırıklığını tüm çıplaklığıyla görebiliyordum. Biran'ın yanında, kollarımız birbirine temas edecek yakınlıkta durdum. Omzumun üzerinden ona baktığımda, safir mavilerine yerleşmekte olan şaşkınlığın dudaklarını aralık bıraktığını gördüm. "Bence leydinin bu nazik davetini geri çevirmemeliyiz. Sen gelmesen bile ben muhakkak orada bulunmak istiyorum." Ona biraz daha sokuldum ve hayatım boyunca yapmayacağım bir şeyi yaptım. "Bunun için bana izin verir misin?"

Biran'ın kaşları kalktı. Dudakları daha fazla aralandı ve bir cevap veremedi.

"Suskunluğunu evet olarak kabul ediyorum." Diana'ya dönüp "Akşam şatonuzda olacağım," deyip başımı omzuma eğerek gülümsedim. "Eminim ki zaman muhteşem geçecektir. Şimdi izninle..." Biran'ın koluna girdim, ağırlığımı kısmen ona bıraktım. "Biraz işimiz var."

CamScanner ile tarandı

Diana'nın mavi gözleri donuklaşırken bir adım geri çekildi. "Elbette. Akşam görüşmek üzere..."

Diana'nın gözden uzaklaşmasıyla içimdeki kıskançlık duygusu da peşinden ilerledi ve yerine berbat bir utanç duygusu bıraktı. Siktir. Nasıl davranmıştım ben öyle?

Hemen Biran'ın kolundan ayrıldım. Kapıyı kapattım ve gözümü odamın bulunduğu sağ koridora diktim. Koridora yönelen adımlarım, beni kolumdan yakalayıp kendisine çevirmesiyle son buldu. Bir siktir daha! Ne bekliyordum ki?

"Ben, benim duşa girmem gerekiyor."

Dudaklarında bastırmaya gayret etmediği alaycı bir gülümseme vardı. Sakallarını sıvazladı ve "Benim de," dedi. "Birlikte alalım."

Onunla yıkanma fikri neden bu kadar tahrik ediciydi?

Hayır. Kapat şu dudaklarını Rozelin.

"Bilemiyorum yani... Yalnız yapsam daha i..."

"Belki o zaman az önceki davranışlarını unutabilirim." Yaklaştı. Tanrım! Çok seksi bakıyordu. "Ne dersin?"

Pekâlâ. İşte bu cazip bir teklifti. Yalnızca bu cazip teklif için! teklifini kabul edebilirdim.

İki koridora da bakıp "Hangisi?" diye sordum.

Yaklaşırken gülümsemesi de seksi bir hâl aldı. Parmaklarını parmaklarımdan geçirip bizi kendine ait olan banyoya götürdü.

* * *

Diana'nın daveti için Perla krem rengi, şık bir döpiyes takım getirdi. Takım desensizdi, içine giydiğim krem rengi gömlek ise gipurlu hâliyle dikkatleri üzerine çekecek kadar gösterişliydi. Saçlarımı ensemde sade bir topuz yaptığımızda, yüzüme iki ince tutam dökülmüştü.

CamScanner ile tarandı

"İşte, tam anlamıyla bir kraliçe gibi görünüyorsun." Perla, takımımla aynı renk olan kalın topuklu ayakkabıları önüme bıraktıktan sonra bana hayranlıkla bakmaya devam etti. Biran işleri dolayısıyla bana eşlik edemeyeceği için kardeşinden gelmesini rica etmişti. Aslında kurtlar sofrasında yalnız kalmamı istememişti. "Kirpiklerini boyamakla iyi ettik. Şu pembe yağdan dudaklarına sürersek hazırsın."

Koyu kıvamlı balmı dudaklarıma özenle yedirdi. Şimdi pembe ve parlak dudaklara sahiptim.

"İyi bir fiziğin var. Ne giysen yakışıyor."

"Teşekkür ederim." Zayıf ancak hatlı vücuduna baktım. "Seninki de oldukça hoş görünüyor."

"Öyle mi dersin?" Gülümsedi. "Biraz kısayım sanki."

"Kime göre?" diye sordum imayla. "Ah doğru... Efraim epey yapılı bir adam."

Yeşil gözleri parladı. "Aslında... Onun yanında ufak kalmayı seviyorum."

Onu anlıyor olma durumu benim için hayli şaşırtıcıydı. "Nasıl gidiyor?" Bu kez sesim ciddi bir hâl almıştı.

"Eskisi kadar görüşemiyoruz. Çünkü... Biliyorsun ya, artık aynı evde yaşayamıyoruz ve evimizin önündeki korumalar yüzünden rahatça gidip gelemiyor. Denk geldikçe birbirimizi görebiliyoruz..."

"Ve bu size yetmiyor."

"Kesinlikle."

"Daha iyi olacak." Omzuna şefkatle dokundum. "İnan bana..."

Minnetle baktı. "Şu kadarı bile senin sayende. Teşekkür ederim Roz. Efraim ve ben sana minnettarız."

"Böyle söyleme. Her ikiniz de benim için elinizden geleni yaptınız."

CamScanner ile tarandı

Kendiyle dalga geçercesine kaşlarını kaldırdı. "Ya tabii... Mesela hakkında yalancı şahitlik yapıp seni zorla buraya getirdik."

"Bunun için kızgındım ama artık biliyorum. Siz tüm bunları yapmış olmasaydınız, ben şu an Temur Alizen'in elinde olacaktım." O ihtimali düşünemedim bile... "Hâlimi bir düşün."

"Gidecek misin?" dedi birdenbire.

"Evet. Geri döneceğim bir gidiş olacak bu."

"Ya o ihtimal ortadan kalkacak olursa... Yani önünde sadece gidiş seçeneği kalırsa..."

Bu soruya verecek bir cevabım yoktu. Bu duruma ben de şaşırmıştım. Oysa bir süre öncesine kadar buradan silinmek ve Safornikon'a hatıralarımda bile yer vermek istemiyordum.

"Boş ver. Hadi, gidelim." Perla ayağa kalkıp kendisine son kez aynada baktı. Bebek mavisi, yarım kollu elbisesi ona çok yakışmıştı. Kıyafetlerimize uygun el çantalarımızı yanımıza aldıktan sonra evden ayrıldık.

Henüz kararan hava rüzgârlıydı ve karanlık bir oda kadar kasvetliydi. Soğuk, evden bahçeye uzanan bir dakikada tenimi kuduz bir köpek gibi ısırmıştı. Bulutlar kor kırmızısıydı ve her an patlamak üzere olan bir volkana benziyordu. Bu yüzden tahmin ettiğim gibi arabayla değil at arabasıyla yol alacaktık. Bizi at arabasının önünde bekleyen kişi Mestan'dan başkası değildi. Bunun kimin emri olduğunu biliyorduk...

Birer kremalı pastaya benzeyen şatoları, temiz sokakları, parlak tüylü atları ve yemyeşil hâliyle Lovangos son hatırladığım gibiydi. Benim için bir masal diyarına benzeyen eyalete giriş yaptıktan kısa süre sonra Alte ailesine ait olan beyaz ve görkemli şatoya ulaştık. Geniş bahçesinde çok sayıda at

CamScanner ile tarandı

arabası vardı. Bu da içeride kalabalık olacağımızı gösteriyordu. Çift kanatlı kapı bizim için açıldığında, at arabasından indik. Mestan, iki saat sonra bizi almak için yeniden burada olacağını söyleyerek şatodan uzaklaştı.

Hizmetliler tarafından itinayla karşıladıktan sonra duvarları açık mavi boyalı, geniş salona alındık. Burada yedi kalabalık yemek masası vardı. Her birinde asil kadınlar ve onları hayranlıkla izleyen genç kızlar yer alıyordu. Üzerimde hissettiğim bakışları bakışlarımla selamladıktan sonra oturacağım masadaki tüm kadınlar ayağa kalktı. Biri hariç.

Kraliçe Nivera.

Ayakta olan kadınlardan biri olan Leydi Diana, başköşedeki kraliçenin hemen yanındaki koltukta yer alıyordu. Diğer başköşede ise Steven ve Diana'nın annesi olan anne Alte oturuyordu. Benim için ayrılan yer ise o kadının hemen yanıydı.

"Rica ederim, oturun," dedim kendisine. Yine de benim oturmamı bekleyeceğini anlayınca, çekilen sandalyeme oturdum.

"Varlığınız şatomuzu onurlandırdı, kraliçem," dedi anne Alte. Hafifçe tombul ve sevimli bir kadındı. "Hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim. O şeref bizlere ait." Kastettiğim Perla'ydı ama şu an yanımda olmadığını fark ettim. Masanın başköşesindeki hareketliliğe dikkat kesildiğimde, Perla'nın Kraliçe Nivera'nın yanında olduğunu ve onu selamladığını gördüm. Nivera, kibirli burnunu kaldırmış, dizlerini kırıp kendisini saygıyla selamlayan genç kızı izliyordu.

"Perla." Önümdeki birbirinden lezzetli ikramlıklara baktım. "Gel buraya, bu lezzetli şeyleri bir an önce tatmak istiyorum." Kadınlar şaşkındı. Sebebi ise kraliçe olan kayınvalidemi selamlamamış olmamdı. Bunu umursamadan anne Alte'ye gülümsedim. "Buraya aç geldim doğrusu."

CamScanner ile tarandı

"Afiyet olsun kraliçem, sizin için özel olarak hazırlandı." Bakışları tam karşısındaki Nivera'yı bulduğunda soluklanmadan devam etti. "Ve çok sevgili kraliçemiz Nivera için..."

Perla hemen karşıma otururken Diana, "Umarım beğenirsiniz," dedi. Sonra bir lokma ağzına attı ve yavaşça çiğnedi. "Her biri çok sevdiğim şeyler..."

"O halde eminim ki seveceğim," dedim, aynı yapmacık gülümsemeyle. "Nedense zevklerimizin birbirine benzediği kanaatindeyim."

Diana'nın öksürmeye başlamasıyla "Su uzatın leydiye," diye emrettim. "Galiba yediği şey boğazına takıldı."

Perla ile gizliden gizliye gülüşerek bir şeyler yedik. Bu arada masada dönen sıkıcı sohbetlere olabildiğince eşlik etmeye çalıştım. Diana bir tek Nivera ile ilgileniyordu. Tahminimde haklı çıkmıştım. İçeceği bitmeden doldurulmasını emrediyor, onu hoşnut edecek şeyler söylüyordu.

Bir şeyden emindim; kraliçe artık kimin gelini olmasını istediğini kesinlikle biliyordu.

"Kış bahçemize çıkmaya ne dersiniz hanımlar?" diye sordu anne Alte. "Yağmurlu havalarda bir başka güzel oluyor."

"Çok memnun olurum." Kraliçe Nivera içeceğiyle birlikte ayağa kalktığında, Diana da ona eşlik etti. "Buranın havası bir hayli boğuklaştı."

"Ay, götüm."

Bir an tüm gözler üzerime çevrildi. Perla panikle ayağa fırladı. "Gidelim, dedi!" Sonuna kadar açtığı gözlerini üzerime çevirdi. "Değil mi, kraliçem?"

Ben de masadan kalktım. "Tabii. Kış bahçesini çok merak ettim. Hemen görmek istiyorum." Kadehimi de alarak önden önden ilerledim. Nasılsa ne söylediğimi anlaması gereken asıl kişi anlamıştı.

Kış bahçesi camdan, kare bir fanusu andırıyordu. Tavanı saran sarmaşıklar ve arasındaki renkli çiçekler başımı aşağı

CamScanner ile tarandı

indirmeme izin vermeyecek kadar güzeldi. Saksılara ekilen irili ufaklı çiçekler sonbahar ve yazı temsil eden renklere sahipti. Hızını bir azaltıp bir artıran yağmur benim için kış bahçesine çok yakışıyordu. Çünkü cam yüzeye düşen her bir damlanın akıbetini keyifle izleyebilirdim.

"Çok güzel..." Kadınlar içeriyi doldurmadan önce son bir kez dört bir köşesinde göz gezdirdim. "Keşke böyle büyüleyici bir yeri daha sık görebilsek..."

Perla iç geçirdi. "Ah, keşke. Çok romantik değil mi? Düşünsene... Gece buradasın ve saksıların arasında mumlar yanıyor."

Elimi çeneme yerleştirdim. "Hımm... Düşündüm. Kokulu mumlar saksıların arasında... Öpüşen Perla ve Efraim de öyle..."

Hayal kurmayı bir anda bıraktı. "Roz! Biri duyacak."

Omuz silktim. "Kime ne?"

İçeri giren Kraliçe Nivera'yı gösterdi. "Duymasını istemiyorum. Şey... Kurallar gereği evlenene dek kraliçenin üzerimde söz hakkı var."

İşte bu şaşırtıcıydı. "Üzerinde söz hakkı mı var? Hiçbir kan bağınızın olmamasına rağmen mi?"

Başını salladı. "Maalesef... Oğlunun öz kardeşiyim. Annem hayatta olsaydı bile söz hakkı yine Kraliçe Nivera'da olacaktı."

"Safornikon ve saçma kuralları..."

Biraz sonra Perla tuvalete gitmek için yanımdan ayrıldı. Bir köşeye yanaşıp yağmuru izlerken camdaki yansımayla uzun süre yalnız kalmayacağımı anladım.

Diana, hemen arkamdaydı.

"Geç kaldın." Bezgin bir şekilde ona döndüm ve yüzüne bakabilmek için başımı hafifçe eğdim.

"Sendeki bu güveni bir türlü anlayamıyorum." İşaret-parmağını lülelerinden birinin içine sokup yavaşça döndür-

CamScanner ile tarandı

meye başladı. Bu sırada gözleri yüzümün neredeyse tüm köşelerinde dolaşıyordu.

"Ne diyorsun?"

"Diyorum ki... Bu kadar istenmeyen biri olup da nasıl hâlâ ait olmadığın yerde kalabiliyorsun?"

"İstenmeyen... Teklifini kabul etseydim hâlâ böyle düşünecek miydin?" Bakışlarındaki kıskançlık kartlarımı daha açık oynamam için beni yüreklendirdi. "Seni kabul etseydim, evime alıp kocama ağzının suları aka aka bakmanı sindirseydim ve şayet geberip gidersem, kocamı sana bırakmaya razı olsaydım bile... Hâlâ böyle mi düşünecektin?"

"Evet."

Attığım tek adımla birlikte dudaklarımı kulağına ulaştırdım. "Yapma leydi, ikimiz de gerçeği biliyoruz."

Başını kaldırdı. Şimdi onun dudakları benim kulağımın dibindeydi. "Gerçek, hangi gerçek? Sıramı aldın. Tek gerçek bu. Melina öldükten sonra lider benimle olmalıydı. Zira onu taşıyabilecek yaşayan tek kadın bendim."

Gerçek anlamda midemde bir bulantı hissettim. "Bir adam için nasıl kendini bu kadar düşürebilirsin?" Geri çekilip beni zerre anlamayan gözlerle yüzüme baktı. "Biraz kendine saygın olsun. Belki o saygı gerçeği görmen konusunda sana yardımcı olur. Ben, Melina öldükten hemen sonra gelmedim ülkenize. Tam dört yıl sonra geldim. Biran sana âşık olacak olsaydı, sence o dört yılda olmaz mıydı?"

İfadesinde bir aydınlanma yaşandı. Nihayet beni anlayabilmiş miydi?

"Söylenenler doğru mu? Sen... Buraya farklı bir evrenden geldiğini kabul mü ediyorsun?"

Lanet olsun. Anladığı tek şey kırdığım pottu.

"Seninle konuşmaya değmez." Yanından uzaklaşmak için hamle yaptığım an parmaklarını bileğimde hissettim.

CamScanner ile tarandı

"Her nereden geliyorsun, geldiğin gibi gittiğin günü göreceğim. Söz veriyorum. Sen gideceksin. Biran, ben ve bebeğimiz olması gerektiği gibi bir arada ve mutlu olacağız."

Öfke duygusu damarlarımda birer domino taşı gibi ardı ardına patladı.

Kraliçe Nivera'nın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Aslında buraya geldiğimden beri herkesin bakışları üzerimdeydi. Bu yüzden sakin kalmalıydım. Biran'ı utandıracak tek bir harekette bile bulunmak istemiyordum.

Yapabilirdim. Diana, karşımda açıkça kocamı istediğini söylerken yalnızca etrafa gülümsemekle yetinebilirdim.

"Diana..." Düşüncelerime uyarak gülümsedim. "Bir siktirip gider misin şuradan?"

Huzurlu bir yürüyüş yaptığı esnada ayaklarına yılan dolanmış gibi irkildi Leydi Diana.

"Ulu güçler adına!" Elini ağzına kapatıp gözlerini açabildiği kadar açtı. "Nasıl da ağzın bozuk..." Bir şeylerden emin olmuş gibi başını salladı. "Daha en başından beri biliyordum. Sen asla Biran gibi bir liderin karısı olmaya layık değilsin." Birkaç adım attı ve iyice dibime girdi. Kalabalığa güveniyordu. İçimde dört dönen öfkeyi görebilseydi, aramızda binlerce kilometre olsa dahi benden korkardı.

"Kimmiş layık olan? Sen mi?"

Kaşını kaldırarak "Senin olmadığın kesin," dedi. "Melina kocasının yanında dişi bir kulçuk kadar zarifti. Melina'dan önceki sevgilileri de öyle... Birçoğu Biran yanındayken konuşmazlardı bile. Bir de sana bak..." Aşağılayan bakışları üzerimde tepeden tırnağa dolaştı. "Terbiyesiz bir sıçandan farklı olduğunu mu sanıyorsun?"

Sakince, "Ne dedin sen?" diye sordum.

Attığım tokat o kadar da sakin değildi. Saçlarıma yapışan parmaklarım da öyle.

CamScanner ile tarandı

Diana'nın çığlık çığlığa bağırmasına eşlik eden şaşkınlık nidaları giderek arttı. Kimse yerinden kıpırdayamadı. Diana saçlarını kurtarmak için tırnaklarını etime geçirdiği an dizimi yüzüne gömdüm. Bir çığlık daha attı. Saçını daha sıkı kavrayıp başını geriye doğru eğdim ve yüzünü yüzüme hizaladım.

"Bebek, benim bebeğim. Eş, benim eşim. Bir daha onların üzerinde hak iddia edersen, şu güzel lülelerini boğazından aşağı iterim. Beni anladın mı?"

Bıraktığım anda yere düştü.

İçeri henüz giren Perla'nın donup kalmasına şahit olurken öfkemi gülümsememle bastırdım. "Harika zaman geçirdim. Her birinize teşekkür ederim ve şimdi izninizi rica edeceğim." Kış bahçesinden çıkarken Perla'nın koluna girdim. "Bir başka davette görüşmek üzere hanımlar..."

* * *

"Hadi!" Mirel kahkaha attı "Bir daha göster."

Perla bakışlarıyla benden izin almak istedi. Başımı iki yana salladım ama beni dinleyeceğini sanmıyordum. Tam da öyle oldu. Perla salonun ortasında durdu ve elini havaya kaldırdı.

"Ne dedin sen, dedi ve..." deyip beşinci kez elini boşluğa savurdu. "Tokadı bastı!"

Mirel daha fazla güldü. Mestan da öyle. Hatta benim ısrarımla içeri aldığımız Efraim de... Davette olanlardan sonra eve dönmek ve Biran'a olanları açıklamak istemediğim için bizim taytanın konteynır evine gelmiştik. Ne yazık ki kaçmak istediğim şeyden kaçamamıştım. Çünkü saatlerdir konu ben ve Diana'ydı.

"Yeter ama..." dedim kollarımı birbirine kavuşturarak. "Saat gece yarısını geçti. İşiniz yok mu sizin?"

CamScanner ile tarandı

Mirel beni hiç duymamış gibi ayağa kalktı. Tahminimde yanılmıyorsam aklında çok da hoşuma gitmeyecek bir fikir vardı. "Böyle olmuyor. Daha iyi canlandırabiliriz."

"Nasıl?" diye sordu Mestan.

"İki kahramana ihtiyacımız var. Biri kraliçemiz Roz, diğeri de zavallı leydi olacak."

"Yok artık!" dememe kalmadı. Efraim "Rozelin ben olurum." diye atıldı. "Ne olur, Rozelin ben olayım! Mestan da Diana olsun."

"Neden ben Diana olacağım? Ben vuran taraf olmak istiyorum."

Mirel başındaki tel tokayı çıkardı ve ellerini arkasına sakladı. "Tokanın hangi elimde olduğunu bilen Rozelin olur."

"Çok adil," dedi Perla. "Hanginiz tahmin yapmak ister beyler? Kaybeden Diana olur."

Mestan ve Efraim birbirlerine baktılar. "Ben yaparım," dedi Mestan. Sonra sevgilisinin yanına gidip dudaklarına ateşli bir öpücük bıraktı. İfadesi yediği bir şeyi değerlendirirmiş gibi düşünceli bir hâl alırken çenesini buruşturdu. "Bu öpücük bana tokanın sol elinde olduğunu söylüyor."

"Hımm..." Mirel yumruklarını öne getirdi ve sol avucunu açtı. Boştu. "Üzgünüm bebeğim, o öpücük sana yalan söyledi."

Efraim zaferle yumruğunu havaya iterken Mestan ağzının içinde bir küfür yuvarladı.

Kızlar heyecanla koltuklara dağıldı. "Sahne sizin," dedi Mirel.

Mestan ve Efraim girişin ortasına ilerledi. "Size inanamıyorum!" Sesimdeki vurgu söylediklerimi destekledi. "Bunu gerçekten yapacak mısınız?"

"Diana olsaydım vazgeçebilirdim ama bir Rozelin, asla yolundan dönmez," dedi Efraim işaretparmağını havaya di-

CamScanner ile tarandı

kerek. "Bugün bir Rozelin kolay yetişmiyor," derken mağrurdu ve her an birine saldıracakmış gibi görünüyordu.

Cidden ben böyle mi görünüyordum?

Mestan, Efraim'in karşısında hoşnutsuz bir biçimde durdu ve son bir umutla kızlara baktı. "Vazgeçme hakkım?"

Mirel ve Perla aynı anda ve mükemmel bir uyumla başlarını salladı. "Sahne sizin!"

Mestan, vazgeçmeyeceğini anlayınca Efraim'e döndü. "Yavaş vurmazsan rövanşını alırım."

Efraim bilmişlikle başını eğdi. "O iş bende kardeşim."

O andan itibaren, Mestan omuzlarını büzdü. Dizlerini kırarak küçüldü ve suratına şirin bir ifade oturttu. Daha hiçbir şey söylememesine rağmen beni şaşırtmayı başarmıştı. O sert, donuk adam şimdi tam anlamıyla başka biriydi. Leydi Diana'ydı!

"Bana bak Kraliçe, düş Biran'ımın yakasından!" Sesini öyle inceltmişti ki kendimi tutamayıp kızlarla birlikte kahkahayı bastım.

"Düşmezsem ne olur! Seni yelloz," dedi Efraim, sesini kalınlaştırarak.

Bir dakika, benim sesim kalın falan değildi!

"Ne mi olur?" diye sordu sahte Diana. "Seni her gördüğüm yerde rencide edersem görürsün!"

Sahtesine bile katlanılmıyordu, kesinlikle!

"Bana bak!" Efraim elini beline koyup öne eğildi. "Senin o ağzına yırtarım!"

Sahte Diana parmaklarını göğsüne koydu ve abartılı bir şekilde irkilerek geri çekildi. "Ay, şuna bak. Terbiyesiz! Seviyesiz! Bir de kraliçe olacak!" Sesi artık kulak tırmalayacak kadar inceydi. Başını sallayabildiği kadar salladı. "Senin kocanı çocuğunu elinden alayım da gör!"

CamScanner ile tarandı

Efraim'in dudakları o şeklini aldı. Gözlerini kıstı ve "Ne dedin sen!" diye bağırıp Mestan'a kuvvetli bir tokat yapıştırdı. Tokadın şiddetiyle koca adam savrularak yere düştü.

Düştüğü yerde yalnızca yer yoktu.

Bir çift de siyah postal vardı.

Biran, önce ayaklarının dibindeki Mestan'a, ardından da eli hâlâ havada olan Efraim'e bir yaratığa bakarmış gibi baktı. Tek adımla içeri girip kapıyı ardından kapattıktan sonra "Efraim," dedi. "Bir kez daha canlandıralım şu sahneyi seninle." Ceketini çıkarıp koltuğa atarken acımasız görünüyordu. "Bu sefer Rozelin benim."

CamScanner ile tarandı

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Pembe Küpeler"

Biran ve Efraim, aynı sahneyi beş kez baştan canlandırdı.

Tam beş kez.

Biran her seferinde daha kuvvetli vurdu.

Efraim her seferinde yerden kalkıp liderin karşısına dikildi ve her seferinde Diana rolüne daha fazla asıldı.

Görünüşte yaptıkları şey basit bir canlandırmaydı ancak içine girildiği zaman, Efraim'in suratına inen her darbe Perla için verilen bir ikazdı.

Her yeniden kalkış ise o ikaza tutulan bir başkaldırıydı.

Bu kez sonucu biliyordum; mağlup olan taraf Lider Biran Nuh olacaktı.

Nitekim öyle de oldu. Efraim son seferde de yerinden kalktı. Nefesi daha belirgindi ve yanağındaki kızarıklık koyu tenine rağmen belli oluyordu. Yine de liderinin karşısına dikildi ve rolünü yaptı. Duraksadılar, her ikisi de.

Biran'ın son kez kalkan eli son kez inmedi. Mutfağı işaret etti ve doğrudan Perla'ya baktı. "Ertesi gün onu kapalı bir gözle görmek istemiyorsan buz getir."

Perla bunu bekliyormuş gibi hızla yerinden kalktı ve mutfağa gitti. Saniyeler sonra elinde bir poşet buzla geri döndü ve poşeti Efraim'in yanağına tuttu.

Liderin gözü bu kez Mestan'a takıldı. Mestan'ın oturduğu koltuğa gömülmek istermiş gibi bir hâli vardı.

CamScanner ile tarandı

"Mestan, seninle oynamadım, diye darılmazsın umarım."

Mestan sopa yutmuş gibi dikeldi. "Asla. Zaten ben... Ben sıramı savdım. Bir tek Rozelin olmadım. Rozelin ol, dersen olurum." Suratını astı. "Diana olmayı hiç sevmedim."

"Rozelin olmak? Benimle oynayıp Rozelin mi olmak istiyorsun?"

Biran'ın kalkan sol kaşı Mestan'ı panikletti. "Yani sana karşı değil. Tabii değil. Efraim'e karşı dedim ben."

Biran'ın yüzünde bıyık altı bir tebessüm vardı. "Güzel." Ağır adımlarla Efraim'e doğru yürüyüp yanına oturdu. "N'aber, çakma Diana?"

Efraim, buzu yüzünden kıpırdatmadan boşluğa bakıyordu. "İyiyim, lider."

"Söylediğin gibi göründüğünü söyleyemeyeceğim."

"İyiyim," dedi Efraim yeniden.

"O halde bir kez daha benimle oynayabilirsin."

Perla'nın gözleri telaşla açıldı ama Efraim "Oynarım," dedi. "Ne zaman istersen."

"Ne zaman istersem mi?"

Efraim başını salladı. "Emretmen yeter."

Biran, bir sigara çıkarıp yaktı. Birini de Efraim'e uzattı. Efraim alırken tereddüt etse de sonunda dudaklarının arasına yerleştirdi. İlk çekişte öksürmesi dudaklarıma buruk bir tebessüm bırakırken bu konuşmanın nereye gideceğinin bilinciyle onları izlemeye devam ettim.

"Başka bir emrim var," dedi lider.

"Emret," dedi Efraim.

"Kardeşimi tırnağının ucu kadar üzersen, seni kraliçe gibi değil, lider gibi döverim. İkinci defa bile ayağa kalkamazsın."

Buz Efraim'in elinden kayıp düşerken başını Biran'a çevirdi. "Cidden mi? Sen... Yani sen... Perla'yı görmeme izin veriyor musun?"

CamScanner ile tarandı

Biran sigarasından derin bir nefes çekerek arkasına yaslandı. "Fazla tokat beyninde sarsıntıya yol açtı anlaşılan. Tek anladığın bu mu?"

Perla çığlık atmak üzereydi, ağzını kapattı.

Efraim ayağa kalktı ve Biran'ın önünde durdu. Perla'ya göz kırptıktan sonra yüzüne en ciddi ifadesini oturttu. "Tüm değerlerim üzerine yemin ederim ki onu sevip sayacağım. Onu korumak için canımı ortaya koymaktan çekinmeyeceğim."

Biran, sigarasını bir süre dudaklarının arasında bekletti. Sonra bitmemiş olmasına rağmen yakınındaki küllükte söndürdü. Ayağa kalktığında, iki adam karşı karşıya duruyordu.

"Sözünü kabul ediyorum. Gerçek bir adamın kadınını yalnızca sevmesi yetmez. Onu saymalı ve gerekirse kendinden bile korumalı."

Efraim tekrar etti. "Söz veriyorum."

Biran, elini Efraim'in omzuna bıraktı. Gözlerine baktı ve elini olduğu yerde birkaç kez kaldırıp indirdi. Adımları çıkışa yönelirken "Kraliçe," diye seslendi. "Dövecek başka kimsen kalmadıysa evimize gidebiliriz."

Ev.

Evimiz.

Birkaç saniye öncesine kadar art arda kırdığım potlar yüzünden karşısına bile çıkmak istemiyordum. Şimdi ise boynuna yapışabilir, nereye giderse onunla gidebilirdim.

Birbirine zıt duygular arasında savrulup duruyordum ve bundan hiç şikâyetçi değildim.

* * *

Anlam veremeyerek yüzümü buruşturdum. Karnımın alt kısmını yoklayan bir ağrı vardı. Aslında o ağrı sabahtan

CamScanner ile tarandı

beri benimleydi ancak belli belirsiz olduğundan dolayı üzerinde durmamıştım. Son birkaç dakikadır kendini daha da belli eder olmuştu. Yine de önemli bir şey olduğunu sanmıyordum. Dayanılmaz olanlarını görmüştüm...

Orman yoluna girmiştik. Biran henüz hiç konuşmamıştı. Yine de içim rahat değildi. Çünkü bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyordum. Patika yola girdiğimizde, yandan bir bakış atarak beni haklı çıkardı.

"Pekâlâ..." Benim açımdan yeterince gergin olan sessizliğe yine ben son vermiştim. "Geç dalganı, bekliyorum." Avucumu diğerinin üzerine kapatıp duruşumu dikleştirdim. Katlanabilirdim.

"Sadece düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Hangisinden başlayacağımı... Sarhoş hâlin, sabah Diana'nın yanındaki garip davranışların, davete katılmak için benden izin alman... Sonra Diana'yı dövmen..." Sesi ciddi, tınısı fena hâlde alaycıydı. "Ha bir de sarhoş Rozelin'in evdeki versiyonu var." Eli hâlâ direksiyondayken işaretparmağını kaldırdı. "İşte o favorim." Arabayı bahçe kapısının önünde yavaşça durdurdu ve aynı yavaşlıkla bana yaklaştı. Zamanı resmen ağır çekimde ilerletiyor, bana yaptığı şeyin tadını çıkarıyordu. "Sanırım oradan başlayacağım."

Sarhoş Rozelin'in evdeki versiyonu mu?

Siktir!

O kısmı hatırlıyordum. Lanet olsun... O kısmı her detayıyla hatırlıyordum!

Kapıyı açıp kendimi dışarı fırlattım. Ne yazık ki uzaklaşmam birkaç adımdan öteye gidemedi. Zincirli bahçe kapısının önünde durup kollarımı göğsümde bağladım ve gelip kapıyı açmasını bekledim. İçeri girer girmez kendimi odama kilitleyecektim. Evet, bu bugün kendime yapacağım en büyük iyilik olurdu.

CamScanner ile tarandı

Biran yavaşça arabadan indi. Yavaşça yanıma geldi. Yavaşça zincirin anahtarını çıkardı ve yavaşça açmaya başladı. Dudaklarında pis bir gülümseme vardı. Sinirlendiğimi hissettim.

"Açacak mısın artık?" Başımı başka yöne çevirdim. "Dondum!"

"Bak sen şu işe..." Anahtar kilidin içinde o kadar yavaş bir şekilde dönüyordu ki, oracıkta kırılıp kalabilirdi. "Üzerinde incecik bir şeyle, yağmurun altında benimle çamurda yuvarlanırken bile üşümeyen sen..." Bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettim. "Şimdi kuru ve kalın kabanının içinde üşüyor musun?"

Ona dönüp "Aynen öyle!" diye cırladım. "Aç artık şu kapıyı yoksa ben anahtarı elinden alıp..."

"Bayılıyorum sinirlenince yerinde duramayışına..."

Yerimde durdum. Hatta yerimde kalakaldım. Hadi ama... Beni sakinleştirmesi bu kadar kolay olmamalıydı.

Açılan bahçe kapısından içeri girdim. Neyse ki evin kapısını açması uzun sürmemişti.

"Yatacağım," dedim sol koridora doğru yürürken. "Üzgünüm, alay etmeye bir süre için ara vermek zorunda kalacaksın."

Ondan ses çıkmayınca omzumun üzerinden arkamda kalan varlığına baktım. Bedenimde bir noktaya odaklanıp kalmıştı ama gözlerini o kadar hızlı bir şekilde gözlerime çevirdi ki, neresi olduğunu anlayamadım.

Kirpiklerini kırpıştırdı. Bu, onda nadiren gördüğüm bir durumdu.

"Ne oldu?"

Başını hafifçe kıpırdattı. "Hiç." Yutkunarak sesli bir şekilde boğazını temizledikten sonra "Uyumadan önce banyo yap, istersen," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Temizim, yalnızca uyumak istiyorum."

Yeniden başını kıpırdattı, bir şey söylemedi. Odama gi-derken ona uzunca bir süre kendimi rezil etmemeye yemin ettim. Tüm evrenin en şanssız insanı bendim ki yeminimi kıyafetlerimi çıkardığım an yuttum. Krem rengi pantolonu-mun arkasında avuç içi kadar kırmızı bir leke vardı. Aylar sonra regl olmuştum ve buna ilk şahit olan kişi Biran mıydı?

Siktir!

Böyle bir şeyden utanmamam gerektiğini biliyordum. Şayet bu sebepten utanan başka bir kız görmüş olsaydım, ona uzun bir nutuk çekerdim ama tam da şu an yerin dibine girmek için yoğun bir istek duyuyordum.

Neden şimdi?

Biran bu yüzden banyo yapmamı söylemişti. Dediğini yapacaktım. Şu an yapmam gereken en mantıklı şey sıcak bir banyo ve sonrasında çekeceğim upuzun bir uykuydu. Belki suyun altında bir süre nefessiz kalırsam, yaşadığım utanç duygusu hafiflerdi...

Bir süre kendime acıdıktan sonra yerdeki kıyafetleri top-ladım ve banyonun yolunu tuttum. Evin herhangi bir ye-rinde hijyenik ped bulamayacağımı biliyordum. Bu yüzden sıcak bir banyodan sonra imkânlar dahilinde başımın ça-resine baktım ve içinde rahat edeceğim yumuşak kumaşlı mavi pijama takımını üzerime geçirdim. Bu dönemi yaşa-mayı neredeyse unutmuştum. Tüm gün süren karın ağrısı bile regli aklıma ihtimal olarak bile getirmemişti. Oysa nor-mal yaşantımda oldukça düzenliydim. Belki de yeni düzen benimsenince eskisi çabuk unutuluyordu.

Yatağa girdiğimde hissettiğim boşluk hissi diğer tüm duyguları gölgeledi. Dönüp durdum. O boşluk hissinden bir türlü kurtulamadım. Sebebini bilmek beni hem şaşırttı hem de ürküttü.

CamScanner ile tarandı

Biran yoktu ve ben uyuyamıyordum.

Onunla yıllarım geçmemişti. Yıllarca birlikte uyumamıştık. Nasıl olur da bu kadar kısa sürede onsuz uyuyamazdım?

Dakikalar geçti. İki büklüm olduğum yatakta gözlerim kapalıydı. Sonra onun giderek yaklaşan adımlarının sesinin duydum. Oda yüzünü göremeyeceğim kadar karanlık olsa da usulca sırtımı kapıya döndüm ve yeniden cenin pozisyonu aldım. İçeri gelmesini beklerken adımları kapımın önünden geçip gitti. Belli ki bu koridora benimle uyumak için girmemişti. Muhtemelen karnı acıktığı için mutfağa gitmişti ve işini gördükten sonra odasına geri dönecekti.

Hayal kırıklığımı da alıp yeniden uyumaya çalıştığım sırada adımlarının sesi koridorda yeniden belirdi. Bu kez gelmesini beklemiyordum ama kapının aralandığını duydum. Heyecanlandım ama kıpırdamadım. Yaklaştı. Yatağın arkamda kalan kısmı çökerken örtümün altından bir şey uzattığını fark ettim. Çok geçmeden karnımda sıcacık bir şey hissettim.

Bu bir sıcak su torbasıydı.

Biran...

Torbayı karnıma hizaladıktan sonra eliyle sabitledi. Arkadan sokulan bedeni bedenimin formunu alırken burnu her zamanki gibi enseme sokuldu.

Nefes alış verişlerim ona henüz uyumadığımı söylemiş olacak ki "Karnın ağrıyor mu?" diye fısıldadı az sonra.

"Biraz."

"Isırgan çayı yapmamı ister misin? Ağrını alır."

Şu an ağrıdan ölüyor olsam da yanımdan ayrılmasını istemezdim. "İyiyim. Sıcak su torbası için teşekk..."

"Benden utanma," diye böldü sözlerimi. "Bu senden en son isteyeceğim şey olur. Sen benim karımsın ve karımın benden utanmasını istemiyorum."

CamScanner ile tarandı

Su torbasının üzerinde duran elinin üzerine elimi koydum. "Karın senden utanmıyor lider. Artık değil..."

Dudaklarını boynuma bastırdı, kokumu içine çekti. Aynısını yapmak istedim. Kokusunu seviyordum. Onu seviyordum. Bunu ona hiç söylememiştim ama onu, aklımın alamayacağı kadar çok seviyordum.

"Tüm gün ne yaptığımı merak ediyor musun?"

"Aslında evet..." diye yanıtladım. "Ama sormaktan geri duruyorum. Yaşadığın gerginliği anlatırken tekrar gerilmeni istemiyorum."

Anlık gülümsemesi kulaklarıma ulaşırken "O hırçın hâlinin altında düşünceli bir kız yatıyor," dedi. "Bana istediğini sorabilirsin. Senin yanında konu senin canını sıkacak bir şey olmadığı sürece gerilmiyorum."

Gülümsedim. "O halde soruyorum. Tüm gün en yaptın?"

"Mağarayı buldum," dedi birdenbire.

Bunu beklemiyordum.

O mağarayı bulmak, aileme bir an önce kavuşmak hep aklımın bir köşesindeydi ama Alaz fanustan çıkmadan böyle bir arayışa girmeyi hiç düşünmemiştim.

Oğlumu kollarıma almadan o mağaraya yaklaşamazdım.

"Biliyorum, biliyorum," dedi aklımı okumuş gibi... "Benimki bir tedbirdi."

"Çıkış, doğru çıkışı bulabildin mi?"

Bedeninde bazı kısımların kasıldığını hissettim. Vermek üzere olduğu cevap her ikimizin de hoşuna gitmeyecek cinstendi. "Mağaranın bin tane geçidi var, bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

"Hangi geçidin aradığımız olduğunu gösteren tek bir ize bile rastlamadım. Hepsi birbirinin aynı."

Büyücü Bor'un söylediklerini hatırlamaya çalıştım. "Biran, büyücü hislerimi kullanmam gerektiğini söylemişti."

CamScanner ile tarandı

"Sen inanıyor musun? Yanlış yapma şansın olmayacak. Bu riski göze alamayız."

"O halde ne yapacağız? Ben bunu hiç düşünmedim..."

Saçlarımı okşayıp enseme küçük bir öpücük daha bıraktı. "Bir yolunu bulacağım. Nasıl olacağını şimdilik bilmiyorum ama bildiğim bir şey var, o mağaraya gözü kapalı girmeyeceksin..."

"Sana inanıyorum." Bu doğruydu. Ona tüm kalbimle inanıyordum. Bizim için en doğru şeyi yapacağını biliyordum. "Dinle, yarın yeni bir gün. Bir gün daha... Söylesene, oğlumuzu kucağımıza almamıza kaç gün kaldı?"

Başımı biraz ona çevirdiğimde, dudaklarımı yakaladı. Bana uzun, umut dolu bir öpücük verdi. "Az kaldı bebeğim, çok az kaldı..."

* * *

Güneş bu sabah daha güzeldi.

Saf ornikon gözüme hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Yeni bir güne gözlerimi açmıştım ve iyi hissediyordum. Umut doluydum. Bu durum bu topraklarda benim için olağan değildi. Olağan olan; acıyla, öfkeyle, umutsuzluk ve çaresizlikle uyanmaktı. Şimdiyse işler değişmişti.

Altüst olmuştu ve altı üzerinden çok daha güzeldi.

Çünkü buradaydım; sevdiğim adamın kollarında... Oğluma ve aile bir adım daha yakındım.

Gözlerimi açtığımdan beri aynı şeyi düşünüyordum. Gözlerini açtı ve düşündüklerimi kelimelere döktü.

"Oğlumuza gidelim."

Uykulu gözlerine baktım ve sakallı yüzünü avucumun arasına aldım. "Oğlumuza gidelim."

Hızlıca giyinip evden ayrıldık. Henüz kahvaltı yapmamıştık, midem kazınıyordu ve biliyordum ki durum onda

CamScanner ile tarandı

da farklı değildi. Bu yüzden bizi şatoya ulaştıracak yokuşu çıkmadan önce bir şeyler yemeyi teklif etti. Başka bir zaman bu teklifi reddetmeme izin vermezdi ama şimdi vermişti. Doğrudan kızıl karların ortasında kara bir leke gibi duran şatoya gittik. Taş köprüyü aceleci adımlarla geride bıraktıktan sonra oğlumuzun yanına girdik.

Duygusal biri değildim. Hiç olmamıştım ama Alaz'ın yanına geldiğim her an içimden ağlamak geliyordu. Aramızdaki buzlu cam henüz onu görmeme izin vermiyor olsa bile...

"Merhaba..." dedim, parmaklarımı fanusun soğuk yüzeyinde gezdirirken. "Merhaba tatlım."

Biran bana baktı ve gülümsedi. Sonra da fanusu birkaç kez tıklattı. "Hey, orada işler yolunda mı?"

"Sanırım yolunda," dedim gururla. "...ve sanırım beyefendinin içeride keyfi yerinde."

Dudaklarını birbirine bastırırken başını salladı. "Sana kötü bir haberim var ufaklık, yakında oradan çıkmak zorunda kalacaksın. Nedenini merak ediyor musun?" Omzunu fanusa yasladı ve oraya doğru konuştu. "Burada seni kucağına almak için sabırsızlanan bir kadın var ve seni temin ederim, çok güzel."

İçimden ağlamak gelirken gülümsemek zorunda kalmak garip bir histi.

"O yüzden yavaştan hazırlıklara başlasan iyi edersin. Bir şey daha... Umarım çok gürültü yapan biri değilsindir. Bu ara kafam gürültü kaldırmıyor."

Anında kaşlarımı çattım. Tıpkı onun yaptığı gibi fanusa doğru konuştum. "Dinle, istediğin kadar gürültü yapabilirsin. Böyle dediğime bakma, seninle ilgilenmek için can atıyor. Öyle değil mi lider?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ, sanırım yakalandım."

Gülüştük ve onunla daha fazla konuştuk. Dışarıdan ba-

CamScanner ile tarandı

kan biri bizim deli olduğumuzu düşünebilirdi ama bir konuda hemfikirdik. Bebeğimiz bizi duyuyordu. Bizi hissediyordu.

Şatodan ayrılırken taş köprüde tanıdık iki kişiye rastladık.

Hualp ve Lena.

Onlarla Kara Kule Şatosu'nda karşılaşmak garip tesadüftü. Adımlarımız karşılıklı olarak birbirine ilerlerken köprünün orta yerinde buluştuk. Her ikisi de bizi selamladılar.

"Beni takip ettiğini düşünmem için yakın zamanda bir kez daha karşıma çıkman yeterli."

Biran'ın sözleri Hualp'i gülümsetti. "Doğrusunu istersen, hakkındır. Kimpras'a taşınırken seninle bu kadar sık karşılaşmayı hesaba katmamıştım."

Ben de Lena ile Hualp Koran'ı bu kadar sık bir arada görmeyi...

"Neden burada olduğumuzu bilmeyen yok. Merak edilmesi gereken, senin neden burada olduğun..." Biran, lorda şüpheyle baktı. "Yoksa Üç Büyükleri mi özledin?"

Hualp gülümsemeye devam etti. Komedi ve gerginliğin yukarıda seyrettiği garip bir diyalogları vardı.

"Aslında bir noktadan yakaladın," diye söze girdi Lena. "Hualp'in Kimpras'daki yeni evinin konumunu Üç Büyüklere bildirmek için geldik. Bilirsin, prosedürler..."

"Bilirim," dedi Biran. "Sanırım işinizi gördünüz. Neden köprüyü geri yürüyordunuz?"

"Çünkü sizi gördüm." Lena, bakışlarıyla Hualp'ten onay aldıktan sonra devam etti. "Aslında bu sabah Hualp beni kahvaltıya davet etmişti. Saat çok erken ve sizin de kahvaltı yapmamış olabileceğinizi düşündük. Bize katılmaya ne dersiniz?"

Tek başına olsaydı cevabı belliydi ancak yanında ben vardım ve o direkt olarak bana baktı.

"Nasıl istersen," dedim şaşkınlıkla.

CamScanner ile tarandı

"Senin istediğini yapacağız."

Biran sadece elleriyle bedenimi değil, sözleriyle ve bakışlarıyla da ruhumu okşuyordu. Gülümsedim.

"Hualp'in el lezzetine kefilim," dedi Lena. "Kraliçe, görüyorum ki gelip gelmemeniz sana bağlı. Rica ediyoruz."

"Tamam, lider de uygun görürse sizinle gelebiliriz."

Hualp Koran memnun olmuştu. "Sakın bunu bir yeni ev daveti olarak düşünmeyin. Bilahare hoş bir akşam yemeği ile o daveti vereceğim."

Biran lordu duymazlıktan gelerek elimi tuttu ve bizi onların önüne geçirdi. Hualp'in davetiyle Hualp'in evine onların önünden gittik...

Ev tam anlamıyla kuş üçmaz kervan geçmez bir noktadaydı. Zemini turuncu toprakla bezenmiş geniş bir araziye benziyordu. Biran böyle bir yeri lorda vermek için bilhassa seçmiş olmalıydı. Eve en yakın yer, birkaç gün evvel uzunca bir yol katettikten sonra gittiğimiz bardı. Zaten en son Hualp ve Lena ile orada karşılaşmıştık. Yine de ev, kendi içinde hoş görünüyordu. Ahşap ve tek katlıydı, geniş bir veranda içindeydi. Geniş çatısı evi koca bir mantara benzetmişti. Bahçesi tıpkı bizimki gibi dikenli çit içerisindeydi ve yine bizimkine benzeyen çift kanatlı ahşap bir bahçe kapısı vardı. Bahçe henüz tam olarak bitmediği için yer yer toprak içindeydi. Yine de bir köşeye yuvarlak bir yemek masası sığdırmayı başarmışlardı. Yemek masasının tepesinde ise yağmurdan korunmak için dev bir şemsiye vardı.

"Soğuğu seviyorum." Hualp, masaya yaklaştı ama içeriyi işaret etti. "Hanımlar üşürse, içeri geçebiliriz."

"Hava gayet iyi," dedim, Lena'ya bakarak. Oysa arabadan ineli bir dakika bile olmamasına rağmen üşümeye başladığını görebiliyordum. "Öyle değil mi, Lena?"

Gülümsemeye çalıştı. "Kesinlikle."

CamScanner ile tarandı

"Öyleyse..." Hualp ellerini birbirine vurdu. Çok geçmeden siyah giyimli iki kadın ellerinde dolu dolu iki tepsiyle dışarı çıktı. Masa kısa sürede boş yeri kalmayacak şekilde hazırlandı.

Yuvarlak masanın dört ayrı kısmında birbirine eşit mesafelerde oturuyorduk. Hualp kahvaltıya başlamadan önce Lena'ya baktı ve tekrar ellerini birbirine vurdu. Gelen hizmetlisinden bu kez kalın bir örtü istedi. Kadının kısa sürede getirdiği şalı Lena'nın omuzlarına bıraktığında, Lena lorda hayran bakışlarını armağan etti.

"Öncelikle teklifimizi kabul ettiğiniz için şeref duyduğumu söylemeliyim. Lideri ve kıymetli eşini evimde ağırlamak benim için bir onur."

"Teklifin için sağ ol," karşılığını verdi Biran. "Umarım senin için seçtiğim konumdan memnun olmuşsundur."

Lordun hoşuna gitmeyeceğini düşündüm ama öyle olmadı. "Sessiz yerleri severim, lider. Daha iyisi olamazdı."

Biran içeceğini yudumlarken "Güzel," dedi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kahvaltıya başladıktan bir süre sonra Hualp söze girdi. "Bunlar Mentra eyaletinin özel soslarıdır." Masanın ortasında duran dörtlü kâselerin içindeki dört farklı renkteki sostan bahsediyordu. "Sadece bu sosları tatmak için eyaletime gelen soylular tanırım."

"Bu kadar iddialı olduğuna göre denemeliyiz." Biran, sosluğun gümüş sapından tutarak kaldırdı. Önce bana sonra da kendi tabağına servis ettikten sonra yerine bıraktı. Hualp, aynısını Lena için yaparken, Lena sebepsizce gülümsüyordu.

"Fena değil," dedi Biran.

Kesinlikle yeterli bir tepki değildi. Çünkü sosların her biri harikulade tada sahipti.

"Ya siz?" Hualp'in bakışları bana odaklandı. "Sevdiniz mi kraliçe?"

CamScanner ile tarandı

"Gayet güzel."

"O halde size birkaç kavanoz armağan etmeme izin verin." Cevabımı beklemeden hizmetlisine işaret etti.

"Çok naziksiniz. Gereği yoktu."

Gülümsedi. "Devamının geleceğinden emin olabilirsiniz..."

Kahvaltının devamında Biran ve Hualp bölgenin güvenliği hakkında konuştular. Sonuçta Biran toprağının küçük de olsa bir kısmını boş yere vermemişti. Hualp konuyla alakalı bir şey göstermek istediğini söylediğinde, iki adam kahvaltı masasından ayrılarak bizi Lena ile baş başa bıraktılar.

Onunla konuşmaya yeltenmedim. Bir süre önce Biran'a olan hayranlığını gözlerimle görmüştüm ve konuşursam, elimde olmasa da ağzımdan hoş olmayan şeyler çıkabilirdi. Sessizliğimi koruyarak birbirinden leziz soslardan yemeye devam ederken Lena konuşmak konusunda benimle aynı fikirde olmadığını gösterdi.

"Oldukça iştahlısın kraliçe." Başımı kaldırdığımda, bedenimi süzdüğünü gördüm. "Oysa ne kadar zayıfsın. Senin kadar iştahlı olsam eminim ki bu sandalyeyi kırabilecek ebatlara sahip olurdum."

Laf çarpmaya çalışan bir hâli yoktu. Aksine sevecen bir şekilde gülümsüyordu. Yine de Biran'a olan bakışlarını hatırlayınca kendimi tutamadım. "Bunlar önemsiz detaylar. Bedenlerimizi zayıf tutmak yerine karakterlerimizi güçlü tutmayı önemsemeliyiz, değil mi?"

Kalın dudaklarını araladı ama bir süre cevap veremedi. Bense bakışlarımla onu zan altında tutuyordum. "Seni anlıyorum," dedi biraz sonra. "Anlıyorum ve hak veriyorum."

"Öyle mi? Ne hoş."

"Gerçekten. Bak... Yerinde ben olsaydım şu an bana böyle davranırdım." Sırtını sandalyesinden ayırdı. Koyu

CamScanner ile tarandı

renk saçlarını kulağının arkasına yerleştirdi. Bir an için ellerini nereye koyacağını bilemedi. "İnkâr etmeyeceğim. Bir zamanlar kocandan hoşlanıyordum ve bu sen ortaya çıkmadan önce başladı."

"Ama ben oraya çıktıktan sonra da devam etti."

"Evet," dedi. Dürüsttü. "Ama şimdi bitti. İnan bana. Lidere karşı hiçbir şey hissetmiyorum." Bakışlarını kaçırırken dudaklarını hafifçe dişledi. "İlgilendiğim başka biri var."

Onun aksine ben sandalyeme yaslanabildiğim kadar yaslandım ve kollarımı göğsümde bağladım. "Sanırım kim olduğunu biliyorum."

Biran ve Hualp'in konuşarak bize yaklaştıklarını fark ettiğimizde, işaretparmağını dudaklarına götürerek susmamı rica etti. "Lütfen..."

Onu onaylamak maksadıyla gözlerimi yavaşça açıp kapattım. İçimden bir ses yalan söylemediğini söylüyordu. En azından bir Diana değildi.

Biran, masaya tekrar oturmadı. Hualp'in sınırlara yerleştirdiği adamlarını birlikte kontrol edeceklerdi ve bunu yapmadan önce beni eve bırakmak istiyordu. Lorda kahvaltı için teşekkür ettikten sonra bahçe kapısının önündeki arabaya doğru yürüdük. O sırada Biran'ın bakışları tek bir noktada toplandı. Bakışlarını takip ederek arabasının sileceklerine ulaştım. Orada küçük bir kutu vardı.

Duraksadık. İkimizin gözü de birkaç metre uzaklıktaki o kutunun üzerindeydi.

"Hoşumuza gitmeyecek," dedi.

"Hem de hiç," dedim.

"Belki de açmadan atmalıyız."

Gözlerimi kısarak kutuyu incelemeye çalıştım. Eski, ahşap bir yüzük kutusuna benziyordu. "Sanki üzerinde bir şey yazıyor. Sanırım bir not..." dediğimde bana baktı ve farklı bir şey söylemedi.

CamScanner ile tarandı

"Açmadan atalım gitsin."

Parmaklarını koluna sardım. "Biran... Bizim sorunlardan kaçış yolumuz bu değil."

"Ne öyleyse?"

İyi hissetmiyordum. Yine de gülümsedim. "Üstüne gitmeliyiz. Hadi," dedim başımla kutuyu göstererek. "Üstüne gidelim."

İstemiyordu, biliyordum. Beni kırmayacaktı, bunu da biliyordum.

Notu okuyabileceğimiz kadar yaklaştığımızda, yutkunmak zorunda kaldım. Üzerinde yalnızca bir ad vardı.

Rozelin.

"Atalım, dediğimde beni dinlemeliydin."

Başımı iki yana salladım. "Hâlâ aynı fikirdeyim."

Başı farklı bir yöne çevrilirken başparmağıyla burun köküne dokundu. Daha fazla gerilmişti. Çok daha fazla...

"Her hâlini seviyorum. Yine de arada bir beni dinle."

Baktığı yöne geçtim. Onu, bana bakmaya zorladım. "Ne olduğunu bile bilmiyoruz."

İşaretparmağıyla kutuyu gösterdi. "O kutunun içindekini tek bir şartla öğrenebilirsin?"

Ona sorarcasına bakarken "Ben açacağım," dedi. "Sakınca görmezsem sana da gösteririm."

Kaşlarım çatıldı. "Biran, farkında mısın? O kutu bana geldi."

"Sence bu beni ilgilendiriyor mu?"

Onunla bu konuda başa çıkmam imkânsızdı. Öyle olmasa bile bu kadar gerilmişken onu rahatlatmak için elimden geleni yapardım.

"Pekâlâ, aç gitsin."

Gözlerini benden ayırmadan kutuyu aldı ve aramızda

CamScanner ile tarandı

açtı. Bakışları yavaşça kutuya inerken benimkiler hâlâ ondaydı.

"Bakabilir miyim? İzin veriyor musun?" İfadesinde herhangi bir duygu yoktu. Sanırım bu iyiye işaretti.

"Bilmiyorum."

Gülümsedim. "Ne demek, bilmiyorum. Çok basit bir şey sordum. Evet mi? Hayır mı?"

Dudakları aralandı ancak bir şey söylemeden önce düşündü.

"Bakacağım." Aynı saniye bakışlarım ağır ağır Biran'ın ellerinde açık bir şekilde duran kutuya indi.

Kutuda bir çift pembe kalpli kolye vardı.

Kutuda canımın bir parçası vardı.

"Gü... Gülnur..." Titremeye başlayan parmaklarımla küpeleri tuttum. Bunlar ikinci yaş gününde kardeşime aldığım kalpli küpelerdi. O günden beri hiç kulağından çıkarmamıştı. Hiç... "Bu... Bu..."

Kutuyu fırlatıp attı. Beni kollarımdan tutup kaputa yaslarken parmaklarımın ucuyla tuttuğum küpelerin sahibinden emin olmak için ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Birinin arka kenarında küçük, mavi bir leke olmalıydı.

Bir zamanlar Gülnur'umun o küçük parmaklarına mavi oje sürerken kulağı kaşınmıştı çünkü.

Pembe, kalpli küpeleri parmaklarımın arasında çevirdim.

Mavi oje lekesi oradaydı.

Gülnur, benim küçük kardeşim Safornikon topraklarındaydı.

CamScanner ile tarandı

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

"Küçüğüm"

Dünyanın başıma yıkılışı birkaç saniye içinde gerçekleşti.
Ancak sonrası, sonsuzluk kadar uzundu.
Biran beni tutuyor olmasaydı dizlerim bedenimi taşıyamazdı.
Yere öyle sert düşerdim ki içimde kartopu gibi büyüyen acı toprağı çatlatır,
bedenimi yerin altına hapsederdi.

"Gülnur..." Adı, dilimden bir feryat gibi düşerken parmaklarım küpenin üzerine kapandı. Onu hissettim; yemin ederim, onca zaman sonra kardeşimi avuçlarımda hissettim. "Kardeşim... Karde..."

Biran bana sıkıca sarıldı. Bana kemiklerimi kırmak ister gibi sarıldı. Koca avucunu saçlarıma bastırarak yüzümü boynuna gömdü. Bir süre öylece kaldık; belki bir saniye, belki saatlerce.

Sonra Hualp'in sesini duydum. "Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama elimden geleni yaparım."

Biran düşündü. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama sonunda "Bizi büyücü Bor ile görüştür," dedi. "...ve ona söyle. Soracağım soruları cevaplamak için elinden gelenin fazlasını yapsın."

Başımı Biran'ın boynundan kaldırabilmiş değildim. Gözlerimin ötesi de ruhumun ötesi de kapkaranlıktı.

CamScanner ile tarandı

Birkaç metre öteden bir telsiz cızırdaması duyuldu. "Büyücü Bor'a ulaşın ve Lider Biran'ın geleceğini söyleyin. Derhal."

Biran beni omzunun altına alarak Hualp'e döndü. O saniye lordun yüzündeki ciddiyeti ve bir adım arkasında duran Lena'nın şaşkınlığını gördüm. Her ikisi de bize anlamaya çalışan gözlerle bakıyordu.

"Gelmem gerekiyor mu?" diye sordu Hualp.

Biran ona cevap vermeden önce telsizini çıkardı ve Mestan'ın kodunu söyledi. "1045!"

"1045 dinlemede."

Biran telsizin mandalına kuvvetle bastırarak ikinci kez dudaklarına yanaştırdı. "Mentra'ya ne kadar uzaklıktasın?"

Cevap neredeyse aynı saniyede geldi. "Yakınım. Yirmi dakika sonra eyalette olabilirim."

"Git," diye emretti. "Birazdan sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim."

Birkaç saniye içinde "Yoldayım," karşılığını verdi Mestan'ın telsizden yükselen mekanik sesi.

Biran, bizi arabasına götürürken "Duydun, adamım yakındaymış," dedi Hualp'e. "Gelmene gerek yok."

"Pekâlâ." Lord telsizini gösterdi. "Bir şey olursa kodumu biliyorsun."

Lena bir adımla lordun yanına geldi. "Elimden ne gelir bilmiyorum ama... İhtiyacınız olursa ben de buradayım."

Biran arabaya önce beni bindirdi. Arabanın ön kısmından dolaşarak sürücü koltuğuna ulaştığında, başını son kez Hualp ve Lena'ya çevirdi. "Sağ olun."

Biran eğilip emniyet kemerimi bağladıktan sonra gaza yüklendi. Onu daha önce de hızlı araba kullanırken görmüştüm ancak hiçbirinde bu kadar süratli değildi. Telsizi

CamScanner ile tarandı

çıkarıp tekrar Mestan ile iletişim kurdu ama ne söylediğini idrak edebilecek durumda değildim.

Başımı geriye yaslamıştım. Yola bakıyordum. O yolun beni kardeşime yaklaştırmasını umut ediyordum. Gözyaşlarımın akmasına izin veriyordum. İçimdeki karanlıkla başa çıkmaya çalışıyordum.

Küpelere tekrar bakmamak için gözlerimi kapattım. Açtığımda büyücü Bor'un çadırının önündeydik. Mestan'ın arabası da buradaydı ancak kendisi içinde değildi. Kemeri çözüp kendimi dışarı attığım an Mestan dışarı çıktı. Beni bakışlarına yayılan hüzün yutkunmasına sebep olurken "Büyücü Bor aradığınız kişinin bir eşyası gerektiğini söyledi," dedi.

Biran yanıma geldi. "Tamam. Büyücüye geldiğimizi haber ver."

Mestan yeniden içeri girdi. Kaybetme korkusu, avucumdaki küpelere bakacak cesareti verdi. Güç aldığım küpelere veda edecek olmak umudumu benden çekip almaya çalışıyordu. Ağladım.

Biran ellerini bana uzattı. Gözbebeklerinde ele avuca sığmayan bir hüzün vardı. "Bana bak." Nefes nefese ağlarken başımı ellerinin arasında tutmaya çalışıyordu. Endişeliydi. Endişesinin kaynağı bendim. "Bebeğim, bana bak."

"Bana kardeşimi getir Biran," dedim yalvarırcasına. "Bana Gülnur'u getir."

Bakışlarımızı buluşturmayı başardı. Yaşlı gözlerim, bana onu buzlu bir camın ardından gösteriyordu.

"Bunun için sana bir kez söz verdim. Yine veriyorum." Başımı göğsüne bastırıp saçlarımın arasında konuştu. "Söz veriyorum, kardeşimizi bulacağım."

"Lider." Mestan çadırdan rüzgâr gibi çıkarak "Büyücü Bor sizi bekliyor," dedi.

CamScanner ile tarandı

Biran, başım hâlâ ellerinin arasındayken gözyaşlarımı başparmaklarıyla sildi. "Gel," dedi. "Bor bizi kardeşine götürecek."

Elimden tutup bizi büyücünün çadırına soktu. Büyücü kadın kazanının başına oturmuş fokurdayan suya bakarken muhtaç adımlarla ona yaklaştım.

Kardeşimden uzun zamandır ayrıydım ancak güvende olduğunu biliyordum. Ailemin güvende olması, onları göremesem de benim için en büyük teselliydi. Şimdiyse içlerinden en küçük ve en savunmasız olanı hem benimle değildi hem de büyük bir tehlikedeydi. Başına ne geldiğini ne geleceğini bilmiyordum. Bunu düşündükçe canımdan can kopuyordu.

"Küpeyi bana ver." Bor, elini uzattı. Avucumda ki küçük, kalpli küpeye son kez baktım. Yanağımdan süzülen bir damla yaş küpenin üzerine düştü. Küçüğümün eşyasından dahi ayrılmak istemeyecek kadar özlem dolu ve telaşlıydım.

Gözlerimi ve avucumu eş zamanlı olarak kapattım. Acı içimde çığır açıyordu. Ancak birkaç saniye sonra gözlerimi açtım ve küpeyi Bor'un nasırlı avucunun ortasına bıraktım.

Küpeyi yumruğunun arasında sıkıştırdı, başını eğdi ve bir şeyler fısıldamaya başladı. Bu bir süre devam etti, o sürenin sonunda küpeyi kaynayan suyun içine gönderdi. O saniyeden itibaren gözleri açılabildiği kadar açıldı. Suya yaklaştı ve orada her ne oluyorsa izlemeye başladı.

"Küçük kız... Korkuyor," dedi, bir an sonra. "Çok korkuyor."

Kardeşimin korkusu korkumu körükledi. Göremeyeceğimi bile bile suya bakıp "Nerede o?" diye sordum. "Nerede benim kardeşim?"

Kazana biraz daha yaklaşmasını çatılan kaşları takip etti. Hızlanan kalp atışlarımın birer çiviye dönüşerek göğüs kafesimi deldiğini hissediyordum.

CamScanner ile tarandı

"Kardeşin Aydınlık Bölge Lenoran'da değil. Burada, yanı başında... Yalnız..."

Suskunluğu benim için dayanılmazdı. "Ne! Ne yalnız?"

Onu alıkoyan tek bir kişi değil." İşaretparmağını kaldırdı. "Bir erkek." Ortaparmağını kaldırdığında, gösterdiği sayı iki oldu. "Diğeri ise bir kadın..."

Zihnimde beliren binlerce soru dudaklarımı araladı. Dudaklarım tek kelime dökemeden titremeye başladığında, kendimi yeniden Biran'ın kollarında buldum. "Bize onları tarif et."

Büyücünün başını iki yana salladığını gördüm. "Tarif yok. Görebildiğim yalnızca siluetleri, bir de..." Suya yeniden bakıp kaşlarını çattı. "Hisleri... Hisleri iyi değil. Akıllarından kötü şeyler geçiyor. Çok kötü..."

Bedenimdeki kolları birer kütük gibi sertleşirken burnundan sabırsız soluklar veriyordu. Kendini güçlükle dizginlediğini hissediyordum. "Kimpras'da olduklarından emin misin?"

"Kızıl bölgedeler, lider. Bölgendeler."

"Onları nasıl bulacağız?" diye sorabildim, iyiden iyiye cılızlaşan sesimle. "Kimpras çok büyük. Neresinde olduğunu nasıl anlayacağız?"

Büyücü elini kaynayan suya daldırdı. Küpeyi bulup çıkardı ama son gördüğüm gibi değildi; rengini ve formunu yitirmişti. Artık erimiş bir kurşun parçasına benziyordu. Saniyeler içinde o görüntü de kaybolmaya başladı. Kardeşimin kalpli pembe küpesi büyücünün avuçlarından buharlaşarak uçup gitti. "Sana daha önce de söylemiştim, kraliçe. Hislerin, senin yolunu aydınlatacak yegâne şey hislerindir."

"Nasıl?" Biran'ın kollarından ayrılarak büyücüye yaklaştım. "Bebeğimi doğurduğumdan beri güçlerimi kullanamıyorum. Hiçbir tehlikeyi ön göremiyorum. Şu durumda nasıl hislerime güveneceğim?"

CamScanner ile tarandı

"Kendini dinleyeceksin. Güçlerin kaybolmuş değil. Bebek onları senden almadı. Sadece nasıl kullanacağını bilmiyorsun."

Anlayamamıştım. Anlayabilecek durumda değildim. Ellerimi yüzüme götürüp her şeyi daha şeffaf görmeyi umarak sıvazladım.

"Mestan," dedi gözünü benden ayırmadan. "Ne kadar adamımız varsa emir ver. Bölgenin her yerini karış karış arayacağız."

Mestan başını indirip kaldırarak emri aldı. "Nasıl birini arayacağız, lider?"

Biran'ın bakışları şefkatle yüzümde dolaşırken "Küçük, sarı saçlı bir kız çocuğu... Aradığımız, karımın küçüklüğü..."

* * *

Orman evindeydik. Efraim, Mirel, Mestan, Perla, ben ve lider...Yaklaşık iki saattir, yuvarlak yemek masasının etrafında, sarı ışıklı siyah sarkıt avizenin altında çözüm arıyorduk. Hâlâ bir haber çıkmamıştı ve çok fazla ihtimal vardı. Zaman geçtikçe daha fazla gerilen sinirlerim beni o ihtimallerin altında hırpalarken Biran'ın yanımda olduğunu bilmek en büyük gücü veriyordu.

Büyücü Bor'un verdiği bilgiler ışığında elimizde iki veri vardı.

Bir, kardeşimin Kimpras'da olduğu...

İki, onu biri kadın diğeri erkek iki kişinin alıkoyduğu...

İhtimaller fazlaydı; Temur Alizen, Steven Alte, Diana Alte... Hatta Kraliçe Nivera... Hatta Zeliha...

"Benim aklıma başka birileri geliyor ama..." Gözler bunu söyleyen Perla'ya çevrildiğinde, Perla her kimin adını

CamScanner ile tarandı

verecekse daha fazla tereddüt etti. "Ya da boş verin. Şu an bana da mantıklı gelmedi."

"Söyle," dedi ağabeyi. "Her ihtimalin peşinden gideceğiz."

Perla başını sallayarak "Lord Hualp Koran," dedi. "... kadın ise Lena. Lord garip biri, bir türlü çözemiyoruz. Ayrıca bu ara Lena ile sürekli dip dibeler. Bunun da bir sebebi olmalı."

"Evet, lord garip biri ama..." Mirel düşünceli bir şekilde başını iki yana salladı. "Neden böyle bir şey yapsın ki? Ayrıca yan yana olmalarının bir sebebi var, bence birbirlerine ilgi duyuyorlar."

"Yine de bir ihtimal," dedi Efraim. Bıkkınca arkasına yaslanırken kollarını göğsünde topladı. "Yani bir ihtimal daha..."

"Evet." Biran, ellerini masanın üzerinde birleştirirken gözleri şüpheyle kısıldı. "Listeye lord ve Lena'yı da ekliyoruz."

"Bence önceliğimiz Temur Alizen olmalı. Daha önce Rozelin'in kardeşi konusunda tehdit savurmuştu. Şimdi eyleme dökme olasılığı çok yüksek."

"Öncelik konusunda yanılıyorsun, Mestan," dedi Mirel. "Temur Alizen'in bir çocuk kaçırıp izinsizce kızıl bölgeye girmesi onu bitirecek bir hamle olur. Bunu göze alabilir mi sence? Ayrıca ona eşlik edebilecek bir kadın tanımıyoruz."

"Bence Steven ve Zeliha yaptı," dedi Efraim. "Düşünün hem kızıl bölgedeler hem de Rozelin'e düşmanlık beslemeleri için nedenleri var."

"Kraliçe Nivera'nın da var..." Perla, bunu inanarak söylemişti. "Özür dilerim ağabey ama böyle bir şeyi o da yapmış olabilir."

"En büyük neden Diana'nın elinde. Son olanları düşünün, Rozelin'den yediği tokattan sonra..."

CamScanner ile tarandı

"Hayır Mirel." Ayağa kalktım. "Bana düşman olması için sebebi yok. Çünkü o tokadı bana zorla attırdı. Nivera'nın da yok çünkü ona da bir kötülüğüm dokunmadı." Sinirlerim altüst olmuştu. Dolan gözlerimi elimin tersiyle silerken "Hualp ve Lena'nın da yok. Hatta Temur'un da... Kimsenin yok. Kimsenin beni canımla tehdit etmesi için hiçbir sebebi yok..."

Odama gitmek için hamle yaptığımda Perla ve Mirel de ayaklandı. "Siz kalın." Onları durduran Biran oldu. "Rozelin'in dinlenmeye ihtiyacı var."

Dinlenmeye değil, kendimle baş başa kalıp içimdeki acıyı kendi gayretimle bastırmaya ihtiyacım vardı. Biran'ın sözlerinde değilse bile gözlerinde yatan anlam buydu. Odama gittim. Yastığımın altından siyah çakıl taşını alırken büyücü Limpyas'ın verdiği deniz kabuğu kolye gözüme ilişti.

Ülkene dönmek istiyorsan kolyeyi tak ve canından bir can feda et.

Yastığı kolyenin üzerine indirip çakıl taşını iki avucumun arasına sıkıştırdım. Sonra da ellerimi başımın altına koydum. Gülnur'un şu an nerede, ne hâlde olduğunu düşünmeye çalıştım ama o kısım koca ve tehlikeli bir boşluktu. O boşlukta nefessiz kalıyordum. Gözlerimi kapatıp uykunun beni almasını beklerken dudaklarımda küçüğümün adı vardı.

Gülnur, bebeğim, bul beni. Ablan burada, seni bulmak için her şeyi yapacak. Her şeyi...

Karanlık.

Ucu bucağı olmayan namütenahi bir karanlık.

Ruhumda çatırdayan bir şeyler var ve üzerimde karanlığa meydan okuyan karanlık bir elbise...

Çıplak ayaklarımla siyah suda yürürken, gözlerim karanlıkta dolaşıyor.

CamScanner ile tarandı

Hiçbir şey yok.

Hiçbir şey yok.

Bir şey var, bir hıçkırık sesi.

O sesi tanıyorum. Nefes alışını bile tanırım.

Yürüyorum. Adımlarım hızlandıkça ayaklarımın dövdüğü su bacaklarıma sıçrıyor. Daha hızlı yürüyorum. Daha fazla sıçrıyor.

Ses daha yakın. Bir çocuk ağlıyor. Bir kız çocuğu ağlıyor. O kız Gülnur. O küçük kız benim kardeşim.

"Gülnur!" diye bağırıyorum, dört bir yanımdaki karanlığa. "Bebeğim neredesin?"

Ses yükseliyor ama görebildiğim hiçbir şey yok. Deli gibi etrafımda dönüyorum. "Gülnur!" diyorum en az onunki kadar ağlamaklı bir sesle. "Korkma, buradayım. Ben buradayım! Bulacağım seni!"

Koşuyorum. Siyah elbisemin etekleri sırılsıklam oluyor. Gülnur'un sesi var, kendisi yok. Çatlayacakmış gibi hissediyorum. Ağzına kadar dolduğu hâlde doldurulmaya devam eden bir sürahi gibi...

Nefesim kesiliyor. Kesilen nefesim dizlerimi karanlık suyla buluşturuyor. Ayağa kalkmak, onu bulana kadar kilometrelerce koşmak istiyorum ama ayaklarımı hissetmiyorum. "Gülnur!" diyorum, artık çıkmayan sesimle. "Bir işaret gönder! Seni bulabilmem için bana bir işaret gönder!"

O anda bir elin enseme yapıştığını hissediyorum. Başımı çeviremeden beni alıp boşluğa fırlatıyor. Gözümü kırpıyorum, açtığımda, Lovangos eyaletindeyim!

Ürperen bedenimi ayağa dikiyorum. *Lovangos da akşam vakti; parlak tüylü atlar gezinti için tavlalarından çıkarılıyor. Her yer yemyeşil, tertemiz ve uzaklarda çok az insan var. Ne tarafa gideceğimi bilemez hâlde etrafıma bakarken tavlasından çıkan bir at beni görünce duraksıyor. Ona bakıyorum;*

CamScanner ile tarandı

bakışları puslu, bakışlarında kelimeler dolaşıyor. Bana anlatmak istediği bir şeyler var, hissediyorum. Başını çıktığı tavlaya çeviriyor, bana bir şey göstermek istiyor...

Bacaklarım doğrudan o ata doğru yürüyor. İyice yaklaşıyorum ama at koşarak tavlasından uzaklaşıyor.

Geriye o ağlama sesini bırakıyor. Çok yakında, yanı başımda!

Koşarak tavlaya giriyorum. Gülnur, benim küçük kardeşim, orada, tavlanın bir köşesinde, samanların arasında, başını dizlerine yaslamış ağlıyor.

"Gülnur!" diyorum, bu kez sevinçle. Beni duymuyor. Bunu bilmeme rağmen içim parçalanıyor. Başını kaldırınca benimle kavuşamayacağını bilmek içinde bulunduğum an da kıyamet gibi üzerime çöküyor. "Sana sarılacağım," diye mırıldanıyorum.

Yaklaşıyorum. Çok yaklaşıyorum. Gülnur, küçüğüm, tıpkı küpesi gibi gözümün önünden buharlaşarak uçup gidiyor...

Avucumdaki zonklamayla gözümü açtım. Kalp çarpıntısıyla doğruldum. Yumruğumdan kan süzülüyordu. Zihnim bulanıktı. Rüyanın bir köşesinde mi yoksa gerçeklikte miydim? Odamın kapısı hızla açıldı. Göğsü panikle inip kalkan Biran karşımdaydı. Bana baktı. Avucumdan süzülen kanı gördüğünde kaşları gördüğüm en çatık hâlini aldı. İki koca adımla yanıma gelip önümde diz çöktüğünde, peşinden gelen diğerleri odamın kapısından belirdi. Biran yumruğumu nazikçe avucuna aldı. Parmaklarımı yavaş yavaş açmaya başladığında, çektiğim acı boğazımda bir uğultuya sebep olmuştu.

"Tedavi kutusunu getirin." Parmaklarımın hepsini açtığında, o da ben de gördüğümüze inanamadık. Çakıl taşını öyle sıkmıştım ki, taş avucuma gömülerek kendi boyutunda kanlı bir çukur oluşturmuştu.

CamScanner ile tarandı

Perla tedavi kutusunu ağabeyinin yanına bırakırken avucumu görüp korku dolu bir ses çıkardı. Sonra elini ağzına kapatarak uzaklaştı. Biran kutudan cımbıza benzeyen uzun bir demir çıkardı. Ucunu steril ettikten sonra çakıl taşını dikkatle avucumdan aldı. Yaramı temizleyip sardı.

"Buna sebep olanlar hesabını verecek." Dudaklarını sargının üzerinden avucuma bastırdı. Sonra kırağının kapladığı bakışlarını bakışlarıma dikti. "Yemin ederim, verecekler."

"Biz de gelebilir miyiz?" diye sordu Mirel. Cevabı beklemeden o ve Perla yatakta her iki yanıma oturdu. Efraim ve Mestan da Biran'ın yanında diz çöktü. Perla önce omzumdan öptü, ardından başını omzuma yasladı.

"Yanındayız," dedi Mestan.

"Kardeşini bulmak için her şeyi yapacağız," dedi Efraim.

"Çünkü o hepimizin kardeşi," dedi Mirel.

Gözümden birkaç damla yaş düşerken "Teşekkür ederim," diyebildim. "Galiba ben onun nerede olduğunu gördüm."

Biran ayağa kalktı. Ağzımdan çıkacak tek kelimeyi beklerken ben de yerimden kalktım. "Lovangos Eyaleti'nde. Onu bir tavlanın içinde saklıyorlar."

Saniyeler içinde evden ayrıldık. Dakikalar içinde Lovangos'un dört bir yanına dağılmış, tüm tavlaları kontrol ediyorduk. Saatler geçti, kardeşimi bulamadık.

"Bakmadığımız son dört tavla kaldı." Son olarak Efraim ve Perla da eli boş dönmüştü. Her biri yorgun ancak umutlu görünüyordu. En az benim kadar...

"Gördüğün yerin Lovangos olduğuna emin misin?"

Soruyu soran Mirel'e doğru başımı salladım. "Burada. Bundan eminim."

"Eğer kardeşin buradaysa, onu kesinlikle Steven kaçırmış olmalı."

CamScanner ile tarandı

Biran "Bunu sonra konuşacağız," dedi. "Gülnur'u bulduktan sonra... Şimdi kalan tavlalara bakalım."

Hep birlikte eyaletin doğusuna doğru yol aldık. Burası daha çok bir köye benziyordu: daha yeşil ve daha az insan barındırıyordu. Tıpkı rüyamda gördüğüm gibi...

Belli aralıklarla dizilen dört tavlayı gördüğüm an koşmaya başladım. Eş zamanlı olarak kontrol etmek için diğerleri de diğer tavlalara doğru yol aldılar. Biran benimleydi. Ayaklarım bizi en solda bulunan tavlaya götürdü. O saniyeden itibaren ruhum gördüğüm rüyanın surlarına ulaştı ve o an ne hissediyorsam aynısını hissetmemi sağladı.

"Gülnur!" Tavlanın eski, ahşap kapısına yapıştım. Kapıyı açtığım an karşımdaki gözler, rüyamda gördüğüm atın gözleriydi. Bana aynı hüzünle baktı. O hüznü alıp tavladaki kardeşimin yokluğuyla harmanlayarak içimin başköşesine koydum ve içeri doğru yürüdüm.

"Sen de beni gördün mü?" Atın başını sıvazlarken gözlerime bakmaya devam ediyordu. "Neden rüyamdaki gibi bana kardeşimi vermedin?" Islanan yanağımı yanağına yasladım. Gözlerimi kapatmak üzereyken samanların arasındaki atkı gözüme ilişti.

"Gülnur."

Koşarken "Rozelin," dedi Biran. "Bekçinin atkısı olabilir."

Olabilirdi. Bir kız çocuğunun takabileceği türden değildi. Siyah ve oldukça eskiydi ama tutunabileceğim bir şeye ihtiyacım vardı. Samana bulanmış atkıyı aldım. Burnuma götürürken, gözlerimi kapattım.

Beklediğim umut şimdi bir kokuydu. Atkıda küçüğümün bebek kokusu vardı!

"Biran!" Heyecanla ona döndüm. "Buradaymış! Gülnur buradaymış!"

CamScanner ile tarandı

* * *

Atkısı boynumdaydı.

Kokusu burnumdaydı.

Kendisi yoktu.

"Belki birkaç saat önce oradaydı." İçimi çektim. Göz-yaşlarım bir süre önce iç çekişlere dönmüştü. "Belki birkaç dakika önce... Geç kaldım."

Onun yatağında, onun göğsündeydim. "Geç kalmadın," dedi burnunu şakağımda dolaştırırken. "Yaklaştın, yaklaştık."

"Annem ve babam perişan olmuştur." Bunu düşünmek beni apayrı üzüyordu. "Önce ben şimdi de..."

"İkinize de kavuşacaklar." Çenemi tutup başımı kendisine doğru kaldırdı. "Kendine gel Rozelin Nuh, oturup hayıflanan bu kadın sen değilsin."

"Çok zor. Sürekli korku içinde yaşıyorum. Sürekli sevdiklerimle sınanıyorum. Sanırım gücümü tüketen bu..."

"Yorulduğun yerde bana yaslan." Kaşları çatıktı ama gülümsemekten geri durmadı. "Daima yaslan. Benim omzum senin başını kucaklamak için yaratıldı."

Aynı gülümseme şimdi benim ıslak dudaklarımdaydı. "İyi ki varsın ve iyi ki..."

Alnını alnıma yasladı. "...ve iyi ki?"

Gözlerimi kapatırken "İyi ki benim kocamsın," diye fısıldadım. Bunu tüm kalbimle söylemiştim.

"Üzgünüm kraliçe, bunu senden önce söyledim." Dudakları burnuma dokundu, ruhu ruhuma. "Her gün söyledim. Şimdi sen de duyacaksın." Alnıma uzun bir öpücük bıraktı. "İyi ki karımsın."

"Teşekkür ederim."

Mavileri dudaklarıma düştü. "Sözsüz bir teşekkürü tercih ederim."

CamScanner ile tarandı

Bana iyi geleceğini biliyordum. Bu yüzden onu öpmeye yeltenirken tereddüt etmedim. Ancak kapının tıklatılmasıyla dudaklarım dudaklarına değemeden uzaklaştı. Gelen Efraim'di ve sebebini hemen öğrenmek isteyeceğim gibi görünüyordu.

Biran'a baktı. "Lider!" Bana baktı. "Roz!" Göğsünü derin bir nefesle şişirdikten sonra "Fanus!" dedi.

İkimiz de ayağa fırladık.

"Fanus çatlamaya başlamış. Bebeğinize kavuşmanızın zamanı geldi."

Yol boyunca ağladım. Gülnur'un acısı içimde bir yerde dururken gözyaşlarımın sebebi sevinçti. Zamanı geliyordu. Aylarca bedenimde taşıdığım oğlumu nihayet kollarıma alabilecektim!

Biran'ın ilk kez araba kullanırken şaşırdığına şahit olmuştum. Elini ayağını nereye koyacağını, hangi yola sapacağını bilemiyordu. Hızını bir türlü ayarlayamamıştı. Şatonun dik yokuşunu çıkarken arabayı iki kez istop ettirdi. Sonunda şatoya ulaştığımızda ise ben köprüye doğru koşar adım ilerlerken peşimden gelmediğini fark ettim.

"Ne oldu?" Köprüye attığım ilk adımı isteksizce geri alıp arabanın başında duran Biran'a baktım. "Neden gelmiyorsun?"

Elini ensesine götürdü. Ovaladı. Ne diyeceğini bilemedi.

"Biran, ne oldu?"

Konuşacakmış gibi yapıp başını salladı ama yine bir şey söylemedi. Şatoya koşup merdivenleri üçer beşer çıkmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sen git," diyebildi sonunda. "Geleceğim."

"Neden şimdi değil?"

Bir şatoya bir de bana baktı. "Git, geleceğim."

Kalıp sorgulamak istemedim. Bir bildiği olduğunu düşündüm. Peşimden geleceğinden emindim. Önce hızlı yürüdüm,

CamScanner ile tarandı

yetmedi. Koşar adımlarla yürüdüm, bu da yetmedi. Koştum. Peşimde biri varmış gibi nefes nefese koşup merdivenleri saniyeler içinde tırmandım.

Kapı açıktı. Fanusun önünde Üç Büyükler ve ellerinde büyük kitaplar tutan iki şifacı vardı. Şifacılar beni selamladıklarında, ancak Üç Büyükleri selamlamayı akıl edebildim.

"Hoş geldin, kraliçe," dedi Üç Büyüklerden biri. "Yaklaş, bebeğin uyanıyor."

Hızlanan kalp atışlarımla birlikte adımlarımı onlara doğru yaklaştırdım. Hem bir an önce bebeğime kavuşmak istiyordum hem de ne yapacağımı bilemeyecek kadar heyecanlıydım.

Sanırım Biran'ı şimdi anlıyordum.

Sakin ol," dedi, bir diğeri. "Seni hissettiğinde, oradan çıkması daha kolay olacak."

Üç Büyükler ve şifacılar fanusun önünden çekildi. Fanus derin çatlaklar içindeydi. Çatlaklardan az da olsa çıplak bedenini görebiliyordum.

Esmerdi.

Tıpkı babası gibi...

Bu detay kalp atışlarımı daha da hızlandırdı.

"Ben..." Orada yalnızca ikimizin olduğunu düşündüm. Sonra öyle hissettim. "Ben geldim." Dudaklarımı çatlaklardan birine yaklaştırdım. "Sen de gelir misin bebeğim?"

Fanus titredi. Bir parça kırılıp yere düştü.

O minik ayağını gördüm; zar gibi tırnaklarını ve pembe topuklarını...

Fanus titredi. Bir parça daha düştü.

Şişkin göbeği, bilinçsizce hareket ettirdiği elleri ve karnına çektiği bacakları gözlerimin önüne serildi.

Fanus titredi. Bu kez büyük bir parça düştü.

Bebeğim ağlamaya başladı; kıpkırmızı dudaklarını açtı,

CamScanner ile tarandı

esmer teninde hayretle karşılanacak pembe yanaklarını bana çevirdi. Daha şimdiden kıvırcık olacağı belli olan siyah saçları ıslak gibiydi.

Kalbim, hiçbir acıya yer vermeyecek kadar aydınlandı.

Ağlarken gülümsemeye başladım.

Bebeğim her şeyiyle babasına benziyordu.

Babasının gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Çok, çok güzelsin."

Şifacılardan biri kollarıma beyaz bir örtü bıraktı, kadının yüzüne bakamadım ama ne dediğini duydum. "Kollarınıza gelmek için sabırsızlanıyor, kraliçem."

Küçücüktü ama yenidoğan sesi tüm şatoyu saracak kadar kuvvetliydi. Kollarımı ona uzattım ve bebeğimi dikkatle beyaz örtünün içine alıp üşümemesi için sardım. Onu göğsüme yaklaştırdığımda, ağlaması azalarak dindi. İlk kez gözlerini açtı ve simsiyah gözlerini benimkilerle buluşturdu.

"Teşekkür ederim," dedim, gözyaşlarım beyaz örtüsüne damlarken. "Beni bırakmadığın için, dayandığın için, şu an kollarımda olduğun için çok teşekkür ederim."

Arkamdan yaklaşan adımlar, Üç Büyükler ve şifacıları bizden uzaklaştırdı. Geriye kollarımdaki bebeğim ve belimi saran güçlü kollar kaldı. Biran, başını omzumdan uzattığında, gördüğüm ilk şey bebeğimizle buluşan puslu gözleriydi.

"Nihayet tanışabildik," dedi, çatlak bir sesle. "Baştan anlaşalım, sarışın benim."

Gözünden bir damla yaş süzülürken elini uzatıp oğlumuzun siyah saçlarına dokundu. "Hoş geldin oğlum." Dudaklarını şakağıma yasladı ve bana minnet dolu bir buse verdi. "Hoş geldin, Alaz."

CamScanner ile tarandı

KIRK ALTINCI BÖLÜM

"Bebek Kokusu"

Bir yanım renk cümbüşüyle donatılmış bahar yeriydi.
Bir yanım alabildiğine kış, kıyamet, yangın...
Bir yanımda huzur ve ninniler vardı.
Diğer yanım yardım çığlıkları...
İkiye bölünmüştüm.
Bebeğim kollarımdayken, kalbim küçüğümün peşindeydi.

"Gülnur." Adı, dilimde bir dua gibiydi. Bir yakarış ve bir umut çığlığı... "Neredesin bebeğim?"

Neredesin? Kırpıştırdığın sarı kirpiklerini, aralanan dudaklarını ama çıkmayan sesini düşündükçe benim canımdan can kopuyor, neredesin?

"Gözünden düşenlerin sadece mutluluk gözyaşları olmasını isterdim," dedi Biran. Bir eli kollarımda uyuyan bebeğimizin başında, diğeri benim saçlarımdaydı.

Görüyordu; bir gözümden bebeğimiz için mutluluk gözyaşı düşerken diğerinden acı, katran gibi damlıyordu.

"Şükrediyorum." Bebeğimi kollarıma aldığımdan beri gözümü bir an olsun üzerinden ayırmamıştım. Onu henüz babasının kucağına bile verememiştim. Hâlâ korkuyordum. Bıraktığım an kaybedecekmişim gibi hissediyordum. Biran da bunu hissetmiş olacak ki henüz bebeğimizi kollarımdan

CamScanner ile tarandı

almaya yeltenmemişti. Eve geleli birkaç saat olmasına rağmen bizimkiler de sadece bakışlarıyla sevmekle yetinmişlerdi. Yoruluncaya kadar girişte onlarla birlikte kalmıştım. Uzanma gereksinimi duyduğum son bir saattir ise Biran'ın odasında, yatağındaydım. "Minik mucizem bize sürpriz yaptı." Gülnur'un teyze olduğunu düşününce burukça tebessüm ettim. "Teyzesi de yapacak."

Biran gülümseyerek ayağa kalktı. "O halde ben minik teyzeyi aramaya gidiyorum."

"Ama... Daha bebeğimize yeni kavuştuk." Gitme, diyemedim. Oysa bu şekilde hayal etmemiştim. Hayalimde, Alaz o fanustan çıkmayı başarınca her ikimiz de günlerce bebeğimizin yanından ayrılmayacaktık. Ne yazık ki felaketler bir kez daha hayallerimle aramda bir engel olmuştu.

"Kavuşacağımız biri daha var."

Başımı sallarken gözümden bir damla daha düştü. "Seni bekleyeceğiz." Bir bebeğimize bir de babasına baktım. "Her ikimiz de..."

Eli hâlâ saçlarımdayken eğildi ve Alaz'ın hafif tüylü olan alnına minik bir öpücük bıraktı. Hafifçe doğrulurken o öpücüğün bir eşi de benim alnımda kendine yer buldu. "Size gelmek, artık benim asli görevim." Başparmağıyla yanağımdaki ıslaklığı alırken yüzünde ona sonsuza dek güvenebileceğimi söyleyen ifadesi vardı.

"Daha güzel bir görev duyduğumu sanmıyorum." Alaz'ı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kaydım ve ayağa kalktım. "Seni uğurlayalım."

Gözleri parıldadı ama yatağı gösterdi. "Yorgunsun. Bebeğimizi yatağa bırak ve sen de yanında uyu."

Uyuyamayacağımı biliyordum. Gülnur'u bulana kadar tekrar uyumak istemiyordum. "Seni uğurlayalım," diye yinelediğimde, bu kez itiraz etmek yerine koridora doğru

CamScanner ile tarandı

yürüdü. Girişe ulaştığımız an yemek masasının etrafına toplanmış sohbet eden dörtlü heyecanla ayaklanıp Alaz ile etrafımızı çevreledi.

Perla ellerini önünde dayanılmaz derecede lezzetli bir yemek varmışçasına açıp kapatırken "Çok tatlı!" diye fısıldadı heyecanla. "Aynı ağabeyime benziyor, aynı!"

"Bunu yirmi sekiz kez söyledin," dedi Mirel. "Yirmi dokuzuncuya gerek olduğunu sanmıyorum ama bir konuda haklısın. Bu velet aşırı tatlı bir şey."

Mestan, Alaz'ın yumuk ellerini avucunun ortasına alıp dünyanın en garip şeyine bakıyormuş gibi baktı. Çok az bebek gördüklerini biliyordum. Muhtemelen bazıları hiç görmemiş bile olabilirdi. "Ne zaman normal insan boyutlarına gelir?" Bebeğime merhametle baktı. "Böylesi onun için zor olmalı."

Efraim, koca bedenini Alaz'a doğru eğdi. Parmaklarını açtı ve boyunu karışla ölçmeye çalıştı. "Hımm... Sadece bir buçuk karış, minicik. Pipisi ne kadar acaba?"

Hepimiz onun bu merakını şaşkınlıkla karşılarken Biran, elini sertçe Efraim'in ensesine indirdi. "Efraim, ne yapacaksın çocuğun pipisini?"

"Hiç, sadece doğduğumuzda pipilerimizin kaç santim olduğunu merak ettim. Masumane..."

Biran, kardeşine döndü ve "Bir bardak su getirir misin?" diye sordu.

Perla isteksizce sağ koridora doğru yol aldı. Ağabeyinin susamadığını biliyordu. Buradaki herkes biliyordu.

"Alaz'ın pipisi kaç santim bilmem ama biraz daha oğlumum pipisi hakkında konuşmaya devam edersen, bir pipin olmayacak."

Efraim'in gözleri korkuyla aralandı. Onu liderin gazabından kurtarmak ve biraz da konuyu dağıtmak için aralarından

CamScanner ile tarandı

sıyrıldım, sırtı kapıya dönük olan koltuğa oturdum. "Hey, biraz da burada sevmeye ne dersiniz?"

Üçü de anında dibimde bittiler. Alaz'a gösterdikleri yoğun ilgi şimdiden hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Onu nasıl tutuyorsun?" diye sordu Mestan. "Saatlerdir tutuyorsun, giderek ağırlaşıyor olmalı."

"Evet, aslında kollarım çoktan uyuştu." Alaz, günlerdir hiç uyumamış gibi derin soluklu uyuyordu. Onca konuşma sesine rağmen hiç kıpırdamamıştı. Defalarca kulağımı burnuna yaklaştırıp nefesini dinlemiştim ve içimden bir ses, bunu binlerce kez daha yapacağımı söylüyordu. "Ama bırakmak istemiyorum."

Biraz çekinerek, "Yani... Biz de tutabilir miyiz?" diye sordu.

Bu isteği garip bir şekilde beni duygulandırdı. "Elbette... Sanırım şimdi dışarı çıkacaksınız. Eğer döndüğünde hâlâ istiyor olursan... Onu kucağına verebilirim." Elinde bir bardak suyla geri dönen Perla ve Mirel'in heyecanını içimde hissettim. "Hepinize veririm."

Biran, kollarımdaki bebeğini izlerken hafifçe gülümsüyordu. "Ama önce babasına..." dedim. "Alaz da babasının kollarını merak ediyor olmalı."

Biran'ın afalladığını fark ettim. Onu tutmaktan korkuyor muydu? "Şimdi çıkmamız gerekiyor." Kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki gözünün Efraim ve Mestan'a kaymasıyla duraksadı. "Sıcak bir şeyler ister misiniz, beyler?"

Mestan duyar duyamaz silkelenerek ayağa kalktı ama Efraim huzurla uyuyan Alaz'a öyle dalmıştı ki şu an Perla'yı bile duyacağından emin değildim.

"Efraim," dedi Biran tahammülsüz bir sesle. "Evden çıkmak için Alaz ile birlikte bezinin değişmesini mi bekliyorsun?"

CamScanner ile tarandı

Mirel dudaklarına kapattığı sol elinin altından güldü. Perla gülmemek için altdudağını ısırdı.

Efraim suratını asarak ayağa kalktı. "Kalmam iyi fikir gibi lider. Artık bu evin fazladan bir korumaya ihtiyacı var." Göğsünü kabarttı. "Benim gibi güçlü bir korumaya..."

İtiraz edeceğini düşündüğüm Biran elini çenesine götürerek bir süre düşündü. Sonra da "Haklısın. Bu evin güçlü bir korumaya ihtiyacı var," dedi. Kapı kulpunu indirdi, çıkmadan evvel onu takip eden Mestan'a döndü. "Mestan, sen evde kal. Benimle Efraim gelecek."

Efraim bozuldu. Biran bana göz kırptı. Mestan gösterişli bir sevinçle Alaz'ın yanına geri döndü.

* * *

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Alaz hâlâ kollarımdaydı ve hâlâ uyuyordu. Perla'nın yaptığı şifalı çorbadan içmek için yemek masasına oturmuştum. Ağzıma aldığım ilk kaşıkta, bebeğimi nasıl besleyeceğimi düşünüp kaşığı kâseye geri bıraktım. "Onu nasıl besleyeceğim?"

Kendime sormuş olmama rağmen Perla ve Mirel de en az benim kadar endişelendiler. "Bunu hiç düşünmedik..."

"Evet Perla, düşünmedik. Çünkü onu benim beslemem gerekiyordu..."

Perla'nın belirgin yeşil gözleri hüzünlendi ve son söylediğine pişman oldu. "Seni üzmek istemedim."

"Biliyorum. Sadece ortada kabak gibi duran bir gerçek var, bebeğimizi nasıl besleyeceğimizi bilmiyoruz." Annemin tüm kardeşlerimi emzirdiğini hatırlıyordum. Biri hariç, Gülnur da sütü yetersiz geldiği için mama ile desteklemişti. "Burada bebek maması var mı?"

CamScanner ile tarandı

İkisi de birbirlerine şaşkınca bakıp çenelerini buruşturdular. "Bilmiyorum. Varsa bile biz duymadık. Nasıl bir şeyden bahsediyorsun?"

"Anne sütünün yerini tutmasa da bebeğin doymasını ve büyümesini sağlayan bir çeşit sıvı gıda, diyebilirim."

Perla ve Mirel sessiz kaldı ama oturduğu koltukta konuştuklarımızla ilgilenmiyormuş gibi görünen Mestan beklenmedik bir şekilde başını bana çevirdi. "Dora'ya sorabiliriz. Yardımcı olacaktır."

Ayağa kalkıp "Soralım o zaman," dedim. "Bizi Dora'ya götürebilir misin?"

Ne cevap vereceğini kestiremedi.

"Bir çözüm bulmamız gerekiyor," dediğimde, "Biran'a sormadan sizi evden çıkaramam," dedi.

"Sor o halde. Elini çabuk tutmalısın." Beni başıyla onaylayıp telsizini çıkardı ancak üç kez anons etmesine rağmen cevap alamadı.

"Mestan ağabey," dedi Perla. "Efraim, ağabeyimin yanında olmalı. Ona ulaşmayı dener misin?"

Mestan, Efraim'e de ulaşamadı. O andan itibaren, kimse belli etmese de her birimiz tedirgin olmaya başladık.

"Üzgünüm ama liderin emri olmadan sizi çık..."

"Lütfen Mestan." Hüzünle bebeğime baktım. "Belki de beslenemediği için uyanamıyor."

Sıkıntılı bir soluk verdi. Sonra kapıya yürüdü. "Sizi dışarıda bekliyorum."

Mestan tedbiren arkadan bizi takip edecek iki koruma daha ayarlamıştı. Şanslıydık ki Dora'nın kulübesine giden yolda sorun yaşamamıştık. Bir diğer şansım ise Dora'nın kulübesinde Şifacı Voran'a rastlamamdı.

O yaşlı ve asık suratları Alaz'ı görmeleriyle ağaca tutunan son yaprak gibi gülümsedi.

CamScanner ile tarandı

"Bir bebek," dedi Dora, kollarını şükredercesine iki yana açarak. "Ah, ulu güçler ve Üç Büyükler aşkına... Bir bebek görmeyeli o kadar uzun zaman oluyor ki..."

Gülümsedim, onlara yaklaştım ve köşedeki sandalyede oturdum. "Daha yakından bakmak ister misiniz?" Alaz'a hayranlıkla bakan büyücü Voran'a "Sizi burada gördüğüme sevindim," dedim. "Yardımınıza ihtiyacım var."

Şifacı tüm eş parmaklarını birbiriyle buluşturup "Elbette," dedi. "Elbette Kraliçe, siz ve sevgili oğlunuz için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Minnet dolu bakışlarımla teşekkür ettim. "Fanustan çıkalı neredeyse bir gün olacak ama hiç beslenmedi."

"Onu emzirmediniz mi?" diye sordu Voran hayretle.

Durumunu bilen Dora, elini şifacının sırtına koydu. Bu, aralarında bir uyarıydı. "Denedin mi?"

"A... Anlamadım? Neyi denedim mi?"

"Bebeğini emzirmeyi..."

Ürperdim, sevindim, üzüldüm, şaşkındım. "Dora, bunun imkânsız..."

"İmkânsız olduğunu nereden biliyorsun? Onu sen doğurdun, annelik duygunun yoğunluğunu gözlerinden ve ruhundan okuyabiliyorum. Bedenin ayak uydurabilir."

Onun dilinde efsunkâr olan bu hislerin benim dünyamda da bir açıklaması vardı. İnsan, psikolojisiyle her şeyi başarabilirdi! Üniversitenin ilk yılında bu konuda uzun bir tez hazırladığımı hatırlıyordum.

Olabilir miydi? Gerçekten bu mümkün olabilir miydi?

"Lakin önce onu kendine getirmeliyiz." Voran'ın sırtındaki elini koluna kaydırdı. "Voran, küçük lidere şifalı bir karışım hazırla."

Voran şaşkınca büyücüye baktı. "Dora, bitkiler küçük vücudunda alerjiye sebep olabilir."

CamScanner ile tarandı

"Olmayacak," dedi Dora. Bundan emindi. "Ters etkisi olabilecek her bitkiyi karışımdan ayıklayacağız."

Voran emin değildi. Yine de dostunu kırmayarak bitkilerin dışarı sarktığı eski sırt çantasını aldı ve tümünü dışarı çıkardı. Her biri üzerinde aralarında konuşmaya başladıklarında, burada işimizin sandığımdan uzun süreceğini anlamıştım.

"İşte burada..." İki saatin sonunda büyücü Dora önüme rakı beyazı renginde bir sıvı koydu. O sıvıyı elde etmek için her ikisi de epeyce uğraşmışlardı. "Bunu bebeğine iki seferde içir. Şanslıysan..." Göğüslerime baktı ve gülümsedi. "... üçüncüsüne gerek kalmaz."

Şişeyi ondan alırken "Dokunmayacağından eminsiniz, değil mi?" diye sordum. Özellikle bu konuda çaba gösterdiklerine şahit olmama rağmen endişemi gizlemem mümkün olmamıştı.

Büyücü anlayışla gülümsedi. "Merak etme." Voran ve kendisini işaret etti. "O karışımdan ikimiz de içtik. Bizim yaşlı bedenlerimize dokunmadıysa, bebeğine de dokunmayacaktır."

"İkinize de çok teşekkür ederim."

Dora, görmeyen gözlerini üzerimden ayırmadı. Ruhuyla görmesi beni en başından beri etkilemişti. "Denemeyi unutma."

"Unutmam."

"İnanarak yap," dedikten sonra seyrek kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "...ve biraz uyumayı dene."

"Bunu neden söyledin?"

"Uyu," diye tekrar etti. "Ağzına kadar dolmuş bir fanus gibi görünüyorsun. Hislerin sıkışmış. Uyu ve rüyalarına sığın."

Rüyalar... Bana kardeşimi gösteren rüyalar... Dudaklarımı ısırdım ve başımı salladım. "Teşekkür ederim... Teşekkür ederim."

CamScanner ile tarandı

Biran ve Efraim ile bahçe kapısının önünde karşılaştık. Merakla aracından inip hızlı adımlarla yanıma geldi. Oturduğum ön yolcu koltuğunun kapısını açtıktan sonra kollarıma dokundu ve sordu.

"İyi misiniz?"

Onu rahatlatmak için dudaklarımı kısa bir an için yanağına bastırdım. "Sakin ol, iyiyiz. Alaz'ı besleyebilmek için Dora'ya gittik. Mestan çok uğraştı ama ne sana ne de Efraim'e ulaşamadı."

Arabadan inmeme yardımcı olurken "Telsizlerin çekmediği bir yerdeydik," dedi.

"Bu ne demek?"

Ciddiyetle baktı. "İçeri geçelim. Anlatacağım."

Hep birlikte içeri geçtikten sonra koltuklara dağıldık. Beyaz sıvıyı uygun bir kaba koyması için Perla'ya teslim ettim ve Biran'ın anlatacakları için kafamı toplamaya çalıştım.

"Seni dinliyorum."

Biran, Efraim'e baktığında, konuya onun gireceğini anladım. "Lovangos'daki yapıların listesini çıkartmak için Kara Kule Şatosu'na gittik. Üç Büyükler başta listeyi vermek istemedi ama onlara reddedemeyecekleri bir teklif yaptık. Daha doğrusu... Bu teklif benim aklıma geldi," dedi övünerek.

"Bir, yapı listesini ne yapacaksınız?" diye sordu Mirel.

Takip eden ikinci soru benden geldi. "İki, teklifiniz ne?"

"Sadece belli yapılara tavla izni veriliyor. Listeye göre bakmadığımız tavla var mı, diye kontrol etmek istedik. Sonunda listeyi aldık çünkü teklifimiz cazip geldi. Teklif... Alaz'ı Üç Büyüklerin ziyaretine götürmekti."

"Anlayacağınız ihtiyarlar bebek sevmeyi özlemiş." Biran, Efraim'e yandan bir bakış attı. "Bin yılda bir işe yaradı koca adam."

"Bana sormadan oğlum üzerinden teklif yaptın?" Efraim'e altı dolu olmayan kızgın gözlerle baktım. "Öyle mi Efraim?"

CamScanner ile tarandı

"Devamını dinlemelisin kraliçe. Lovangos'da kontrol etmediğimiz bir tavla kalmış."

Heyecanlandım. "Nerede? Orayı buldunuz mu?"

Biran oturduğu tekli koltuktan kalktı ve yanıma geldi. "Alte şatosuna ait bir orman var. Yalnızca ailenin giriş çıkışına izin veriliyor ve aile sakinlerine ait atlar kalıyor. Ormana girmeyi başardık, telsizin çekmediği nokta da tam olarak orası..."

"Ya tavla? Bulabildiniz mi?"

"Bulduk," dedi düşünceli bir sesle. "Ancak girmeyi başaramadık. Yani... Henüz."

"Neden?" Yerimde duramayacağımı anlayınca ayağa kalktım. "Hemen oraya gidelim. Girmenin bir yolunu bulmalıyız. Biran..." Umut, içime yeni tohumlarını bırakırken. "Belki de kardeşim oradadır," dedim.

"Gel buraya." Nazikçe kolumu kavrayıp yeniden oturmamı sağladı. "Anne ve baba Alte şu an orada inzivaya çekilmiş durumdalar. Şu an oraya girmek benim için bile imkânsız. Öyle olmasa bile... Baba Alte'nin yakınlarında böyle bir şeye cesaret edemezler. Gülnur'u onun yakınlarında saklayacaklarını sanmıyorum ama içimiz rahat olması için oraya da bakacağız. Sadece bir güne ihtiyacımız var. Baba Alte ve karısı yarın gün batımında şatolarına geri dönecek. İşte o vakit, soluğu Alte ormanında, o tavlada alacağız."

İçimden deli gibi koşmak, her karışın altını kaldırıp kardeşimi aramak geliyordu ama bana kalan Biran'ın da söylediği gibi beklemekti. "Peki..." dedim. "Yarını bekleyelim."

"Siz bekleyebilirsiniz ama bu yakışıklının artık uyanma vakti geldi." Perla, karışımı koyduğu beyaz kap ve küçük, yumuşak kaşıkla birlikte yaklaştı. "Sanırım işimize yarayacak bir şeyler buldum."

CamScanner ile tarandı

"Teşekkür ederim, Perla." Kollarımda bebeğimizle Biran'a döndüm. Vakit gelmişti. "Kollarını uzatır mısın? Onu beslerken tutman gerekiyor."

Bir Alaz'a bir de bana baktı. Yutkundu.

"Hadi," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bir an önce beslenmesi gerekiyor."

Başını salladı ama kollarını yerinden kıpırdatmadı. Bir dakika... Biran onu tutmaktan korkuyordu. Bunu fark etmek gülümsememe sebep oldu. "Merak etme, seni ısırmayacak. Henüz dişleri yok."

Omuzları gerildi. Yaklaştı ve oldukça geniş bir şekilde kollarını açtı. "Pekâlâ, onu nasıl tutacağım?"

"Biran..." Açtığı kollarına bakarken "Beni değil, minicik bir bebeği taşıyacaksın," dedim. "Kollarını daralt."

Dediğimi yaptı ama yeterli değildi. Bunu bakışlarımdan anlayarak kollarını birbirine daha fazla yaklaştırdı. Açık mavi örtüsünün içindeki Alaz'ı göğsümden ayırıp kollarına bırakmak üzereyken "Bir dakika," diyerek beni durdurdu. "Ya kıpırdarsa?"

Şu hâlde beni güldürmeyi başarmıştı. "Biran, bebeğimizin canlı bir varlık olduğunun farkındasın, değil mi? Elbette kıpırdayacak. Sıkı tutmana gerek yok. Onu düşürme, yeter."

Başını sallarken bile tereddütlüydü. Buna son vermek için daha hızlı olmaya karar vererek Alaz'ı tek hamlede babasının kollarına bıraktım.

Biran'ın kaşları gerilebildiği kadar gerildi. Elinde canlı bir bomba taşıyormuş gibi görünüyordu. Alaz göğsümden ayrıldığını fark ederek kıpırdanmaya başladığında, Biran asla sakin olmayan bir sesle "Şimdi ne yapacağım?" diye sordu. "Galiba uyanıyor."

"Hayır, uyanmıyor. Sadece yerleşmeye çalışıyor. Onu göğsüne yasla, besleyebilmem için hareket etmemesi gerekiyor."

CamScanner ile tarandı

Alaz tek kolunu örtüden çıkarıp gerilmeye başladığında, Biran'ın kolları titriyordu. Bundan daha komik olanı ise Mestan ve Efraim'in neredeyse liderlerinin üzerine düşecek kadar eğilip Alaz'ın dışarı çıkan minik elini inceleme çabalarıydı.

"Dağılın lan." Biran alenen gerginliğini onlardan çıkardı. "Çocuk daha şimdiden bunaldı sizden."

"İşte bunu kabul etmiyorum," dedi Mestan. "Alaz amcalarından asla bunalmaz."

Biran sabır dilenen bir tavırla gözlerini kapatıp açtı. Neyse ki Alaz hareket etmeye son vermişti. Kabın içindeki kıvamsız sıvıyı karıştırıp kaşığın üçte birine doldurdum. "Biraz dik tutar mısın? Boğazına kaçmasın."

Biran zor da olsa bir kez daha dediğimi yaptı. Bu sırada bizimkiler bir filmin en heyecanlı yerini izliyormuş gibi bizi izliyorlardı. Kaşığı bebeğimin ağzına götürdüğümde önce tepki vermedi ama dudağına değdirdiğim an saatlerdir uyuyan o değilmiş gibi minik ağzını açıp yalanmaya başladı.

"Şuna bak," dedi Efraim heyecanla. "Yemek yemeyi çok sevecek minik pipi, aynı ben."

Biran başını yerinden oynatmadan bakışlarını kısık bir şekilde yanındaki Efraim'e çevirdi. Sanırım her an ona kafa atabilirdi.

"Devam edelim," diyerek kaşığın içindeki bir damla sıvıyı bebeğimin ağzına gönderdim. Bir... İki... Üç... Tam dördüncü kaşıkta gözlerini açtı. O saniye herkesin dudaklarında sevinç dolu bir tebessüm yer etti. Bebeğim şaşkınca etrafına bakarken kalbimde oluşan sıcaklığı tarif edebilmenin herhangi bir yolu yoktu.

Biran'a baktım ve paylaştığımız aynı hisleri bakışlarımızla kucaklaştırdık.

"Yeniden merhaba." Alaz'ın bakışları babasını bulduğunda, belli bile olmayan kaşları çatıldı. Aynı saniye fark

CamScanner ile tarandı

ettim ki şişkin gözkapaklarını da Biran'dan almıştı. "Sanırım yemeğini böldüğüm için bana kızgınsın."

"Sanırım." Yeni bir kaşık doldurup dudaklarına uzattığımda, yalanarak içti. Sonra alt tarafından garip bir ses geldi. O sesi kardeşlerimin bebekliklerinden tanıyordum...

"Öff! Çok pis koktu!" Efraim burnunu tutarak uzaklaşırken diğerleri de aynı hızla etrafımızdan ayrıldılar.

"Ne oldu amcalar?" Biran kokuya karşı çenesini buruşturarak Mestan ve Efraim ile dalga geçmeye devam etti. "İyi bir amca olup bebeğimin altını değiştirmeye ne dersiniz?"

Efraim ceketini aldı. "Bizim artık eve dönmemiz gerekiyor."

Mestan da onu takip ederek kapıya yaklaştı. "Kesinlikle. Yarın akşamüzeri burada oluruz."

Mirel çıkmak üzere olan iki adama doğru yürürken "Sizin kadar hızlı döneni görmedim," dedi. "Umarım Alaz bir gün ikinizin de suratına işer."

Lider "Umarım," dedi.

Mirel, "Eve gitsek iyi olacak, bebek seveceğiz diye burada kokmaya başladık," diye konuştu. "Yarın görüşürüz."

"Tamam." Biran kardeşine "Sen de gitmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır ağabey. Ben burada kalıp size yardım etmek istiyorum. Tabii siz de isterseniz."

"Elbette isteriz." Perla'nın omzunu sıvazladım. "Şey, yardıma yeğeninin ilk bezini değiştirmekle başlayabilir misin?"

* * *

Güneş yaklaşık bir saat önce doğmuştu. Alaz'ı ikinci kez şifacının verdiği karışımla besledikten sonra üçüncü kez acıkmasını beklediğim için neredeyse hiç uyumamıştım.

CamScanner ile tarandı

Üçüncü beslenmesinde onu emzirmeyi deneyecektim. Bunu düşündükçe heyecanım ihtiyacım olan uykuyu benden uzaklaştırıyordu.

"Güzelim, uyumalısın. Acıktığında sana haber veririm."

Yatağımızdaydık. Kızıl güneşin içeri boca ettiği sönük ışığı altında bebeğimiz aramızda uyuyordu. Biran birkaç kez uykuya daldıysa da her biri bir saatten kısa sürmüştü. Geri kalan vakitlerde bebeğimizi izleyip onun ne kadar güzel olduğu hakkında konuşmuştuk. Rüya gibiydi.

"Sanırım kıpırdanıyor!" Ağırlığımı verdiğim kolumun üzerinden kalkıp kıpırdanmaya başlayan oğlumu kollarıma aldım.

"Evet, acıkmış olmalı." Biran yatak başlığına bir yastık koyduğunda, belimi oraya yasladım. Nasıl başlamam gerektiğini bilmiyordum. Biran'ın önünde yapıp yapamayacağımı bilmiyordum.

"Beni dinle." Büyük eli yüzümü kavradı, göz teması kurduğumuz andan itibaren rahatlamaya başladım. "Ne yapman gerektiğini ben de bilmiyorum. Sadece sakin ol ve içgüdülerinin seni yönetmesine izin ver. Çıkmamı ister misin?"

Düşündüm. "Hayır." Bebeğime baktım. Dudaklarıyla aranmaya devam ederken gözlerini de açmaya çalışıyordu. Hırkamın fermuarını indirip atletimi hafifçe sıyırdım. Alaz'ın kolumda rahat olduğuna emin olduktan sonra onu kendime yaklaştırdım. Minik ağzı göğsümü bulur bulmaz emmeye başladı. Sütün gelip gelmeyeceğini düşünürken tedirgin olacağımı sanmıştım ama öyle olmadı. Bebeğim emdikçe göğsümde giderek artan bir kaynama hissettim. Sadece bir dakika sonra Alaz'ın ağzının kenarından sütüm akıyordu!

"Biran! Onu emzirebiliyorum! Emzirebiliyorum!"

Kocaman gülümsedi ve başını salladı. Alnıma uzun bir

CamScanner ile tarandı

öpücük bıraktıktan sonra "Evet kraliçe," dedi. "Bebeğimiz senin sütünle doyacak."

Uykuya dalana kadar emmeye devam etti. Hissettiğim şey aynı anda hem ağlatacak hem de güldürecek kadar garipti. Müthişti!

Dakikalar sonra beni bıraktığında gözkapaklarım ağırlaşıyordu. Başımı oğlumun başının yanına koydum ve uykunun beni almasını bekledim. Ancak önümdeki manzara öyle güzeldi ki uyku ile takas edemezdim. Alaz başını yanı başında uyuyan babasına doğru çevirmişti. Babasının işaretparmağını sıkıca kavramıştı ve huzurla nefes alıp veriyordu. Biran'ın yüzündeki ifade tertemiz bir deniz kadar dingindi. Uzunca bir süre onları izledim. Sonra yanımda olduğu hâlde yoğun bir özlem duyduğum bebeğimi kokladım. Kokusu... Başka hiçbir yerde, hiçbir şeyde yoktu. Uyuyan gözlerine baktım. kıvrık kirpikleri bile daha şimdiden babasına benziyordu.

"Alaz," dedim, hayran bir şekilde. "Ne güzel bir bebeksin sen."

"Biraz da beşiğinde uyumasına izin verecek misin?" Biran uykulu gözlerle bana bakarken başparmağı yatağın yanında duran ufak beşiği gösterdi.

Dirseğimi yatağa bastırıp başımı avucuma yasladım ve omuz silktim. "Sanırım hayır, ondan yeterince ayrı kaldım."

"Benden de öyle." Başını sallayarak "Uzun senelerdir..." dedi.

"Yani doğduğumdan beri..." dedim gülerek.

"Yani doğduğundan beri..." dedi ciddiyetle. Bakışlarımız arasında sıcacık bir bağ oluşurken yaklaşan adım sesleri duyuldu.

"Gelebilir miyim?" Bu Perla'ydı.

Ağabeyinin onayıyla içeri girip yanıma kadar geldi. Bakışları uyuyan Alaz'ı bulduğunda, yüzünde huzurlu bir ifade oluştu. O ifade oğlumu gören herkeste oluşuyordu.

CamScanner ile tarandı

"Uyansa da sevsek..." diye iç geçirdi. "Efraim ve Mestan geldi. Akşamüzerine kadar dayanamamışlar. İçeride pusuda bekliyor ama önceliği kimseyle bırakmam!" Alaz'ın patiğinin içindeki minik ayağını avucunun arasına aldı. "Sonuçta onun halası benim."

"O kadar emin olma." Biran, Efraim'den bahsederken memnuniyetsiz bir ifade takındı. "Bir zamanlar hamile olduğunu sandığı gibi şimdi kendini Alaz'ın halası da sanabilir."

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken Perla bir ders vermek ister gibi ağabeyine baktı. "Keyfini kaçıracağım ama aslında buraya bir haber vermek için gelmiştim."

"Dinliyorum."

Perla, bakışlarıyla benden af diledikten sonra "Kraliçe Nivera," dedi. "Az evvel bir bildiri gönderdi. Torununu görmek için buraya geliyormuş."

Biran bu haberden memnun olmasa da "Gelsin," dedi.

"Bu hoşunuza gitmeyecek ama... Bildirisinde yalnız gelmeyeceğini belirtmiş. Leydi Diana da ona eşlik edecekmiş."

CamScanner ile tarandı

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

"Kavuşma ve Ölüm"

Çekilmez anlar vardır.
Bir de çekilmez insanlar...
Bazı iyi insanlar çekilmez anları silip atar.
Bazıları ise hem çekilmezdirler hem de çekilmez anları peşlerinden sürükler.

Kraliçe Nivera ve Leydi Diana o insanlardan ikisiydi. Onlardan nefret ediyor değildim. Onlara karşı herhangi bir duygu beslemiyordum. Kafalarını duvara sürterek kıvılcım çıkarma isteğim düşüncelerime dahildi. Bu yüzden zihnimde suratlarına çarpı attığım o ikisini görme düşüncesi bana hiçbir zaman cazip gelmeyecekti.

"Anneme yalnız gelmesini söyle. Aksi hâlde torununu görmeyi ertelemek zorunda kalacak," diyen Biran'a katılmayacak olmam düşüncelerimin aksineydi.

"Bence gelmeliler."

"Kraliçe?"

"Kesinlikle gelmeliler," diye tekrar ettim. "Hatta... Steven'ı ve Temur Alizen'i de davet edelim."

Bana dönen bakışlarında beni anlamayan ifadesi yatıyordu. "Bizde bir söz var." Gülümsedim. "Gelecekleri varsa, görecekleri de var."

CamScanner ile tarandı

"Aklından ne geçiyor?"

Benden şüphe etmekte haklıydı.

"İşimizi kolaylaştıracak şeyler..." Zihnimde, planımı detaylandırmaya çalıştım. "Lider, izninle Diana'yla birlikte annenin de elini tutacağım. Bir süre için..."

Aynı tehlikeli gülümseme usulca onun da dudaklarında yer etti. Eğildi ve dudaklarıma sert bir öpücük bıraktı. Perla, aralanan dudaklarını da alıp gözden kaybolurken "Zekân..." diye konuştu Biran, alçak bir sesle. "Daha seksi görünmene sebep oluyor."

"Hımm... Bence beni seksi bulmak için kafanda bahaneler üretiyorsun."

Bakışları hırkamın açık yakasından göğüslerimin görünen üst kısmına kaydı. "Vay canına..." diye mırıldandığını duydum. Bana cevap vermek sonra aklına geldi. "Hiç sanmıyorum."

Onu ittiğimde birkaç adım geri çekildi ve fırlattığım yastığı havada yakaladı. "Yüzüme bakmaya ne dersin?"

Beni duyduğundan emin değildim. Elini baktığı yere uzattığı esnada Alaz yüksek sesle ağlamaya başladı. Takip eden saniyelerde babası bozularak daha fazla uzaklaştı. Kaşlarını çattı ve yatağın ortasında ağlayan oğlumuza karşısında büyük bir insan varmış gibi baktı. "Seninle böyle konuşmamıştık, ufaklık. Anlaşmamıza uymuyorsun."

Oğlumu kollarıma alırken Biran'a gülümsemeden edemedim. Kardeşi, annesi tarafından daha fazla ilgi gördüğü için öfkelenen bir oğlan çocuğuna benziyordu. "Acıkmış olmalı." Sırtımı başlığa yaslayıp emzirme pozisyonu aldım.

"Hiç doymuyor ki."

"Biran..." dedim son heceyi uzatarak. "Annesinin göğsündeyken kendini huzurlu hissediyor."

Yarım bir gülümseyişle başını eğdi. "Ben de annesinin göğsündeyken kendimi huzurlu hissediyorum."

CamScanner ile tarandı

"Edepsizsin!"

Fırlattığım yastığı bir kez daha havada yakaladı. "Konu sen olunca aksini söylemiyorum zaten."

Odağımı ondan alıp oğlumu emzirmeye başladım. Kısa süre önce doyasıya emmesine rağmen aceleyle emmeye çalışıyordu. Fazla süt gelince de öksürüp kızarıyordu. Onun bu şapşal hâli içimi sıcacık yapmaya yetiyordu.

"Ben acıktım."

Üzerini değiştirmek için dolabına doğru ilerledi. "Nihayet kendin de aklına geldin." Siyah bir pantolon ve aynı renk gömlek aldıktan sonra giyinmeye başladı. "Yarım saat içinde masa hazır olur." Onu süzmemek için kendimi tutmaya çalışsam da başarılı olamadım. Pantolonunu, üzerinde sadece boxerin olduğu sıkı, uzun ve kaslı bacaklarına geçirdikten sonra siyah kemik atletini çıkardı. Bronz gövdesi kabarıktı ve omuzları o kadar pürüzsüzdü ki ışıldıyordu. Kazağını kollarından geçirirken "Seyre kısa bir mola," dedi. Hemen başımı çevirdim.

"Seni seyretmiyordum."

Kapıdan çıkmadan önce bana göz kırptı. "Eminim öyledir."

Ona fırlatabileceğim fazladan bir yastık daha yoktu.

Yaklaşık bir saat sonra koruma, misafirlerimizin geldiğini bildirdi.

Sevgili misafirlerimiz...

Hâlâ yemek masasındaydık ve Alaz hâlâ kollarımdaydı. Ancak bebeğimi, o iki cadıya göstermeye hiç niyetim yoktu. "Mirel, onlara gidene kadar Alaz'a bakar mısın?"

Ağzına götürmekte olduğu çatalı havada duraksadı. "Ben mi?"

Başımı sallayarak karşılık verdim. "Perla'nın burada olması gerekiyor. Düşündüm ki sen ve Mestan ona bir süre için göz kulak olabilirsiniz."

CamScanner ile tarandı

Mirel net bir kadındı. Onun için evet ya da hayır vardı. Siyah ya da beyaz... Ancak tam da şu an gride oyalandığını görebiliyordum. Sanırım Mirel'e de Biran'a yaptığımın aynısını yapmam gerekecekti. Oturduğum yerden kalkmadan Alaz'ı Mirel'e uzattığımda, ne yapacağını bilemez bir şekilde kollarını açtı. Ona güveniyordum. O güven canımı kollarına bırakmamı sağladı. Mirel'in mavi gözleri heyecanla açılırken Mestan bir ıslık öttürdü.

"Bu kadar yakışacağını hayalimde bile göremezdim."

Mirel o kadar heyecanlıydı ki Mestan'ı duyamadı. "Ulu güçler adına... Çok sıcak." Alaz, kara gözlerini açıp Mirel'in suratına dikti. Yalanan dudaklarıyla baloncuk yaparken Mirel'i sakinleştirmeyi kısa sürede başardı. "...ve çok tatlı."

"Acıkırsa ne yapacağım?"

"Yeni emzirdim. Bir süre acıkmaz. Hatta muhtemelen kısa süre içinde uykuya dalacaktır."

"Hayır," dedi Mestan. "Uyumasın. Seveceğim ben onu."

Anlayışla başımı salladım ve oğluma baktım. "Duydun mu bebeğim? Sakın uyuma. Bu şaşkın yetişkinler seninle oynamak istiyor."

Alaz anlamış gibi uzun bir baloncuk çıkarırken Mirel dikkatle ayağa kalktı. "O zaman biz gidiyoruz." Mestan'a doğru göz kırptı. "Uslu bir çocuk olursan onu senin kucağına da verebilirim."

Koridora girerlerken arkalarından seslendim. "Hey! O gerçek bir bebek, unutmayın."

Buruk da olsa keyifle geçen vakit buraya kadardı. Kapı çalındığı andan itibaren gergin dakikaların bizi beklediğini biliyorduk.

"İçinden nasıl geliyorsa öyle davran," dedi Biran.

"Kraliçe olduğumu unutmamamı mı söylüyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Karım olduğunu unutmamanı söylüyorum."

Biran kapıyı açtı. Kraliçe Nivera ve Leydi Diana tüm kibriyle oradaydı.

"Oğlum."

Biran, belli belirsiz bir baş selamıyla karşıladı. "Anne, hoş geldin."

Nivera ince, kiremit rengi dudaklarını gererek "Yalnız gelmedim," dedi ve bir adım gerisindeki Diana'ya baktı. Diana bu bakışla birlikte kraliçenin yanındaki yerini aldı.

"Merhaba lider," dedi Diana ve sadece bundan bile büyük bir rahatsızlık duydum.

Yerimden kalkmamakla kalmayıp ağzıma büyük bir lokma attım. Ağır ağır çiğnerken onlara önemsiz birer detaya bakıyormuş gibi bakıp gülümsedim.

"Afiyet olsun kraliçe," dedi Nivera, tekli koltuğa oturmadan hemen önce.

"Teşekkür ederim, kraliçe," dedim, yeni bir lokmayı daha mideme göndermeden hemen önce.

Diana da ona en yakın koltuğa oturdu. Sessizdi. Sessiz kalmasına izin vermeyecektim.

"Siz de hoş geldiniz, leydi."

Bana bakmadan "Hoş buldum," dedi.

Oturduğum sandalyede onlara doğru dönüp bir bacağımı diğerinin üzerine attım. Üzerimde yavru ağzı renginde saten pijama ve sabahlık vardı. Nivera onu bu şekilde karşılamamı hoş karşılamamıştı ve bu durumdan son derece memnundum.

"Kusura bakmayın lütfen. Oğlumu en rahat bu şekilde emzirebiliyorum."

İkisinin de gözbebekleri büyüdü. Buna saniye saniye şahit oldum. "Mühim değil." Nivera bakışlarıyla arandı. "Nerede o?"

CamScanner ile tarandı

"O, diye bansettiğiniz kişi oğlum mu?"

İki eliyle tuttuğu çantasını dizlerine çekti. "Torunum..."

"Uyuyor." Biran, annesinin çaprazına oturdu. "Bir şey içmek ister misiniz?"

Perla içeri girip her iki kadını da selamladıktan sonra onlara istedikleri içecekleri hazırlamak üzere mutfağa gitti. Kısa süre sonra iki sıcak içecekle geri geldi. Servis etti ve oturduğum yemek masasındaki sandalyelerden birine yerleşti.

Biran ve annesi bir süre genel konular hakkında konuştu. Dahil olmadım. Çünkü bakışlarımı Diana'nın üzerinden ayırabilmiş değildim. Onu buraya geldiğine pişman etmeye kararlıydım. Üstelik bu kez kılımı bile kıpırdatmadan yapacaktım bunu.

Nivera'nın "Baba olduğun için mutluyum," dediğini duydum.

"Sağ ol."

Rahatsız bir sessizlik oldu. Ardından kraliçe "Uyurken de getirebilirsiniz," diye buyurdu. "Böylece uyanmış olur."

Düşüncesizliği karşısında suratımı buruşturmamak için çabaladım.

"Uyku düzeni henüz oturmadı. Rahatını önemsiyoruz."

Nivera, teklifinin oğlu tarafından kabul görmemesine bozulduysa da belli etmemek için elinden geleni yaptı. "Torunumun uyanmasını beklerken buraya geliş nedenimi açıklayayım o halde."

"Buraya oğlumu görmek için geldiğini sanıyordum, anne."

"Elbette o nedenle geldim. Yalnızca başka bir neden daha var. Hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Biran arkasına yaslandı. "Seni dinliyorum."

Kraliçe, Perla'yı süzmeye başladığında, iyi şeyler söylemeyeceğini anlamıştım. "Perla... O, bizlere annesinin

CamScanner ile tarandı

emaneti..." Kesinlikle samimi değildi. "Mutlu ve doğru bir evlilik yapması için soylu bir beyefendi araştırıyordum. Nihayet öyle birini buldum."

Perla, boşluğuna darbe yemiş gibi irkilirken sakin olması için elimi elinin üzerine koydum.

"Senden böyle bir şey istediğimi hatırlamıyorum," dedi Biran, beklediğim gibi. "Ayrıca kardeşimin evlenmek için yaşı küçük."

"Küçük mü?" Kraliçenin kalınlaşan sesi bu işte kararlı olduğunun habercisiydi. "Karın kardeşinden yalnızca birkaç yaş büyük. Üstelik çocuğunu doğurdu."

"Karımı ve kardeşimi kıyaslamazsan sevinirim."

"Doğru," diyerek araya girdi Diana. "Lider ve karısının durumları çok farklı kraliçem."

"Kesinlikle size katılıyorum, leydi." Oturduğum yerden kalktım. Yavaşça onlara doğru yürüdüm ve Biran'ın oturduğu koltuğun başına ilişirken elimi onun omzuna bıraktım. "Kraliçe Nivera, sevgili Perla için mantık çerçevesinde bir evlilik uygun görmüş. Oysa bizimki aşk evliliği."

Diana'nın pembe yanakları gerilerek şişti. "Elbette..."

Ona zayıflayan sesinin neresine kaçtığını sormak isterdim.

"Her ne ise," dedi kraliçe. "Biliyorsun ki Perla'nın sorumluluğu bende ve ben bu şekilde uygun görüyorum."

"Yıllardır benim gözetimimde yaşıyor." Biran sinirlenmişti. Omzumdaki elimi ellerinin arasına alarak sakin kalmaya çalıştı. "Onu hiç aramadın."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Lidere ilk erkek evlat veren kadın kraliçedir ve kraliçe, liderin tüm çocuklarından mesuldür. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Perla, uygun gördüğüm soylu ile kısa zamanda hayatını birleştirecek. Kardeşinin iyiliğini düşünüyorsan, senden bu kararımı desteklemeni bekliyorum."

CamScanner ile tarandı

Alaz'ın ağlama sesi duyulduğunda, Nivera merakla sesin geldiği koridora baktı.

"Rozelin." Adımı söyleyen Biran'a baktım. Sert bakışları annesinin üzerinden ayrılmadı. "Bebeğimizi emzirir misin?"

Memnuniyetle başımı salladım. Ayağa kalktığımda Biran da benimle birlikte hareket etti.

"Bebeğimizin karnının doyması tahmininizden uzun sürüyor. Sizi daha fazla bekletmeyelim."

Nivera sesli bir şekilde yutkundu. Diana hiç görmediğim kadar şaşkındı.

Biran açıkça annesini kovuyordu.

Nivera ancak durumu hazmedebildiğinde koltuktan kalktı. Diana onun için kapıyı açtığında, oğluna bakmadan konuştu. "Yakın zamanda Perla'yı soylu aileye tanıtmak için aldıracağım. Tanışma süreci en az torunumun emme süresi kadar uzun sürecek."

İki kadın kapıdan çıkmak üzereyken planım bozuk bir ampul gibi kafamın içinde yanıp sönmeye başladı. Seri adımlarla onlara doğru yürüdüm. Planım her ikisinin de elini tutmaktı ama ani gidişleri bana bu şansı tanımayacaktı. Birini seçmeliydim. Öte yandan bebeğimi doğurduğumdan beri bunu hiç yapmamıştım. İşe yarayacağından emin değildim. Yalnızca denemeye değerdi. Bakışlarım Nivera ve Diana arasında gidip geldi. Bunu şansa bırakamazdım. Başka bir zamana bırakamazdım. Yanlarına ulaştığım an en yakınımdaki eli tuttum.

İnce parmaklı yumuşak el Leydi Diana'ya aitti.

Parmaklarım parmaklarının arasından geçtiği an zihnimde bir sarsıntı hissettim. Gözümün önüne kapkara bir perde indi. Bedenim olduğu yerde dururken uzun zaman sonra ruhumun yeniden uzay boşluğuna fırlatıldığını hissettim.

Kara perdenin önünde üç kara kart sıralandı.

CamScanner ile tarandı

İlk kart açıldı: Orada Diana dizlerinin üzerine çökmüş ağlıyordu. Elinde rengi soluk sarı bir harita vardı.

Kafamın içinde sürekli çizilen devasa bir yazı tahtasının varlığını hissettim. Giderek daha fazla artan çizilme sesi başımı duvara vurarak parçalamak isteyeceğim kadar rahatsız ediciydi.

İkinci kart açıldı: Diana'nın kızıl ormanda yürüdüğünü gördüm. Lenoran sınır çizgisine basarak durdu. Önü aydınlandı ve dudaklarında ölümcül bir gülüş belirdi. Çizilme sesini Diana'nın gülüşü aldı. Kahkahası kulaklarımda büyüdü, büyüdü. Sonra sesine bir başka ses karıştı, bir erkeğin sesi... Tanıdıktı ama kime ait olduğunu bilmenin imkânı yoktu.

Son kart açıldı: Gece vaktiydi. Diana, bedeninin her köşesini örten siyah başlıklı bir elbiseyle küçük bir çuvalı çekiştirip duruyordu. Görüntü yok olurken çuvalın içinde her ne varsa hareket ettiğini gördüm.

Bedenimdeki tüm tüyler aynı anda ayağa dikildi. Hissettiğim şey, bir buzulun üzerine çırılçıplak yuvarlanmakla eş değerdi.

"Kraliçe!"

Ruhum hızla yaklaştı ve ancak bedenime çarparak durabildi. Sarsılarak gözlerimi açtığımda, Diana elini elimden kurtarmaya çalışıyordu.

"Kraliçe Rozelin, elimi bırakacak mısınız artık?"

Elimi hemen geri çektim. Başımda, giderek dağılan berbat bir ağrı vardı. Gözkapaklarımı açık tutmakta zorlanıyordum.

"Ben..." Yutkunarak kendime gelmeye çalıştım. Gördüklerimi hatırlamaya ve anlam yüklemeye çalışmak başımın dönmesine, midemin bulanmasına sebep olmuştu.

"Bu ara baş dönmeleri yaşıyor." Biran hızır gibi yetişerek kolunu belime sardı ve ağırlığımı benden aldı. "Emzirmeden kaynaklı olduğunu düşünüyoruz. Alaz fazlasıyla iştahlı."

CamScanner ile tarandı

Diana başını kaldırdı, bakışlarındaki kıskançlık avaz avaz bağırıyordu. "Demek adını Alaz, koydunuz."

"Evet," dedim, biraz olsun kendime gelebildiğim ilk an. "Oğlumuzun adı Alaz."

Diana yeni bir şey söyleyecekti ama Nivera izin vermedi. "Leydi, gidelim."

Diana gözlerindeki kıskançlığı üzerimizden çekip aldı. Kraliçe ve leydi evimizden çıkıp gittiğinde, geriye büyük bir bilinmezlik ve endişe kalmıştı. Bir de Perla'nın yağmur bulutuna dönüşen gözleri...

Alaz'ı besleyip uykuya dalmasını sağlamam bir saati geçti. Onu, ana kucağına benzeyen küçük sepetine koyduktan sonra girişe doğru ilerledim. Biran ve bizimkiler bir süre önce yemek masasının etrafında toplanmıştı ama henüz hiçbirinin sesini duymamıştım. Sessizliğe son vereceğimi umarak yaklaştım ve sepeti masasının ortasına koydum. Uykusunu alana kadar hiçbir sesin bebeğimi uyandırmayacağını artık biliyordum. Biran'ın yanı benim için boş bırakılmıştı. Oraya otururken bakışlarım Perla ve Efraim arasında gidip geldi. Perla düşünceli bir şekilde boşluğa bakıyordu. Efraim'in ifadesinde gördüğüm duygu ise yalnızca üzüntü değildi. Aynı zamanda öfke de vardı. Buna rağmen bana bakmayı başarabildi.

"Elini tuttuğunda ne gördün?"

"Düşünmedim Efraim." Alaz'ı emzirdiğim her an bizim için çok özeldi. Karnını doyururken kurduğumuz göz temasını seviyordum. O büyülü anlarda düşüncelerimde dahi başka bir şeye yer vermek istemiyordum. Özellikle de Diana'ya...

"Şimdi düşün," dedi Biran. "Ya da anlat, birlikte düşünelim."

Önce başımı salladım. Sonra da gördüğüm ilk kartı belleğimden ayıkladım. "Diana, ağlıyordu. Elinde bir harita

CamScanner ile tarandı

vardı." Gözlerimi kapatıp görüntüyü detaylandırmaya gayret ettim. "Haritanın bazı yerleri kırmızıyla işaretlenmişti. Sanırım bir mühür..."

"Yazılar net mi?"

"Hayır," cevabını verdim Mestan'a. "Net olan hiçbir şey yok. Sadece haritanın rengini hatırlayabiliyorum. Sarı, soluk sarı."

Gözlerimi açtığımda, anlattıklarımın Mestan tarafından not alındığını gördüm. "Büyücülere danışacağım," diye açıkladı. "Çözemediklerimizi çözmeleri için..."

"Anladım."

Şimdi ikinci görüntüden bahsetmem gerekiyordu. "Diana'yı, Kimpras ve Lenoran'ı bağlayan sınırda gördüm. İlk görüntünün aksine orada mutluydu. Sanki... Bir zafer kazanmış gibi..."

"Bu yetersiz." Biran, kollarını masaya koyup dikkatle bana baktı. "Başka bir şey yok mu?"

Hafızamı zorladım ama ikinci görüntü için söyleyebileceğim fazladan bir şey yoktu. "Hayır."

"O halde son görüntü."

Sıkıntıyla soludum. O saniyelerde, Biran'ın eli masanın üzerinde öylece duran elimin üzerine kapandı. "Kendine nazik davran, hatırlayacaksın."

Bakışlarımda onlarca teşekkür vardı. Her birini safir mavisi gözlere armağan ettim. "Son görüntüde üzerinde siyah bir elbise vardı ve her yanı o elbiseyle örtülmüştü. Bir şeyden gizleniyor gibiydi. Ve... Bir şeyi çekiştiriyordu, bir çuvalı."

"Bir çuvalı mı?" diye sordu Mirel. "Bildiğimiz çuval mı?"

"Evet. Dahası var, görüntü kopmadan önce çuvalın hareket ettiğine eminim."

"O çuvalda canlı bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

Perla'dan aldığım bu soruya kadar, çuvalın içindekiyle

CamScanner ile tarandı

alakalı bir tahminde bulunmamıştım. Kendi kendime bile... Şimdi dolan gözlerim ise yaptığım ilk tahminin sonucuydu. "O çuvaldaki..." Burnumun direği sızlamaya başlayınca içimi çektim. "O çuvaldaki..."

Biran elimi daha sıkı tuttu. "Tamam, kendine eziyet etmeye son ver."

"Başka bir şey." Mirel merakla masaya eğildi. "Mutlaka başka bir detay hatırlamalısın."

"Mirel." Biran uyarıcı bakışlarını ona çevirdi. "Bu kadar yeter."

Mirel vazgeçerek geri çekilirken gözlerimi kapattım ve kendimi son kartı gördüğüm ilk ana götürdüm. Diana, siyah elbisesi, çekiştirdiği çuval, hepsi oradaydı. Parmaklarım Biran'ın elini sıkarken var gücümle dikkatimi kullandım. Çuval samanlarla dolu bir zeminin üzerindeydi.

Gözlerim ardına kadar açılırken, "Saman!" diye bağırdım. "Çuval samanların üzerindeydi. Yani rüyam doğru, kardeşim bir tavlada!"

Biran elini elimden ayırdı. Avucunu masaya çarptıktan sonra ayağa kalkıp küfürlü homurtular çıkardı. "Bu kadarına nasıl cesaret eder. Hesabını sorarken cinsiyetini umursamayacağım."

"Biran! Hadi, gitmediğimiz o son tavlaya gidelim."

Kendini sakinleştirmeye çalışarak yanıma geldi ve parmaklarını kollarıma sardı. "Bebeğim, sana söylemiştim. Akşamüzerini beklemeliyiz. Anne ve baba Alte, Alte ormanından çıkmadan oraya giremeyiz."

Çaresizce başımı salladım. Beni yerime oturtup Alaz'ın kayan pikesini yukarı çekti.

"Bunu nasıl başardı?" Yaşadığı şokla gözleri tek bir noktaya kilitlenmişti Mirel'in. "Neyi feda etti?"

Umurumda değildi. Kardeşimi bulmaktan başka hiçbir şeyi düşünemiyordum.

CamScanner ile tarandı

"Belki de sır haritadadır." Mestan elindeki notu salladı. "Büyücü Bor'dan öğrenmeye ne dersin?"

"Tamam," dedi Mirel. "Öğrenelim."

Gitmek üzerine ayaklandıkları sırada Efraim ve Perla'nın gözlerindeki hüzün beni dile getirdi. "Durun, konuşmamız gereken önemli bir konu daha var."

"Sırası değil. Önce kardeşi..."

"Sırası Perla." diyerek böldüm sözlerini. "Akşamüzerine daha var. Konuşalım şunu."

Mestan ve Mirel yeniden yerlerine yerleştiler. Bir süre sessizce düşündük. Akıllıca plan ve hamleler yaparak içinden çıkacağımız bir mevzuydu. Çünkü Nivera'nın kasten böyle bir şey yaptığını biliyorduk; derdi Perla değildi. Derdi, hak ettiğini düşündüğü saygı ve itaati oğlundan ve benden görmekti.

"Kuralı değiştirmek için Üç Büyüklere gitsek..." diye önerdi Mirel. "Belki yapılabilecek bir şeyler vardır," derken bile sesinde hiç umut yoktu.

"Yer etmiş kurallar değiştirilemez, sen de biliyorsun." Mestan, sevgilisinin masada duran elini sıvazladı. "Kurallar. Dün böyleydi, yarında böyle olacak."

"Bu nasıl bir saçmalık!" demekten kendimi alıkoyamadım. Keza ilk duyduğumda da aynı tepkiyi vermiştim. "Kraliçe ile Perla'nın arasında hiçbir kan bağı yok. Biran ise onun ağabeyi... Şu durumda nasıl söz sahibi kraliçe olabilir?"

Mirel omuz silkti. "Kraliçe, kocasının tüm çocukları üzerinde söz sahibidir. Kendi doğurmadıkları da dahil... Saçma ama böyle... Bu yüzden çok canlar yandı. Bazı kibirli kraliçeler, diğer kadınlara olan öfkelerini onların çocuklarından çıkardı."

"Korkunç..." Yok saymaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Çok korkunç..."

CamScanner ile tarandı

Kötüydü ama kural buydu. Yapılabilecek bir şey vardıysa bile yemek masasının çevresindeki kimse bilmiyordu.

Perla "Ben... evlenemem," dedi ağabeyine yalvaran gözlerle bakarak. "Evlenmek istemiyorum."

Biran, oturduğu yerden kalktı. Kapının önünde adımlamaya başladı. Düşünüyordu ve beyninin içinde olmak istediğim zamanlardan biriydi. Üçüncü turunun ortasında durdu, kardeşine doğru döndü. "Evlenmeyeceksin. En azından kraliçenin uygun gördüğü biriyle."

Merakım Perla'dan önce sormaya itti. "Nasıl olacak?"

Biran, alakasını çözemediğim bir şekilde Efraim'e baktı. Ellerini belinde kilitlerken yüzünde şimdi söyleyeceklerinin hoşuna gitmeyen şeyler olduğunu ele veren bir ifade belirdi.

"Kraliçe seni evlendiremeyecek çünkü zaten evli olan biri evlenemez."

Efraim'in kaşları çatıldı. Perla'nın da... Mirel ve Mestan'ın da...

Ben ise aklından geçenleri okuyarak gülümsedim. Kısa süre önce zekâma olan hayranlığını dile getirmişti. Onun için çok daha fazlasını düşünüyordum.

"Bu... Bu ne demek?" Efraim şaşkınlıkla yerinden kalkarken Biran bir şeylerden emin olmak istermişçesine onu süzdü.

"Kardeşimle gizlice evleneceksin. Bunu yaptığın için kırk gün zindan cezasına çarptırılacaksın. Göze alabilirsen..."

Efraim'in gözleri parıldadı. Zindan cezası kısmını duyduğundan bile emin değildim. Perla'ya heyecanla bakarken yutkundu ve "Evet!" dedi. Gömleğinin zaten düzgün olan manşetlerini düzeltirken olduğu yerde duramıyordu. "Vay canına, bir liderden evlenme teklifi olacağımı hiç düşünmemiştim." Biran'ın gülmediğini görünce o da yüzünden gülümsemeyi silmeye çalıştı. "Yani kardeşi için..."

CamScanner ile tarandı

"Sadece evlilik teklifi etmedim," dedi Biran. "Kırk gün zindan cezası da teklif ettim. Kırmızı bölge."

"Olur," dedi Efraim yeniden ve kocaman gülümseyerek. "Sonuna bir sıfır bile koysan, yine olur."

Biran kardeşine baktı. Perla mutluydu ama bir o kadar da utanmıştı. "İster misin?"

Perla, kızaran yanaklarıyla birlikte "İsterim," dedi. Sonra da hızla yanımızdan ayrılarak koridora girdi.

Mestan ve Mirel, haritayı çözmek için büyücünün yanına giderken sevinçten yerinde duramayan Efraim'i de yanlarında götürdüler. Biran aldığı karardan kesinlikle memnun değildi. Ancak Efraim'e güvendiğini net bir şekilde görebiliyordum. Hâlâ uyuyan bebeğimi masada bırakıp koltuğa çöken Biran'ın yanına gittim.

"Doğru karar verdin ama annen delirecek."

"Umurumda değil." Sesi cümlesini destekledi. "Tek istediğim Perla'yı rahat bırakması."

Onun gibi koltuğun ucuna oturdum. Onun yaptığı gibi sol ayak bileğimi sağ dizime koydum ve yine onun yaptığı gibi sadece önümüze baktım. "Bir karar daha vermen gerekiyor."

"Ne olduğunu biliyorum," dedi.

"Bildiğini biliyorum," dedim.

"İstemiyorum."

"Biliyorum."

"Israr edeceksin."

Başımı salladım. "Daha fazlasını yapacağım."

"Biliyorum."

Bakışlarını yüzümde hissettim. Beni ikna edemeyeceğini sanıyordu ama bilmiyordu ki o bana öyle bakarken onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Bu yüzden, ikna olmamak için o bakışlara karşılık vermedim. "Bildiğin bir şey

CamScanner ile tarandı

daha var. Tek başıma halledebilirim. Gelmeni istemiyorum Rozelin."

"Hayır. Gülnur orada, biliyorum. Biliyorum beni bekliyor. Kurtarılırken yüzümü görmesine ihtiyacım var. Bunu benden esirgeme."

Sustu. Bu konu üzerinde başka bir şey söylemeyecekti. Bana döndü. Elini yüzüme uzattı ve başımı kendisine çevirerek bakışlarımızı buluşturdu. "Seni koruyacağım. Her ne olursa olsun, önce seni koruyacağım."

Ona sıkıca sarıldım. Başımı boynuna gömdüm ve kendimi tüm evrenin en korunaklı kısmında hissettim. Bu duygu o kadar güçlüydü ki, saatler geçip Alte ormanına ulaştığımızda bile içimde varlığını koruyordu.

Tepeden tırnağa siyahlar içindeydik. Dışarıdan bakıldığında kimse aslında kim olduğumuzu anlayamazdı. Sıfatlarımız şu an bizimle değildi. Perla ve Efraim evde öpüp koklayarak bıraktığımız bebeğimize bakarken Lovangos eyaletine girdiğimiz andan itibaren gözden kaybettiğimiz Mirel ve Mestan'ın aslında çok yakınımızda olduğunu biliyorduk.

Biran'ın son gelişinde keşfettiği gizli geçitten Alte şatosunun arkasında kalan Alte ormanına ulaşmayı başardık. Ormanın girişinde çok fazla muhafız vardı ancak Mestan ve Mirel bir şekilde onları oyalamayı başarmıştı. Alacakaranlık havanın avucunda kalan orman neredeyse beş metre boyunda birçok ağaca ev sahipliği yapıyordu. Sarı yapraklarla bezeli zeminde tek bir yabani ot bile yoktu. Soylu bir aileye ait olduğunu sadece buradan bile anlaşılabilirdi.

Ağaçların arasından ilerlerken bir adım gerisinde olmama rağmen Biran'ın eli elimdeydi. Gözleri sürekli oradan oraya savruluyor, kardeşime ait bir emare arıyordu.

"İşte orada." Adımları bir noktada kesilen Biran'ın arkasında durdum, gösterdiği noktada büyük, ahşap bir tavla

CamScanner ile tarandı

vardı. "Bu noktadan sonra daha sessiz olmalıyız. Tavlanın civarında seyis olabilir."

Kapüşonumun altından başımı salladım. İlerlemeye devam ettik. Tavlaya ulaştığımızda, etrafta ne seyis ne de başka biri görünmüyordu. Yalnızca Alte ailesinin inzivaya çekildiği çiftlik evi vardı ve orası da yeterince hareketsizdi.

Biran tavlanın çift kanatlı kapısını zorladı. "Kilitli."

"Kıracak mıyız?" diye fısıldadım. Aynı saniyelerde cebinden birkaç pirinç anahtar çıkardı ve gülümsedi.

İlki kilidin yarısına kadar ulaştı. İkincisi girmedi bile. Ancak üçüncüsü tam olarak kilide oturdu. Çevirdi ama anahtar kilidin içinde dönmedi. Endişeyle ne yapacağını beklerken cebinden parmak uzunluğunda bir tel çıkardı ve kilidin küçük boşluğundan içeri ittirdi. Tek seferde kuvvetlice çektiğinde kapı açıldı.

"Başardın!"

Başını çevirdi ve göz kırptı.

Yeniden elimi tutup bizi tavladan içeri soktu. Koşup saman balyalarını devirdim. Altlarından, aralarından geçtim ve girintileri yokladım. Burada değildi. Kardeşim burada değildi!

Boğazımda koca bir yumruyla Biran'a sığınmak üzereyken yerde gördüğüm çuval, olduğum yerde buz kestirdi. Son kartta gördüğüm, Diana'nın çekiştirdiği çuvaldı. Yerden alıp burnuma yaklaştırdım, kardeşimin kokusunu içinde buldum.

"Buradaymış! Etrafa bakarken dolan gözlerim yanaklarımı ıslattı. İçim içimi yiyordu. Her seferinde yaklaşıyordum ama ellerim bomboş kalıyordu. Bu beni mahvediyordu. "Hâlâ burada, hissediyorum."

Biran beni kendine çekti, sakinleşmem için başımı göğsüne bastırdı. "Nefes al, daha bitmedi. Çiftlik evine bakacağız."

CamScanner ile tarandı

İsteğini yapmak için göğsümü derin bir nefesle doldurdum. O nefesi özgür bırakamadan dışarıda bir hareketlilik oldu. Başımızı çevirdiğimiz tavla kapısı aniden üzerimize kapandığında, Biran silahına davrandı ve beni balyaların arasına itti.

"Biran!"

Kapıyı zorladı. Kuvvetle itti, tekmeledi ancak açılmadı. Üzerimize kapatan her kimse arkasına sağlam bir şey koymuştu. Balyaların arasından çıkıp onunla birlikte kapıyı zorladım. Hiçbir işe yaramıyordu.

"Neler oluyor?"

Kollarımdan tutup eğilmemi sağladı. "Dizlerinin üzerinde kal. Halledeceğim."

Karşılık vermeme zaman tanımadan tavlanın içinde dolaşıp bir çıkış aramaya başladı. Elimde boş bir çuvalla bizim için bulacağı çıkışı beklerken, kapının altından süzülen duman o kadar vaktimizin olmadığını haykırdı.

"Yangın! Tavlayı yakıyorlar!" Onunla göz göze geldik. "Biran, bizi yakıyorlar!"

CamScanner ile tarandı

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Kraliçe'nin Kara Kolyesi"

Tavlanın her karışını saran dumanın bir eşi de ruhumdaydı.

Gülnur orada bir yerdeydi, biliyordum. Bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Gözyaşlarının pembe yanaklarını ıslattığını biliyordum.

Bildiğim için; yalnızca bedenim değil, ruhum da tutuşmak üzereydi.

"Bi..." Ağzıma dolan duman uzun uzun öksürmeme sebep oldu. Yanan gözlerim neredeyse kapanmak üzereydi. "Biran..." Giderek daha fazla artan dumanların arasında onu aradım. Biraz önce buradaydı. Hâlâ bir çıkış arıyordu. Şimdi yoktu. Dumandan etkilenmesinden ve tavlanın bir köşesinde düşüp kalmış olmasından endişelendim. Sonra onun güçlü bir adam olduğunu hatırlattım kendime. Söz vermişti; beni koruyacaktı...

"Biran!" Bu seferki bir çığlıktı. Korku dolu bir çığlık...

Doğrulmak için fırsat kollayan bedenimi tamamen dizlerimin üzerine bırakırken büyük bir şeyin havada uçtuğunu gördüm. Tavlanın ahşap duvarını yıkıp geçti ve gürültüyle dışarı yuvarlandı. Temiz hava içeri akın ederken ihtiyaç duyduğum eller dakikalar sonra yüzümü kavradı, beni yukarı çekti. Onu görmemi sağladığında, gerçek bir nefes aldım.

"Buradayım bebeğim," dedi, güçlü sesiyle. "İyisin, iyiyiz."

CamScanner ile tarandı

Sinirlerim birdenbire boşaldı. Hıçkırarak ağlamaya başladığım andan itibaren onun omzundaydım. Beni kucakladı ve yıktığı duvar boşluğuna doğru götürdü. Yıkık alan yukarıda kalıyordu. Aynı anda çıkamazdık oraya ve tırmanmak zorundaydık. Daha fenası, boşluğun ötesinden de alevler yükseliyordu.

"Bir merdiven bulacağım," dedi, yine de. "Biraz daha beklemen gerekecek. Çok az daha..." Hâlâ kollarındayken, alnını alnıma yasladı. "Seni buradan çıkaracağım, biliyorsun değil mi?"

Başımı sallarken her an bilincimi kaybedebileceğimi biliyordum. Bunu o da biliyordu.

Dizlerini kırarak eğildi. Beni yere bırakmak üzereydi ki tavlanın çift kanatlı kapılarından biri kırılarak içeri düştü. Kapının yerine bıraktığı kişi Mestan'dı.

"Lider!" diye bağırdı telaşla. "İyi misiniz?"

Biran derhal doğrularak hızlı adımlarla bizi tavladan çıkarırken Mestan'a öfkeyle baktı. "Daha erken gelmemenin umarım geçerli bir sebebi vardır."

Mestan koşarak aracın arka kapısını açtı. Biran beni araba koltuğuna bıraktıktan sonra ceketini çıkarıp omuzlarıma bıraktı. "Mirel nerede?"

Mestan eğilip arabanın içine baktı. Mirel'i içeride bulmayı bekliyor olacak ki göremeyince yüzüne derin bir merak ifadesi yayıldı. "Bu... Burada olması gerekiyordu." Etrafına baktı ama hiç hareketlilik yoktu. Aklına her ne geldiyse endişesi öfkeye intikal etti ve bunun sonucunda elini sertçe kaputa indirdi. "Siktir! Onların peşinden gitmiş olmalı."

"Kimlerin?" diye sordu lider.

Mestan ormanın birkaç ayrı yerine odaklandı. Her an atak yapacak yırtıcı bir hayvan gibi görünüyordu. O hayvan, sadece yönünü kestirmeye çalışıyordu. "Tavlayı yakan

CamScanner ile tarandı

iki kişinin ormana doğru kaçtığını gördük. Rozelin ve sen içeride olduğunuz için peşlerinden gidemedik. Önceliğimiz sizi kurtarmaktı. Mirel'le tavlanın girişini yangından arındırdık. Kapıyı kırmadan önce ona araçta kalmasını söyledim." Başını hayal kırıklığıyla iki yana salladı. "İnatçı kızıl! Yine bildiğini okudu..."

"O itler ne tarafa doğru kaçtı?" Biran cümlesini bitirdiği an bir çığlık sesi duyuldu. Mestan silahına davranarak ormana doğru koşarken Biran'ın eline yapıştım. "Sen de git!"

"Seni burada bı..."

"Bırakırsın! Git, lütfen. Bize bunu yapanlar şimdi Mirel'in yanında. Biran, onlar bizi kurtardı, şimdi sıra bizde."

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden aracın kapı kulpunu çekip üzerime kapattım. Ardından sürücü koltuğuna uzanıp kapıları kilitledikten sonra camın ardında kalan lidere baktım. Yeniden ve daha güçlü bir şekilde "Git," dedim.

Eli silahına giderken adımları geri geri ilerledi. Bunu yapmak istemediğini biliyordum. Bunu yapmak zorunda olduğunu da öyle...

Biran da tıpkı Mestan gibi görüş açımdan çıktığında, bakışlarımı çiftlik evine çevirdim. Tavla yanmadan önce orayı kontrol etmek için anlaşmıştık. Hiçbir ışığı yanmıyordu. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Yine de içimde bir şeylerin o eve sürüklendiğini hissediyordum.

Hislerimin beni yanıltmadığını anlamam yalnızca birkaç saniyemi aldı. Evin sol üst penceresinde beyaz bir ışık yanıp söndü.

Yanıp söndü.

Yanıp söndü.

Avuçlarım cama yapışırken bakışlarım kapıların kilidine saplanıp kaldı.

CamScanner ile tarandı

[illegible] gitmeden arabadan çıkmamam gerektiğini biliyordum. Bunun aptallık olacağını biliyordum. Tanrım... Uzanıp kilidi açarken tüm bunları biliyordum.

Bedenimi soğuk havaya teslim ettikten sonra aracın arkasına ilerleyip bagaj kapağını açtım. Aceleyle bagajdan ilk bulduğum demir parçasını yanıma aldım. Eve doğru ilerlerken cesaretimi kardeşimi bulabilme umudundan alıyordum.

Gıcırdayan tahta basamakları çıktım. Aralık kapı içerideki karanlığı gösteriyordu. Elimdeki demiri daha sıkı tuttum. Burnumda hâlâ bizi öldürmek üzere olan dumanın kokusu vardı. Tavladan yükselen alevler hâlâ geceyi aydınlatıyordu ve yakalanmak üzere olduğumuz su götürmez bir gerçekti.

Kapıdan girmeden hemen önce bir umut geriye baktım, kimse yoktu.

Biran yoktu.

Kapıyı ardına kadar açtım. Sadece iki adım sonra evin geniş girişindeydim. Alevlerin ışığında, içeride bulunan tüm eşyaların üzerinin örtülmüş olduğunu gördüm. Kapının tam karşısında kalan dar merdivenler ise beni yanıp sönen o ışığa götürecekti. Düşünmedim. Eğer mantıklı düşünseydim, o merdivenleri çıkamazdım. Ancak ben, mantığımın üzerini ölümcül bir sis ile kapatmıştım.

Birer ikişer çıktığım merdivenlerin sonunda, şu an burada olmasına tek bir an bile şaşırmayacağım biri vardı. Hemen arkasına ise beyaz bir kapı... Ruhum, bu kez o kapının ardına doğru sürüklendi.

"Kardeşim." Sesim sert kabuğunu korumaya çalışıyordu. Titremeye meyleden kaşlarımı sabit tutmaya çalışarak kapıya baktım. "Orada mı?"

Gülümsedi. Hiç bu kadar berbat gülümseyen birini görmemiştim. "Beni yormayacak gibisin."

Başımı salladım. "Tüm bunlar... Planlıydı. Her şey... Bizi buraya çekişin, tavla, yangın..."

CamScanner ile tarandı

Gülümsemesi yüzünde büyüdü. "Kesinlikle yormayacaksın."

"Ne istiyorsun?"

"Soruyor musun?"

Benimle oynayacaktı. Benimle oynamak için can atıyordu. Çünkü bundan büyük bir keyif alacaktı.

"İzin ver yanıma gelsin. Buradayız işte, avucundayız. İstediğin oldu, karşında yalnızım."

İşaretparmağıyla altdudağının hemen altına dokunurken "Güzel şeyler söylüyorsun," dedi. "Doğrusu küfretmeni bekliyordum. Beni bu kadar keyiflendireceğini düşünmezdim."

Kendim için ona hiçbir şekilde boyun eğmezdim. Kimseye eğmezdim. Ancak konu kardeşimdi, kardeşimin küçük canıydı...

"Lütfen..." Bakışlarım onun mavi gözlerinde titrerken aklım ve kalbim önünde durduğu kapının ardındaydı. "Lütfen, bırak onu gitsin. Ben buradayım. Derdin benimle değil mi? Küçük bir çocuktan ne istiyorsun?"

"Küçük..." diye tekrar etti. "...ve oldukça sessiz."

Onu parçalamak istiyordum. Onu lime lime etmek istiyordum!

Ancak tek yapabildiğim karşısında gözyaşları dökmek ve kardeşimi bana vermesi için yalvarmaktı.

"Onu bana ver." Elimin tersiyle görüş açımı bulanıklaştıran gözyaşlarımı silip attım. "Ne istersen yaparım."

Başını daha fazla kaldırdı. Bu hoşuna gitmişti. "Ne istersem mi?"

Çenem sıkılmaktan kaskatı kesilmişti.

Hiç kıpırdamadan bileklerime taktığı görünmez prangaları çekiştiriyordum.

"Ne istersen, Diana."

CamScanner ile tarandı

Kapının önünde gidip gelmeye başladı. Aklında bir şeyler vardı; iğrenç şeyler.

"Üzgünüm ama isteğimi yalnız söyleyemem," dediğinde duraksadı. "Çünkü bu işte yalnız değildim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu muhteşem şeyi tek başıma yapmadım."

Kafamın içinde milyonlarca kez yankılandı. Kim? Kim?

"Kim olduğunu ben söylemeyeceğim. Sen göreceksin." Bedeni bana, işaretparmağı omzunun üzerinden arkasına döndü. "Kardeşinin yanında, ona göz kulak oluyor. Bilirsin, küçük kızlara göz kulak olmak gerekli."

Yumruklarımı suratına indirmemek için sıktım. Bakışlarım bir kez daha kardeşimin ardında olduğu beyaz kapıya iliştiğinde, Diana bir kez daha gülümsedi.

"Ortak," dedi yüksek bir sesle. "Hadi, ona kardeşini gösterelim. Yeterince bekledi."

Diana kapının önünden bir adım uzaklaştı. Kulp aşağı doğru eğildi. Kalbimin içinde vaveylalar koptu; an be an... Yavaşça aralanan kapının aralığından küçüğüm Gülnur'u gördüm. Omuzlarında iki kaba el vardı. Ellerin sahibi hemen arkasında duruyordu.

Kapı tamamen açıldı ve kardeşimin sessizce kıpırdayan dudaklarını okudum. "Abla..."

"Ablacığım..." Gözümden akan büyük bir damla yaş ayağımın dibine düştü.

Gülnur, beyaz suratında soğuk bir korkuyla bana uzandı.

Tek adım bile atamadı.

Omzundaki ellerin sahibi ona izin vermemişti.

Göz göze geldiğim o ellerin sahibi, zaferin çirkin yüzünü kucaklayarak gülümsedi.

CamScanner ile tarandı

O, her şeyin sebebi Temur Alizen'di.

"Seni yeniden görmek güzel, Kraliçe'm."

Midemden ağzıma doğru inanılmaz bir hızla ilerleyen kusma isteğini yutkunarak bastırdım. Uzun zaman olmuştu. Onu ve bana yaptıklarını hafızamdan bir nebze sileceğim kadar uzun...

Diana'yı görmek beni şaşırtmamıştı. Ancak itiraf etmeliydim ki Diana'yı Temur Alizen ile görmek tüm düşüncelerimin tepetaklak olmasına neden olmuştu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dedi, elleri hâlâ kardeşimin küçük omuzlarındayken.

Olduğum yerde kalabilmek için bir gücün ayaklarımı zemine çivilemesini istedim. "Bırak onu?"

"Kimi?" Kaşlarını oynatarak başını hafifçe yana doğru hareketlendirdi. "Bu küçük kızı mı?" Bence benim yanımda iyi. İnanmıyorsan kendisine sor." Bakışları hâlâ üzerimdeyken başını kardeşime doğru eğdi. "Küçüğüm, seni incitecek bir şey yaptım mı?"

"Ona öyle hitap etme!" Kalkan ayağımı öfkeyle yere vurdum. "Bırak!"

Beni duymamış gibi "Konuş," dedi Gülnur'a. Sonra bir şey unutmuş gibi son derece yapay bir hareketle başını salladı. "Ah, pardon. Unutmuşum, bu küçük kız tek kelime bile edemiyordu."

Aralanan dudaklarımı sessiz tutmayı başarabilmek için kafamın içinde kendimle konuştum. *Seni kışkırtıyorlar. Kışkırtmaya devam edecekler. Bilerek yapıyorlar. Çünkü oyunları bu kadar değil. O oyuna gelmeyeceksin, Rozelin. Buradan kardeşini de alıp çıkacaksın.*

"Ne istiyorsunuz?"

Bakışları kısa bir an için arkamdaki boşlukta gezindi. Yanılmıyordum. Ne istediğini söylemeden önce bir süre daha

CamScanner ile tarandı

eğlenmeye devam edecekti. "Ne o? Yalnız mısın? Kendini kocan sanan o lider bozuntusunu göremiyorum."

"Hayır, kendini kocam sanmıyor." Cevabım plansızdı. Üzerinde bir saniye bile düşünmemiştim. "Zaten öyle."

Yüzündeki alay silindi. Tek seferde. Geriye hiç emare bırakmayacak şekilde...

"Yoksa ona âşık mı oldun?" Cevap vermeyi düşünmedim. Yine de söylediğinden emin olmuş gibiydi. "Âşık oldun..."

"Neyse ki artık bunun bir önemi yok, Temur." Temur ile aramızda duran Diana, tüm eş parmaklarını birbirine dokundurdu. "Bu andan itibaren aralarındaki aşkın bir değeri kalmayacak."

Diana'nın tek derdi buydu; Biran. Ancak Temur'un ne isteyeceğini henüz kestiremiyordum.

"Ah, hadi ama Rozelin. Seni bu kadar sessiz görmeye alışık değiliz."

Derin bir nefes aldım ve sormam gereken tek soruyu sordum. "Ne istiyorsunuz, Diana?"

Birbirlerine baktılar. Aralarında sözsüz bir diyalog geçti ama bunu anlamaya çalışmadım. Bakışlarım, Gülnur'un ıslak mavi gözlerine ulaştığında, dudaklarının aşağı bakan kuyruklarını düzeltmeye çalıştı.

Onun yaptığı gibi dudaklarımı kıpırdattım. "Korkma." Başımı şefkatle salladım. "Seni kurtaracağım."

Ağlayarak gülümsedi ve dudaklarını okudum. "Seni özledim."

"Ben de..."

"Bak sen şu işe... Bizim sessiz kızımız ve onun güzel ablası birbirlerine bir şeyler söylüyor." Temur, parmaklarını sıkıştırdığında, Gülnur'un yüzünde acı çektiğini belirten bir ifade belirdi.

CamScanner ile tarandı

"Kes şunu! O parmaklarını kırıp bir yerine sokarım! Kes!"

Temur, tutuşunu gevşetirken "İşte bu!" dedi keyifle. "İşte benim tanıdığım Rozelin. Hoş geldin."

Ona acıyan gözlerle baktım. "Ben sana hiç gelmedim, aptal herif. Şimdi şu iğrenç oyununa bir son ver ve ne istediğini söyle."

"Aptal mı?" diye sordu Diana. "Şu an burada yalnız olan kim? Düşmanına adım adım, tek başına gelen kim? Bence yanlış kişinin aptal olduğunu düşünüyorsun."

"Diana, lütfen... O bir kraliçe, onunla daha düzgün konuşmalıyız." Temur, kumral saçlarını geriye alırken gülümseyerek zaten küçük olan gözlerini görünmez kıldı. "Şimdi kraliçemizden minik bir isteğimiz olacak," dedi kardeşimi göstererek. "Minik bir iyilik karşılığında..."

Diana başıyla zehirli ortağını onayladıktan sonra bana biraz daha yaklaştı. Aramızda yalnızca bir adım kala durduktan sonra "İzninle," dedi, Temur'a. "İsteğimizi kraliçe ile bizzat paylaşmak istiyorum."

"Hay hay," karşılığını verdi Temur.

Diana'nın başı omzuna eğildi. İnce dudaklarının bir kısmı hafifçe kıvrıldı. Gözlerini gözlerimden tek bir an bile ayırmıyordu. "Onu çok mu seviyorsun, Biran'ı..."

"Ne istiyorsun?" dedim dişlerimin arasından.

"Ya oğlunu?"

"Ne istediğini söyle." Sert sesim kulaklarıma bir yabancıydı.

"Bir seçim yapmak zorunda kalsaydın... Hangisini seçerdin?"

Burada yalnız olmayı isterdim. Kafamı Diana'nın suratına gömmeyi, tüm dişlerini avuçlarına dökmeyi isterdim.

"Bunu şimdi öğreneceğiz. Hemen şimdi..." Bir adım daha attı. Artık nefesini hissedebileceğim kadar yakındı.

CamScanner ile tarandı

"Senden kocanı ya da oğlunu istemiyoruz. Senden seni istiyoruz."

Kirpiklerim titredi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Tek seferde anlayacak kadar akıllı olduğunu biliyorum," dedi Temur. "Senin için lider ve oğlunun canını bağışlayacağım. Kardeşini de ait olduğu yere geri göndereceğim. Tüm bunlar senin elinde, tek bir şey yapman yeter." Ellerinden biri kardeşimin omzundan kalktı ve bana uzandı. "Benimle gel."

Biran için her şeyi yapardım. Oğlum için, kardeşim için her şeyi yapardım.

Her birinin benden sonra iyi olacağını bilseydim, gözümü kırpmadan canımı verirdim ama emin değildim. Temur ve Diana'ya güvenmem söz konusu değildi.

"Tamam. Kabul ediyorum."

Diana gizlenemez bir şaşkınlıkla "Kabul ediyor musun?" diye sordu. "Bu kadar kolay mı pes edeceksin?"

"Sen buna pes etmek mi diyorsun?"

Başını kaldırdı ve "Yenilmek, diyorum," dedi. "Bu düpedüz ezilmek, komik bir teslimiyet..."

İçimde büyüyen öfke kolyemin altında toplandı. Kolyemin ısındığını hissettim. Giderek daha fazla ısındı. Atamadığım çığlık zihnimde zehirli baloncuklara dönüştü.

Evin tavlaya bakan penceresi gürültüyle patlarken Diana çığlık atarak benden uzaklaştı. Yangın eve sıçramıştı!

"Şans, bu işi bir an önce bitirmemizden yana." Temur bir sarmaşık gibi ahşap çiftlik evini hızla saran alevlere hayranlıkla baktı. "Diana, kolyeyi alabilirsin."

Diana memnun olarak başını salladı. Sonra da avucunu önümde açtı. "Kolyeyi bana ver. Lenoran da işine yaramayacak ama ben onunla burada iyi şeyler yapacağım. Çok iyi şeyler..."

CamScanner ile tarandı

Kolye daha fazla ısındı. Tenim kavruluyordu. Kolyeyi bu hâle getiren hislerimdi.

"Neden kendin almıyorsun?"

Diana bir an için tereddüt etti. Neden sonra havadaki eli kolyeme doğru yol aldı. Çaresizlik kalp atışlarıma tarifsiz bir hız kazandırırken Diana'nın kolyeme dokunmasıyla çığlık atması eş zamanlıydı.

"Yanıyorum!" diye bağırdı acı içinde. "Yanıyorum!"

Yanıyordu. Yanıyordu ve ne kadar uğraşsa da elini kolyemden alamıyordu. Kolye leydinin parmaklarını kendine hapsetmişti. Diana boynumdaki kolyeyi çekiştirerek karşımda çığlık çığlığa bağırırken gözlerimi Temur'un kaosla açılan gözlerine diktim. Gözlerinden aldığım öfkeyi içimde daha fazla büyüttüm ve kendimi kolyenin enerjisine teslim ettim.

Alevler bulunduğumuz kata ulaşırken çığlığımı patlamak üzere olan bir volkan gibi dışarı bıraktım.

Diana karşımda tuzla buz oldu.

Geriye yalnızca ayaklarımın dibine dökülen külleri kaldı.

Sonra... Sonrası yoktu.

Herhangi bir şey hissedebilmek için zamanım olmadı.

Evi saran alevler dört bir yana savrulurken kendiliğinden havalanan ellerim Temur'a uzandı. Temur'un adımları geri geri gitmeye başladı, kardeşimi de kendisiyle birlikte benden uzaklaştırıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kolye, Diana'ya yaptığını ona da yapabilirdi ancak o durumda Temur'un temas ettiği kardeşim de zarar görebilirdi. Bu ihtimali göze alamazdım. Çığlık atarak kollarımı indirdiğim anda camlar patladı.

"İşte şimdi bana benzedin." Diana'dan geriye kalan kül yığınına bakarak "Sen..." dedi fısıltıyla. "Muhteşemsin."

Adımlarım üzerine gitmeye devam etti. Kolyenin tenimde açtığı yanık yarası her adımımda daha fazla genişliyordu.

CamScanner ile tarandı

Diana yetmemişti. Kolye, Temur'un da yok oluşunu istiyordu ve mâni olmak için sebebim yoktu.

"Hayatta kalmak istiyorsan kardeşimi bana gönder."

Başını oldukça yavaş bir şekilde iki yana salladı. "Hayır. Bunu yapmayacağım. Sen, kraliçe... Kardeşini geri istiyorsan, benimle geleceksin."

"Bu hırsın sonun olacak, Temur. Elde ettiğin tek şey yok oluşun olacak."

Sırtını arkasındaki duvara, kardeşimin sırtını bacaklarına yasladı. "Bu kimin umurumda..." Eli cebine uzandı. Bir çakı çıkardı. "Cezalandırıldığım hâlde Kimpras'a izinsiz girdim. Küçük bir kızı toprağından ayırdım. Kraliçe'ye komplo kurdum ve çok daha fazlası...Tüm bunların karşılığında sonsuza dek zindan cezasına çarptırılacağım. Sence basit bir yok oluş gözümü korkutur mu?"

Hızla içeri dolan duman görüş açımı bulandırırken dumandan etkilenen kardeşimin öksürdüğünü duydum.

Görüp göremeyeceğinden emin olamayarak bir yandan bağırırken diğer yandan ellerimi işaret dili için kullandım. "Gülnur! Biraz daha dayan bebeğim. Seni kurtaracağım."

"Elbette kurtaracaksın." Varlıkları neredeyse bir siluete dönüşmek üzereydi. Ciğerlerime dolan duman ve yüzüme vuran sıcaklık bedenimi yıkmak istiyordu. "Kabul et Rozelin. Bana gelişin herkesin kurtuluşu olacak."

Durdum. Bir sonraki hamlemi kestiremiyordum. Her şey ama her şey aleyhime işliyordu. Şansa bırakamazdım. Gülnur'u şansa bırakamazdım...

"Buradan çıkalım," dedim, yenik bir sesle. "Seninle geleceğim."

Bıçağın ucu kardeşimin saçlarının arasında gezinirken "Gördün mü ufaklık?" diye sordu Temur. "Ablan doğru kararı verdi." Arkamdaki basamakları işaret etti. "Önden ilerle. Seni takip edeceğiz."

CamScanner ile tarandı

Gülnur'a bir kez daha sakin olmasını işaret ettikten sonra arkamı döndüm ve basamakları inmeye başladım. Temur ve kardeşim sadece birkaç basamak gerideydi. Son basamağı indiğimde, evin kapısının cayır cayır yandığını gördüm. Oradan çıkmamız mümkün değildi!

"Buraya gelmeyin!" Başımı karanlık merdivenlere çevirdim. "Kapı yanıyor. Pencerelere yaklaşamayız, patlamak üzereler. Birkaç dakika içerisinde bu kat tamamen alevler içinde kalacak."

Temur'un sesli bir şekilde gülmesine anlam veremedim. "Hadi ama kraliçe... Az önce bir leydiyi tuzla buz ettin. Basit bir yangınla mı başa çıkamayacaksın?"

"Ben yapmadım!" Bağrışım kulaklarımda yankılandı. "Ona zarar vermek istemedim."

"Sen sadece kendini kandırıyorsun. Şimdi sus ve bize bir çıkış yarat. Aksi takdirde yangın bize ulaşamadan dumandan zehirleneceğiz."

Parmaklarım, beni ve kardeşimi buradan kurtarması için medet umduğum kolyeme giderken kapı sarsılmaya başladı. Dışarıdan bir güç uygulanıyordu. Kuvvetli bir güç!

Temur kardeşimle birlikte birkaç basamak geriledi ancak bu yaptığıyla üst kata yayılan alevlere daha fazla yaklaşmışlardı.

"Dur!" Öksürüğü artan kardeşime korkuyla baktım. "Daha fazla gitme. Kal orda!"

Beni dinlemedi. Bir adım daha geriledi. Kardeşim her an kendini kaybedecek kadar çok öksürüyordu.

Kapı menteşelerinden koptuğunda, sırtımı duvara yasladım. Kapı devrildi.

Ardındaki Biran'dı.

Nefesimi özgür bırakacak vaktim olmadı. Onu, karşımda gördüğüme tek bir an bile sevinemedim.

CamScanner ile tarandı

Temur'un güvenlik kilidini açtığı silahının sesi buna izin vermedi.

Başını silahı tutan ellerine çevirdiğimde, içimden Biran'ın buradan gitmesi için dua ediyordum.

Oysa ne olursa olsun gitmeyeceğini biliyordum.

"Ne için buradasın?" Temur, Biran'a doğrulttuğu silahı sıkıca kavradı. Parmakları ilkel silahın tetiğinin üzerindeydi. "Hangi karın için buradasın?"

Parmakları kalbimin tam orta yerindeydi. Bastırdığı an kan revan içinde kalacaktım.

Biran kan ter içindeydi. Hemen arkasında duran Mestan yaklaşan alevleri ceketiyle söndürmeye çalışıyordu ama boşa bir çabaydı. Alevler azgın ve aç bir boğa gibi giderek büyüyordu. Biran paçalarının tutuşmak üzere olduğunu umursamıyordu. Safir mavilerinde ayaklarının dibindeki alevlerden daha büyüğü, daha tehlikelisi vardı. Dudaklarını araladı ama her ne söyleyecekse öncesinde ezeli düşmanının ellerindeki küçük kız kardeşime baktı.

"Önce onu bırak," dedi, bakışlarına yoldaşlık eden korkunç bir sesle. "Sonra seninle hesaplaşırız. Teke tek, silahsız."

Biran'ın yapmak istediği şeyi istemiyordum. Diğer yandan Temur gibi birinin zaten bu teklifi kabul etmeyeceğini biliyordum.

"Karıştırıyorsun, lider. Burada seçenekleri sen değil, ben sunacağım. Tabii önce soruma cevap vermelisin." Başını kaldırabildiği kadar kaldırdı ve sordu. "Hangi karın için karşımda olduğunu söyleyeceksin. Ölmeden önce son kez benim yüzümü gören Melina'nın intikamı için mi? Yoksa sahte karının minik kardeşini kurtarmak için mi? Hangisi?"

Biran'ın sıktığı yumrukları patlamak üzere olan birer balon gibi görünüyordu. Kavislenen çene hattında gezinen zebanilerini görebiliyordum. Şişen göğsü az sonra göğsünü

CamScanner ile tarandı

yaracak yarık göğsünden fışkıran zebaniler ellerini Temur'a uzatacaktı.

Temur Alizen'in istediği de buydu.

"Biran, lütfen..." Titreyen bakışlarım beni bulmayan gözlerinde dolaşırken ona yalvarıyordum. "Lütfen söylediklerini duyma. Git buradan..."

"Bu da bir seçenek," dedi Temur. "Kızıma kulak verip buradan git. En azından yaşarsın."

Biran'ın attığı öfkeli koca adım, Temur'a istediğini verdi.

Her şey bir saniye içinde oldu. Biran adımını bir balyoz gibi yere çarptı. Temur tetiğe yüklendi. Parmaklarım siyah su damlası kolyeyi sardı ve kurşun yuvasından firar ederken canhıraş bir çığlık kopardım.

Kolye parmaklarımı kızgın bir demir gibi yaktı.

Parmaklarım kolyeye yapışmıştı. Tıpkı Diana'nınkiler gibi...

Bir an için, sadece bir an için yok oluş sırasının bende olduğunu düşündüm ama bundan daha mühim bir şey vardı. Biran.

Acı, bana yeni bir çığlık attırdığımda, ışık hızıyla ilerleyen kurşun gözlerimin önünde dondu. Nefesimin sesi yükseldi, yükseldi. Neredeyse kulak zarımı patlatacağını hissettiğim an nefesimi tuttum.

Kurşun ters döndü.

Yükseldi.

Yeniden hareket ettikten bir salise sonra Temur Alizen'in iki kaşının ortasına saplanıp kalmıştı.

Temur'un hareket yetisini kaybeden elleri kardeşinin üzerinden kayıp gitti. Bedenim, bana hayatımın kötülüğünü yapan adamla aynı anda devrildi. Her şey zifiri karanlığa bulanmadan evvel, onun fenni yutan koyu yeşil gözlerini gördüm.

CamScanner ile tarandı

...ve ... peşinden kül olup gitti.

* * *

Gözlerimi açtığımda, Alaz kollarımda uyuyordu. Ağzının kenarında biriken sütten yeni emdiğini anlamıştım ama o anı hatırlamıyordum. Sanırım bunun sebebi yine Biran'dı. Oğlumuz kıpırdadığı an uyanıyor, ben uyanmadan onu aramıza alıp beslenmesini sağlıyordu. Gülümsedim ama bu çok uzun sürmedi. Rüyamda yine o korkunç geceyi görmüştüm. Daha kötüsü içim adını koyamadığım zehir zemberek bir hissin gölgesinde sıkışıp kalmıştı. Yine.

Kırk üç gün olmuştu.

Kırk üç gece ve kırk üç sabah...

Üzerinden onca zaman geçmesine rağmen, o gün bilincimi kaybetmeden önce yaşadığım her şey belleğimde yerli yerinde duruyordu.

Burnum ısınarak sızladı.

Gözlerim kaynar yaşlarla doldu.

Hayır, kendimi suçlamıyordum. Yapmam gerekeni yapmıştım. Zaman geriye aksaydı ve ben yine o korkunç anın kucağına düşseydim, yine aynısını yapardım. Şüphesiz. Biran için kendimi o kurşunun önüne atmam ihtimaldi ama onu kaybetmem bir ihtimal değildi. Olamazdı.

Yine de göğsümün ortasına devasa bir kaya gibi oturan ağırlığı oradan nasıl kaldıracağımı bilmiyordum. O ağırlığın, ruh gücümle yok ettiğim Diana ve Temur'a ait olduğunu biliyordum. Bilmediğim, beni ne zaman terk edeceğiydi...

Alaz'ın minik dudaklarından çıkan baloncuk sesiyle uyandığını anladım. Sarılı olduğu krem rengi pikesinin içinden gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. Gözleri... Babasınınkinden biraz daha büyüktü ve rengi birkaç ton daha

CamScanner ile tarandı

açılmıştı. Son zamanlarda iyice büyümüştü. Onu görenler yalnızca iki aylık bir bebek olduğuna inanamıyordu. Tüm bunların arasında en hayran olduğum yeri yanaklarıydı. Her ikisi de o kadar dolgundu ki kucağıma aldığım zamanlarda sarkıyordu.

"Gel buraya..." Ona kollarımı uzattığım andan itibaren gülümsemeye başladı. Kucağımda olmaya kelimenin tam anlamıyla bayılıyordu. Kokusu burnumun dibindeyken ben de kafamın içinde dolanan tüm olumsuzluklardan uzaklaşıyordum. "Ooo... Bugün biraz daha ağırsın sanki... Sadece anne sütüyle bunu nasıl başarıyorsun?" Göğsüme yasladığım an kafasını yanağıma gömerek emecek bir şeyler aradı. İşte bu yeterince komikti. "Hey, dur. Şimdi olmaz. Ağzın hâlâ süt kokuyor küçük adam."

İçerden bir şeylerin devrilme sesi geldiğinde kaşlarımı çattım. "Sanırım baban ve teyzen yine oyun oynuyor." Oğlumla birlikte yataktan çıktım. "Gel hadi, yanlarına gidelim."

Koridoru geçtiğimde, görmeye bir süredir alışık olduğum görüntü karşımdaydı. Biran'ın omuzlarında oturan Gülnur ellerini çırparken geriye attığı elleriyle onu belinden sıkıca kavrayan Biran evin içinde koşuyordu. Gülnur, daha hızlı olması için koca omuzlardan sarkan bacaklarını oynatıyordu. Her nasıl oluyorsa Gülnur ile oyun oynamaya başladığında, yaşı onun yaşına düşen Biran, evde bir şeyleri kırıp dökme pahasına hızını artırıyordu.

"Hey! O vazoyu yeni almıştım."

Biran sesimle birlikte koşmasına son verdi ve başını yukarı kaldırdı. İkisi de suç işlemiş bir çocuk gibi birbirine bakarken çok komik görünüyorlardı.

"Neyse ki çok acıktım. Bu yüzden sizi paylama işini sonraya bırakacağım."

Hazır olan kahvaltı sofrasına baktım. Her sabah birlikte hazırlıyorlardı.

CamScanner ile tarandı

Hâlâ Biran'ın omuzlarında olan Gülnur, işaret diliyle Alaz'ı sevmek istediğini söyledi.

Kollarım dolu olduğundan, anlayabilmesi için yavaşça konuştum. "Bebeği sevmek için önce oradan inmen gerekiyor."

Biran "Hoop!" diyerek küçük kızı yere indirdi. Gülnur, iki kuyruklu saçlarını savurarak yanıma koştu ve Alaz'ı ayaklarından çekiştirmeye başladı. Gülnur nazik değildi ama Alaz bundan çok hoşlanıyordu. Oğlumu dikkatle teyzesinin kucağına verdikten sonra hep birlikte kahvaltı masasına geçtik. Emzirdiğim için çok sık acıkıyordum ve her oturuşta hiç de az yemiyordum. Sırf bu yüzden birkaç kilo almış olabilirdim ve Biran'ın söylediğine göre o birkaç kilo kalçamda toplanmıştı.

Evet, kocam edepsiz bir adamdı.

"Ülkemin en güzel kadınının bu sabah turta yemek isteyebileceğini düşündüm," dedikten sonra tabağıma iştah kabartan birkaç turta bıraktı.

"Kesinlikle." Büyük bir lokma alıp iştahla çiğnedim. "Hımm... Harika olmuş. Yapıyorsun bu işi."

Gülnur, bebeği masadaki pusetine bıraktıktan sonra ellerini kaldırıp kendisinin de yemek istediğini belirttikten sonra Biran önüne üç tane turta bıraktı. Gülnur turtaları kısa süre içinde bitirip birkaç tane daha aldı. Onu hiç görmediğim kadar iştahlıydı. Bir yetişkin kadar yiyordu ama garip bir şey vardı; o kadar yemesine rağmen hiç kilo almamıştı. Aksine geldiğinden beri neredeyse beş kilo kaybetmişti. Bu durumu Mirel aracılığıyla Dora'ya sormuştum ve gelen cevap içimi rahatlatmıştı. Dora, kardeşimin bünyesinin yeni bir dünyaya adapte olmaya çalıştığını ve bu yüzden zayıfladığını söylüyordu ama bu durumun bir an önce son bulmasını istiyordum.

Öte yandan olaydan birkaç gün sonra Gülnur ile ancak konuşma fırsatımız olmuştu. Anlattığına göre ortadan

CamScanner ile tarandı

kaybolduğum ilk zamanlar herkes perişan olmuştu. Babam uzunca bir süre kendine gelememişti, annem karakolun kapılarında yatmıştı ama bir gün... Umutlarını kaybetmişlerdi. Evin ortasına büyük bir fotoğrafımı asıp hayatlarına kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Gülnur, babamın hâlâ geceleri gizli gizli fotoğrafımın önünde ağladığını söylemişti. Bu, kalbime o kadar dokunmuştu ki bir süre kardeşimin küçük bedenine sarılıp içimi çeke çeke ağlamıştım.

Hâlâ aklıma her geldiğinde ağlıyordum.

Sonra Gülnur'a buraya nasıl geldiğini sormuştum ancak o noktada ellerini indirmişti. Daha sonra birkaç kez daha sormayı denesem hepsi yanıtsız kalmıştı. Ancak Biran, kardeşimin hazır olduğunda her şeyi anlatacağını söylediğinde sorgulamayı bırakmıştım. Yaşadığı belirsiz bir travma vardı ve irdeleyerek büyütmek istemiyordum.

Tüm bunların yanında içime bir nebze su serpen bir bilgi de edinmiştim. Gülnur, büyük bir mutlulukla tüm ailemizin artık iyi olduğunu anlatmıştı. Hayırseverin biri evlerinden birini ailemize bağışlamıştı. Bununla da kalmayarak babamın ve Gülnur'un tedavi masraflarını üstlenmişti. O kişinin kim olduğunu bilmiyordum ama her kim ise hayatımın sonuna kadar büyük bir minnet duyacaktım.

"Yine hangi düşünce bataklığına saplandın?"

Bir süredir çatalla işkence ettiğim turtayı tabağıma bıraktıktan sonra Gülnur'a baktım. Bir yandan turtasını yerken bir yandan da Alaz'a şirinlik yaparak onu güldürüyordu.

"Biliyorsun..."

Masanın üzerinde öylece duran elimi avuçlarının arasına aldı. "Boşuna endişeleniyorsun. Dora nedenini söyledi. Yakında düzelecektir."

"Biliyorum ama engel olamıyorum," diye fısıldadım. "Belki de ailemizi özlediği için oluyordur."

CamScanner ile tarandı

çırdı. "Bunun hakkında hiç konuşmadık. Rozelin, bencillik etmeyeceğim. Biliyorsun. İstediğin zaman keşif için mağaraya gidebiliriz."

"Elbette biliyorum." Ancak ne yapacağımı bilmiyordum. Büyücü Bor'un yönlendirdiği mağaraya gittiğimde, doğru geçişi bulamazsam bir daha buraya geri dönemezdim. Oğlumu ve sevdiğim adamı göremezdim. Bu yüzden mağaraya gitme işini hep ertelemeyi seçiyordum ama Gülnur her ne kadar yanımda mutlu da olsa annemi ve babamı çok özlüyordu.

"Kararın ne olursa olsun sana destek olacağım. Ne olursa olsun..."

Burukça gülümsedim. "Teşekkür ederim. Desteğin benim için çok önemli. Yolum olmadan yolumu bulamam, değil mi?"

Parmakları avucumun içine kaydı, nazikçe okşadı. "Çok fazla şey yaşadık, sonrasında baş başa kalamadık."

Başımı salladım. "Evet. İki çocuğa ebeveynlik yapmak zormuş."

"Bir günlüğüne firar etmeye ne dersin?"

"Nasıl olacak bu? Alaz daha çok küçük. Hava da çok soğuk, bir yerlere gitmek için doğru zaman değil."

Oturduğum sandalyenin bacağını yakalayıp beni hızla kendine çektiğinde, atacağım çığlığı son anda bastırdım. Sandalyelerimiz birbiriyle çarpıştığı an neredeyse dudaklarımız da çarpışacaktı.

"Ne yapıyorsun!" diye fısıldadım heyecanla. "Çocuklar burada..."

"Farkındayım," dedi, belki biraz hayıflanarak. "Uzun zamandır çocuklar burada ve ben karımı çok özlüyorum."

Ah, ben de onu çok özlüyordum. Yanı başımda olmasına rağmen...

CamScanner ile tarandı

"Aklında ne var?"

Başını omzuma eğdi, boynuma hafif bir öpücük bıraktı. "Bir gece için çocuklarımızı bizimkilere emanet edeceğiz."

Gözlerim telaşla açıldı. "Hayır! Alaz henüz emiyor."

"Sağıp bırakabilirsin. Sadece bir gece..."

"Ama... Gülnur derdini nasıl anlatacak?"

"Perla işaret dilinde oldukça iyi. Ayrıca Efraim de Gülnur ile hiç konuşmadan gayet iyi anlaşıyor."

"Ama..."

Parmağını dudaklarıma bastırıp "Ama yok," dedi. "Seni özlüyorum ve bu dayanılmaz olmaya başladı."

Omuzlarımı indirip "Benim için de..." diye itiraf ettim.

Parmakları yavaşça kaydığı çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarıma kaçamak bir öpücük kondurdu. "Bu gece benimsin sarışın." Geri çekilirken göz kırptı. Kesinlikle tüm evrenin en etkileyici adamıydı. "Ve daima..."

CamScanner ile tarandı

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bağ"

Bana bakışını seviyordum.

Bana dokunmasını, beni öpmesini, beni korumasını seviyordum.

Kalbinin içinde hissetmeyi ve ellerimin avucunun ortasında kaybolmasını seviyordum.

Yaklaşık kırk dakikadır seyir hâlindeydik. Yaklaşık kırk dakikadır gözlerimi yüzünün sağ köşesinden ayırmamıştım. Onu tahmin ettiğimden daha fazla özlemiştim. O kadar ki evden çıkarken tereddütle bıraktığım bebeğimi ve kardeşimi şu saniyelerde daha az düşünür olmuştum. En azından kendilerine güvenmemi söyleyen Efraim ve Perla'ya istediklerini vermekte bir sakınca görmüyordum.

"Hedefimize neredeyse ulaşmak üzereyiz," dediğinde, başımı yasladığım yerden ayırmadan onu izlemeyi sürdürdüm. "...ve sen hâlâ nereye gittiğimizi sormadın. İyi misin?"

"Oldukça..."

Kısa bir süre için yoldan ayırdığı bakışlarını bana çevirdi ve ne yaptığımın farkına vardı. "Senin için hoş manzaraya sahip bir yer seçmiştim ama sanırım buna ihtiyacın yok."

İnkâr edeceğimi düşünüyorsa yanılıyordu. "Kesinlikle yok."

"Benim de yok."

CamScanner ile tarandı

Cevabı soran tarafından bilinen sorular vardır; şimdi onlardan birini soracaktım. "Neden senin de yok?"

Kıvrak bir manevrayla arabayı taş zeminden ayırarak kumlarla buluşturduktan sonra "Ben manzaramı yanımda taşıyorum," dedi.

Kalbimden mide boşluğuma doğru ılık, iç titreten bir his akıp gitti. Ancak araba yavaşladığında kızıl bir denizin kıyısında olduğumuzu anlayabildim. Denizin sığ kısmının oldukça açık renkte olmasına karşın, su derinleştikçe kızıl renk koyulaşıyordu. Görebildiğim son nokta büyük bir kan birikintisine benziyordu. Kum taneciklerı ise kızılın koyulu açıklı tonlarının ahenkli karışımından oluşmuştu. Her bir tanesi tüm değerli taşlardan daha parlaktı.

Duvarlarının tamamı iri taşlardan oluşan küçük bir evin önünde durduk. Evin sol duvarına vuran dalgalar o kısmı ıslatmıştı; güneş ışığı tam o noktaya vurarak ışıltılı bir görüntü mahal veriyordu. Karşımdaki görüntü bir kartpostal niteliğindeydi.

"Hoşuna gitti mi?"

Gözümü evden ayırmadan başımı salladım. "Çok güzel."

"Bir de içini gör." Aşağı inip arabanın ön kısmından dolandı ve kapımı açtı. Elimi avucuna bıraktıktan bir dakika sonra taş evin içindeydik. Yalnızca bir odadan oluşuyordu. Kapıdan girince tam karşıda kalan duvar boydan boya ahşap dolaplarla kaplanmıştı. Hemen önünde ise taş bir ada tezgâh vardı. O kısım mutfaktı. Sol kısımda büyük bir kanepe ve bol tüylü, krem rengi, simetrik bir halı; üzerinde kütükten bir sehpa vardı. Sağ kısımda ise yukarı uzanan ahşap merdivenler yer alıyordu. Merdivenleri takip ederek bakışlarımı yukarı çıkardım; o kısımda açık bir yatak odası oluşturulmuştu. Ahşap korumalığın ardında büyükçe bir

CamScanner ile tarandı

yatak, yatağın ayakucunda küçük bir dolap vardı. Hepsi bu kadar...

Bu küçük taş evde yalnızca ihtiyacımız olan eşyalara yer verilmişti.

Biran mutfağa doğru yürüyüp dolaplardan birini açarken "Üzerini değiştirmelisin," dedi. "Birazdan içerisi epey sıcak olacak."

Utanarak kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten edepsizsin."

Dolaptan her ne alacaksa vazgeçerek bana döndü ve koltuğun yanındaki -varlığını ne yazık ki henüz fark ettiğimmini sobayı gösterdi. "Sobayı yakacağım." Dudaklarının bir kısmı kıvrıldı. "Sen ne anladın?"

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Az önceki utancım bir hiçti. Onca şey yaşamıştık ama hâlâ bir şekilde karşısında yerin dibine girmeyi başarıyordum. "Hiç." Koşar adımlarla merdivenleri çıktığımda gözlerime inanamadım. Yatağın üzerinde kırmızı bir elbise beni bekliyordu; kırmızı ve oldukça mini...

Gelirken yanıma neden hiçbir şey almamı istemediğini şimdi anlıyordum. Görünüşe göre o tüm hazırlığı öncesinden yapmıştı. Kabanımı çıkarıp korkuluğun dibinde bulunan ayaklı askılığa astıktan sonra elbiseyi aldım ve bulunduğum odanın içindeki ufak banyoya girdim. Elbise bedenime özel olarak dikilmişçesine tam oturmuştu. Kumaşı satendi ve hem bir gece elbisesine hem de bir geceliğe benziyordu. İnce askıları omuzlarımdan akıp giderken kesimi kalçama kadar dar olarak uzanıyordu. Sonrası ise en ufak hareketimde kalçalarımı açıkta bırakacak kadar boldu. Özel olarak seçtiğini düşünerek gülümsedim. Toplu olan saçlarımı açtım. Evden çıkmadan hemen önce banyo yaptığım için hâlâ biraz nemli sayılabilirlerdi. Mirel'den aldığım kırmızı renkli kremi dudaklarıma yedirdikten sonra banyodan çıktım. Aydınlık

CamScanner ile tarandı

hava yerini loş bir ışığa bırakmıştı. Korkuluğa yaklaştığımda, aşağıdaki manzara oldukça cezbediciydi; alevleri iri deliğinden fışkırarak yanan soba, kütüğün üzerindeki mumlar, birkaç çeşit meze, bir içki şişesi ve iki dolu kadeh...

Çıplak ayaklarımla basamakları yavaşça inerken burnuma hoş ve sıcak bir koku çalındı. Çok geçmeden kaynağını anladım; sobanın üzerine serpiştirilen ve ağır ağır yanan otlardan geliyordu.

"Güzel kokuyor." Mutfaktaydı ve yönü dolaplara dönüktü. Sesimi duymasıyla birlikte bana döndüğünde, bakışları elbisemde donup kaldı. Ancak yarım dakika sonra elbisenin bedenimdeki duruşunu inceleyebildi. Sonra hayranlığını belirten kısa bir ıslık öttürdü.

"Hayal gücüm gerçekten zayıfmış."

Yanaklarım gerilmek için can atsa da ciddi kalmaya gayret ettim. "Burasının anlık bir plan olduğunu sanıyordum," dedim önce dolu sehpaya ardından da üzerimdeki elbiseye bakarak. "Görüyorum ki bir süre önce planlanmış."

"Uzun bir süredir," diye onayladı beni. "Aslını istersen... Bu ev benim değil."

"Kimin öyleyse?"

Ayağa kalkarken gülümsüyordu. "Senin." Karşımda durdu, elimi tuttu ve ağır ağır kaldırarak üzerine hissedilir bir öpücük kondurdu. "Oğlumuzu doğurduğun için sana teşekkür etmek istedim."

"Biran ben..."

"Sen hak ediyorsun. Daha fazlasını... Ama biliyordum, yalnızca ikimize ait, tek göz bir ev seni koca bir şatodan daha mutlu edecekti."

Mutluluk gözlerimin dolmasını sağladı. Hadi ama... Ben bu kadar sulu gözlü biri değildim.

"Bak, haklı çıktım," diye devam etti. "Hediyeni seveceğini biliyordum."

CamScanner ile tarandı

Kollarımı boynuna dolamak için parmak uçlarımda yükseldim. "Teşekkür ederim Biran. Sen harika bir adamsın."

Kolları belimi sararken başını hafifçe geri çekerek burnumdan öptü. "Yine yanlış söyledin. Üzgünüm, bu kez sen düzelteceksin."

Daha fazla gülümsedim. "Pekâlâ... Sen âşık bir adamsın ve ben âşık bir kadınım."

Onu öptüm. Dudaklarımı uzun uzadıya dudaklarında bekletirken, hissettiğim şey evrendeki hiçbir şeyle ölçüşemezdi.

Beni nefessiz bırakacak bir tutkuyla öpmeye başladı, elleri de uslu durmadı. Elbisem bu konuda ona istediği izni veriyordu. Kendimi ona yasladım ve beni ele geçirmesine izin verdim. Bizi koltuğa ulaştırdı, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan uzaklaştı.

"Seni bu elbisenin içinde daha uzun izlemek istiyorum." Bu onun için yeterince zordu.

"Tekrar giyebilirim."

Gülümsemesi kesinlikle seksiydi. "Fırsat bulabileceğini sanmıyorum."

"Öyle mi? O halde geri çekil ve beni bu elbisenin içinde daha fazla izle."

Neredeyse üzerimdeydi. Uzaklaşmak için herhangi bir hamle yapmadı.

"Söylemesi kolay."

Kısa ama sesli bir şekilde gülümsedikten sonra doğrularak onu omzundan hafifçe ittim. "Neden bize içki doldurmuyorsun? Ayrıca ben acıktım."

Elbisemin açıkta bıraktığı tenimi giderek daha fazla kısılan gözleriyle izledi. "Ben de öyle."

Zordu. Onu anlıyordum ama bu kadar utandırılmanın karşılığında kesinlikle ilk adımı atan taraf ben olmayacaktım. "İçki."

CamScanner ile tarandı

Yutkunarak geri çekildi. Şimdi ikimiz de oturuyorduk. Şişeye uzanmadan önce duraksadı. Sonrasında ellerini kazağının eteklerine götürdü ve yukarı kaldırdı. Kazağı nereye bıraktığına bakamadım çünkü bakışlarım, siyah kemik atletinden görünen kaslı ve bronz sırtına kilitlenmişti.

Bu adil değildi.

Aslında... Üzerimdeki elbiseye bakılırsa şartları eşitlemişti.

Ona uzanmak için büyük bir istek duyan ellerimi engellemek için birbirine kenetledim. Bunu yaparken bile omuzlarına ve geniş göğsüne bakıyordum.

Kadehleri doldurmaya başladı. Elleri mi titriyordu?

Dudaklarının arasında anlayamadığım birkaç kelime yuvarladıktan sonra kadehlerden birini bana uzattı. Aldım, dudaklarıma yaklaştırırken bir damla gerdanıma damladı ve göğüslerimin ortasına doğru yol aldı.

Kesinlikle yanlışlıkla olmamıştı.

Ona baktığımda, yutkunduğunu gördüm. Bu dünyanın en yavaş yutkunuş biçimiydi.

Sessiz ve derin bir nefes aldığına şahit oldum. İçkisinden bir yudum aldığında, kadehte ikinci bir yudum kalmamıştı. Bakışlarım, girişiğimiz bu arsız oyunda bana ihanet ederek dudağının sol çukuruna takıldı; orada içkinin yarattığı küçük bir ıslaklık vardı. Bunu anında fark etti! Dilini hafifçe dışarı çıkardı ama o ıslaklığa götürmeden önce tüm altdudağında yavaş yavaş gezdirdi. Bunu yaparken doğrudan gözlerime bakıyordu. İçimde bir şeylerin alev almasına engel olamadım. İhtiyatlıydı. Ne yaptığını biliyordu ve bu son derece tahrik ediciydi.

Siktir! Galiba yenilecektim.

Deli gibi yenilmek istiyordum!

Kadehi bir kenara fırlattığım an ellerini belime uzattı. Aynı anda birbirimizin dudaklarını bulduk. Beni kucağına

CamScanner ile tarandı

çekerken büyük bir açlıkla öpüşüyorduk. Bu muhteşemdi. Bana hissettirdikleri tek kelimeyle muhteşemdi!

"Sen kazandın!" dedi boğuk sesiyle, öpücüklerinin arasından.

"Hayır," karşılığını verdim, aynı boğuklukla. "Kazanan sensin."

Beni koltuğa yatırıp üzerimdeki yerini alınca "Kazanan aşk," diye mırıldandı.

Dudakları boynuma inerken gülümsüyordum. "Kazanan aşk..."

En fazla on saniye sonra kırmızı elbisem artık benimle değildi. Biran'ın üzerindeki birkaç parça da benim tarafımdan odanın bir yerlerine gönderilmişti. Tenlerimiz tutkuyla kucaklaşırken, cayır cayır yanan soba içeriyi sıcak hâle getirse de birbirine karışan terlerimizin oluşum nedeni değildi.

Hızlı, arzulu ve her zamankinden daha sertti. Bir ahtapot gibi tüm uzuvlarımı ona dolamıştım ve hâlâ yetinemiyordum. Zaman bizim için ışık hızıyla ilerlerken mumlar birer birer söndü ve içeride yalnızca sobadan taşan alevlerin ışığı ile çıtırtıları kaldı; bir de o çıtırtılara karışan soluksuz soluklarımız...

"Kalp atışlarım beni öldüreceğini söylüyor," derken hâlâ benimleydi. Benden ayrılmasını istemiyordum, tek bir an bile...

"Ya benimkiler?" Yarı kapalı gözlerimin ardında dağınık saçları, alnındaki ter damlacıkları ve kızarmış dudakları vardı. Resmen, sevişirken dahi onu izlemek istiyordum.

Kendini geri çekip yeniden benimle buluştuğunda, bacaklarım titredi. "Benim için deli olduğunu söyledi, az önce..."

"Hımm... Başka? Başka ne söyledi?"

"Başka... Kulağını kalbime bastırdı. Kulağının yerini dudakları aldı ve dudakları yakınlardaki başka noktalara

CamScanner ile tarandı

da ulaştığında neredeyse çığlık atacaktım. "Daha fazlasını istediğini söylüyor."

Kollarımı başımın üzerine kaldırıp bedenimi yay gibi gerdim. "O halde bana daha fazlasını ver."

Kendini geri çekti. Dudaklarından erkeksi bir inilti dökülürken benimle öyle tutkulu bir hamleyle çarpıştı ki bu kez çığlığımı kendime saklayamadım.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Sabahın ilk ışıklarına kadar birçok yerdeydik; koltukta, yerde, ada tezgâhta, yatakta korkuluklarda...

Kendimi son kez yatağa bıraktığımda, tüm kemiklerim ağrıyordu. Kulaklarımızda, boşalan şişenin merdivenlerden aşağı yuvarlanışının sesi kalırken ağırlaşan gözkapaklarımıza inat Biran hâlâ benimleydi...

* * *

Ayağımın ucuyla suya dokunduğum an ürperdim. "Çok soğuk! Bence tekrar düşünmeliyiz."

Kalçasına kadar içinde olduğu kızıl denizden bana yılgın bakışlar attı. "Onca zorluğa göğüs ger, sonra deniz biraz soğuk diye ağla." Çenesini buruşturup tek kaşını havaya dikti. "Cesur olduğunu düşünüyordum."

"Hadi oradan! Zaten öyleyim."

Elimi bel çukuruma yerleştirdiğimi, Biran oraya bakınca anladım. "Göster o halde." Parmaklarıyla ona doğru ilerlememi işaret etti. "Hadi."

Beni hırslandırmayı başarmıştı ama kocaman bir gerçek hâlâ karşımda el sallıyordu; ben soğuktan nefret ederdim!

"Eğer on saniye içinde yanımda olmazsan..."

CamScanner ile tarandı

"Eee?"

Beyaz, ipli bikininin içindeki bedenimi baştan aşağı süzerken dudaklarında yine aynı gülümseme can buldu. "Yanına gelip seni ıslak kumların üzerine yatıracağım. Sonrasını tahmin edersin..."

"Sapık!" diye bağırdım ama biliyordum, dediğini yapardı. Hatta büyük bir zevkle yapardı! Yenilmişlikle omuzlarımı indirip suyun içine doğru büyük bir adım attım. "Uzaklaş, geliyorum."

Alaycı bakışlarına daha fazla dayanamadım. Attığım hızlı birkaç adımın ardından kendimi soğuk suyun kollarına bıraktım. Soğuktan kesilen nefesim, onun kollarına kavuştuğum an düzene girdi. Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline dolayarak titreyen bedenimi ona yasladım.

"Siktir! Çok soğuk."

Omzundaki başım sesli gülümsemesiyle sarsıldı. "Benim küfürbaz karım."

Yüzüme düşen ıslak saçlarımı sinirle geri ittim. "Denize girmek iyi bir fikir değildi."

Parmakları sırtımda dolaşmaya başladı. "Çıktığında aynı fikirde olmayacaksın."

Yavaş yavaş derine doğru ilerlerken suya alışmaya başlamıştım. Birkaç dakika içinde soğuk tenimden silinip gitti ve onunla birlikte yüzmeye başladım. Bunu yapmayalı uzun zaman oluyordu. En son denize girdiğimde, Gülnur'a yüzmeyi öğretmiştim. Bebeğim, sudan o kadar ürkmüştü ki bir an olsun yanımdan ayrılmamıştı. Birlikte kıyıda oturan anneme ve babama el sallamıştık. Özlenen günlerdi...

"İyi yüzüyorsun?" Attığım kulaçlara bakarak beni takdir etti. "Nereden öğrendin?"

"Biz küçükken tüm yaz tatilini köyde geçirirdik. Oradaki evimiz gölün çok yakınındaydı."

CamScanner ile tarandı

Aklına her ne geldiyse şefkatle gülümsedi. "Çocukluğunu merak ediyorum. Bir fotoğrafının olmasını isterdim."

Bu isteği karşısında içimin burkulduğunu hissettim. "Belki... Belki bir gün görürsün."

Cevap vermeden suya daldı. Ne tarafa gittiğini gözden kaçırıp onu aradığım esnada bacaklarımın arasında bir hareketlilik hissettim. Ne olduğunu anlamadan önce ayaklarım sonra da tüm nedenim yükselerek sudan uzaklaştı. Attığım çığlığı üzerinde olduğum omuzlarına tutunma çabamı takip ederken "Biran!" diye bağırdım. "Seni alçak! Bunu yapacağını neden söylemedin?"

"Söylesem bu kadar eğlenemezdim."

"Eğleniyor musun?" diye sormamla birlikte hızlı adımlarını kıyıya yönlendirdi. "Hey! Ne yapıyorsun?" diye sordum ama cevap vermek yerine daha da hızlandı. Kumsala ulaştığımız an sırtımı nazikçe kumlarla buluşturdu. Kalçamdan aşağısı tamamıyla suyun içindeydi ve daha da müthişi Biran yeniden üzerimdeydi.

"Şimdi eğlenmeye başladım."

Bikinimi üzerimden sıyırdığı saniyelerde parmaklarım üzerindeki tek parçaya ulaşmak üzereydi. Ona yeniden kavuşurken kulağıma fısıldadı. "Çıktığında aynı fikirde olmayacağını söylemiştim..."

* * *

Hava kararmak üzereydi ve evimize neredeyse yaklaşmıştık. Yol boyunca birbirimize bakıp tebessüm etmemizin altında pek de masum olmayan sebepler yatıyordu. Harika bir gün geçirmiştik. Sona erdiği için üzgündüm ama az sonra ufaklıklara kavuşacağımdan dolayı heyecanlı hissediyordum. Alaz'ımın kokusunu, kardeşimin her an gözümün önünde olan varlığını fazlasıyla özlemiştim.

CamScanner ile tarandı

Eve girer girmez Perla oğlumu kollarıma verdi. Gülnur da Biran'ın kucağına atladı. Ufaklıkları kapının ağzında uzunca sevdik. Alaz beni gördüğü andan itibaren dudaklarını yalamaya başlamıştı. Biran bu duruma ciddi olmayan bir ses tonuyla söylenerek, Gülnur'u indirdi ve oğlunu kucağına aldı. Alaz, babasını görmenin heyecanıyla bacaklarını sallarken babası oğluna hayranlıkla ve duygulu gözlerle bakıyordu.

"Ablaya gelmek yok mu?" diye konuşurken ellerimi de işaret dili için kullandım. Gülnur hemen bu kez de benim kucağıma atladı ve birlikte koltuklara geçtik.

"Umarım sizi fazla yormamışlardır."

Efraim uykusuz olduğu her açıdan belli olan gözlerini kapatarak bitik bir vaziyette arkasına yaslandı. "Ağzımıza sı..."

"Efraim!" Perla gözlerini büyüterek yaptığı uyarıdan sonra gülümseyerek bize döndü. Oysa onun da gözleri hiç uyumadığını ele veriyordu. "Gayet güzeldi. Alaz uyumak istemese de hiç mızmızlık yapmadı."

"Oğlum..." Babasının kucağında etrafa gülücük saçan ve hiç uykulu görünmeyen bebeğime baktım. "Neden uyumalarına izin vermedin?"

Alaz sanki sözlerimi anlamış gibi daha fazla gülümsedi. O sırada Efraim'in aklına her ne geldiyse gözlerini açıp sırtını yasladığı yerden ayırdı. "Lider, belki yeri değil ama bilmen gereken bir şey var."

"Seni dinliyorum."

Efraim ve Perla birbirlerine baktılar. "Kraliçe Nivera sabah baş yardımcısını gönderdi. Yarın Perla'yı aldıracağını bildirdi." Yumruğunu sıkarak "Sebebini anlamışsındır," dedi.

Biran anlamıştı. Ben de öyle... Kraliçe Nivera bu eve son geldiğinde, Perla'yı kendi uygun gördüğü bir soylu ile evlendirmek istediğini bildirmişti. Bunun üzerine Biran,

CamScanner ile tarandı

kardeşinin Efraim ile evlenmesine karar vermişti. Efraim ve Perla bu karara ne kadar sevinseler de Diana ve Temur'un yok olduğu o korkunç geceden sonra konusu dahi açılmamıştı. Keza olanları işiten Nivera'dan da bu zamana dek ses çıkmamıştı. Muhtemelen suların durulmasını beklemişti ve onun için sular bu sabah durulmuştu.

"Demek sevgili annem yarın Perla'yı aldıracağını söyledi..." Biran, bir eliyle oğlumuzu tutarken diğeriyle sakallarını sıvazladı. "Sorun yok. Gelebilirler."

"Ne demek, gelebilirler!"

"Efraim, sakin ol. Gelebilirler, dedim. Bırak gelsinler. Burada alabilecekleri bir Perla olmayacak."

"Ağabey, ne demek bu?"

Biran'ın aklında her ne varsa duymak için sabırsızlanıyordum. "Günün ilk ışıklarıyla Dora'nın kulübesine gidin. Büyücüyü oradan alıp şifacı Voran'a götürün. Dora nikâhınızı kıyacak, Voran da şahidiniz olacak."

"A... Ama..." Perla sevinmek ve şaşırmak arasında gidip geldi. "Böyle bir şeyi göze alabilirler mi?"

"Adımı vermeniz yeterli," dedi Biran. "Sonrasında içinize sinecek bir tören düzenleriz."

"Ama..." Bu güzel kararın içinde bir burukluk vardı. "Böyle güzel bir şeyi yalnız mı gerçekleştirecekler? Yanlarında olmayacak mıyız?"

"Öyle olmak zorunda. Bu işe adım karşılaşırsa ben de yargılanırım. Kraliçe haklı, Perla öncelikle onun sorumluluğunda..."

"Anlıyorum."

Yere eğilmek üzere olan bakışlarımı yakaladı. "Sıkma canını. Dediğim gibi... Bilahare diledikleri gibi törenle kutlarız."

"Kutlarız ya!" Efraim'in gülümsemesi tüm yüzünü sararken sevinçten yerinde kalamadı. Ayağa kalktığında bir

CamScanner ile tarandı

an için dans edeceğini düşündüm. Edecekse bile kapı çaldığı için buna zamanı olmadı.

"Mirel ve Mestan gelecekti," dedi Perla. "Kapıyı açar mısın Efraim?"

Efraim, "Ne istersen yaparım," dediğinde, Biran'ın ters bakışlarına maruz kaldı. O bakışlardan kaçarak kapıyı açtı. Mirel ve Mestan da artık bizimleydi.

İçeri girdiler. İyi görünmüyorlardı. Peşlerinden kötü bir haber sürüklediklerini anlamamız uzun sürmedi. Mirel yaklaştı. Elinde bir zarf vardı. Nereden ve kimin için geldiğini biliyordum. Biliyorduk.

"Bildiri geldi." Mirel, elimdeki açık kahverengi, mühürlü zarfı uzattı. Mutsuzdu. Mutsuzluk ikisinin de suratından okunuyordu.

Biran elini uzatmaya yeltendi ama zarfı Mirel'den ben aldım. "İzninle... Ben açmak istiyorum."

Hiç konusunu açmamış olsak da bildiriyi uzun zamandır bekliyorduk. Çünkü o bildiride iki soyluyu yok ettiğim için yargılanacağım mahkemenin tarihi yazıyordu. Bunca gün beklenmesinin sebebi ise oğlumu emziriyor olmamdı. Onların kurallarına göre mucize bir bebek kırk dört gün boyunca aralıksız olarak annesinin sütünü almalıydı. Bu nedenle anne kırk dört gün boyunca korumadaydı.

Bugün kırk dördüncü gündü...

"Anlaşılan o ki Üç Büyükler vakit kaybetmek istememişler." Gülümsemeyi başardıysam da kimse bana eşlik etmedi. "Pekâlâ... Sanırım kimse kaliteli espriden anlayacak gününde değil."

"Rozelin." Biran bakışlarını elimdeki zarftan kaldırmadan konuştu. "Oku, güzelim."

Bunu yapmak istemiyordum. Ne şimdi ne daha sonra...

Zarfı açtım ve içindeki kâğıdı çekip çıkardım. Elimin titremesine izin vermeyecektim. Bunu tek seferde yapacaktım.

CamScanner ile tarandı

"Kıymetli Kraliçe,

Lenoran soylusu Leydi Diana Alte ve Aydınlık Bölge Lideri Temur Alizen'in ölümünden mesul olmanızdan mütevellit yargılanacağınız mahkeme yarın, gece yarısı gerçekleşecektir. Öncesinde, kıymetli Üç Büyüklerin emri ile bizzat evinizden aldırılacağınızı bildiriyorum."

Bildiriyi yazan büyücünün ismini okumayı es geçerek kâğıdı gözümün önünden indirdim. Bu gece yarısı eşimden, evladımdan, kardeşimden, evimden ve dostlarımdan ne kadar ayrı kalacağıma karar verilecekti.

Gülümsedim. "Hazırlanın, galip gelmemiz gereken bir mahkeme daha var!"

* * *

Mahkeme alanı aynıydı. Onlu iki sıra halinde dizilen seyirci oturakları aynıydı. Sağ ve sol alanda karşılıklı olarak bulunan şahit kürsüleri, tam arasındaki sanık kürsüsü ve heyet tahtı aynıydı.

Farklı olan şey; üzerimdeki düşman bakışların fazlalığıydı. Seyirci oturaklarında yerini alan baba Alte, anne Alte ve Steven Alte, beni içeri girdiğim birkaç dakikadır bakışlarıyla binlerce kez öldürmüşlerdi. Sadece onlar da değil; Lenoran'dan gelen soylular da bana bir pislikmişim gibi bakıyorlardı. Biran'ı dinleyip onlarla göz teması kurmamalıydım ama bir şekilde bunu başaramamıştım. Oysa benimle uzun uzun konuşmuşlardı; savunmamın üzerinden onlarca kez geçmiştik. O anları düşünerek atacağım adımların yalnızca beni etkilemeyeceğini kendime hatırlattım. Beni düşma-

CamScanner ile tarandı

nı olarak gören insanlarla göz teması kurarak ihlal ettiğim kurala bir yenisini eklememek için elimden gelenin fazlasını yapacaktım.

Üç Büyükler ve iki büyücü, heyet tahtındaki yerlerini aldılar. Büyücülerden erkek olanını diğer mahkemelerden tanıyordum. Aslında kadın büyücüyü de tanıyordum ve beni esas şaşırtan da bu durumdu. Büyücü Brekta'nın yerine getirilen kadın, Büyücü Bor'dan başkası değildi.

Üç Büyükler, kendileri içeri girdiğinde ayağa kalkan insanların yeniden oturmalarını sağladığı saniyelerde, lider geçidindeki hareketlilikle birlikte başımı o tarafa çevirdim.

Şu an bana Biran'ı görmekten daha iyi gelebilecek bir şey yoktu. Şanslıydım, Biran'ı görmüştüm. Bana güven bakışlarını bakışlarımdan ayırmadan kendisi için ayrılan köşeye geçti. Ana kapıdan giren Mestan ve Mirel'in hemen arkasından Lord Hualp ve Lena mahkeme alanına girdi.

Bu sabah gizlice evlenen Perla ve Efraim yine çocuklarıma bakmak için evde kalmışlardı.

"Kapılar kapatılsın."

Üç Büyüklerin emriyle alana giriş yapılan tüm kapılar kapatıldı. İlk tokmağın kürsüye inmesiyle birlikte tüm fısıltılar kesildi. Yeri öpen beyaz elbiselerinin içindeki Üç Büyüklerden ortada oturanı anormal uzunluktaki parmaklarını, dizlerine uzanan sarımtırak sakallarına götürdü.

"Kıymetli lider, Gece Kraliçesi, lordlar, soylular ve diğerleri... Bugün burada, ülkemizi derinden sarsan iki mühim kaybı açıklığa kavuşturmak, yargılamak ve cezalandırmak için bulunuyoruz. Ancak daha öncesinde, aldığımız bir kararı sizlere paylaşmayı uygun gördük."

Tokmağın ikinci kez kürsüye inmesiyle herkes ayağa kalktı.

Bu kez soldaki ihtiyar söze girdi. "Tam kırk dört gündür Aydınlık Bölge Lenoran, başlarında bir lider olmadan

CamScanner ile tarandı

ayakta kalmaya çalışıyor. Biliyorsunuz, bir bölgenin *lider*siz kalması demek, o bölge için yakın yıkımın habercisidir. Böyle olası hazin bir durumun önüne geçmek için uzun müddet düşündük ve Lenoran'ın başına yeni bir lider getirilmesine karar verdik."

"Kendisi henüz yeni görevinden haberdar olmasa da şu an burada..." dedi, sağdaki ihtiyar. "Aranızda..."

Bakışlar bir an için Hualp Koran'a çevrildi. Aydınlık Bölge'nin yeni lideri o mu olacaktı?

Tokmak masaya üçüncü kez indi. Vakit gelmişti.

Herkesin dikkati ihtiyarların dudaklarından çıkacak sözcüklerdeydi. Çünkü bu yeni karar yalnızca Lenoran'ı değil, tüm ülkeyi etkileyecekti. Üç Büyükler ayağa kalktı. Onları her iki yanlarında bulunan büyücüler takip etti. Daha derin bir sessizlik oldu ve beklenen haberin kötü kokusu buram buram etrafa yayılmaya başladı.

"Aydınlık Bölge Lenoran'ın yeni yetki sahibi ve yegâne lideri, bundan böyle Steven Alte'dir."

Steven Alte'nin dudaklarındaki gülümseme, yakın zamanda kardeşini kaybetmiş bir adama ait değildi. Bir adım öne çıktı. Elini göğsüne götürdü ve zaferi bağrına basarak Üç Büyükleri selamladı.

"Kıymetli Üç Büyükler, beni liderlik mertebesine layık gördüğünüz için minnetimi kabul edin. Sizlere ve bu yeni görevime layık olmak için çok çalışacağımdan şüpheniz olmasın." Bana intikam dolu bir bakış attı. Şimdi dudaklarında şeytanın tebessümü vardı. "Aydınlık Bölge Lenoran'a ömrümü vereceğim ancak daha önce bana talihsiz kardeşim Leydi Diana'nın katilini verin..."

CamScanner ile tarandı

ELLİNCİ BÖLÜM

"Yol Ayrımı"

Kader, acının tohumlarını avucuma ekmişti.
Kader, benim için taş duvarlar inşa etmişti.
Kader, acımasızdı.
Dudaklarıma henüz güneşe bakan bir tebessüm kondurmuşken
sol yanımda ölen iblis, sağ yanımda dirilmişti.

Steven Alte.

Düşman bakışları bakışlarımda hüküm sürerken aramızda hırs, kıskançlık ve alınmamış bir intikam vardı.

Parmak uçlarından damlayan kanın hayali varlığını görebiliyordum.

Lenoran'dan bir katil silinmişti.

Lenoran'da bir katil doğmuştu.

Ve o katilin hedefinde şimdi ben vardım.

"Kıymetli lider," dedi Üç Büyüklerden bir ihtiyar, bu yeni sıfatını kati surette hak etmeyen adama. "Bu mahkeme tam da istediğiniz şey için var. Şimdi lütfen yerinize dönün ve adaletin tecelli edişini izleyin."

Steven, kendisinden isteneni yerine getirdi. Üç Büyükler yerine oturdu, onları büyücüler takip etti. Tokmak bu kez mahkemenin başlaması için kürsüye indiğinde, ayakta bir kişi bile kalmamıştı.

CamScanner ile tarandı

"Rozelin Nuh. Öncelikle bir Gece Kraliçesi'ni bulunduğun kürsüde ağırlamak bizler içinde son derece üzücü ve vahim bir durum."

Sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim ihtiyara. "Eminim öyledir." Biran'ın söylediklerini hatırladım; ciddiye alacaktım. Ne olursa olsun alay etmek yoktu ve kesinlikle küfretmeyecektim. "Eminim, efendim."

"Bu mahkemenin derhal bir sonuca bağlanması için elimizden geleni yapacağız. Kıymetli kraliçe, bunun için yönelteceğimiz sorulara seri ve sahici cevaplar vermenizi bekliyoruz."

"İstediğiniz gibi yapacağımdan kuşkunuz olmasın, efendim."

Ellerimi birbirine kavuştururken göz ucuyla Biran'a baktım. Gözlerini yavaşça açıp kapatması, doğru yolda olduğumu gösteriyordu.

"Öncelikle yalnızca Alte ailesine ait olan Alte ormanında ne aradığını bizlere söyler misin?"

İlk soru çalıştırıldığım yerden gelmişti. Bu yüzden hiç düşünmedim. "Biliyorsunuz. Ben Kimpras bölgesine Lenoran'dan geldim ve geride ailemi bıraktım. Küçük kız kardeşimi uzun süredir göremiyordum."

"Bize neden bildirmedin?"

"Efendim, Lenoran Lider Temur Alizen'in bölgesiydi ve izni olmadan kardeşimi göremeyeceğimi biliyordum. Araya sizi koyduğum takdirde Lider Temur'u kızdıracağımı da biliyordum. Sorunuzun cevabına gelecek olursam... Göremesem de kardeşimin iyi olduğunu bilmek bana yetiyordu. Ama kısa bir süre önce bir mektup aldım ve kardeşimin yaşadığım bölge olan Lenoran'da olduğunu öğrendim. Kaçırılmıştı. Onu kaçıranın kim olduğunu bilmiyordum ve endişeliydim. O mektup beni doğrudan Alte ormanına yönlendirdi. Aksi

CamScanner ile tarandı

takdirde kimsenin, özellikle saygıdeğer Alte ailesinin özel mülküne girmeye cüret etmezdim."

Soldaki ihtiyar arkasına yalandı. Sol kaşını çattı ve başını hafifçe kaldırarak baktı bana. "Orada ne oldu, kraliçe?"

İkinci soru. Defalarca üzerinden geçtiğim, öfkeyle ezberlemek zorunda kaldıklarım, "Ne oldu?" sorusunun cevabına denk düşüyordu.

"Oraya kardeşimi bulmak için giderken kimseye haber vermedim. Ne lider olan kocama ne de başka birine... Kardeşimi aramak için Alte ormanındaki tek tavlaya girdim. Sonra... Orada kaynağını bilmediğim bir yangın çıktı ve kapı üzerime kapatıldı. Ben... İçeride zor anlar yaşadım, öleceğimi sandım. Yardım isteyebileceğim kimse yoktu. En azından bir noktaya kadar öyle düşünüyordum." Yavaşça nefeslenerek doğruluk payı olan yalanlarımı anlatmaya devam ettim. "Biran şüphelenmiş ve beni yolumdan döndürmek için takip etmişti. Tavlanın içinde kapana kısıldığımı anlayınca beni oradan kurtarmak için uğraştı. Başardı da..." Biran'a zorla, bağıra çağıra kabul ettirdiğim bu kısım tamamen benim fikrimdi. "Efendim, kocam beni o tavladan çıkardı ama hiçbir şey son bulmadı. Tavladan çıktığımız an tavlayı ateşe verenler, canıma kastedenler bizi yakaladı. Biran onları etkisiz hâle getirmeye çalışırken saklanmak için çiftlik evine kaçtım. Kardeşimi de tam olarak orada buldum. Alte ailesine ait çiftlik evinde, Lider Temur ve Leydi Diana'nın yanında..."

Üç Büyükler, neredeyse irkilerek birbirlerine baktılar. Yükselen şaşkınlık nidaları kulaklarımın kıvrımlarında dolaştı.

"Bize kardeşini bir lider ve leydinin kaçırdığını mı söylüyorsun?"

Başımı, birbirine kenetli olduğum ellerime indirdim. Mimiklerime dahi öncesinden özenle çalışmıştım. "İnanması güç, biliyorum ama ne yazık ki efendim."

CamScanner ile tarandı

"İtiraz ediyorum!" Geriye baktığımda, baba Alte'nin öfkeden köpürerek ayağa fırladığını gördüm.

Tokmak kürsüye indi. "İtirazınız reddedildi, Sayın Alte. İlk beyan tamamlanmadan gelen itirazlar dikkate alınmayacaktır."

Adama daha fazla bakmadım ama sessizce yerine otururken neler hissettiğini tahmin edebiliyordum. Bir zamanlar tam da burada hakkımda söylenen yalanlara itiraz ederken aynı sinir harbini yaşamıştım.

Devam etmem söylediğinde, yeniden nefeslendim. "Kardeşimi alıkoyan o ikisiydi. Beni alt edebilmek için kardeşimi kullanarak bir anlaşma yapmışlardı. Tahmin edebileceğiniz gibi Lider Temur'un izni olmadan küçük bir çocuğun Lenoran'dan çıkması mümkün olamazdı."

"Seni alt etmek mi?" Soru Büyücü Bor'dan gelmişti. "Senden tam olarak ne istediler?"

"Leydi Diana benden kolyemi ve bebeğimi istedi. Lider Temur Alizen ise... Her şeyi bırakıp onunla Lenoran'a geri dönmemi istedi."

"İtiraz ediyorum! Bu büyük ve çirkin bir yalan!"

Bunu söyleyen bir Lenoran soylusuydu. Onu Steven takip etti. "Bir itiraz da benden! Kardeşim Diana, asla bir kolyenin peşine düşecek biri değildi."

Üç Büyüklerin yanıtını beklemeden planlanmış bir kararla bakışlarımı ona çevirdim. "Emin misiniz, Steven? Bu topraklarda hangimiz, neyin peşine düşmüyoruz ki? Bence bunu siz de iyi bilirsiniz."

Bu açık bir tehditti. Beni anladığını biliyordum. Kimse sırrının varlığı dahi bilinsin istemezdi. Steven da Zeliha'yı ne kadar iyi saklarsa saklasın, sözünün geçmesini istemeyecekti.

"Kraliçe..." Gülümsedi, daha fazla gülümsedi. "Kraliçe... Bu söylediğiniz biz soylular için geçerli değil, olamaz.

CamScanner ile tarandı

Bizler isteklerimizi duyduğunuz o iğrenç yollarla yerine getirmeyiz." Gözlerini benden ayırmadan ellerini iki yana açtı. "Duydunuz mu böyle bir şey? Var mı gören..." Başını eğdi ve imayla sordu. "Bilen..."

"Yok." Cevabı veren bendim. "Olamaz. Kimse sizi karşısına almaz. Duysalar da bilseler de söylemezler. Ama ne var biliyor musunuz Steven. Ah, pardon... Lider, demeliydim." Sol kaşımı tehditkâr bir tavırla kaldırdım. "İlla ki bir yerlerde, o cesareti taşıyan biri vardır. Hatta belki elinde sağlam bir kanıt bile vardır... Neden olmasın? Her şeyi düşünmek gerek..."

İfadesinde değişen bir şey olmadı. Güvendiği her ne ise ona korkusuzluk bahşediyordu. "Uzun zaman önce yine burada bulunmuştum. Burada... Bir kız vardı. Bağırıyordu; ben buraya ait değilim, başka bir evrenden geldim, diye haykırıyordu." Bir şey hatırlamış gibi işaretparmağını havaya dikti. "Bir dakika... O kız, sizdiniz, değil mi? Siz ve garip iddialarınız tam buradaydı. Merak ediyorum da hâlâ bu evrenden olmadığınızı mı düşünüyorsunuz?" Gülümsemesi tehlikeli bir hâl aldı. "Sanki başka bir evren varmış gibi..."

Tokmak kürsüye indi. "Bu kadar yeter. Burası birbirinize gözdağı vereceğiniz bir yer değil. İmalı cümlelerinizi farklı bir zamana bırakın. Ayrıca Sayın Lider Steven, bahsettiğiniz dönemde Kraliçe Rozelin bir büyünün etkisi altındaydı. O anlardaki söylemlerini ne burada ne de başka bir yerde kendisine karşı kullanmaktan sizi men ederim."

Steven yine bozulmadı. Biraz bile...

Elini göğsüne koydu, gülümsedi ve yerine oturmadan hemen önce "Emredersiniz, efendim," dedi.

"Devam et, kraliçe. Bizlere hakikati anlat."

Yeniden heyete baktım, bundan sonrası için yalnızca doğruları anlatacak olmamın iç rahatlığı vardı. "Yangın eve

CamScanner ile tarandı

sıçramıştı. Vakit yoktu. Kardeşimi istedim. Tek istediğim kardeşimdi. Ama ne Temur ne de Diana istediklerini almadan bana onu vermeyecekti." O anı, kardeşimin yüzündeki korkuyu, telaşımı ve eline düştüğüm iki insanın acımasızlığını düşününce içim acıdı. "Diana bana yaklaştı. Kolyemi almak istedi. Kolyeme dokundu..." Diana'nın hatırladığım son hâli gözümün önünde parladı; çok yakındı, çok hırslı... "Kolyemi almak için çektiği an yok olup gitti. Geriye yalnızca külleri kaldı..." Hatırlamak göğüs kafesimi sıkıştırdı. Beni o çiftlik evinin orta yerine bıraktı. "Sonra Biran geldi. Beni kurtarmak için... Ama Temur, geri adım atmadı. Çaresizdik. Ben ve kardeşim elindeydik. Köşeye sıkışmıştık. Teklifini kabul ettim ama o... Biran'a silah çekti." Elimi kolyeme götürdüm, bu kez de Temur'un gördüğüm son ifadesi yanı başımda belirdi. "Kolyeme dokunurken tek istediğim Biran'ın yaşamasıydı. Kurşun havada dondu. Sonra sahibine geri döndü." Başımı kaldırdım. Biran'ın söylediği gibi; sorumlu ben değildim, kendimi tek bir an bile suçlamayacaktım. "Ben bir şey yapmadım. Kurşun, sahibini öldürdü."

Ölümün soğuk seremonisi dudaklarımdan çıkıp duyanların ruhunu ele geçirdi. Salonu garip ve bir o kadar da meymenetsiz bir sevimsizlik ele aldı. Bana inanmıyorlar mıydı? Umurumda değildi. Tek istediğim buradan tek parça halinde çıkıp sevdiklerime kavuşmaktı. Doğruyu söylemiştim; yaptığım hiçbir şey yoktu. Yine de -bin kere daha yargılansam dahi- ruhumun bir yerinde vicdanım beni rahatsız edecekti. Tüm bu yalanları söylerken bunu biliyordum.

"İzninizle, efendim." Büyücü Bor, iznini aldıktan sonra gördüğüm ilk andan beri ürpertici bulduğum gözlerini üzerime dikti. "Tüm büyücüler bilir ki kolyenin sahibini koruyucu gücü vardır. Sahibi, kolyeden doğru bir şekilde yardım istediğinde, başka bir şey yapmasına gerek kalmaz. Kolye

CamScanner ile tarandı

hisseder ve harekete geçer. Tarihte birçok örneği olacağı gibi sayın kraliçenin anlattıkları kuvvetle muhtemeldir."

Büyücü Bor'un ardından adının Sua olduğunu bildiğim erkek büyücü söz aldı. "Bor'a katılıyorum. Nihai karar siz Saygıdeğer Üç Büyüklerin lakin benim düşünceme göre kraliçe, birçok kraliçenin aksine kolyesine hükmetmeyi başarmış."

Büyücü Bor, Büyücü Sua'ya baktı, o bakış bir teşekkür barındırıyordu. Ardından Bor'un bakışları Hualp Koran'ı buldu. Hualp, emri yerine getirilmiş bir lider gibi takdir eden bakışlarını büyücüsüne gönderdi. Aynı anda anladım ki Büyücü Bor'un lehime olan fikrini ortaya sunmasında, lord etkeni vardı.

Hualp Koran, dosttu.

"Söyleyeceğin başka bir şey var mı, kraliçe?"

Ezberim tamamdı. Şu ana kadar iyi de gitmiştik. Birkaç aykırı tanık çıksa da sıfatım şimdilik her şeyin lehime olduğunu söylüyordu. Çok yakında buradan hiç ceza almadan çıkabilirdim. "Hayır, efendim. Yaşananların tümünü anlattım. Umarım bana inanır ve..." Biran'a sevgiyle baktım. "... aileme bağışlarsınız."

Sıra tanıklardaydı. İlk olarak orta yaşlarda, beyaz pelerinli bir adam geldi. Öfkeli ve ciddi görünüyordu.

"Adım Kanat Tina. Lenoran karar heyeti mensubuyum. Doğruları söyleyeceğime ulu güçler ve şerefim üzerine ederim."

"Sizi dinliyoruz, Bay Tina"

Adam ceketinin iç cebinde oyalanan parmaklarını çıkardı, göğsünü kabarttı. "Lider Temur'u uzun zamandır tanırım. Heyet topluluğunda başlayan dostluğumuz yıllar boyunca derinleşti. Belli aralıklarla birbirimizi akşam yemeği için ziyaret ederdik. Bunları anlatıyorum çünkü Lider Temur, söz verdiği her akşam yemeğine icabet ettiği gibi

CamScanner ile tarandı

davette bulunduğu her yemekte de beni masasında karşılardı. Olay günü, kendisinin daveti üzerine Lider Temur Alizen'in evine akşam yemeği için gitmiştim. Yemek odasına çıkarıldım. Her zaman olduğunu gibi her şey eksiksiz hazırlanmıştı ancak... Lider Temur orada değildi. Hizmetlileri ve adamları nerede olduğunu bilmediklerini söyledi."

"Seni akşam yemeğine davet edip evi terk ettiğini mi söylüyorsun, Bay Tina?"

"Doğrudur, kıymetli büyüğüm. Bu durum bana da garip geldi. Liderin adamlarını onu aramaları için dağıttım. Ben de birkaç adamımla birlikte sınıra doğru yol aldım. Lider Temur'u orada buldum. Seslendim ancak bakmadı. O zaman bir büyünün etkisi altında olduğunu anladım."

Siktir! Ne söylemeye çalışıyordu bu adam?

"Nasıl bir büyü?" diye sordu Büyücü Sua.

"Gözleri ölü bir balığınkine benziyordu. Yalnızca kendisini Kimpras'a çıkaracak sınıra odaklanmıştı, oraya yürüyordu. Daha garibi ise sınır nöbetçileri ortada yoktu. Lider Temur'a defalarca seslendim, değil karşılık vermek, başını bile çevirmedi." Başını kaldırarak kır sakallı çenesini ön plana çıkardı. Ağır ağır çevirdiği gözleri beni bulduğunda, korkunç bir zan altında kalacağımı anlamıştım. "Korkarım ki birisi onu etkisi altına alarak ayağına çekmek için bir büyü yapmış. Ne büyüsü olduğunu eminim ki heyet büyücülerimiz anlamıştır."

"Büyücü Sua, Büyücü Bor?"

Büyücüler, ihtiyarların adlarını zikretmesi ile birbirine baktı ve aynı anda konuştu. "Hipnotize büyüsü..."

"Bunu bize açıklamanız gerekecek," dedi bir ihtiyar. Bir diğeri ise "Derhal!" emrinde bulundu.

"Büyü, etkisi altına aldığı kişiyi duygu ve düşüncelerinden uzaklaştırır. O artık bir insan değil, bir itaatkârdır."

CamScanner ile tarandı

"Kıymetli Üç Büyükler," dedi yalancı tanık Kanat Tina. "Lider Temur'un nasıl öldüğünü bilmiyorum ancak ölüme giderken bir büyü altında olduğundan eminim. Büyüyü yapan ise bizzat katilidir."

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdım. "Bu adam düpedüz beni suçluyor. Lider Temur'u büyüleyip öldürdüğümü söylüyor!"

"Ben yalnızca gördüklerimi söylüyorum." Bıyıklarının altına gizlediği gülümsemesini deşmek istedim. "Bunun için buradayım."

Kalkan işaretparmağımın hedefinde Kanat Tina vardı. "Yalan söylemek için buradasınız. Amacınız ne bilmiyorum ama söylediklerinizin tamamı yalan!"

"Kraliçe!"

İhtiyara kulak vermedim.

Çünkü kaldıramıyordum; kötülerin etrafımızı bu denli sarmış olması akıl alır gibi değildi.

Temur gitmişti. Ne yazık ki kötülük ve kötüler bitmemişti.

"Diyelim ki ben yalan söylüyorum. Peki ya siz? Sizin söylediklerinizin doğru mu?"

Bir şey söylemedim. Söylemem gerekiyordu ama yapamadım. Yutkunarak önüme döndüğümde, yeniden adamın sesini duydum. "Kıymetli büyüklerim, izninizle kraliçeye bir soru daha sormak istiyorum. Belki bu kez cevap verir."

"Sorabilirsiniz, Bay Tina."

Biran'ı düşündüm, bana ne söylediğini hatırladım. "Güçlü ol bebeğim, güçlü ol ve karşında duranın karşısında durmaktan çekinme."

Başını kaldırırken gücümü sırtlandım. "Sorun, beyefendi."

Havaya kaldırdığı eli iki rakamını gösterdi. "İki. Sıfatlarını boş verin. İki insanın ölümüne sebep olduktan sonra

CamScanner ile tarandı

nasıl kendinizi savunabiliyorsunuz. İstediğiniz kadar inkâr edin, kanıt sunun, tanık dikin." Ortaparmağı indi, işaretparmağı ise beni gösterdi. "Siz düpedüz cinayet işlediniz. Ellerinizde bir lider ve bir leydinin kanı var!"

Eşsiz bir öfkenin içimde an be an tırmandığını hissettim. Adım adım çığırımdan çıkarken avuçlarım sıkı birer yumruk formunu aldı.

Kapat o sikik çeneni!

"Kraliçe, neler söylüyorsu..."

"Senin gibi yalancı bir göt lalesini daha fazla dinlemek istemediğimi söylüyorum!"

Arkamdaki izleyici sandalyelerinden yükselen şaşkınlık nidalarıyla birlikte tokmak bir kez daha kürsüye indi.

"Kraliçe! Lütfen sıfatına yakıştığı şekilde konuş."

"Bunun için elimden geleni yapıyorum," dedim üzerine basa basa. "Sözlerime yansıyanlar kesinlikle içimden geçenlerin küçük bir kısmı! Ayrıca... Ben sıfatıma yakışır biçimde konuşurum, sayın büyüğüm. Ancak bu adama karşı değil, bu adam bana açıkça komplo kurmuş. Söyledikleri doğru değil. Biri bile doğru değil. Kabul etmiyorum!" Bir an için kocama baktım ve öğrettiklerini yüksek sesle tekrar ettim. "Sizi ve yüce mahkemenizi yanıltıyor! Lütfen."

İhtiyarın bakışları bir süre üzerimde kaldıktan sonra tanık kürsüsüne çevrildi. "Söyleyeceğiniz başka bir şey var mı, Bay Tina?"

"Hayır efendim. Ancak adamlarımın size söyleyecek benzer şeyleri var," diyerek kürsüden ayrıldı. Söylediği oldu; başka bir tanık geldi. Aynılarını söyledi. Sonra bir kişi daha... Söylenenler hep aynıydı; her kelime beni hedef gösteriyordu.

Biran da ben de itiraz etmedik. Sonucu biliyorduk. Çirkin bir örgütlenmenin içindeydik. Örgütün başında ise yeni Lenoran Lideri Steven Alte vardı.

CamScanner ile tarandı

Sıra Mestan ve Mirel'e geldiğinde, lehime olan ifadeleri not edildi. Biran'ın ayarladığı iki kişi daha liderlerinin istediği ifadeleri verdi. Bu korkutucuydu. Bu yaptığımız korkutucuydu, doğru değildi ama burada doğru olan hiçbir şey yoktu. Doğrular bizi yalnızca ipe götürürdü.

Bu düzene ayak uydurmak zorunda kalmak benliğimi yaralıyordu.

Şartlar eşitti. Yalan beyanlara karşı yalan beyanlar... Evet, yalancı tanıklar kafa karıştırmış olabilirdi ama Biran zaten bunun olabileceğini söylemişti. Hazırlıklıydım, umudumun beni terk etmesine izin vermeyecektim. Her şeye rağmen üstünlük benim elimdeydi; bir kraliçeydim, bir liderin karısıydım, bir mucizenin annesiydim. Biran tüm bunların beni koruyacağını söylemişti. Biran, hiçbir şey -hiç kimse- yanımda olmasa bile benimle olduğunu söylemişti.

"Tanıkların tümü dinlendi mi?"

İhtiyarın sorusuna karşılık gelmedi.

"Son kez soruyorum. Tanıkların tümü dinlendi mi? Bir şey bilen şimdi çıkıp konuşsun, başka bir zaman olmayacak."

"Ben varım, kıymetli Üç Büyükler." İhtiyar bir adam kürsüye adımını attı. Orta yaşlardaydı, kocaman, kahverengi bir şapka takıyordu. Onu daha önce görmemiştim.

"Kendini tanıt," diye buyurdu Üç Büyüklerden biri.

Adam başını salladı. Gri bakışlarında hoşuma gitmeyen bir ifade vardı. Tanıklık edecek soyluları öncesinden tahmin etmiştik ancak bu adamın tanık kürsüsündeki varlığı bizim için de tamamen sürprizdi ve onun nasıl bir sürpriz olduğunu saniyeler içinde öğrenecektik.

"Adım Bendi Lenir. Alte ormanının korucusuyum. Doğruları söyleyeceğime ulu güçler ve şerefim üzerine yemin ederim. Olayın gerçekleştiği gece görevli değildim. Bu

CamScanner ile tarandı

nedenle atları şatonun tavlasına bırakmıştım ama biri yerini yadırgayıp huysuzluk etti. Onu görev yerim olan Alte ormanına geri götürmeye karar verdim. Ormana girdiğimde, tavlanın önünde birinin olduğunu fark ettim, bir kadının... Hemen bir ağacın arkasına saklandım çünkü bu durumun normal olmadığını biliyordum. Aile ormandan yeni ayrılmıştı. Aile sakinlerinden biri gelmeden önce haberim olur, hazırlık yapardım. Bunların yanı sıra gördüğüm kadın bir yabancıydı." Yutkunarak çatallı sesine yön verirken konuşmasının devamında ne söyleyeceğini herkes kadar merakla bekliyordum. Belki de tavlayı yakan korucunun gördüğü kadındı... "Kadının üzerinde siyah bir elbise vardı. Kafası da kapalıydı. Cebinden bir çakmak çıkardı. O vakit elinde bir bidon olduğunu fark ettim. Sesimi çıkarmama fırsat kalmadan çakmağı yere bıraktı. Bir anda tavla alev aldı." Başını bana çevirmesiyle parmağı da beni gösterdi. "Onu çakmağın ışığından tanıdım. O kadın, Gece Kraliçe'siydi. Bundan eminim!"

Benim ifademde de yanılgılar vardı ancak o yanılgıların kimseye bir zararı yoktu, kimseyi suçlamıyordum. Alenen yalan söyleyen bu adamın hikâyesindeki tek suçlu bendim!

"İtiraz ediyorum!" Burada bunu söylemeye yabancı değildim. "Yalan söylüyor. İtiraz ediyorum!"

"İtirazın kabul edildi, kraliçe."

Ah, sıfatsız ve çaresiz olan Rozelin'in itirazı onlarca kez reddedilmişti.

"Ben o tavlanın içindeydim. Dumandan boğulmak üzereydim! O gecenin sonunda ormana gelen elçilerinize sorun, onlara yüzümüzdeki is izlerini sorun! Kardeşimin nasıl bayılmak üzere olduğunu sorun! Gerçeği anlatacaklardır."

"Kıymetli Üç Büyükler," diye araya girdi korucu adam. "Kraliçe doğruyu söylüyor." Bu adamın derdi neydi!

CamScanner ile tarandı

"Ey korucu! Önce tavlayı yakanın kraliçe olduğunu söyledin. Şimdi de içeride boğulmak üzere olan kadının kraliçe olduğunu söylüyorsun. Hangisi gerçek? Mahkemeyi yanıltmak, muhakemesiz kırk gün zindan cezası demek. Bunu aklından çıkarma."

Adamın gözleri açılırken tanık kürsüsünün korkuluklarına tutundu. "Doğruyu söylüyorum, efendim. Sayın Kraliçe önce tavlayı ateşe verdi, ardından da içine girdi."

"Yalan!" Biran hiddetle ayağa kalktı ve adama öfke dolu gözlerle baktı. "Bu adam ne dediğini bilmiyor."

Adam daha fazla korkarak başını önüne eğdi. Sağdaki ihtiyar "Lider," diyerek Biran'a odaklandı. "Zanlının birinci derece yakını olduğun için bu mahkemede söz hakkın bulunmuyor. Bir lider de olsan, kural kuraldır."

Biran'ın bakışlarını yakalamayı başardım. Sadece dudaklarımı kımıldatarak sakin olmasını söyledim. Bunu Gülnur'dan öğrenmişti, hızlı öğreniyordu, her şeyi...

Biran gözlerini kapattı. Yeniden açtığında, yerine oturmuştu.

Üç Büyüklerden solda oturanı, dikkatini yeniden korucu adama verdi. "Bunu neden yapsın? Kim böyle bir şey yapar?"

"Efendim, inanın bilmiyorum. Ben basit bir korucuyum, sizlere anlattıklarım sadece gördüklerimden ibaret. Yemin ederim!"

"Sen basit bir korucu değilsin. Sen yalancı bir korucusun. Bir piyonsun." Kendimi tutamamıştım. Pişman değildim.

"Kraliçe, itirazın olduğunda ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum," dedim buruk bir tebessümle. "İtiraz ediyorum, efendim. Size saygısızlık yapmak istemem ama ben bir akıl hastası değilim. Bebeğimi, kocamı bırakıp ateşlere atlayacak kendini bilmez bir kadın hiç değilim."

CamScanner ile tarandı

"Seni anlıyoruz, kraliçe. Ancak buraya gelen her tanığı dinlemekle yükümlüyüz."

"Anlıyor musunuz? Pekâlâ... Bunu hakkımda vereceğiniz kararda görebilecek miyim?"

"Krali..." Elinde siyah bir bez torba bulunan muhafızın kendisine yaklaşmasıyla ihtiyar hitabını kesti ve torbayı muhafızdan aldı. Muhafız, heyete bir şeyler fısıldadı ve sonra uzaklaştı. Ne işittiklerini bilmiyordum ancak üç ihtiyarın da yüzü garip bir ifade eşliğinde gerilmişti.

"Elimize bir kanıt ulaştı." İhtiyar, elini torbanın içine uzatırken indirdiği kaşlarının altından bana bakıyordu. Başımı hızla Biran'a çevirdim. Bana bakıyordu; bakışlarından onun da ne olduğunu bilmediğini anladım. İşte bundan korktum. Ortada Biran'ın bilmediği bir şey varsa o şeyden korkulması gerekiyordu.

"Kraliçe Rozelin." İhtiyar, elini yavaş yavaş torbanın içinden çıkardı, iki parmağının ucunda üç tane fotoğraf karesi duruyordu. İhtiyarların üçü birden o fotoğraflara uzun uzadıya baktı. Beynimde birbirinden farklı binbir ihtimal dönüp dururken o ihtimallerin feci fısıltılarını duyabiliyordum. İçime uzanan kemikli parmakların oradan bir şeyler söküp alacağını hissediyordum.

Ortada oturan ihtiyar fotoğraftan başını kaldırdı. "Hakkında vereceğimiz kararda bu fotoğraf karesinin etkisini göreceksin, kraliçe."

Çevirdiği fotoğraf karelerinin ilkinde, Diana'yı tokatladığım an vardı.

Bir başka karede, sınırda Temur'u büyülü ateş topuyla yaktığım an duruyordu.

Son kare... Orada Steven ayaklarımın dibinde kanlar içindeydi. Silah ise benim elimdeydi...

Fotoğraflar gerçekti. Diana'yı tokatlamış, Temur'u sınır-

CamScanner ile tarandı

da büyü ile yakmış ve Steven'ı da bana komplo kurduğu için vurmuştum. Gerçekti ancak ne yazık ki o fotoğraflarda nedenler yoktu! Bu yüzden her biri aleyhime olacaktı. İstedikleri gibi...

"Karar!"

Tokmak kürsüye son kez indi.

Bir saniye sonra herkes ayaktaydı.

Sol bacağımın uyuştuğunu hissettim. Ağırlığımı sağ bacağıma verdim ama saniyeler içinde o da aynı akıbeti paylaştı. Kaburgalarımda, yaklaşan acının zelzelesi vardı. Parmaklarımı kürsünün kalın korkuluğuna doladım, ruhumu Biran'ın gücüne...

"Mirel Serra ve Mestan Minai'nin, cinayete birinci dereceden yardım suçundan beş yüz gün, öldürülenlerin mevkisi göz önünde bulundurularak cezalarının iki katı olan bin gün kırmızı bölge zindan cezasına çarptırılmasına,

Kızıl Bölge Kimpras Lideri Biran Nuh'un, aynı suçun aynı cezasına uygun görülmesine karşın mevkisi göz önünde bulundurularak beş yüz gün zindan cezasına çarptırılmasına,

Gece Kraliçesi Rozelin Nuh'un, tasarlayarak ve kasten iki cinayet işlemesinin karşılığı olarak bin gün, öldürülenlerin mevkisi göz önünde bulundurularak uygun görülen cezanın iki katı olan iki bin gün kırmızı bölge zindan cezasına çarptırılmasına karar verilmiştir."

Gökyüzü gözyaşlarını üzerimize dökmeye başladığında, kaderim kalbimde isyan ediyordu.

Kader; beni Biran'a getiren ve şimdi de ondan geri almaya çalışan bir kehanetti.

Kader; bedenlerimizi hâlâ ayakta tutarken ruhlarımızı enkaz altında bırakan zalim bir masal kitabıydı.

* * *

CamScanner ile tarandı

Sessizlik.

Oysa konuşmak için çok az zamanımız kalmıştı.

Avaz avaz bağırarak getirildiğim evden avaz avaz bağırarak gönderiliyordum.

Yuvamdan silinip gitmek istemiyordum.

Sevdiğim adamdan ve bebeğimden silinip gitmek istemiyordum.

"Ne yapacağız?" dedi Perla, yüzü sırılsıklamdı. "Ne yapacağız, konuşun artık. Bir şey söyleyin."

Biran, uzunca bir süredir baktığı noktadan bakışlarını ayırmadı. Kirpikleri bir kez bile hareket etmedi. "Bilmiyorum," dedi, kırık bir sesle. "Ama ne yapmayacağımı biliyorum." Başını, yasladığı duvardan ayırmadan bana çevirdi. Safir mavileri mahcup ve tehlikeli bakıyordu. "Rozelin'i onlara vermeyeceğim. Her ne olursa olsun, bedeli ne kadar ağır olursa olsun... Onu vermeyeceğim."

"Biran." Mirel'in gözleri dolu doluydu. Ancak tek damla dökmedi. "Onu yarın gece alacaklar. Bizi de öyle. Bizi siktir et! Sen ne yapacaksın? Karını kaçıracak mısın? İki küçük çocukla... Nasıl?" Sanki onca gün zindan cezasını o almamış gibi yalnızca bizi düşünüyordu. "Yakalandığınız an cezan yediye katlar, bunu biliyorsun."

"Hayır..." Başım şiddetle sallandı. "Olmaz..." Sızlayan gözlerimi yerdeki pusetinde gülücükler atan oğluma ve komiklik yaparak onunla oynayan küçük kız kardeşime çevirdim. Oradaki manzara ilk kez canımı yakmıştı. "Onları cezamıza ortak edemeyiz."

"Rozelin." Mirel ayağa kalktı. Kararsız ve bir o kadar da kararlı adımlarla bana yaklaştı. "Başka çare yok ki..."

Ayağa kalkıp karşısına dikildiğimde, topraklarımda heyelan oluyordu. "Daha az önce kaçmanın sonuçlarını söylemiyor muydun sen?"

CamScanner ile tarandı

Dudaklarında berbat bir gülümsemeyle omuz silkti. "Evet, söylüyordum ama... Yine de yok işte. Size sağlam bir kaçış planı yapmalıyız."

İndirerek sıktığım kaşlarımın altından Mirel'e baktım. Sonra adımlarım beni Biran'ın oturduğu koltuğun önüne götürdü. Ayağa kalkmadı. Başını kaldırmadı. Bana hiç bakmadı. "Bir şey söyle." Tepkisizliği sesime sert bir ifade konumlandırırken "Biran!" dedim. "Söyle bir şey." Sessizliği beni öldürüyordu. Neden görmüyordu? "Biran!" Adını söylememe eş zamanlı olarak savrulan elim yanı başında duran vazoyu devirip parçalara ayırdı.

Tıpkı bize yapmak istedikleri gibi...

Alaz'ın ağlayan sesi yükseldiğinde, iri bir damla yaş da benim yanağımda yer etti. Başımı oğluma çevirişim beni çok daha acı bir manzaranın kucağına bıraktı.

Gülnur her iki elini de boğazına sarmış derin derin soluyordu. Daha ne olduğunu anlayamadan dilini dışarı çıkardı, teni hızla kızarmaya başladı. Şok hâli olduğum yerden ayrılmama izin vermezken Biran yerinden fırladı. Gülnur'un yanına ulaştığı an kardeşimin zayıf bedeni kollarına yığılıp kaldı. Attığım çığlık Alaz'ın daha şiddetli ağlamasına sebep olmuştu ama ne kardeşimin yanına gidebildim ne de bebeğimi sakinleştirebildim.

"Rozelin, gel." Mirel'in kolumdan çekiştirmesiyle kucakladığı kardeşimle kapıdan çıkarken Biran'ın peşinden ilerledim. Verandanın gıcırdayan merdivenlerini inerken başımı bir anlığına çevirdim ve Perla'nın kollarına almasına rağmen hâlâ bağırarak ağlayan oğluma baktım.

Tüketici bir andı.

Mirel tarafından arka koltuğa yönlendirildim. Kardeşim kollarıma bırakıldığında, morarmış vaziyetteydi. Gözlerinin görebildiğim çoğu kısmı beyazdı ve boğazından hırıltılar

CamScanner ile tarandı

yükseliyordu. Ona ne olduğunu bilmiyordum. Deli gibi korkuyordum ve hissettiklerim herhangi bir tepki vermeme izin vermiyordu.

Biran hızla bizi olduğumuz yerden ayırdı. Yol lastiklerin altından yağ gibi akıp gidiyordu. Çirkin bir kâbusun bir yerlerinde savruluyorduk. Uyanmak istiyordum. Uyanmazsam ölecektim.

Kardeşimin hırıltısı artmaya başladığında elini tuttum. Minik parmakları anında elimi sıkmaya başladı. O kadar kuvvetle sıktı ki küçük bedeninin gücüne inanamadım.

"Gülnur..." Diğer elimi göğsüne koydum; neredeyse hareketsizdi. "Nefes al."

Yalvarırım, nefes al.

Hırıltıları kesildi. Gözünün mavisi görüş açımı tamamen terk etti.

"Nefes alamıyor!" Nefes alamıyordum. "Biran! Kardeşim nefes alamıyor!"

Gaza yüklenirken, dönüp bana ve kollarımdaki kardeşime bakmadı. Yalnızca yola odaklanmıştı. Tek derdi bizi bir an önce Dora'ya ulaştırmaktı.

"Gülnur..." Saçlarının başladığı nokta ter tomurcuklarıyla dolmuştu. Sıvazladım. Hiç tepki vermedi. Yüzü giderek daha fazla morarıyordu. "Bebeğim ne oldu sana..."

Elimin tersiyle ıslak gözlerimi silerken donakalan hafızamı zorladım. Ona ne olduğunu bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Alaz ile oynarken birdenbire nefessiz kalmış ve sonunda da kollarımıza yığılmıştı.

Bedeninin tümüne baktığımda, dünden daha zayıf olduğunu fark ettim. Dünkü hâli de önceki günleri aratmıştı...

Tanrım.

Benim küçük kız kardeşime ne oluyordu?

"Bebeğim lütfen... Lütfen sana bir şey olmasın."

CamScanner ile tarandı

Arabanın durmasıyla Biran'ın atlaması bir oldu. Bir saniye içinde arka koltuğun kapısını açtı ve Gülnur'u dikkatle kollarımdan aldı. Kulübeden içeri girdiğimizde Dora hazırlıklıydı; Biran'dan kardeşimi yatağa uzatmasını istedi. İkimizi de uzaklaştırdıktan sonra onu muayene etmeye başladı. Bu sırada içeri nefes nefese giren kişi şifacı Voran'dı. İvedilikle Dora'ya katıldı. Dakikalarca kardeşime ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Voran bir ara kulübeden ayrıldı. Geri döndüğünde, elinde acı yeşil renginde bir karışım vardı. Dora kardeşimin başını hafifçe kaldırdı. Voran, çay kaşığı boyutundaki ahşap kaşığı karışıma daldırdı ve Gülnur'un minik dudaklarından içeri uzattı. Üçüncü kaşıkta kardeşim gözlerini kapattı. Bedeninin tamamen gevşediğini izlerken Biran'ın göğsünde ağlıyordum.

"Yaklaşabilirsiniz." Dora koltuğuna yerleşirken, Voran kardeşimin başındaydı. Gözlerimi onun küçük bedeninden ayırmadan, Biran'ın yönlendirmesiyle Dora'ya yaklaştık.

"Dora, ne olur kötü bir şey söyleme..."

Kederli sesim derince iç çekmesine sebep oldu, başını eğdi ve "Üzgünüm..." dedi. "Ne yazık ki size gerçeklerden başkasını anlatamam, kraliçe."

Biran beni göğsüne daha fazla bastırdı. "Anlat."

Dora, beyaz kirpiklerini bize doğru kaldırdı. Zayıf göğsü derin bir nefesle dolarken "Küçük kız buraya ait değil," diye konuştu. "Tıpkı ablası gibi..."

"Ne demek bu? Söylediklerinin kardeşimin bu hâlde olması ile ne alakası var!"

"Kraliçe... Safornikon, yalnızca ve yalnızca gerçek aşkın meyvesi olan mucize çocukların ülkesi... Bu zavallı küçük kız buraya ait değil, topraklarımızın onu kabul etmesini bekleyemezsiniz." Yaşlı dirseklerini masaya koyup başını ellerinin arasına aldı. "Ait olmadığı bir evrende bunca zaman barınması bile bir mucize olmuş. Giderek azalan kilosunun

CamScanner ile tarandı

yalnızca bir tepki olduğunu düşünmüştüm, üzgünüm, bu kez ben de yanıldım... Ülke ona acımıyor kraliçe, kardeşin zayıflamıyor; giderek tükenen nefesiyle, âdeta yok oluyor." Ayağa kalktı, bana yaklaşırken ruhumda kıyametler kokuyordu. "Senin için yol ayrımı vakti geldi. Kardeşinin yaşamasını istiyorsan, onu derhal ait olduğu dünyaya götürmelisin."

Yol ayrımı... Kader dört bir yandan saldırırken bana toprağı dikenli binlerce yol sunmuştu.

Hangi yola saparsam sapayım ayaklarım kan revan içinde kalacaktı.

Hangi yola saparsam sapayı alaşağı olacaktım.

"Ben... Nasıl yapacağım?"

"Büyücü Bor sorunun cevabını vermiş olmalı," dedi Dora. "Vaktin kalmadı, hiç. Kardeşini de alıp seni çıkışa ulaştıracak yere götür. Düşünme kraliçe. Hiçbir sonuç kardeşinin cansız bedeni kadar kahretmeyecek seni..."

Bir çığlık attım ama sesim çıkmadı.

Bir çığlık attım ama beni kimse duymadı.

Çığlığım, elindeki paslı bıçağını takatimin boğazına sapladı.

Biran "Tek kelime daha etme," dedi, sessizce. Mavi gözlerinde sessiz mayınlar patlıyordu. Şimdi... Yalnızca kendine saldırmak isteyen kızgın bir hayvanı anımsatıyordu; kızgın ve çok yaralı...

Kardeşime yaklaştı. Onu yeniden kollarına aldı. Bağrımızda yeni bir acıyla Dora'nın kulübesinden çıkarken buraya geldiğim ilk günden daha umarsızdım.

* * *

Kızıl gün uyuyordu.

Bebeğim uyuyordu.

CamScanner ile tarandı

Küçüğüm uyuyordu.

Uyumayan tek şey zamandı.

An be an yaklaşan ve dolduğunda bizi lime lime edecek olan zaman...

"Sabah olmak üzere." Sesim çatallı ve kısıktı. "Gece de olacak," dedim. Son gecem olacak, diyemedim. Belki diyebilseydim, her şey daha kolay olurdu ama diyemedim.

"Sonsuza dek güneşi en tepede tutmanın bir yolu olmalı."

Gözlerimizi aramızda uyuyan iki melekten ayırmamıştık saatlerdir. Başka ne yapacağımızı bilmiyorduk ne konuşacağımızı, gözlerimize sinen keder ile birbirimize nasıl bakacağımızı bilmiyorduk.

"Ama yok..."

Sabah karanlığının ağındaki odasına onun, bebeğimizin ve ayrılığın kokusu sinmişti. Nasıl yaptık bilmiyordum ama bakışlarımızı saatlerdir olduğu yerden alıp birbirimize armağan ettik.

"Dün senden benimle kaçmanı isteyecek cesarete sahiptim." Gözkapakları daha şişti; göz çukurları daha çukur... Alnındaki o çizgi daha belirgindi şimdi, kirpikleri ise fevkalade kasvetli... "Bugün değilim."

"Dün seninle gelecek cesarete sahiptim." Elimi kardeşimin üzerine koydum. Bugün daha zayıftı. "Bugün değilim." Sonra elimi yüzüne, uzayan sakallarına uzattım. Sanki ona bin yıl önce dokunmuş gibiydim. "Kardeşim bu durumda olmasaydı..." Gözyaşlarımı yuvasında tutmaya gayret ederek başımı salladım. "Seninle kaçardım. Yemin ederim, nereye gidersen git, çocuklarımla birlikte peşinden gelirdim."

Yüzünü avucuma bırakırken gözkapakları ağırlaştı. "Biliyorum."

CamScanner ile tarandı

"Biran..." Şimdi yapmalıydım. Şimdi yapmalıydım... Başka bir zaman olmayacaktı, bunu şimdi yapmak zorundaydım. "Eğer doğru çıkışı bulamazs..."

"Şiii..." Başparmağının uğradığı dudaklarım kapanmaya meyilliydi. "Çıkışı bulamasan da beni bulursun. Unuttun mu?" Dudaklarını avucumun içine gömdü, oraya derin bir öpücük bıraktı ve mavilerini yeniden bana armağan etti. "Bunu daha önce bir kez yapmıştın. Yine yaparsın. Benim sarışınım yapar."

Benim ona armağanım ise gözlerimdeki pustu. Bir de dudaklarımdaki yarım yamalak gülümseme... "Beni aynı şekilde karşılama ama... Çok kabaydın."

Aynı kırık dökük gülümseme onun dudaklarında da yer etti. "Sen de nazik sayılmazdın. Daha ilk seferde bizi çamurun içine yuvarladın."

"Sen de beni çekiştirdin."

"Üzerime içki döktün. Üzerine hareket çektin herkesin içinde."

"Sen de beni hortumla ıslattın."

"Sen de..."

Ne söyleyecekti bilmiyorum ama neden yarıda kaldığını biliyordum. Zor da olsa onun yerine dile getirdim.

"Her birini özleyeceğim."

"Unutmayacak mısın?" diye sordu, içim sızladı.

"Nasıl unuturum?" Bir kâbus olmalıydı. Bir şaka ya da bir halüsinasyon... Tanrım, nasıl ayrılacaktım? "Biran." Göğsüm acıyla şişti. Kendimi teselli etmenin en kolay yolunu buldum. "Perla ve Efraim bebeğimize iyi bakacak. Bundan eminim."

Beni ansızın kendine çekti, kollarına aldı. Sıkıca sarıldığı andan itibaren kendimi daha fazla tutmadım. Gözyaşlarım sicim sicim akıp gitti, içimi çeke çeke ağladım. "Senden bir şey isteyebilir miyim?

CamScanner ile tarandı

"Kendin gibi istersen olur."

Güçlü bir iç çekişten sonra "Senden bir şey isteyeceğim, lan," dedim.

Burnunu saçlarıma gömdü. "Ne istersen..."

"Gece yarısına kadar her şey yolundaymış gibi davranabilir miyiz? Sıradan bir günmüş gibi... Akşam olduğunda birlikte uyuyup sabah yine birlikte... Olmaz mı?"

Boğuk sesiyle "Olur, dedi.

"Hak ettiğimiz gibi..."

Âdemelması boğazından güçlükle geçip gitti. "Hak ettiğimiz gibi, sevgilim."

Tüm aile, sarı ışıklı siyah sarkıt avizenin altında yer alan yuvarlak, ahşap masanın etrafındaydık; Mestan, Mirel, Perla, Efraim...

Burada çok fazla şey konuşmuştuk. Çok fazla şeye üzülmüş, çok fazla şeye sevinmiştik. Hep birlikte yine bu masanın etrafındayken, özgürlüğüm için küfretmiştim. Beni kurtardıkları için teşekkür etmiştim. Ağlamıştım. Gülümsemiştim.

Şimdi bu masanın etrafına belki de son kez toplanıyorduk.

Onları burada ilk görüşüm değildi ancak saklamak için çırpındıkları ifadeyle ilk kez tanışıyordum.

"Ne yemek yaptın bize?" diye sordu Efraim, sesi ona ait değildi.

Perla gülümseye çalıştı. Dudakları gerilip büzülmek arasında gidip geliyordu. İki saniyeden fazla bakamadım. "Yemekleri Rozelin yapmak istedi. Sanırım onun elinden daha önce hiç yemedik."

"Hiç mi?" diye sordu Mestan, bakışlarını bir an bile kaldırmadı masadan. "İçimden bir ses çok şey kaybettiğimizi söylüyor."

CamScanner ile tarandı

"Öyle." Biran, kardeşinin servis ettiği etten bir lokma ağzına attı. Sonra bir tane daha... Korkunç olduğunu biliyordum. Yemeden önce o da biliyordu ama çiğnerken çenesi bile buruşmadı.

Efraim ve Mirel aynı anda çatallarını ağzına götürdü. Sonra Mestan ve Perla yemeye başladı. Kimse yorum yapmadı. Kimse yemekten vazgeçmedi. Tabaklarımızdaki son lokma bitene kadar gözyaşları içinde yaptığım yemeği yedik.

"Çok güzel yapmışsın," dedi Efraim. Sonra yüzünde o şapşal gülümsemesi yer aldı, her zamanki gibi değildi. "Bir daha yapma."

Gülümsemeye benzer bir ses çıkardım. "Yapmam." İstesem de yapamam. Belki...

"Efraim." Biran'ın kaşları çatıktı. Kaşları saatlerdir çatıktı. "Tencerede en az üç tabak daha var, yemek ister misin?"

Efraim sandalyesine yaslandı. "Doydum ki ben."

"Seni yirmi yıldan fazladır tanıyorum. Bir kez bile doydum, dediğini duymamıştım." Mestan açık renk kaşını kaldırıp indirdi. "Her şeyin bir ilki varmış."

Sade kahkaham hem çok içten hem çok buruktu. "Efraim, aslında senin için senin tabirinle laklava da yapacaktım ama laklavayı güzel hatırlamanı istediğim için vazgeçtim."

"Çok iyisin. Sayende laklavayı güzel hatırlayacağım." Altdudağı bükülmek üzereydi. "Seni de."

"Efraim!" Biran hiddetle ayağa kalktı, avucunu masaya yasladı ve Efraim'e doğru eğildi. "Geri gelecek. Gelecek!"

Efraim hızla başını salladı. Diğerleri de ona eşlik etti. "Gelecek."

"Tabii ki gelecek. Roz'dan bahsediyoruz. Ne yapar eder istediğini yapar."

CamScanner ile tarandı

"Efraim gaza gelip yumruğunu havaya kaldırırken "Ağzına bile sıçar!" dedi. Eminim ki bunu Biran'a bakıp söylemeyi istememişti... Biran'ın tehditkâr bakışları Efraim'i buz kestirirken bu kez masada gerçek kahkahalar yükseliyordu.

Bir an için durdum ve onları izledim. Koltukların arasında dönüp duran Gülnur'u, onu dudaklarında tükürüklü baloncuklar çıkararak izleyen Alaz'ı izledim. Sonra bir daha onları bir arada göremeyeceğim ihtimalini düşündüm. Bu düşünce, Biran ile bugün için yaptığımız anlaşmaya ihanet etse de aklımın vitrinindeydi. İçten içte sızlıyordum ve aslında onların da içten içe sızladığını biliyordum.

Zaman acımasızdı.

Hava çabucak kararda ve ruhlarımız havaya eşlik etti.

Veda zamanı gelmişti.

Dağıldığımız koltuklarda sessizce oturuyorduk. Alaz benim kollarımdaydı. Gözümü bir an olsun mavi gözlerinden ayırmıyordum. Sanki hissetmiş gibi o da sürekli annesini izliyordu, huzursuzdu. Alaz'ı, uzun zaman göremeyeceğini bildiğim Mirel ya da Mestan'a ne zaman uzatsam ağlamaya başlıyordu. Benden ayrılmak istemiyordu. Ondan ayrılmak istemiyordum. Ancak onunla vedalaşması gereken biri daha vardı; babası...

Oğlumu yanı başımda oturan Biran'ın kollarına verdim. Ne kadar hızlı büyürse büyüsün babasının kollarında küçücük kalıyordu.

"Ufaklık." Biran, oğlumuzun burnuna bir öpücük kondurdu. Bunu her yaptığında sakalları yumuşak tenine batıp canını acıttığı için ağlardı ama bu kez ağlamadı. Bu kez bir yetişkin gibi ciddiyetle babasını izledi. "Bir süre ayrı kalacağız. Ama sonra... Geri döneceğiz." Bana baktı, uzun ve umutlu... "Yeniden birlikte olacağız. Sana söz veriyorum."

Yanan gözlerim ve sızlayan burnumla birlikte ayağa kalktım. Peşimden ayaklanacaklarını anladığım an elimi

CamScanner ile tarandı

uzatarak onlara engel oldum. "Hayır, veda etmeyeceğim." Eminlikle başımı salladım. "Hiçbirinize veda etmeyeceğim."

"Doğru karar." Mirel'in açık mavi gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı. Tıpkı burnunun ucu gibi... "Vedalar bok gibidir."

"Vedalar bok gibidir," diye yineledi Mestan. "Şimdi git. Sonra yeniden geleceksin."

"Mutlaka gelecek." Perla'nın yüzü saatlerdir ıslaktı. O, duygularına engel olabilen bir kız değildi. Hiç olmamıştı. "Bebeği burada bir kere. Dayanamaz."

Ağlamamalıydım. Dayanmalıydım. Dayanabilirdim.

"Benimle gelmenizi de istemiyorum. Hepinizi burada..." Kaldırdığım kollarımı iki yana açtım. "Bu evde hatırlayacağım. Buraya geri dönmem için bana güç verecek."

Efraim omuz silkti. Koca cüssesinde o hareket fazlaca eğreti duruyordu. "Benim de hiç evden çıkasım yoktu zaten."

Eğilip dizini sıvazladım. "Güzel haber."

Biran yavaşça ayağa kalktı. Boğazımda binlerce gemici düğümü vardı. Oğlumu kollarıma verdiğinde, ona sıkıca sarıldım ve bebek kokusunu içime çektim. Aynı saniye gözyaşlarım bir kez daha birer birer yanaklarımdan çeneme doğru uzanmaya başladılar. "Seni seviyorum bebeğim. Seni çok seviyorum." Burnumu yumuşak boynuna uzatıp daha derin soluklar çekmeye çalıştım. Kokusunu unutmaktan ölesiye korkuyordum. "Beni unutma olur mu? Çünkü ben seni bir an bile unutmayacağım."

Gülnur bacağıma yapışarak ağlamaya başladığında, Biran onu kucaklayarak kaldırdı ve göğsüne bastırdı. Şu ana kadar bazı vedaların ölümden daha acı olduğunu bilmiyordum.

Perla yaklaştı. Vakit gelmişti. Ailemden ayrılmam gerekiyordu. "İyi bak, demeyeceğim. Gözün gibi bakacağını biliyorum."

Başını eğdi. "Söz veriyorum Roz, sana söz veriyorum.

CamScanner ile tarandı

Onu gözümden sakınacağım. Ayrı geçirdiğim bir dakika bile olmayacak."

"Hey! Ben de buradayım. Pipili bebeğinizi ve onun güzel halasını koruyacağım."

"Efraim." Gülerken omuzlarım sarsıldı. "Çok salaksın."

Gözümün kenarındaki ıslaklığı çaktırmadan silmeye çalıştı. "Biliyorum."

Perla "Biz buradayız," dedi. Sonra Mirel de. Efraim ve Mestan da...

İçimden onlara sıkıca sarılmak geldiyse de geriye doğru bir adım atmayı başardım. "Teşekkür ederim, hepinize, her şey için..." Kapıdan çıkmadan önce herkese son kez baktım. Onlara veda etmek istemediğimi söylemiştim ama bu son bakış aslında derin bir veda barındırıyordu. "Mirel, Mestan... Beni affedin. Onca gün zindan cezasını benim yüzümden..."

"Hiçbir şey senin yüzünden değil. Bile isteye yardım ettik," dedi Mestan. Sonra Mirel ve kendisini işaret etti. "Baksana şu tiplere. Bir şeyi zorla yapacak insanlara benziyor muyuz?"

Vereceğim karşılığı çalınan kapı böldü. Biran, panikleyen bakışlarımı yakalayıp "Korkma," dedi. "Muhafızlar bizi teslim almak için gece yarısı gelecek." Başını çevirdi. "Seni bulamayacaklar." Kapıyı açtı. Daha kötüsü olamaz sanırken Nivera iki muhafızı ile birlikte karşımızda duruyordu.

Biran, neredeyse tamamını kapladığı kapıdan ayrılmadı. Onu içeri almayacağını açıkça gösteriyordu. "Sırası değil anne."

Kraliçe Nivera, kiremit rengi vualet şapkasının altından mavi gözlerini devirdi. "Merak etme, buraya beş yüz gün zindan cezasına çarptırılan oğlumu son kez görmek için gelmedim."

CamScanner ile tarandı

Sayının üzerine yaptığı vurguda kasıt vardı ancak kimsenin ona takılacak mecali yoktu.

"Öyleyse neden buradasın?"

Nivera, dirseğine uzanan beyaz, kadife eldivenli elinde bulunan zarfı açtı. İçinden çıkardığı kâğıdı, bakışlarını bizden ayırmadan muhafızlardan birine teslim etti. Muhafız, ruhsuz sesiyle mektubu okumaya başladığında, Biran ile birbirimize bakıyorduk.

"Sayın Lider Biran Nuh,
Bu bildiri şahsına bizzat Üç Büyükler tarafından yazıldı.
Önümüzdeki ilk gece yarısı başlayacak olan beş yüz gün kırmızı bölge zindan cezanı tamamlayana dek, lider veliahtı oğlun Alaz Nuh'un, babaannesi olan Kraliçe Nivera Nuh'a teslim edilmesini uygun gördük.
Kararımızın kati ve gözden geçirilmeyecek şekilde nihai olduğunu bilmeni isteriz.
Üç Büyükler."

Muhafız başını kâğıttan kaldırmadan "Hayır!" diye bağırdım. Bu düpedüz bir çığlıktı. "Hayır! Bebeğimi bu kadına vermem."

Nivera beni umursamadı. Bana bakmadı bile. Doğrudan karşısında duran oğluyla konuştu. "Biran, az önce de duyduğun gibi... Bildiri sana doğrudan kıymetli Üç Büyükler tarafından yazıldı. İtiraz etme ihtimaline karşın bunu ben rica ettim. Bilirsin, Üç Büyükler tarafından yazılan bildiriler kalabalık bir muhafız ordusuyla birlikte ulaştırılır." Omzunu hafifçe eğerek bahçenin dışındaki en az yirmi kişilik muhafız topluluğunu gösterdi. "Bana kızma sevgili oğlum. Yokluğunda, torunuma benden daha iyi kim bakabilir?"

CamScanner ile tarandı

"Ya onu sana vermek istemezsem?" Biran'ın kısık sesindeki öfke fırtına öncesi sessizliği barındırıyordu.

"Yine de alacağım. Buna hakkım var."

Gülnur'un boğazından gelen hırıltı ile panikledim. Dizlerimin üzerine çöküp avucumu göğsüne bastırdım. Nefes alış verişleri hızlanmıştı. İkinci bir kriz bizi geri dönüşü olmayacak noktaya getirebilirdi.

"Perla." Perla, ne istediğimi bakışlarımdan anlayarak yanımıza geldi. Gülnur'un çenesinden tutup gözlerine baktım. "Bekle bebeğim, iyi olacaksın." Onu Perla'ya bırakarak ayağa kalktım. Şansımız yoktu. Bize hiç şans tanınmamıştı.

Mâni olmak için girişeceğimiz savaşın akıbeti belliydi. Oğlumu kollarımdan söküp alırken küçük kalbi korkuyla çarpacaktı. Buna izin veremezdim.

"Anne, hemen buradan def..."

"Tamam." Islak yüzümle ve sallanan başımla birkaç adım atıp Biran'ın yanında durdum. "Tamam, bebeği mi istiyorsun, al." Ay biçimindeki yuvarlak kaşları havalandı. Bana yine bir böceğe bakarmış gibi baktı. Bu umurumda değildi. "Aklından ne geçiyor, bilmiyorum." Yumruğa dönüşen avucumu aramızda salladım. "Ama şunu bil ki, geri geleceğim. Oğlumu sana bırakmayacağım."

İncecik dudakları sinsi bir gülüş için kıvrılırken gözlerini gözlerimden ayırmadan emretti. "Bebeği bana getirin."

Biran'ın kalkan elini tuttum. Yalvaran bakışlarımı kabul etti. Geri döndük. O Gülnur'u aldı. Bebeğimi kucakladım. Biran eğildi ve kardeşimle birlikte Alaz'ın başından öptüler. Aynı noktaya bir öpücük de ben bıraktım. "Alaz, benim güzel oğlum." Uzun kirpiklerini kırpıştırırken daha fazla huzursuzlandı. Minik ellerini ıslak yüzüme savurmasıyla o da ağlamaya başladı. Ağzımdan derin bir nefes vererek tavana baktım. Göğsüm sıkışıyordu. Gitmeliydim. "Büyüyüp koca

CamScanner ile tarandı

bir adam olacaksın ve ben daha fazlasına şahit olmak için hep dua edeceğim. Hoşça kal bebeğim, annen daima seninle kalacak."

Alaz'ın yüzüne son kez bakmadım. Diğerlerinin de öyle... Canımı kendi ellerimle Nivera'nın kollarına bıraktım ve koşarak evimden ayrıldım.

* * *

Zamanın ruhu kanlı dişlerini kaburgalarımıza saplıyordu.

Kaburgalarımız, nefreti aşka dönüştürdüğü yerden çatlıyordu.

Nefret, Biran Nuh'a en yücesini beslediğim duygunun ta kendisiydi.

Aşk ise başlı başına oydu; asi bir yağmur tanesine benzeyen safir mavisi gözleri, sivri ve sık kirpikleri, şişkin gözkapakları, gecenin rengi ile yarışan sakalları; aşk, siyah bukleleriydi ve beni daima koruyan kemikli elleri...

Beni koşarken avuçlarımdan yakalamıştı. Bizi birbirimizden koparacak mağaraya ulaşana kadar da bırakmamıştı. Şimdi, ıssız çölün orta yerindeki bin geçitli o mağaranın önünde ele ele dururken çıplak ayaklarımızın altındaki toprağın ağladığını hissediyorduk.

Yağmur başlamıştı; önce birkaç damla çehremizin rasgele köşelerinde kendine yer bulmuştu... Sonra saçlarımızdan akıp gidecek kadar yoğunlaşmıştı.

"Seni küçük bir kutuya koyup yalnızca kendime saklamak isterdim," dedi, yağmurun şiddetine karışan sesi.

Ona baktım. Bana baktı.

"Sana söylemiştim. Kendini düşünen adamın tekiyim."

Yağmurun ulaşamadığı tek bir nokta vardı; avuçlarımız.

CamScanner ile tarandı

Öyle sıkı tutmuştuk ki birbirimizi, biraz sonra ayrılacağımıza kimseyi inandıramazdık. "Ben de bize mutlu bir son yazmayı..."

Tuttuğu elimi kendine çekti. Ayaklarımız birbirine değene kadar ona yürüdüm. Elimi bıraktı. Başımı sıcak avuçlarının arasına aldı ve ıslak burunlarımız birbirine dokunurken "Mutlu sonların canı cehenneme," dedi. Sonra dudakları... Usulca dudaklarıma dokundu, bir parça tutkuyla, çokça kederle... "Seninle olacak tüm sonlara razıyım."

"Ben de." Benim ellerim de ait olduğu yüzüne kavuştu. Ona verdiğim öpücük, bizi nefessiz bırakacak uzun bir öpücüğe gebeydi. "Günleri sayacağım! Sana geri dönmek için günleri sayacağım lider."

Öptü. "Bana dönmen için günleri sayacağım."

Öptüm. "Seni hatırlayacağım."

"Seni seviyorum." Yüzü sırılsıklamdı ama gözlerindeki ıslaklığın sebebi yağmur değildi. "Seni, en az senin kadar efsunlu bir aşkla seviyorum."

"Seni seviyorum." Öptüm, öptüm, öptüm. "Seni, en az senin kadar güçlü bir aşkla seviyorum."

Geriye bir dakikamız bile kalmamıştı. Mağaranın girişine bıraktığım küçüğüme gülümsedim ve sonra ellerimi kızıl bölge liderinden ayırarak adım adım uzaklaştım.

"Hoşça kal, seni yeniden bulana kadar..."

Ateşe yürüdüğümü biliyordum. Bilmediğim, geriye küllerim dahi kalmayacak kadar çok yanacağımdı...

Devam edecek...

CamScanner ile tarandı